

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CURTIS SITTENFELD

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

♥ Sisterland ♥

Kız Kardeşler Diyarı

ROMAN

Kız Kardeşler Diyarı

• Sisterland •

Violet ve Kate'in odalarının kapısında asılı tabelada "Kız Kardeşler Diyarı" yazar. İkiz kızlar farklı bir yeteneğe sahip olduklarını çok küçük yaşlardayken anlamışlardır:

Geleceği hissetmek! Lise yıllarındayken bu yeteneğin, okul çevresindeki arkadaşlarında korku ve nefret uyandırmasıyla, gittikçe yalnızlaşırlar ve bir yol ayrımına gelirler... Medyum olduklarını saklamalı mıdır acaba? Violet, banliyöde yaşayan çocuklu ve kuralcı bir ev kadını olmayı seçerken, kardeşi Kate ise üniversiteden terk, zar zor para kazanan bir medyum olmuştur. Yetişkin hayata geçen bu iki genç kadını neler beklemektedir?

Gözde Bekâr'ın yazarı Sittenfeld, ikizlerin yaşam öyküsünden yola çıkarak, günümüze dair pek çok kavramı *Kız Kardeşler Diyarı*'nda ele alıyor: Aile bağları, ihtiraslara yenik düşmek, depresyon, ihanet, yanlış aşklar, affedebilmek ve kız kardeşliğin gücü.

♥ *En güçlü silahımız önsezimizdir* ♥

www.monakitap.com
f monakitap
t monakitap
i monakitap

CURTIS SITTENFELD

Curtis Sittenfeld, 1975 doğumlu Amerikalı yazardır. Eserleri yirmi beş dile tercüme edilmiştir. Düzyazıları *The New York Times*, *The Atlantic*, *Time*, *Vanity Fair* ve *Glamour* da dahil olmak üzere birçok yerde yayımlanmıştır. Sittenfeld doğma büyüme Cincinnatili'dir, şu anda ailesiyle birlikte St. Louis'de yaşamaktadır.

Daha Önce Yayımlanmış Kitapları:

2005, *Prep*

2006, *The Man of My Dreams*

2011, *American Wife*

2016, *Eligible*

SİBEL ALAŞ

İstanbul'da doğdu. Çocukluk yaşlarından itibaren edebiyat ve müzikle ilgilendi. Özel Çavuşoğlu Koleji ve Önder Bali Müzik Okulunda eş zamanlı eğitim aldıktan sonra, İstanbul Üniversitesi Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümüne girdi. Profesyonel müzik hayatı 1995 yılından bu yana devam etmektedir. 2008 yılından beri çeşitli yayınevleri için tercüme yapılmaktadır.

Kız Kardeşler Diyarı

© 2016, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Sisterland

© 2013, Curtis Sittenfeld

Bu kitabın hakları William Morris'ten alınmıştır.

Kitabın tüm yayın hakları AnatoliaTelif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Yayına Hazırlayan: Merve Çay

Kapak Tasarımı: Füsün Turcan Elmasoğlu

Sayfa Tasarımı: Ayşe Ersoy Yılmaz

ISBN 978-605-9709-81-1

1. Baskı: Eylül 2017

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 12088

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 10905

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CURTIS SITTENFELD

NEW YORK TIMES ÇOKSATARI

♥ Sisterland ♥

Kız Kardeşler Diyarı

Çeviri: Sibel Alaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

roman

**Doğma büyüme Missourili teyzelerim
Ellen Battistelli ve Dede Alexander'a...**

Aralık 1811
New Madrid, Louisiana

İLK DEPREM EN şiddetli deprem değildi –en şiddetlisi 1812 yılının Şubat ayında gelecekti– ama en şaşkınlık verici olandı. Sabahın ikisinden kısa bir süre sonra gerçekleşti ve New Madrid halkını uyandırdı: Kürk tacirleri ve çiftçiler, Fransız Kreyollar,¹ Kızılderililer ve Amerikalı öncüler... Nehir kasabasında birkaç aile yaşıyordu, erkeklerin sayısı kadınlarınkinden çoktu; kasabanın nüfusuysa muhtemelen binden azdı. O soğuk ve sıra dışı gecenin sessizliği, beklenmedik ve olağanüstü bir çatırtıyla bölündü. Korkunç gürültüyü depremin kendisi takip etti. Deprem insanların yataklarını, duvarlarını ve evlerini sallamakla kalmadı, bütün bunların altındaki toprağı sarstı. İnsanların içeride kalması ya da alelacele dışarı çıkması bir şey değiştirmemişti; acı acı bağırان hayvanların sesini, devrilen ağaçların çatırtısını ve Mississippi Nehri'nin kükreyişini herkes duydu. Gecenin karanlığı sis ve dumanla doluydu. Bu karmaşa içinde, insanlar önce toprağın devinimini hissettiler. Bir süre sonra bu devinimi görebildiklerini de fark ettiler. Yeryüzü, dalgalı bir deniz misali çalkalanıyordu. Bazı yerlerde toprak yarıldı. Yeryüzü, biraz önce yuttuğı suyu, kumu, kayaları ve ağaçları havaya püskürttü. Bunların karşılığında inekleri ve atları silip süpürdü. Yerdeki çatlak-

1 Amerika Birleşik Devletleri'nin güney eyaletlerindeki Fransız yerleşimcilerin soyundan gelen beyaz insanlar. –çn.

lardan ve çukurlardan sülfür kokusu yükseliyordu. Bu koku, yerin derinliklerinde yaşayan şeytanın iğrenç nefesine benziyordu.

Sarsıntı saatlerce devam etti. Ama hayret verici ritmi bir süre sonra değişti; yavaşlamadı, yoğunlaştı. Sabah yedide toprak yine patladı. Aynı şey saat on birde bir kez daha yaşandı. Gün doğumu kasabaya ışık getirmemişti. Kasabada dumandan, evcil ve vahşi hayvanların böğürmesinden, devrilen ağaçlardan, yuttuğunu kusan topraktan ve merhametsizce taşan nehirden ibaret bir karmaşa vardı.

Yeryüzü öğlene doğru sakinleşti. Fakat geriye ne kalmıştı? İnsanların evleri –tek katlı ahşap binaları– yıkılmıştı. Kasabanın kilisesi ve dükkânları da öyle. Toprak kırılmıştı, nehir çalkalanıyordu. Mississippi kıyısı evleri, mezarlıkları ve ormanları da yanına alarak suya gömülmüştü. Kanolar ve mavnalar on metre boyundaki dalgaların altında kaybolmuş, tekrar ortaya çıkmış, sonra yine kaybolmuştu.

1811 yılının 16 Aralık gününde, insanlar dünyanın sonunun geldiğini düşünmüş olmalıydı fakat o gün yaşananları daha büyük felâketler takip edecekti. 1812 yılının 23 Ocak'ında, aynı ıssız bölgede şiddetli bir deprem daha yaşandı. Sadece iki hafta sonra, 7 Şubat'ta, son ve en büyük deprem gerçekleşti. Birkaç ay içinde, sadece Louisiana Bölgesi'ndeki –daha sonra Missouri Bölgesi adını alacaktı– değil, bütün Mississippi ve Tennessee'deki kasabalar yok oldu. İnsanların iddiasına göre, depremler yüzlerce kilometre uzaktan bile hissedildi, Mississippi Nehri tersten akmaya başladı, Natchez'deki saatler durdu, Louisville'deki bacaslar yıkıldı ve Boston'daki kilise çanları çalmaya başladı.

Belki de bu rivayetler abartılmış, gerçeklerden daha çarpıcı bir hale getirilmişti. Deprem büyüklük ölçeğinin icadı bir asır sonra gerçekleştiği için New Madrid depremlerinin büyüklük hesaplamaları çok sonra yapıldı. En yüksek tahminler, deprem-

lerin 8'den –1906 yılında San Francisco'da gerçekleşenden hatta Amerika Birleşik Devletleri tarihindeki bütün depremlerden daha şiddetli- daha büyük olduğunu söylese bile, diğer hesaplamalar 7'ye yakındı. Bu şiddette bir sarsıntı elbette çok korkutucudur, fakat emsalsiz değildir.

Eşime sorarsanız bu çeşit meselelerin, güvenilir kanıtlara dayandırılmış hipotezler ve araştırmalar yoluyla çözüleceği cevabını alırsınız. Kız kardeşim ise bu fikre katılmaz. O kendi gerçekliğimizi kendimizin yarattığını ve inanmayı tercih ettiğimiz şeyin gerçek olduğunu söyler.

Bölüm 1

Eylül 2009
St. Louis, Missouri

SARSINTI SABAH ÜÇ sularında başladı. Uyanıktım, çünkü saat ikide Owen'ı emzirmiştım, sonra tekrar uyumak yerine yatağa uzanmış ve kız kardeşim Vi ile öğle yemeğinde yaptığımız tartışmayı düşünmüştüm. O gün, Owen'la Rosie'yi arabanın arka koltuğuna oturtup Vi'yi almaya gitmiştım. Ardından dördümüz Hacienda'da yemek yemiştik. Yemek bitince Rosie'nin masaya saçtığı artıkları –bir zamanlar, çocuğu için bir Meksika restoranının mönüsünden tavuk kanadı seçen annelerden biri olmayacağı mı düşünürdüm– temizlediğim sırada, “Yarın bir randevum var,” demişti Vi.

“Harika,” diye karşılık verdim. “Kiminle?”

Vi, üst dişlerini dilinin ucuyla temizledikten sonra, “Bilişim uzmanı bir kadınla,” dedi rahat bir tavırla. “Sıkıcı bir mesleği var ama birçok kez Güney ve Orta Amerika'ya gitmiş, yani o kadar da sıkıcı biri olamaz, öyle değil mi?”

Tuzağa düşürüldüğümün farkındaydım ama Vi'ninki kadar rahat bir ses tonuyla, “İnternette mi tanıştınız?” diye sordum. İki buçuk yaşındaki Rosie masadan kalkmış ve köşedeki kauçuk çiçeğin yanına gitmişti, bitkinin yapraklarını kokluyordu. Henüz altı aylık olan Owen, masanın yanında duran pusetin içindeydi, pusetin kenarından sarkan pelüş zürafayı eline almıştı.

Vi başını evet anlamında salladı. “St. Louis’te yaşayan eşcinsellerin fazla seçeneği yok.”

“Bugünlerde kendini böyle mi tanımlıyorsun yani?” dedim. Öne eğildim ve daha alçak bir sesle ekledim, “Bir lezbiyen olarak mı?”

Vi eğleniyor gibi görünüyordu. Duruşumu ve alçak sesimi taklit ederek, “Restoran müdürü seni duyar da sertleşirse ne yaparız?” diyerek, sırtıttı. “Bu noktada bi-aseksüel olduğumu söyleyebilirim. Yoksa vi-seksüel mi demeliyim? Şu anda her şey pi-yango. Kendimi ortaya attım. Eninde sonunda Bay ya da Bayan Doğru’yla karşılaşacağım.”

“Yani heteroseksüel arkadaşlık sitelerinde de geziniyorsun.”

“Şu anda değil, ama gelecekte olabilir.”

O sırada garson geldi ve hesabı masanın kenarına bıraktı. Kız uzaklaştığı gibi uzanıp adisyonu aldım, zira Vi’yle birlikte yemek yediğimizde hesabı hep ben öderdim.

“Fazla bahşiş bırakma. Kız bize tavır yapıyordu.”

“Ben fark etmedim.”

“Üstelik fajitamda etten çok biber vardı.”

“Bu garsonun hatası değil. Senin bunu herkesten iyi biliyor olman gerekir.” Vi yirmili yaşları boyunca restoranlarda çalışmıştı ama bana hâlâ kuşkulu gözlerle bakıyordu. Kredi kartımı adisyonun üstüne koydum, “Bir restorana küçük çocuklar getirir ve fazladan bahşiş bırakmazsan, kabalık etmiş olursun.”

Karşılıklı konuşmamızda artık bir yol ayrımındaydık. Masadan kalkabilir ve nereye gitsem benimle birlikte gelen dağınık eşyaları –eskiden o kadar düzenliydim ki baharatlarımı bile alfabetik sıraya göre dizerdim, şimdiyse arkamda şapkalar, biberonlar, çocuk önlükleri, mısır gevreği poşetleri, cüzdanımı ve gözlüğümü bırakıyordum– toplayabilirdim, sonra herkesi arabaya

bindirip Vi'yi evine bırakabilirdim. Bunları barışçıl bir şekilde yapabilirdim. Ya da Vi'nin kendince bir şeyler paylaşmak istediğini varsayıp bir fikir dile getirebilirdim.

“Ben iyi hizmete iyi bahşış bırakılmasından yanayım. O kız her şeyi üstünkörü yaptı.”

“Eğer erkekleri ve kadınları eşit ölçüde beğeniyorsan, neden erkeklerle çıkmıyorsun?” diye sordum. “Bu daha kolay değil mi? Doğru olmasaydı keşke, ama...” Kızıma baktım, Rosie kauçuk çiçeğin yaprağını kopartmıştı ve dilini yaprağa uzatıyordu. Bitkinin sahte, dolayısıyla koparılamayacak kadar sağlam olduğunu varsaymışım. “Onu ağzına sokma Rosie,” diye seslendim. “Buraya gel.” Tekrar Vi'ye baktım, ama ne söylemek istediğimi hatırlayamadım. Az önce önenli bir konuya parmak basmak üzere değil miydim? Vi'nin alaycı yüz ifadesini görünce, konuyu hiç açmamış olmayı diledim.

“Daha mı kolay?” dedi Vi. Sesinde aşağılama vardı. “Heteroseksüel olmak daha kolay, öyle mi? Yoksa tutucu ablam için daha az yüz kızartıcı mı?”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Siyah insanlar, beyazlar gibi otobüslerin ön sıralarında oturmayı ya da onlarla aynı okullara gitmeyi talep etmeselerdi hayat daha kolay olmaz mıydı sence? Zamanında bütün bunlar nasıl da tuhaf isteklerdi!” Yakın arkadaşım Hank'e gönderme yapan bu sözleri duymazdan geldim.

“Eşcinsellerle sorunum yok,” dedim. Yanaklarım kızarmıştı. Bunu bilmek için yüzümdeki sıcaklığı hissetmeme gerek yoktu çünkü Vi'nin yanakları da kırmızıydı. Vi ve ben, artık birçok açıdan farklı insanlar olsak bile, her zaman tek yumurta ikizleri kalacaktık.

“Rosie'nin baloncuğu nerede?” dedi Rosie. Kauçuk çiçeğinden ayrılmış ve şükürler olsun ki yanımda duruyordu.

“Evde,” dedim. “Baloncucu buraya getirmedik.” Rosie’nin baloncuk dediği şey; gerçek boyutlu, öğle yemeği temalı ahşap bir yapbozun parçalarından biriydi. Kızım son zamanlarda, sarı bir kare üstüne yerleştirilmiş bu pembe daireye açıklanamaz bir şekilde bağlıydı. Vi’ye döndüm. “Beni homofobik göstermeye çalışma. Ben sadece hayatın gerçeklerinden bahsediyorum. Bana öyle bakma Vi. Missouri’de eşcinsel evlilik yasak. Bu yasak birçok finansal problem doğuruyor. Eşcinsel çiftlerin hastanede birbirini ziyaret etmesi bile sorun oluyor. Çocuk sahibi olmaları ayrı bir dert; çok karışık ve pahalı bir iş.”

“Çocuk sahibi olmak herkes için çok karışık ve pahalı bir iş!” dedi Vi. Kardeşimin öfkesi patlayıcı bir nitelik kazanmıştı. Yan masalarda oturan insanlar bize bakıyordu. “Şu hayatı kolaylaştırma meselesine ne demeli peki? Bektan bir saçmalık.” Rosie’nin yanında sarf edilen küfür beni irkiltti. Vi zaman zaman beni kışkırtmaktan hoşlanırdı ama Rosie’nin önünde kasıtlı olarak küfür etmemişti, anın heyecanına kapıldığı belliydi. “Çocuklar problemden başka bir şey değil. Problemi bizzat yaratıyor, sonra da çözdüğünüz için kendi kendinizi tebrik ediyorsunuz. Sana ve Jeremy’ye bir bak Tanrı aşkına. ‘Ah, evden çıkamayız çünkü Rosie’nin öğle uykusu vakti geldi. En geç beşe çeyrek kala evde olmak zorundayız.’ Bir sürü zırvallık!”

Rosie’nin bu yakışsız kelimeleri tam olarak anlamadığını biliyordum ama kendi adını duyduğu için meraklandığını ve ilgisinin giderek arttığını seziyordum. Vi konuşmaya devam ediyordu. “Başka şeyler de var. ‘Rosie’ye o güneş kremi süremeyiz çünkü paraben içeriyor.’ Parabenin ne olduğunu biliyor musun gerçekten? ‘Rosie çiğ havuç yiyemez çünkü yerse boğulabilir.’ Sürekli sızlanıp duruyorsunuz. Peki ama kim sizden çocuk sahibi olmanızı istedi? Dünyaya bir çeşit hizmette bulunduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Sen istediğin için hamile kaldın. Burada

bir sorun yok. Bu senin hakkın. Fakat diğer insanlar istedikleri şeyi yapamazlar, çünkü istedikleri şey çok karışıktır. Öyle mi?”

“Tamam. Söylediğim her şeyi unut.”

“Ödlekle olma.”

Kardeşime dik dik baktım. “Bana isimler takma.”

“Aklındaki her şeyi söyledikten sonra konuyu kapatman ne kadar da hoş.”

“Çocukları öğle uykusuna yatırmak için eve gitmeliyim,” dedim. Kardeşimle bir an için göz göze geldik, o sırada kahkaha atabiliydik. Ama Vi, gülmek yerine, “Tabii, tabii gitmelisin,” dedi acı bir sesle.

Kardeşim arabada sessizce oturdu. Birkaç dakika sonra Rosie arka koltuktan, “Annem *Bingo* şarkısını söyleyin,” diye seslendi.

“Sonra söylerim,” dedim.

“Annem *Bingo* şarkısını şimdi söyleyin,” dedi Rosie. Sonra neşeli bir sesle ekledi. “Bezini popondan çıkarırsan annem çok üzülür.”

Vi nahoş bir sesle güldü. “Ona neden tuvalet eğitimi vermiyorsun?” diye sordu.

“Yakında vereceğim.”

Vi hiçbir şey söylemeyerek ondan nefret etmemi sağladı, muhtemelen yapmak istediği şey de buydu. Kardeşim, onunla yediğimiz öğle yemekleri için ne kadar enerji harcadığını anlamıyor olabilirdi. Biri altı aylık diğeri iki yaşında iki çocuğu evden çıkarmanın, arabaya bindirmenin, bir restorana götürmenin ve büyük bir sinir krizi geçirmeden eve geri dönmenin nasıl da zor olduğunu anlamıyor olabilirdi. Fakat benimle dalga geçmesi bambaşka bir meseleydi. Her şeye rağmen, arabayı Vi’nin tek katlı küçük evinin önünde durdurduğumda, son bir diploması girişiminde bulundum. “Babamın doğum günü için...” diyerek konuşmaya başladım.

Vi sözümü kesti. “Bunu daha sonra konuşuruz.”

“Olur,” dedim. Vi affedilmek için yalvaracağımı düşündüyse, yanılmıştı. Rosie’yle Owen’ı öğle uykusuna yatırmak için gerçekten eve dönmek zorundaydım. Vi arabadan indi, kapıyı kapatmak üzereyken, “Bu arada...” dedim.

Kardeşim bana döndü. O sırada içimde çirkin bir tatmin duygusu oluştuğunu hissettim. Vi ondan özür dileceğimi sanıyordu. *Restoranda tam bir pislik gibi davrandığım için üzgünüm*, dememi bekliyordu. “Paraben, kozmetik ürünlerde ve ilaçlarda kullanılan koruyucu bir maddedir,” dedim.

On dört saat sonra, sabahın üçünde, kafamın içinde hâlâ dönüp duran şey, kardeşimle yaptığım tartışmaydı. Heteroseksüelliğin eşcinsellikten daha kolay olduğunu söylememin ve fikrimi o kadar acemice dile getirmemin sebebi, asıl inandığım şeyin çok daha rencide edici olmasıydı. Bana göre, Vi kadınlarla çıkıyordu çünkü hayatının en kilolu dönemini yaşıyordu. İlkbaharda sigarayı bırakmıştı, şimdi yirmi beş kilo fazlası vardı ve çoğu lezbiyen, dış görünüş konusunda erkeklerden daha bağışlayıcıydı. Eğer Vi’nin gerçekten lezbiyen olduğuna inansaydım buna itiraz etmezdim, fakat bu yeni durumda bana yanlış gelen bir şey vardı, tıpkı küçüklüğümüzden beri *Keşke Yahudi doğsaydım* demesi ya da mutfak lavabosunun üstüne rüya kapanı asması gibi.

Karanlıkta Jeremy’nin yanında uzanırken, *Birlikte Kilo Avılan’na² katılabileceğimizi önersem Vi’ye acaba neler olur*, diye düşündüm. Benim de Owen’a hamileliğimden kalan beş kilo fazlam vardı. Sonra, akşamları Jeremy’yle birlikte televizyonun önünde yediğimiz dondurmaları hatırladım. Günün en güzel bölümü o dondurmaları yerken geçen zamandı. İki çocuk da uyuduktan sonra –ve

2 Weight Watchers: 1963 yılında kurulmuş, farklı servis ve ürünlerle kişilere kilo vermede yardımcı olan şirket.

Owen'ın saat on beslenmesinden önce— rahatlamak için yaptığımız tek aktivite buydu. Akşamları yenen yarım kilo dondurma hangi diyet planının bir parçası olabilirdi? Aklımdan bunlar geçerken, Jeremy'yle birlikte yattığınız yatak sallanmaya başladı.

Önce, Jeremy'nin diğer tarafına döndüğünü ve yatağın sallanmasına sebep olduğunu düşündüm, ama Jeremy dönmemişti. Sarsıntı yaklaşık on saniye sürdü. Jeremy bir noktada uyandı, yataкта doğruldu, “Deprem oluyor,” dedi. Ama sarsıntı hafiflemeye başlamıştı.

Ben de doğruldum, “Emin misin?”

Jeremy komodinin üstündeki gece lambasını yaktı. Yataktan kalkıp kapıya yöneldi. “Sen Owen'ı al. Ben de Rosie'yi alacağım.” Yataktan aceleyle kalkarken bedenimdeki adrenalini hissettim; kalbim çok hızlı atıyordu, aynı anda hem çok dengesizdim hem de amacıma odaklanmışım. Owen, denizyıldızı şeklindeki gece lambasının aydınlattığı beşiğinde, bir saat önce bıraktığım gibi sırtüstü yatıyordu, kollarını başının üstüne kaldırmıştı, yanakları tombul ve pürüzsüzdü, burnu küçücüktü. Oğlumu kucağıma almadan önce bir an tereddüt ettim, sonra beşiğin içine yayılmış sekiz emzikten birini elime aldım. Owen tam da tahmin ettiğim gibi gözlerini kırıştırarak uyandı, şaşkın görünüyordu, ben ağzına emziği sokmadan önce tek ve sıkkın bir çığlık attı. Evin üç yatak odasını birbirine bağlayan ana koridora çıktık. Az kalsın Jeremy ve Rosie'yle çarpışacaktık. Rosie bacaklarını babasının bedenine dolamış, kollarını babasının omuzlarından aşağı sarkıtmıştı, yüzü karmakarışık saçlarının arkasına saklanmıştı, ama gözlerinin açık olduğu görülebiliyordu.

“Bodrum katına mı gideceğiz?”

“Oraya kasırgada gidiyoruz.”

“Depremde nereye gidiyoruz?” Bunu sorduğuma inanmak zordu. Bu kadar temel bir bilgiyi öğrenmeden otuz dört yaşına geldiğime ve iki çocuk doğurduğuma inanmak da.

“Teoride masanın altına girmek gerekir,” dedi Jeremy. “Ama yatakta kalsak da olur.”

“Gerçekten mi?” Jeremy’yle birbirimize baktık. Kızımızın sımsıkı sarıldığı kocam gri tişörtünün ve mavi çizgili boksör şortunun içinde hem sevimli, hem de ciddi görünüyordu.

“Kontrol etmemi ister misin?” dedi. Geceleri yatağın yanında tuttuğu telefonundan internete girip bilgi edinmeyi kastediyordu.

“Courtney’yi arasak mı? Depremi biz hissettiysek onlar da hissetmişlerdir.” Courtney Wheeling, Jeremy’nin Washington Üniversitesi’ndeki iş arkadaşlarından biriydi. Jeremy akuatik kimya alanında çalışıyordu. Courtney’nin branşıyla sismoloji ve levha tektoniği idi. Courtney ile kocası Hank en iyi arkadaşlarımızı ve bizimle aynı sokakta yaşıyorlardı.

“Gerek yok,” dedi Jeremy. “FEMA’nın³ internet sitesine bakacağım. Bence yapılacak en iyi şey yatağa dönmek.”

Çenemin ucuyla Rosie’yi işaret ettim. “Çocukları yanımıza mı alacağız yoksa kendi odalarında mı bırakacağız?”

Rosie başını kaldırdı. “Rosie anneyle uyuyacak!” dedi. Rosie’yle ilgili genel kural şuydu: Ben onun sohbetleri takip ettiğini ya da etmediğini düşünebilirdim ama her zaman yanılırdım.

“Yanımıza alacağız,” dedi Jeremy. “Artçı sarsıntılar olabilir.”

Yatak odasına döndük. Owen’la birlikte yatağa girdim, onu sol kolumdan sağ koluma aldım. Jeremy de Rosie’yi diğer tarafa yatırdı. Jeremy çocukların bizimle yatmasına izin vermişti, bu durumun beni hoş bir şekilde şaşırtması mı yoksa endişelendirmesi mi gerektiğinden emin değildim. Çocukların yatağımıza girmesine itiraz eden genelde Jeremy olurdu. Rosie’nin

3 Federal Emergency Management Agency (Federal Acil Durum Yönetim Ajansı), Amerika Birleşik Devletleri Ulusal Güvenlik biriminin, doğal felaketlerle ilgilenen bölümüdür. —çn.

bebekliğinde Jeremy'yle aynı kitapları okumuştuk. Kitapların yarısı, çocuklarınız için yapabileceğiniz en faydalı şeyin onlarla aynı yatakta yatmak olduğunu söylüyordu. Diğer yarısı ise, bunu yaparak çocuklarınıza soyut ya da somut zararlar verebileceğini iddia ediyordu. Ama ben çocuklarıma yakın olmaktan, yararlı ya da zararlı olsun, ilkel bir seviyede hoşlanıyordum, onların beşiklerinde yalnız uyuduklarını düşündükçe kalbimin sızladığını hissediyordum. Üstelik, çocuklarımin minyatür ellerine ve ayaklarına, yumuşacık tenlerine karşı koyamıyordum.

Rosie bana sokuldu, sonra koluma hafifçe vurdu. Owen'ı tutuş şeklimden ötürü tuhaf bir açıyla dönüp kızıma baktım. "Rosie muz istiyor," dedi.

"Sabah olunca yersin tatlım."

Jeremy sokağa bakan pencereye gitmiş ve perdeleri açmıştı. "Herkesin ışıkları yanıyor," dedi.

"Maymunlar muz kabuğu yer," dedi Rosie. "Ama insanlar yemez."

"Doğru," diye karşılık verdim. "Muz kabuğu bizi hasta eder."

Jeremy telefonuna bir şeyler yazıyordu. "İnternete henüz haber düşmemiş," dedi bir dakika sonra. Başını kaldırdı. "Oğlan nasıl?"

"Uyanık olduğundan çok uykuda. Ama her ihtimale karşı bir emzik daha getirebilir misin?" Hayatımızdaki tecritin kanıtı buydu. Aksi özellikle belirtilmediği sürece, ben ya da Jeremy oğlan dediğimizde kendi oğlumuzu, kız dediğimizde kendi kızımızı kastediyorduk. Birbirimize sadece bir harf ve noktalama işareti içeren mesajlar gönderiyorduk. *Rosie nasıl?* için *R?* ve *Owen nasıl?* için *O?* Vi'yi rahatsız eden şey de bu tecritti. Oysa bu geleneksel ve korunaklı hayat, benim için tam bir zafardi.

Jeremy bir emzikle birlikte Owen'ın odasından döndü. Emziği bana verdi. Yatağa girip gece lambasını kapattı. "Artçı sarsıntılar

olursa öylece yatakta mı kalmalıyız?” diye fısıldadım. Karanlıkta fısıldayarak konuşmamın daha uygun olacağını düşünmüştüm.

“Ve pencerelerden uzak durmalıyız,” dedi Jeremy. “FEMA’nın internet sitesinde başka bir şey bulamadım.”

“Siteye baktığın için teşekkür ederim,” dedim. Owen’ın başının üstünden uzanarak Jeremy’nin omzunu okşadım.

Oğlumun, kızımın ve kocamın teker teker uyuduğunu hissettim. Bense uyanıktım. Hayatım ve ailem için, bir arada ve sağlıklı olduğumuz için şükrettim. Depremden önce hissettiğim gerginliğin aksine, şimdi sakinim. İçimde, küçük bir korkuyu güvenle atlatmış olmanın verdiği rahatlık vardı. Ağır ağır akan trafikte birdenbire hızlanır ve önünüzdeki arabaya çarpacakken durursunuz ya, öyle bir şeydi. Vi’yle yaşadığım tartışma depremden önceki hayatımı kaybetmiş, küçülüp gerçek ebadına kavuşmuştu; önemsizdi. Kardeşim ve ben, bir tartışıp bir barışarak otuz sene geçirmiştik.

Artık aradan yıllar geçti ve o geceyi hatırlamak bana hâlâ acı veriyor. Ben o gece yanılmıştım. O an için güvendeydik ama henüz hiçbir şey yaşamamıştık. Hiçbir şey sonuca varmamıştı, hiçbir şey bitmemişti; her şey yeni başlıyordu. Güçlerim eskisi gibi değildi, kendimi gerçek bir medyum gibi görmüyordum. Ama buna rağmen, daha sonra olacakları tahmin edebilmeliydim.

Bölüm 2

AİLEMİZİN SABAH RUTİNİ şuydu: Altı çeyrek civarında, Owen’ın benim komodinindeki bebek telsizinden gelen ağlamasıyla, ya da Rosie’nin, Jeremy’nin komodinindeki bebek telsizinden gelen konuşmasıyla uyanırdık. Jeremy duş alırken ben Owen’ı emzirirdim. Sonra, ben duş alırken, Jeremy iki çocuğu kahvaltı

için alt kata götürürdü. Ben aşağı indiğimde onlar salona geçmiş olurdu. Salon aynı zamanda oyun odasıydı. Rosie beni merdivende görünce “Annem mavi gömlek giymiş!” gibi heyecanlı duyurular yapar ya da kendi aktivitelerinden bahsederdi. Son basamağa vardığımda, kızım benden yıllardır ayrılmış gibi kollarıma koşardı. Çocuklar giysilerime mama bulaştırmadığında ya da ağzımın içine hapşırmadığında, annelik nasıl da gurur okşayıcı bir şeydi.

O sabah Rosie kitaplığın yanındaydı, yere çömelmişti. Beni görünce, “Rosie okul otobüsü sürüyor!” diye bağırdı.

Jeremy bir eliyle Owen’ı, diğer eliyle cep telefonunu tutuyordu. “Deprem 4.9 büyüklüğündeymiş,” dedi. “Merkez üssü Indiana, Terre Haute’muş.”

“Courtney’le konuştun mu?” diye sordum.

Jeremy başını hayır anlamında salladı. “Onunla okulda konuşacağım. Şimdi basından gelen telefonlara cevap vermekle meşguldür.”

Ben koltuğa oturur oturmaz, Owen bacaklarımı sallamaya başladı ve kollarını bana uzattı. Owen’ı bana verirken, “Bu arada baban aradı,” dedi Jeremy. “Market alışverişine bugün yerine yarın gidip gidemeyeceğinizi sordu.”

“Her şey yolunda mıymış?”

“Depremi hissettiğini söyledi ama sesi endişeli gelmiyordu.”

“Babam ne zamandan beri sabahın yedisinde telefon ediyor?”

“Endişelendiysen babanı ara.”

Owen’ı Jeremy’ye verdim. Mutfağa doğru yürürken Owen’ın ağladığını ve Jeremy’nin, “Gerçekten mi Owen? Gerçekten bu kadar kötü müyüm?” dediğini duydum.

Mutfaktaki telsiz telefondan babamın evini aradım. Telefon açıldığında, “Depremi sen de hissettin demek,” dedim.

“Ne olduğunu anlayacak kadar hissettim. Maalesef bugünkü market gezisini ertelemek zorundayım. Yarın senin için uygun mu?”

“Yarın senin doğum günü yemeğin var baba,” dedim. Babam hâlâ araba kullanıyordu. Geceleri araba sürmemesi gerekiyordu ama gündüzleri sorun yaşamıyordu. Bununla birlikte, annem on yıl önce öldüğünden bu yana, babamı haftada bir kez market alışverişine ben götürüyordum. Öğle yemekleri için soğuk etler ve dilimlenmiş peynirler alıyor, akşam yemeklerini planlıyordum. Babamın kendisi için en ucuz domuz etlerini almasını engelliyordum.

“Çok süslü bir şey planlamamışsındır umarım,” dedi babam.

“Basit bir yemek olacağına dair söz veriyorum. Bugün ne işin var?”

“Kardeşine şoförlük yapacağım. Bir randevusu olduğunu biliyorsundur herhalde.”

Babamın sesinde şikâyet tonu yoktu ama ben çok rahatsız olmuştum. Yaklaşık bir yıl önce, babamın geceleri araba kullanması doktor tarafından yasaklandığında, Vi sürücülük devrini kapatmıştı. Saatte yüz yirmi kilometre hızla araba sürerken telefonda gevezelik eden pisliklerden bıktığını ve araba kullanmanın çevrecilere göre bir şey olmadığını söylemişti. Halbuki Vi bir diyet kola tenekesini bile geri dönüşüm kutusuna atmazdı, kutu sadece bir metre uzağında olsa bile bunu yapmazdı. Bence Vi bir fobi geliştirmişti. İnternette bu konuyu az da olsa araştırmayı düşünmüştüm ama aradan aylar geçtiği halde bunu yapamamıştım. Her gün, Owen ve Rosie öğle uykusundayken internete giriyordum, ama bilgisayarın önüne oturduğumda her şeyi unutuyor, vaktimi Facebook’a bakarak ya da hamile ünlüler hakkındaki haberleri okuyarak geçiyordum. Ben araştırma yapmadan aylar geçirirken, Vi yeniden araba kullanmak için

hiçbir istek göstermemişti. Kardeşimle ve babamla sosyalleşmek, özellikle akşamları onlarla vakit geçirmek, benim için çok ince planlamalar gerektiren bir iş olmaya devam etmişti.

“Vi bir taksiye binebilir baba. Sonuçta yoksul değil.” Vi’nin binlerce dolarlık kredi kartı borcu hiç azalmazdı, ama taksiye verecek kadar parası hep vardı.

“Benim için sorun değil, Vi randevusunun bir saatten fazla sürmeyeceğini düşünüyor zaten.”

“Öğle vakti buluşacaklar değil mi? Akşam vakti değil.”

“Öğleden sonra saat üçte, Creve Coeur’daki Starbucks’ta buluşacaklar. 270 numaralı otoyoldan fazla uzak değil sanırım. Vi içeri girip başka bir masaya oturabileceğimi söyledi, ama ben yanıma bir gazete alacağım ve arabanın içinde keyfime bakacağım.”

“Kulağa pek eğlenceli gelmiyor,” dedim. Babam, Vi’nin bir kadınla buluşacağını bildiğine dair herhangi bir şey söylemedi. Yetmiş dört yaşındaki babamızı şoför niyetine kullanmak, hatta onu kahve dükkânının içine sokmak, ama ona internette tanıştığı biriyle buluşacağından ya da sözde lezbiyenliğinden bahsetmemek tam da Vi’ye göre bir şeydi. Vi’nin kadınlarla görüştüğünü ilk kez iki yaz önce duymuştum. Vi, Illinois’de düzenlenen ruhani bir konferansta Cindy isimli bir kadınla tanışmıştı. Cindy hemen hemen bizimle aynı yaştaydı. Grili yeşilli batık bir etek, eteğe uygun tiril tiril bir bluz ve nehirde rafting yapmaya giderken giyeceğiniz türden sandaletler giyiyordu. Benimle tanıştıktan yaklaşık otuz saniye sonra, sahte bir sempatiyle, “Çok ama çok yorgun bir enerji yayıyorsun, kendine daha fazla zaman ayırmalısın,” dedi. Tabii ki yorgundum, altı aylık bir bebeğim vardı! Vi, Cindy’yi babamızla tanıştırmamıştı. Birkaç hafta sonra da bana Cindy’yle görüşmeyi kestiğini söylemişti. Bildiğim kadarıyla Vi o zamandan beri kimseyle çıkmamıştı.

“Sana yarınla ilgili bir soru soracağım,” dedim babama. “Jeremy somon balığı ya da biftek kızartabilir. Doğum günün olduğuna göre bu kararı sen vermelisin.”

“Tanrı aşkına. Ben yemek seçen biri değilim.” Sonra alçak sesle ekledi. “Vi son günlerde çok iyi durumda, öyle değil mi? Kendine geldi.”

Babam üstü kapalı sözlerle konuşmaya meyilliydi. Aslında orta batı nezaketine sahip bir adam olarak derin bir ketumluğa sahipti. Jeremy, ondan bugüne kadar duyduğum en berbat şeyi, birlikteliğimizin altıncı ayında söylemişti: “Baban soğuk bir adam...” Bu yorumu yapmasının sebebi, babamı bir senfoniye davet etmem ve gerekçe gösterilmeden reddedilmemdi. Jeremy bu yorumu, sadece kendi izlenimlerinden bahsetmiyormuş da ikimizin ortak fikrini dile getiriyormuş gibi yapmıştı. “Sana bir kez bile ‘Seni seviyorum,’ dediğini duymadım,” diye eklemişti. “Sana iltifat ettiğini de duymadım.” Ağlamıştım ve Jeremy’nin buna çok şaşırdığını fark etmiştim. Babam benim için her zaman çok nazik ve sıcak bir ebeveyni. Suskun bir adam olabilirdi ama kesinlikle soğuk değildi.

Bununla birlikte, o anda, Vi’nin iyi durumda olduğunu söyleyen babamın ne kastettiğini gerçekten anlayamıyordum. Vi’nin, hem onun hem de benim için rahatsızlık kaynağı olan işinden mi bahsediyordu yoksa en sonunda bir randevuya gitmesinden mi?

“Gerçekten iyi görünüyor,” dedim. Vi’yle yaşadığımız tartışmayı gündeme getirip babamı üzmemin bir anlamı yoktu. “Tamam öyleyse,” diye ekledim. “Jeremy yarın saat beşte seni alacak.”

Salona döndüm. “Babam Vi’yi randevuya götürecekmış,” dedim. “Ama onun bir kadınla buluşacağını bilmiyor sanırım.” Bir gece önce, Hacienda’da kardeşimle yaşadığım anlaşmazlığı Jeremy’ye anlatmıştım. İnsanların çocuk denen problemi yarattığı,

sonra problemi çözdükleri için kendi kendilerini tebrik ettiği kısma geldiğinde Jeremy gülmüştü, “Kız haklı,” demişti.

“Ben kadının, Vi’yi evden alacağını düşünmüştüm. “Ama bu öğleden sonra, Creve Coeur’daki Starbucks’ta buluşacaklarmış.”

“Nasıl da romantik,” dedi Jeremy.

“Bence de.” Kardeşim için tutkulu bir lezbiyen aşk hayal etmiyordum. Ama bilişim uzmanıyla, akşam vakti, bir içki içmek için buluşmasını tercih ederdim. İnsan bir salı günü, öğleden sonra, 270 numaralı otoyolun kenarında nasıl âşık olabilirdi? Dizlerimin üstüne çöktüm ve halının üstüne saçılan oyuncakları toplamaya başladım. “Babam doğum günü yemeği için biftek istiyor sanırım,” dedim.

Öğleden biraz sonra, çocuklarla birlikte Wheelinglerin evine gittim. Ben Owen’ı pusetine bağlayan kayışları çözerken, Rosie evin kapısını çaldı. Salondan gelen televizyon sesini verandadan duyabiliyordum. Halbuki Wheelingler öğle vakti asla televizyon seyretmezdi. Kapıyı Hank açtı. Yüzünde tuhaf –hem şaşkın hem de memnun– bir ifade vardı. “Kardeşinin Kanal 5’e çıkacağını biliyor muydun yoksa bilmiyor muydun?” diye sordu.

“Neden bahsediyorsun?”

“Bazen St. Louis’te sadece altı kişinin yaşadığı ve o insanların yarısıyla evli ya da akraba olduğumuz hissine kapılıyor musun?” dedi Hank.

“Bir de burada büyüdüğünü düşün,” diye karşılık verdim. “Vi neden televizyondaydı?” Hank endişeli görünmüyordu ama benim nabzım hızlanmıştı. *Lütfen basit bir sokak röportajı olsun,* diye düşündüm. *Cardinals beyzbol takımıyla ya da 40 numaralı otoyoldaki inşaatla ilgili bir şey mesela.* Owen’ı kucağıma aldım ve Rosie’yi takip ederek eve girdim.

“Hey, Perçinci Rosie,” dedi Hank. Hank’le Courtney’nin üç yaşındaki kızları Amelia koltuğun yanında duruyordu. “Annem televizyonda!” diye bağırdı.

Hank’e döndüm. “Neler oluyor?”

“Courtney ve Vi deprem hakkında konuşmak için haber bültenine çıktılar.”

“Vi neden deprem hakkında...” diyerek soruma başladım. Hank sözümü kesti. “İzlesen daha iyi olacak galiba,” dedi. “Haberleri Courtney için kaydettim.”

“İyi mi kötü mü?”

Salonun köşesindeki duvarda geniş ekran bir televizyon vardı. Hank uzaktan kumandayı televizyona doğru tuttu. “O kadar kötü değil,” dedi. “Ama sen kötü olduğunu düşüneceksin.”

Ekrana bakarken Hank’e tutundum. Haber, dün gece gerçekleşen depremi ve bölgenin jeolojisini anlatan esmer bir muhabirin görüntüsüyle başladı. “San Francisco daha çok ilgi çekiyor,” dedi kadın. “Fakat bölgenin kalbinde yaşayanlar, Amerika tarihindeki en büyük depremin Missouri-Bootheel merkezli olduğunu biliyorlar. Missouri-Bootheel, St. Louis’ten sadece birkaç saat uzakta.” Sonra ekranda, Hank’in karısı ve Jeremy’nin iş arkadaşı Courtney belirdi, ofisindeki masasının arkasında oturuyordu. “O deprem üç ya da beş sismik aktiviteden oluşan bir seriydi aslında. İlk aktivite 1811 yılının Aralık ayında, son aktivite ise 1812 Şubat’ında gerçekleşti.” Sesi sakın ve otoriterdi. Ekranın alt kısmındaki bantta, COURTNEY WHEELING, JEOFİZİK PROFESÖRÜ, WASHINGTON ÜNİVERSİTESİ, yazıyordu. “16 Aralık 1811 tarihinde yaşanan ikinci ve üçüncü depremlerin artçı sarsıntılar olup olmadığını bilmiyoruz. Şu anda aktif bir sismik bölgede yaşayıp yaşamadığımız sorusunun cevabına gelince...”

Muhabir, Courtney'nin cümlesini kesti. "Bölgede yaşayan bir kadına göre cevap kesinlikle evet," dedi. Hank güldü. Çünkü Courtney'nin, muhabirin söylediklerinin tam aksi bir cevap vereceği çok belliydi. Sonra Vi'nin görüntüsü ekranı doldurdu. Onu görünce irkildim. Kardeşimin giydiği mor renkli geniş tunik Hacienda'da bu kadar dikkat çekmiyordu ama ekranda aşırı cafcacı görünüyordu. Vi'nin dün gece hiç uyumadığını, üstünde hâlâ aynı kıyafetler olmasaydı da anlayabilirdim. Kardeşimin gözlerinin altında gölgeler vardı, yüzü şiş ve makyajsızdı. Ben hiç televizyona çıkmamıştım, ama televizyona çıkan birinin en azından fondöten sürmesi gerektiğini biliyordum.

"Bir deprem daha olacak. Şiddetli, çok şiddetli bir deprem," dedi muhabirin sesi. Görüntüde, kameraya evini gösteren Vi vardı. Pencere pervazındaki şamdan seti, duvara dizilmiş Tibet bayrakları ve köşedeki küçük süs fiskeyi ekrandaydı. "Rock Hill'de yaşayan ve kendini medyum diye tanımlayan Violet Shramm, St. Louis halkının dün gece hissettiği sarsıntının, çok daha büyük bir depremin habercisi olduğunu iddia ediyor," diye devam etti muhabir. "Bayan Shramm bir kanıta sahip değil. Fakat 2004 yılında, Florissant polisinin dokuz yaşındaki kaçırılma kurbanı Brady Ogden'ı bulmasına yardım etmişti. Haziran ayında Michael Jackson'ın öleceğini öngörmüş ve bunu kamuyla paylaşmıştı. Şimdiyse, dün gece yaşanan depremle ilgili önsezipleri olduğunu söylüyor."

"Dün gece bir grup oturumu yaptım," dedi Vi kameraya. "Gruptakilere söylediğim son şey, 'Dikkat edin, zira Toprak Ana şu anda çok huzursuz,' oldu."

Hank'e baktım. "Çok kötü olmadığını söylemiştin," dedim.

"Keşke ikisini karşı karşıya getirmeselerdi," dedi Hank. "Courtney'nin bundan habersiz olduğuna eminim."

“Çok bitkin görünüyor,” dedim. Sonra gerekliymiş gibi ekledim, “Courtney’den bahsetmiyorum.”

“Shrann kendisine kuşkuyla yaklaşılabacağını biliyor,” diyor-du muhabir. “Ama sessiz kalmanın faydadan çok zarar getireceğine inanıyor.”

“Bir tek hayat kurtarsam bile kendimi işe yaramış sayarım,” dedi Vi. “Önemli olan bu.”

Ekranda bir harita belirdi. Missouri ile Arkansas arasındaki sınırın üstünde nabız gibi atan kırmızı bir halka vardı. Haritanın diğer yanındaki Kentucky-Tennessee sınırının üstüne de aynı kırmızı halkadan koyulmuştu. “Tehlikeli bir bölgede olduğumuz kesin,” dedi muhabir. “Fakat Washington Üniversitesi profesörü Wheeling’e göre, büyük deprem yarın da olabilir sonsuza kadar da gerçekleşmeyebilir.”

“Depremın önümüzdeki hafta ya da elli yıl sonra gerçekleşmesi eşit derecede olası,” diye açıkladı Courtney. Gri bluzu, siyah ceketi ve küçük gümüş küpeleriyle olağanüstü zarif görünüyordu. Kısa kesilmiş sarı saçları güzelce taranmış, yüzüne kusursuz bir şekilde fondöten uygulanmıştı. “Bodrumda acil durum malzemeleri saklamanın bir zararı olur mu? Tabii ki olmaz. Fakat St. Louis halkını tehdit eden günlük tehlikenin ne olduğunu sorarsanız, obezitenin depremden ağır bastığını söylerim.”

“Aman Tanrım,” dedim.

“Evet, farklı bir örnek seçseydi daha iyi olurdu,” dedi Hank.

“GPS aygıtları, her yıl, New Madrid fay hattında gerçekleşen yüzlerce sismik aktiviteyi kayıt altına alıyor. Fakat biz bu sarsıntıların hiçbirini hissetmiyoruz zira çok büyük değiller,” diyordu ekrandaki Courtney. Sesi kulağa sakın, bilge ve dinlenmiş geliyordu. “Gerçek şu ki, sismometre kullanıyorsanız deprem görürsünüz,” dedi gülümseyerek. “Çünkü yeryüzü sürekli meşguldür.”

Esmer muhabir tekrar Vi'nin evinin önünde belirdi. Şükürler olsun ki yanında Vi yoktu. "Önce dün geceki depremle, sonra da geleceğe dair öngörülerle sarsılan St. Louis halkının iyiliği için, yeryüzünün çok da meşgul olmamasını diliyorum... Sendeyiz Denise..."

Hank ekrandaki görüntüyü dondurdu. Ona döndüm, "Bu korkunçtu."

"Tamam, Vi'nin biraz eksantrik olduğunu kabul ediyorum," dedi Hank. "Ama bu illegal bir şey değil."

"Owen emziğini tükürdü Kate." Amelia kolumu çekiştiriyordu. "Owen emziğini yere tükürdü." Emziği bana uzattı. Sahte memeyi bluzuma sürterek sildim ve Owen'ın ağzına tıktırdım. Amelia'nın pelüş hayvanlarının üstüne battaniye seren Rosie'ye baktım ve teyzesinin az önce televizyonda olduğunu fark edip etmediğini merak ettim.

"Vi televizyon kanalını bizzat aramış olmalı, öyle değil mi?" dedim. "Demek istediğim, televizyoncular onu nasıl bulmuş olabilirler? Vi bir deprem uzmanı değil sonuçta." Deprem uzmanı olan Courtney'di. O anda pençesine düştüğüm duygu; çocuğunun, kardeşinin ya da ebeveyninin tekrar alkol kullanmaya başladığını öğrenen bir alkolik yakınının deneyimlediği duyguya benziyordu: Öfke, hayal kırıklığı ve aşinalığın; fevkalade, çok tanıdık ve neredeyse tatmin edici karışımı. Vi tabii ki büyük bir önseziye kapılmıştı. Oturup enine boyuna düşünmek yerine tabii ki bir televizyon kanalını aramıştı. Tabii ki hiç makyaj yapmadan kameranın önüne çıkmış ve röportaj vermişti. Kardeşim neden hep bildiğini okuyordu? Evet, utanmıştım. Ama utancım kendim için değil, kardeşim içindi. Neticede, artık onunla aynı soyadını taşı mıyorduk, artık birbirimize tıpatıp benzemiyorduk. Yakın arkadaşlarım bir ikiz kardeşim olduğunu biliyorlardı. Fakat diğer tanıdıklarım -eski iş arkadaşlarım ve Wheelingler dı-

şındaki komşularım— televizyondaki mor tunikli tuhaf kadın ile benim aramda bir bağ kuramazlardı. “Vi’nin neden dikkat çekme ihtiyacı duyduğunu asla anlayamayacağım,” dedim. “Vi’nin eksantrik olduğunu düşünmenin tek sebebi buralarda büyümen Hank,” diye ekledim. Hank, Courtney ve Jeremy, Doğu Kıyısı’nda büyümüşlerdi: Courtney, Philadelphia’nın dışında; Hank, Boston’da ve Jeremy Kuzey Virginia’da.

“Lou’da bazı dar kafalı magandaların yaşadığını inkâr etmiyorum,” dedi Hank. Beyaz bir kadınla evli siyah bir adama, St. Louis’in ne kadar muhafazakâr bir yer olduğunu anlatmanın anlamsızlığını o anda fark ettim. “Ama...” Hank duraksadı ve sadece ağzını oynatarak, “Hepsini s..tir et,” dedi. “Ciddiyim,” diye ekledi yüksek sesle.

“Peki Courtney’den ne haber? Vi onu dehşete düşürmüş olmalı.”

“Haber henüz görmedi,” dedi Hank, saatine baktı. “Bir çeyreğe kadar dersi var. Fakat Vi’nin yang’ına yin olmak onu rahatsız etmez.”

Vi’nin deliliğine mantık olmak demek istiyorsun, diye düşündüm. Bu düşüncüyü dile getirmenin acımasızlık olacağına karar verdim. Ayrıca, Vi’nin deli olduğuna inanmıyordum. Onun bazen deli gibi görüldüğüne ve kötü kararlar verdiğine inanıyordum ama gerçekten deli olduğuna asla inanmazdım. “Gidelim mi?” dedim.

Amelia haftanın üç günü anaokuluna gidiyordu. Önümüzdeki sonbaharda Rosie’yi de aynı okula göndermeyi planlıyordum. Amelia’nın okula gitmediği günlerde, öğle yemeği sonrası ve öğle uykusu öncesinde Hank’le buluşuyorduk. Çocuklarla birlikte Kaldi’nin Yeri’ne yürüyorduk. Çocuklar kurabiye yerken, Hank’la birer fincan kahve içiyorduk. Sonra parka gidiyorduk. Parkın resmi adı DeMun Parkı’ydı. Vi, DeMun Yolu’na

sıralanmış restoranlarda çalışan herkesin oraya MILF⁴ Parkı dediğini söylemişti ve Hank buna çok gülmüştü.

Wheelinglerin evinden çıkarken, haberleri görüp görmediğini sormak için babamı aramam gerektiğini düşündüm. Sonra, adamın bu sabah Vi hakkında söylediği olumlu şeyleri hatırladım ve elimi telefonuma götüremedim. Babam haberleri izlememiş olabilirdi, ona her şeyden habersiz geçireceği birkaç saat daha vermek istedim.

Evden çıktık. Amelia ve Rosie sekerek öne geçtiler. Ben Owen'ın pusetini iterken Hank yanımda yürüdü. Amelia avcunun içiyle bir lamba direğine vurdu. Rosie'nin aynı hareketi tekrar ettiğini görünce, Amelia ile Hank'in, Rosie'yle benim akıl hocalarımız olduğunu düşündüm yine. Amelia, Rosie'yi bir sonraki gelişim evresine itiyordu. Beni ebeveynlik konusunda en çok etkileyen insan da Hank'ti. Mama yedirirken Rosie'ye de bir kaşık vermem gerektiğini, kızımın sürekli benim elimdeki kaşığı tutmak için uzanmasını bu sayede engelleyebileceğimi Hank'ten öğrenmiştim. Owen'ın pişikleri için Triple Paste isimli merhemi kullanmanı, yeni doğan koltuğu küçük gelmeye başladığında Britax marka araba koltuğu almamı ve en iyi masal saati için Buder Kütüphanesi'ne gitmemi de Hank söylemişti. Hank'in Amelia'ya davranış tarzı —şefkatli ve rahat olması, üstüne çamur ya da mama bulaşmasını hiç umursamaması— benim de Rosie'ye karşı sergilemek istediğim davranış tarzıydı. Rosie'nin sorduğu soruları, Hank'in Amelia'nın sorularını cevapladığı gibi kısa ve öz, (kesinlikle şirinlik yaparak ya da diğer yetişkinlere göz kırpıp alay ediyor gibi yaparak değil) ama kesinlikle doğru bir şekilde cevaplamaya çalışıyordum.

4 Mother I'd Like to Fuck (Düzmek isteyeceğim anne) cümlesinin kısaltmasıdır. *Amerikan Pastası* isimli filmde kullanıldıktan sonra popüler olmuş ve orta yaşlı, çocuk sahibi, güzel kadınları tanımlamak için kullanılmıştır. —çn.

DeMun Yolu'na girdiğimizde, "Courtney televizyonda çok güzel görünüyor," dedim. "Kendini nasıl hissediyor?"

"Fena değil. Rahatlamak için KVB⁵ testinin sonucunu almayı bekliyor, ama bir süredir mide bulantısı çekmiyor."

Courtney on bir haftalık hamileydi, nisanda doğum yapacaktı. Aslında, Wheelingler sadece bir çocuk yapmak üzere anlaşmışlardı. Courtney, Amelia'ya olmayan pahalı giysileri Rosie'ye vermişti. Giysileri geri almayacağını, bu yüzden yırtılmalarını ya da lekelenmelerini kafama takmamam gerektiğini çok kesin bir dille söylemişti. Fakat üniversitede kadrolu olduktan sonra bir çocuk daha istediğine karar verdi. Hank'i ikna etmekte zorlanmadı. Hatta Hank, bu isteği, onun her zaman iki çocuk istediğinden şüphelenmeme yetecek kadar kolay bir şekilde kabul etti. Courtney, altı ay deneyip hâlâ hamile kalmadığında otuz yedi yaşındaydı. Aradan altı ay daha geçtikten sonra tüp bebek yöntemini denemeye karar verdi, ama hamile olduğunu öğrendiğinde daha başlamamışlardı bile.

Onlar ikinci bebeklerini yapmaya çalışırken ben Owen'ı doğurmuştum. Courtney ile doğurganlık sorunları hakkında hiç konuşmadım; Courtney hamile olduğunu bana hâlâ söylememişti, ben bildiğim her şeyi Hank vasıtasıyla öğrenmiştim. Courtney bu konuyu Jeremy'ye de açmamıştı. Halbuki Jeremy'yle, benimle olduğundan daha yakındı. Bir zamanlar, Wheelinglerle olan dostluğumuzun cinsiyet ekseninde değil de kariyer ekseninde –Hank de benim gibi çalışmayan bir ebeveyn di– gelişmesi bana tuhaf görünürdü, ama son zamanlarda bunu hiç düşünmüyordum.

5 Koryonik Villus Biyopsisi. Koryonik villi, gelişmekte olan plasentanın bir kısmıdır. Anne karnındaki bebeğin genlerini ya da kromozomlarını, herhangi bir genetik hastalığa karşı test etmek için plasentadan küçük miktarlarda koryonik villi alma işlemine, Koryonik Villus Biyopsisi denir. –çn.

“Amelia bu sabah beşi çeyrek geçe uyandı,” dedi Hank. “Gecenin bir yarısı ağlayarak uyanır gibi uyanmadı. Uyanır gibi uyandı. Keyifli bir ruh haliyle ve kahvaltı isteğiyle. Deprem boyunca uyudu ama Courtney ve ben uyanıktık. O yüzden bu sabah kendimi yorgun hissediyordum, akşamdan kalmış gibiydim. Bütün keyfi alınmış ve sadece en berbat kısmı bırakılmış bir akşamdan kalmalık. Geceleri bir yeni doğanla uyandığımı hayal ettim de bunu yapacak gücüm olup olmadığını gerçekten bilmiyorum.”

Güldüm. “O tren çoktan kalktı.”

“Aradan zaman geçti. Artık cıtır gençler değiliz.”

“Aa lütfen.” Hank ve Courtney benden sadece dört yaş büyüklüklerdi ve fiziksel olarak harika durumdalar. Her çarşamba öğleden sonra ve cumartesi sabahı özel bir antrenör eşliğinde spor yapıyorlardı. Harvard Üniversitesinde öğrenciyken ikisi de squash oynamış, hatta bu sayede tanışmışlardı. Bunu –hiç bilmediğim bir spor dalı olmasına rağmen squash kısmını değil, Harvard kısmını– Hank’le arkadaş olduktan sonra öğrendiğim için mutluydum. Çünkü Harvard, Hank’le beni farklı türlerden ev ebeveynleri yapıyordu.

“Otuz beş yaşına geldiğinde tekrar konuşalım,” dedi Hank. “Yemin ederim ki bir şeyler değişiyor.”

“Tamam moruk.”

Hank pusetin önüne geçip geri geri yürümeye başladı, Owen’a bakıyordu. “Senin oğlun bebek türünün reklam yüzü,” dedi. “Biz de senin kadar uyumlu bir bebek sipariş etmek istiyoruz Owen.”

“Korkularını teyit etmek istemem ama, Owen’ın geceleri uyumadığını biliyorsun değil mi?” dedim. “Hâlâ üç ya da dört saatte bir besleniyor.”

Hank şaşkınlık dolu bir sesle, “Gerçekten mi?” dedi. “Bırak da açlığını ağlayarak geçiştirsin.” Hâlâ pusetin önünde geri geri yürüyordu. “Annenin güzel bir gece uykusu çekmesini istemiyor musun Owen? Kate, oğlunun yüzündeki sinsi sırıtışı görmelisin.”

Güldüm. Fakat o anın neşesine rağmen, Hank’le sohbetimizden bağımsız ani bir huzursuzluk hissettim. Huzursuzluğumun sebebi kız kardeşimdi. Onun yerel haberlerde ne kadar dağınık görüldüğüne odaklanmış ve başka bir gerçeği görmezden gelmeyi tercih etmiştim: Kardeşim, kötü bir şeyler olacağına dair bir uyarı almıştı. Bir deprem daha yaşanacağına hâlâ inanmıyordum, ama yaşanmayacağından da emin değildim. Her ne olursa olsun, Vi bir şeyler hissetmişti.

“Sen ve Courtney evde acil durum malzemeleri bulunduruyor musunuz?”

“Bir tek malzememiz bile yok. Ya siz?” Başımı hayır anlamında salladım.

“Şimdi bir jeneratör almayı mı planlıyorsun?”

Jeneratör olmasa da pilli bir radyo, konserve yiyecek ve su alabilirdim. Jeneratör fikrini çok komik bulmuşum gibi konuşmaya çalışarak, “Olabilir,” dedim.

“Bir itirafım var,” dedi Hank. Gergin ve telaşlı bir beklentiy-le dolduğumu hissettim. Hank’in daha sonra söyledikleri beni hem şaşırttı hem de hiç şaşırtmadı. “Vi’nin işiyle ilgili ne hissettiğini biliyorum. Ama bir yanımla o ruhani meselelere ben de inanıyorum. ESP⁶, psişik öngörüler... Dünya epey tuhaf ve havalı bir yer, bunlar neden imkânsız olsun?”

Yine kaygısız bir sesle konuşmaya çalışarak, “Courtney bu söylediklerini duymasın,” dedim.

6 Extra sensory perception, duyu ötesi algı anlamına gelir. Altıncı his olarak da bilinir. Parapsikologlar tarafından, beş duyunun ötesindeki her türlü paranormal algıyı tanımlamak için kullanılır. -çn.

“Eh.” Hank omuz silkti. “Courtney sanatçı ruhumdan ötürü bana müsamaha gösteriyor,” dedi. Amelia doğmadan önce, Hank özel bir lisede resim öğretmeni olarak çalışıyordu. Son dönemde fazla zaman bulamasa da, hâlâ yağlıboya resimler yapıyordu. Wheelinglerin evinin çatı katı –ben oraya hiç çıkmamıştım– Hank’in stüdyosuydu. Hank konuşmaya devam etti. “Söylemeye çalıştığım tek şey şu; dünyada açıklanmamış bir tek fenomen bile kalmadığını iddia etmek, büyük kibirlilik olur.”

Hank ve ben iki yıldır arkadaştık. Bu çok uzun bir zaman sayılmazdı ama o süre içinde birbirimizi hemen hemen her gün görmüştük. Bazı açılardan, Hank benim günlük hayatımı Jeremy’den daha iyi biliyordu. Bununla birlikte, ne zaman medyumluğa, *benim medyumluğuma* doğru gidebilecek bir konu açılrsa sohbetin gidişatını değiştiriyordum. Hank’le birbirimize ailelerimizi, çocukluk zamanlarımızı ve sırlarımızı anlatmıştık. Birkaç kez paranormal olaylardan da bahsetmiştik ama o konudan hemen uzaklaşmıştım. Kendimle ilgili gerçeği paylaştığım son insan Jeremy’ydi, çünkü ona gerçeği söylemekle yükümlüy-düm. Ama Hank’le evli değildim. Bu durumda, ona sıradan biri gibi görünmek istemem mantıksız mıydı?

Büyürken, ergenliğimden itibaren, St. Louis’te bir yetişkin olarak yaşamayacağımı varsaymıştım; geçmişim peşimden gelecek ve beni tanımlayacaktı. Yanıldığımı keşfetmek beni hoş bir şekilde şaşırtmıştı. Başka bir şehirden gelen kocamla birlikte kendi memleketime yerleşmiştim, başka şehirlerden gelen arkadaşlar edinmiştim. Ergenlik dönemimde hayal bile edemediğim bir hayat yaşıyordum. Sırf birilerine içimi açmış olmak için bu hassas dengeyi bozmaya değer miydi? Hank ve ben birbirimizi iyi tanıyorduk ama birbirimizi tamamıyla tanımamıza gerek yoktu.

Bununla birlikte, daha önce sadece ketumluk gibi görünen suskunluğumun, sahtekârlık sınırına geldiğini hissediyordum.

Kaldi'nin Yeri'ne varmıştık. Pusetin frenine bastım. Rosie'yle birlikte kafenin kapısında duran Amelia, "Baba," diye seslendi. "Böğürtlenli çörek yiyebilir miyiz?"

"Biraz bekle tatlım," dedi Hank.

"Vi onun tarafında olduğunu duysa çok sevinir," dedim.

"Sen onun tarafında değil misin?" diye sordu Hank. Rahat bir ses tonuyla konuşmuştu ama bana büyük dikkatle bakıyordu. Onun bir şeylerden şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim. *Tabii ki onun tarafındayım, zira onunla tıpatıp aynıyım*, demek için çok uygun bir andı. Tıpatıp aynıydık, ta ki ben yeteneklerimi bilerek yok edene kadar. Bunları söylemek yerine, tam bir korkak gibi, "Tabii ki onun tarafındayım," dedim. "O benim kardeşim..."

Bölüm 3

VI VE BEN, 1979 yılının Ağustos ayında, ebeveynlerimizin birinci evlilik yıldönümünden birkaç hafta önce doğduk. Hamileliğin otuz yedinci haftasında, gelişim dönemini tamamlamış bebekler olarak dünyada geldik. Bu durum, ikizler için, bugün olduğu gibi o zaman da olağandışıydı. Ama asıl ilginç tarafı, annemizin, doğum yaptığı güne kadar iki bebek taşıdığını bilmiyor olmasıydı. Yirmi üç yaşında incecik bir kadın olan annemiz, hamileliği boyunca otuz iki kilo almıştı. Hamileliğin altıncı ayında, her sabah son derece şiş eller ve ayaklarla uyanmaya başlamıştı. Bu yüzden doktor tavsiyesiyle alyansını çıkarmıştı, aksi takdirde yüzüğü kestirerek çıkartmak zorunda kalacaktı.

Annemiz, aldığı aşırı kilolar haricinde normal bir hamilelik geçirmişti. Ağustos ayı ortasındaki rutin bir muayene sırasında, annemizin jinekologu bir röntgen çekmek ve annemizin bo-

yutlarını göz önüne alarak yeni bir doğum tarihi belirlemek istediğini söylemişti. (Ultrason o zaman da vardı ama yaygın değildi.) Röntgeni çeken teknisyen iki bebek olduğunu hemen görmüştü. Haberi annemize vermiş ve jinekologtan aynı haberi aldığı anda şaşırması gibi davranmasını rica etmişti. Ama annemizin rol yapmasına gerek yoktu; kadın gerçekten afallamıştı. İkiz bebeklere nasıl bakacaktı? Bir buçuk yıl önce, Missouri'deki Risco isimli küçük bir kasabadan St. Louis'e taşınmıştı ve burada ona yardım edebilecek birini tanıımıyordu. Babamla evlenmeden önce oda arkadaşı olan kızdan uzaklaşmıştı, ailesiyle arası açıktı, artık iş arkadaşları da yoktu.

Annemizin, ikizleri otuz yedi haftadan fazla taşımasını istemeyen doktor, ona babamızı aramasını söyledi. Babamız bir çanta hazırlayarak hastaneye geldiğinde, doktor annemizin suyunun gelmesini sağladı. Bunu yapmak için tığa benzer bir kanca kullandı, çocuk halimizle Vi'nin müthiş ilginç bulduğu, benimse rahatsızlık duyduğum bir ayrıntıydı bu. Aradan saatler geçtikten sonra, doktor doğum vaktinin geldiğine karar verdi. Bir anestezi, annemize epidural iğne vurdu. İğne etkisini gösterir göstermez, annemiz vücudunun yalnızca bir tarafının uyuştüğünü fark etti. Hemşireye, bir doz daha ilaca ihtiyaç duyduğunu söyledi. Fakat hemşire, anestezinin henüz tamamıyla etki göstermediğini ve annemizin beklemesi gerektiğini açıkladı. Bir saat daha geçti. Umutsuzluğu gitgide artan annemiz hemşireye, vücudunun hâlâ bir yarısının uyuşuk olduğunu yine hatırlattı. Doktor, yaptığı muayeneden sonra, doğumun çok yakın olduğunu ve annemize ek uyuşturucu veremeyeceğini söyledi. Bunun anlamı şuydu; annemizin vücudunun sol tarafı hissiz ve hareketsiz kalırken, sağ tarafı vahşi bir acıyla kıvrınacaktı. Bir kolu ve bacağı kıvrılıp bükülürken, diğer kolu ve bacağı hiç kımıldamayacaktı. Annem kapana kısılmıştı, üstelik tek başınaydı; babamız bekleme odasında idi.

Vi dışarı çıktığında, annemiz kendini ters yüz edilmiş gibi hissediyordu. Bir hemşire bebeği alıp götürdü. Kasılmalar hâlâ devam ediyordu. Başka bir hemşire annemize ıkınmasını söyledi. Halbuki annemiz zaten ıkındığını zannediyordu. Ben sekiz dakika sonra dışarı çıktım ve Vi gibi alınıp götürüldüm. Annemiz bizi ne kucağına aldı ne de gerçekten gördü. Soluk soluğaydı. Nefesi düzeldiğinde çok bitkindi, az önce yaşadığı şey yüzünden tükenmişti. Hastane yatağında hiç kıılmıdamadan yattı ve bir daha bebek sahibi olmayacağına dair yemin etti.

Biz ikizlere gelince; Apgar skorlarımız⁷ sağlıklı bebekler olduğumuzu teyit ettikten sonra tartıldık –Vi iki kilo dokuz yüz gramdı, ben iki kilo beş yüz gram– temizlendik, battaniyelere sarıldık, tekerlekli beşiklere yatırıldık ve çocuk odasına götürülüp babamızla tanıştırdık. Babamın söylediğine göre Vi uyuyordu, ben uyanıktım. Babamız yüzlerimizi ezberlemeye çalıştı. Vi’ye bir isim verilmişti ama bana verilmemişti. Annemiz, sonraki beş gün boyunca, babamın ve hemşirelerin bu konudaki ısrarlı sorularını cevapsız bıraktı. Sadece bir bebek bekliyordu, bebeğe kız olursa Violet, erkek olursa Victor adını verecekti. Babamız Violet ve Victoria adlarının nasıl olacağını sordu ama annemiz başını hayır anlamında salladı. Doğumdan beri neredeyse hiç konuşmamıştı, bizi emzirmemişti. Violet ve Margaret? (Margaret babamızın annesinin adıydı.) Annemiz başını yine salladı. Violet ve Daisy? Annemiz omuz silkti. Babam bunu olumlu bir cevap olarak kabul etti. O andan itibaren Violet Kimberly ve Daisy Kathleen olduk. Annemiz daha sonra, Kimberly ve Kathleen’in, hastanedeki iki bebek hemşiresinin isimleri olduğunu iddia etti.

7 Yeni doğan bebeğin sağlık durumunu belirlemek amacıyla, doğumdan sonraki birinci ve beşinci dakikalarda iki kez tekrarlanan incelemenin verdiği sonuçlardır. Bebeğin kas tonu, kalp hızı, uyarılara verdiği cevap, cilt rengi ve solunumu 0 ile 2 arasında değerlendirilir. Bu değerlendirme sonucunda Apgar skoru elde edilir. –çn.

Fakat babamız bu iddiayı yalanladı ve göbek adlarımızı seçerken hemşirelerden hiç yardım almadığını söyledi.

Vi ve ben, küçük birer kızken, dünyaya geliş hikâyemizi dinlemekten büyük keyif alırdık. Fakat bu sohbete şefkatli ifadelerle katılan bir annemiz yoktu. Şimdi dönüp geriye baktığımda, o hikâyenin bizi neden öyle büyülediğini anlayamıyorum. Belki de, çocukların çoğunda bulunan o art niyetsiz bencillik yüzünden, sürekli bizden bahsedilmesini istiyorduk. Doğum hikâyemizin aslında ne kadar depresif ve eksik olduğunu kendi çocuklarımı doğurduktan sonra fark ettim. Şimdi bir yetişkin olarak düşündüğümde, annemin bir çocuk beklediğini ama bir yerine iki çocuk doğurduğunda iki kat sevinmediğini anlıyorum. Bu durum annemizin heyecanını çoğaltmamış, aksine öldürmüştü. Annemiz ne mutlu bir anneydi ne de mutlu bir insan. Bizi doğurmadan önce de mutsuz olup olmadığını bilmem imkânsız. Ama bizden evvel eğlenmeyi bilen biriydi diye düşünüyorum, çünkü aksi takdirde babam onunla evlenmezdi. O zamanlar otuz dokuz yaşında bekâr bir adam olan babam, anneme öyle fena vurulmuştu ki, tanıştıktan üç ay sonra ona evlilik teklif etmiş ve kendinden on yedi yaş küçük o güzel kadının peşinden St. Louis'e gelmek için Nebraska'daki hayatından vazgeçmişti.

Annemin hastanede deneyimlediği şeylerin ne kadar zor olduğunu da kendi çocuklarımı doğurduktan sonra anladım. Annem sadece yirmi üç yaşındaydı, benim ilk çocuğumu doğurduğum yaştan neredeyse on sene daha gençti; kocası ona destek olmak için doğumhanede değildi, etkisiz bir epidural ve iki çocuk doğuracağını henüz öğrenmiş olmanın şaşkınlığıyla büyük bir travma yaşamıştı. Bebekleriyle birlikte hastaneden taburcu edildiğinde de hiçbir şey düzelmemişti.

Annem o sabah değişti. Beş gün önce bizi doğurduğundan bu yana, hastane önlüğünü ilk kez çıkarttı ve kendi elbisesini

giydi. Aynaya baktığında çok şaşırdı. Doğum yapmış, vücudunun şişmesine sebep olan su ağırlığından kurtulmuş ve bunların sonucunda en az on beş kilo kaybetmişti. Bacaklarının ne kadar ince olduğunu görünce kendini Miki Fare'ye benzetti. Bizim doğum hikâyemizin bir anlamda mutlu sonu da buydu. Vi ve ben, bizimle çok ilgisi olmasa da, bu mutluluğu mutlaka hissetmiştik. Annemiz, başına gelen her şeye rağmen, hastaneden çıktığı gün yine güzel görünüyordu.

Missouri Eyaleti'nin Kirkwood şehrinde yaşıyorduk. Kirkwood, St. Louis Kemerî'nin⁸ yirmi kilometre güneybatısında bulunan bir banliyöydü. Annemle babam, Gilbert Caddesi'ndeki mavi çatılı evi evlenirken satın aldılar ve ben üniversiteden mezun olana kadar o evde kaldılar. Annem bütün o süre boyunca evden şikâyet edip durdu; ev kış aylarında çok cereyanlıydı, cadde egzoz kokuyordu çünkü yakında tren rayları vardı, komşular çok meraklı ve avamdı. Fakat asıl problem ev değildi. Asıl problem, annemizin babamızı sevmiyor oluşuydu. Bu gayet iyi bildiğimiz ve bu yüzden hakkında konuşmaya gerek duymadığımız korkunç bir gerçektir. Annemiz göğsünde kavuşturduğu kolları, nefes alırken titreyen burun delikleri ve büzülmüş dudaklarıyla babamızın yanında olmaktan hiç hoşlanmadığını, onu ilginç bulmadığını ve ona saygı duymadığını bize her gün gösterirdi. Hayatında yaşadığı bütün hayal kırıklıkları için onu suçluyor gibiydi. Annemin *gerçekten* hayal kırıklığı yaşadığı doğrudur ama niye olduğunu anlayamıyorduk. Fakat bu durumun sebebi sadece babam değildi. Annemin karşılaştığı herkes iki sınıfa ayrılırdı: Avam ya da kibirli. Annem, onu hoş bir

8 Gateway Arch: ABD'nin St. Louis kentinin simgesi haline gelmiş kemer şeklindeki yapı. Yapımı 1965'te tamamlanmıştır. 192 metre yüksekliğindeki yapıdan ziyaretçiler tüm kenti seyredebilir.

şekilde şaşırtan zengin insanlar için sakladığı iltifatları çok nadir kullanırdı: *Hiç kibir yapmadı, derdi. Senin benim gibi davrandı.*

Evlenmeden önce Omaha'da yaşayan babam, iş seyahati için –bir halı imalatçısının satış temsilcisiydi– St. Louis'e geldiğinde annemle tanışmış Annem, babamın kaldığı Clayton Otel'i'nin resepsiyonunda çalışıyordu. Babam o otelde iki gece kaldı, ikinci akşamda annemi bir Fransız restoranına davet etti. Annem, babamın o ilk görüşmede yalan söylediğinden açık açık hiç bahsetmedi, ama çalıştığı şirketteki pozisyonunu daha yüksek, kendisini de daha sofistike gösterdiğini ima etti. Sonradan düşündüğümde, *Tabii ki, dedim, babam onu etkilemeye çalışıyordu.* Sonraki üç ay boyunca, babam annemi baştan çıkarmak için ayda bir kez St. Louis'e geldi. Annem Wydown Bulvarı'ndaki bir evde oda arkadaşıyla birlikte yaşıyordu, babamısa otelde kalıyordu. Birlikte Cardinals maçlarına gittiler, Missouri Botanik Bahçesi'nde yürüdüler ve Anheuser-Busch Bira Fabrikası'nı gezdiler. Annem, bira fabrikasından, şans bileziğine takmak için minyatür bir bira kupası aldı. Vi ve ben ilkokul öğrencisiyken o bileziği takmak için kavga ederdik. Babam, St. Louis'e üçüncü gelişinde, bir hava balonu gezintisi ayarladı. Annem o kadar çok korktu ki, balon havalandıktan sadece birkaç dakika sonra pilottan balonu yere indirmesini istediler. Tekrar toprağa bastıklarında, babam anneme evlenme teklifinde bulundu ve annem bu teklifi kabul etti. Babam, Omaha'daki patronuna işten ayrılacağını söyledi, St. Louis'e taşındı ve aydınlatma armatürleri üreten bir firmada satış temsilcisi oldu. 5 Eylül 1974 sabahı, Clayton'daki Corondole Meydanı'nda bulunan St. Louis County Adliye Binası'nda annemle evlendi. Annem, yeşil kare ve siyah altıgen desenleri olan fitilli kumaştan dikilmiş kolsuz bir elbise giydi. Babam takım elbisesinin yakasına bir karanfil taktı. Nikâhtan sonra bir restoranda biftek yediler ve işlerine geri döndüler.

Annem hayatı neden gereksizce zorlaştırıyordu? Geçmişini düşündüğümde kendime sorduğum asıl soru bu. Hayatımız görkemli değildi ama çok kötü de sayılmazdı. Sıradandı ama yaşamının çok daha berbat yolları vardı. Bununla birlikte, dönüp geriye baktığımda, babamın da suça iştirak ettiğini görebiliyorum. Onu anneme âşık olduğu için suçlamak, kendi varoluşum için hayıflanmak olur. Fakat annemi yeterince tanımadan evlenme teklif ettiğinden eminim. Bu teklifin, güzellik gibi aptalca ve demode bir sebebi olduğunu düşünüyorum. Annem, evlendiği dönemde çekilen fotoğraflarında gerçekten çok güzel görünüyor; ortadan ayırdığı dümdüz sarı saçları omuzlarına dökülmüş, ince ama çekici dudakları çapkınca yukarı kalkmış, elmacık kemikleri belirgin, gözleri iri ve masmavi, kirpikleri rimelle belirginleştirilmiş. Annem bir metre altmış beş santimdi – Vi ve ben de aynı boydayız. Hamilelik dışında elli kiloyu hiç geçmemişti. Dar bluzlar, ince belini ortaya çıkaran elbiseler ve İspanyol paça pantolonlar giyerdi. Vi ve benim özellikle çok sevdiğimiz bir fotoğrafta, annemle babam St. Louis Kemerî'nin önünde duruyorlardı. Annem geniş yakalı, turuncu renkli, yün bir ceket giymiş ve ceketle uyumlu bir bere takmıştı. Babamın favorileri simsiyahtı. Ebeveynlerimiz o fotoğrafta çok ışıltılı görünüyorlardı.

Annemin güzel olduğu kadar zor olmasının sebebi, büyük ihtimalle yetiştiriliş tarzıydı. Annem, Risco'daki küçük bir çiftlikte, fakir ve son derece dindar bir ailenin üçüncü kızı olarak büyümüştü. Liseyi bitirdikten sonra okumamış ve çiftliğin yirmi dakika uzağındaki pirinç işleme fabrikasında çalışmaya başlamıştı. Üç yıl boyunca gizli gizli para biriktirmişti. Yeterince para toparladığında, arkadaşı Jeanine'le birlikte, St. Louis otobüsü için bilet almıştı. Taşındığı tek bavulun içinde kıyafetleri, diş fırçası ve Noel plakları vardı. St. Louis, Risco'nun sadece üç saat kuzeyindeydi ama ne Jeanine ne de annem daha önce orada bu-

lunmuşlardı. Şehir hakkında bildikleri, ya da bildiklerini sandıkları tek şey, Delmar Loop'un kuzeyine gitmemeleri gerektiği, çünkü orada siyah insanlar yaşıyordu.

Medeni haklar ve kadın hakları hareketlerinin annemle babamın yanına bile uğramadığını düşününce, annemin Omaha'ya gitmesinin yerine, babamın St. Louis'e taşınmış olmasının sebebini anlamıyorum. Belki de bu karar, ilişki için daha çok fedâkarlık yapan tarafı yansıtıyordu. Annem evlendikten sonra işinden ayrılmıştı. Kısa bir süre sonra mavi çatılı ev satın alınmıştı. O ev ise bir taraf için gurur, diğer taraf için hayal kırıklığı kaynağıydı.

Çığlıklar atarak uyandığım o gece, dört yaşındaydım. Vi ve ben aynı odayı paylaşıyorduk. Annemiz koşarak odaya geldiğinde, Vi yatağında oturuyordu. Rüyamda evimizin yandığını görmüştüm, bütün pencerelerde alevler vardı, evimiz alevlerin ışığıyla turuncuya boyanmıştı ve ürkütücü bir şekilde canlıydı.

Annem yanıma geldikten sonra bile sakinleşemedim. Annemin Vi ve benimle baş etme yönteminde, şaşırtıcı şekilde etkili bir sabırsızlık vardı. O sabırsızlık, bizi korkutan şeylerin aslında çok önemsiz olduğunu belirtiyordu. Fakat o gece, annem ne söylerse söylesin ya da hangi ses tonuyla konuşursa konuşsun bir şey değişmeyecekti, çünkü benim için evimiz hâlâ yanıyor olacaktı. Üzülererek söylüyorum ki, o duyguyu çok net hatırlamamın tek sebebi, rüyamın çok gerçek görünmesi değil. O dehşeti hayatım boyunca, geceleri uyanık olduğum zamanlarda defalarca yaşadım: Tedirgin bir emin olma hâli, dünyaya dair kötülükleri gerçekliğin teyit edilmesi gibi hissettiren bir farkındalık ve benim şahsi kırılğanlığımın bilinci; herkesin kırılğanlığının bilinci.

Ben çığlık atmaya devam ederken odaya babam geldi. Annem ona bir kâbus gördüğümü söyledi. Babam Vi'nin yatağına oturdu. Koridordan gelen ışık odanın içine giriyordu. Ne söy-

lediğimi dakikalar sonra çözen annem, “Ama bir yangın olsaydı duman kokusu alırdık,” deyip duruyordu.

“Bir şarkı söyleyelim mi?” diye sordu babam. “Ay Işığını Gördüm” isimli şarkıyı söylemeye başladı. Vi ona katıldı. Kırıl-ganlığımın pençelerinden kurtulamıyordum. Babamla kardeşi-min sesini duydukça, kırıl-ganlığım bana başka bir şekilde tutu-nuyordu. Ebeveynlerimiz beni ve Vi’yi herhangi bir şeyden nasıl koruyabilirlerdi? O anda, ilk defa, onların kendilerini bile ko-ruyamayabileceklerini fark ettim. Fakat sonra, Vi ve babam şarkı söyledikçe, şarkının tanıdık sözlerinde bir parça avuntu buldum. Annem üstümü örtüp odadan çıktı. Babam yanımda kaldı, kardeşim ve ben uyuyana kadar şarkı söylemeye devam etti.

Ertesi akşam, bizim evimizden yarım blok uzaktaki bir ev yanıp kül oldu. İtfaiye araçlarıyla polis arabalarından gelen ışık-lar ve siren sesleri hepimizi uyandırdı. Babam dışarı çıkmamıza izin vermedi, ama komşularımızla konuşmak için dışarı çıktı. Vi ve ben yangını göremiyorduk, çünkü yanan ev bizimkiyle aynı sıradaydı. Ama ben evin nasıl görüldüğünü zaten biliyordum. O evde yaşlı bir çift yaşıyordu.

Birkaç ay sonra, ailece akşam yemeği yerken, “Erma teyze-min kalbi neden acıyor?” diye sordu Vi. Ses tonu endişeli değil rahattı. Fakat annemle babam paniğe kapılmış gibi görünüyor-lardı. Erma teyze, aslında babamızın teyzesiydi, Nebraska’daki Grand Island’da yaşıyordu. Onu hayatımızda en fazla üç kez görmüştük.

“Ne demek istiyorsun Vi?” diye sordu babam.

Vi duygusuz bir ses tonuyla, “Erma teyze yere düştü,” dedi ve domuz rostosundan bir ısırık daha aldı.

Bir hafta sonra, bir pazar sabahı, babaannem babamı aradı ve kardeşinin kalp krizi geçirip öldüğü söyledi. Babamın telefon konuşmasını duymamıştım, babam mutfğa gelmiş ve haberi

tekrar etmişti. Vi ve ben masada Candy Land” oynuyorduk. Annem kahvaltı bulaşığını yıkıyordu.

Oynama sırası Vi’deydi, ben babamı seyreliyordum. “Öyleyse sadece Daisy değil,” dedi babam. “Violet’in de önsezi gücü var.”

Babama bakan annemin yüzünde tatsız bir ifade belirdi. Annem sarı bulaşık eldivenleri takmıştı, pastırma kızartmak için kullandığı tavayı temizliyordu, musluğu kapatmamıştı. “Bu konuda ne yapmamızı öneriyorsun?” diye sordu.

Bölüm 4

OWEN, ROSİE’DEN ÖNCE öğle uykusundan uyandı. Salondaki koltukta oturup onu emzirdim. Oğlumun gazını çıkarırken telefonun çaldığını duydum. Telefonun ekranındaki çağrı bilgisine bile bakmadan, arayanın Vi olduğunu biliyordum.

Owen’ı oyuncak bir arabayla birlikte yere –artık kendi başına oturabiliyordu– bıraktım ve telefona cevap verdim. “Courtney Wheeling en sonunda hamile kalmış galiba,” dedi Vi. “Bunun kesinlikle mucize olacağını düşünüyordum. Courtney o kadar zayıf ki onun âdet gördüğünden bile şüpheleniyordum.” Kardeşim ve ben kavgaya ettiğimizde hep aynı şey olurdu. Kavgadan bir-iki gün sonra onu arar, “Koriyanderle kişnişin aynı şey olduğunu şu ana kadar bilmiyordum. Sen biliyor muydun?” derdim. Ya da Vi beni arar, “Pencereden dışarı bakıyorum ve giriş merdiveninde kusursuz bir örümcek ağı olduğunu görüyorum. Örümcek ağlarının platonik bir temsiline benziyor,” derdi. İkimiz de birbirimizden resmi bir şekilde özür dilemezdik.

9 Küçük çocuklar için tasarlanmış, okuma ya da sayma gerektirmeyen, talimatların resimli kartlar sayesinde takip edildiği, Monopoly benzeri basit bir masa oyunu. –çn.

“Hank ve Courtney henüz kimseye söylemediler. Sen de bildiğini belli etme. Kadın sadece on bir haftalık hamile.” Kısa bir tereddüitten sonra ekledim, “Büyük bir deprem olacağına gerçekten inanıyor musun?”

“Hayır, ama ilgi görmekten hoşlandığımı biliyorsun. Evet Daze. Üzgünüm ama tabii ki inanıyorum.” Vi’nin ses tonu şimdi daha ciddiye. “Deprem uyarısını gürültülü ve net bir şekilde aldım.”

“Peki ne zaman olacak? Yarın mı? Altı ay sonra mı?”

Vi iç geçirdi. “Bundan emin değilim işte.”

“Peki sezdğin şeyin bir deprem olduğundan emin misin? Kasırga veya başka bir şey olmadığından? Ya da ne bileyim, havaya uçan bir bina olmadığından?”

“Eminim. Deprem olacak. Özellikle dün gecedен sonra her şey birbirine bağlandı. Her neyse, herhangi bir imge görmedim, sadece mesaj aldım.”

Vi’nin, Koruyucu olarak adlandırdığı ve aldığı mesajların kaynağı olduğuna inandığı ruhsal rehberinden bahsedeceğini hissediyordum. Vi benim yanımda Koruyucu’dan bahsetmezdi çünkü bu konunun beni huzursuz ettiğini bilirdi. Ama Vi’yi soru yağmuruna tutan ben olduğuma göre, bu kez Koruyucu’ya katlanmam gerekirdi.

“Depremin tam tarihiyle ilgili bir mesaj alırsan bana da söyler misin?” dedim. “Evde çocuklar varken, hazırlıklı olmak isterim.”

“Tabii ki söylerim.” Vi, güçleriyle ilgili böbürlenmemekle kalmamış, nazik ve hatta korumacı bir ses tonuyla konuşmuştu. “Courtney televizyonda biraz gergin mi görünüyordu yoksa bana mı öyle geldi?” dedi sonra. Courtney’e ya da herhangi bir İngiliz’e benzemeyen bir İngiliz aksanıyla ekledi, “Geniş kapsamlı araştırmalarım sonucunda keşfettiğim bilgileri sizinle pay-

laşmama izin verin. *Harvard Üniversitesi*'nden iki diploma aldığımı söylemiş miydim? Peki şişman insanlardan nefret ettiği mi?"

"Nasıl oldu da seninle röportaj yaptılar?" diye sordum. "Televizyon kanalını sen mi aradın?"

"Beni ciddiye almayacaklarını düşünmüştüm," dedi Vi. "Ama doğruca prodüktöre bağladılar. Keşke bu sabah saçlarımı taramış olsaydım, öyle değil mi?" Güldü. "Ama her şey çok çabuk oldu. Bir dakika önce telefonda prodüktörle konuşuyordum, bir dakika sonra evimin önünde o muhabir kız duruyordu ve elinde mikrofona vardı. Kızın göğüslerinin ne kadar büyük olduğuna dikkat ettin mi? O memelerin haber minibüsüne sığması beni çok şaşırttı."

"Babamla konuştun mu?"

"Henüz konuşmadım, röportajı görmedi sanırım. Ama babam Kanal 5'in haber bültenlerini seyretmiyor mu?"

Babam Vi'yi aramadığına göre, haberleri seyretmemiş olmalıydı. "Dur bir dakika. Babam seni randevuna götürmeyecek miydi?"

"Saat üçte götürecekt."

"Saatin kaç olduğunu sanıyorsun Vi?" Benim saatim iki elli ikiyi gösteriyordu. "Duş aldın mı?"

"Kahretsin, saatin bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Bekle," dedim hızlıca. Telefonun diğer ucundaki Vi'nin duraksadığını duydum. "Koyu renk kot pantolonunu, V yakalı boncuklu bluzunu ve rugan babetlerini giy, sakın parmak arası terliklerini giyme."

Owen'la Rosie'yi yatırdıktan sonra, Jeremy ve ben akşam yemeği için kızartma yaptık. Akşamüstü saat beş kırk beşte bes-

lenmeye o kadar çok alışmıştık ki, sekizde akşam yemeği yiyince kendimizi Avrupalı gibi hissettik.

Tavaya susam yağı döktüm. Kesme tahtasındaki soğan halkalarını yağın içine atmak için bir bıçağın kenarını kullandım. Jeremy buzdolabından iki şişe bira aldı. İki şişeyi de açtı ve birini bana uzattı. Emzirdiğim dönemlerde, gündüzleri bir fincan kahve, akşamları da bir şişe bira içmeme izin vardı. Jeremy bira şişesini benim şişeme vurdu. “Şerefe,” dedi. “Bir günü daha sağ salim atlattık.”

Televizyondaki Vi’yi düşünerek, “Zar zor,” dedim. Ama kocamla birlikte aydınlık mutfağında olmak güzeldi, Jeremy’nin işten eve gelmesi ve Owen’la Rosie’nin uyumuş olması güzeldi. “Hayır, sen haklısın,” diye ekledim. Jeremy’nin Kanal 5 haber bültenini ofisinde izlediğini biliyordum. “Vi ve Courtney hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Az önceki tarifi isabetliydi. Muhtemelen ikisi de zor dakikalar geçirdiler.”

“Benimle evli olmak seni utandırıyor mu?” Bu soruyu şaka olsun diye sormuştum, ama sesim şaka yapıyormuş gibi çıkmamıştı.

“Tabii ki hayır,” dedi Jeremy, eğilip alnımı öptü. “Courtney’nin daha üstün görüldüğünü düşünüyorsun ama haberleri izledikten sonra Courtney çok sinirlendi. Çünkü röportaj, onu New Madrid Fay Hattı’nın aktif bir tehdit olduğuna inandığını gösterecek şekilde montajlanmış. Halbuki Courtney o fayın ölü olduğuna inanıyor. Üstelik dün geceki deprem New Madrid’de bile değildi. Wabash Vadisi’ndeydi.”

“Courtney, televizyondaki psişik ucubenin senin baldızın olduğunu insanlara söyler mi sence?”

“Söylemez, ama söylese de kimin umurunda? Gündüz vakti yerel bir televizyon kanalında yayınlanan üç dakikalık bir röpor-

tajdan bahsediyoruz. Courtney'ye ve Vi'ye ayıp olmasın ama o bülteni izleyen herhangi biri var mı acaba?" Jeremy uzandı ve dilimlediğimiz biberleri aldı. Röportaj konusu onun için kapıydı. "Vi'nin randevusu nasıl geçmiş?" diye sordu.

Gözlerimi devirdim. "Henüz haber almadım."

"Tamam, sırf argümanının hatırı için senin haklı olduğunu söyleyelim. Vi aslında kadınlardan hoşlanmıyor ve kız arkadaş bulması erkek arkadaş bulmasından daha kolay olduğu için kadınlarla çıkıyor. Bu durumda sana soracağım soru şu: Ne olmuş yani?"

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldım çünkü Jeremy haklıydı. Sonra, zayıf ve etkisiz bir sesle, "Bunun babam için kafa karıştırıcı bir şey olacağını düşünüyorum," dedim. "Onun jenerasyonundan birine, 'Bir kadınla çıkıyorum. Aa, hayır, çıkmıyorum,' demek büyük olaydır. Vi babama önce kadınlarla çıktığım kabul ettirir, sonra da fikrini değiştirirse haksızlık etmiş olur."

Jeremy birasından bir yudum alıp bana baktı. "Babana mı yoksa sana mı haksızlık etmiş olur?" dedi. Bu soruya cevap vermedim. "Tek yumurta ikizinin lezbiyen olması, senin de gizliden gizliye lezbiyen olduğun anlamına gelmez." Gülümsedi. "Umarım değildir. Bu arada Cornell'de bir konuşma yapmam istendi."

"Ne zaman?" diye sordum. Sonra hızlıca, "Bu harika," diye ekledim. Oysa lojistik olarak hiç de harika bir şey değildi. Jeremy, Owen doğduğundan beri şehirden hiç ayrılmamıştı ve ayrılması fikri hiç hoşuma gitmemişti. Fakat Jeremy, doktora derecesini Cornell Üniversitesi'nden almıştı, bu davet onu çok sevindirmiş olmalıydı.

"Lukovich konuşmanın bu eğitim sezonunda olacağını söyledi. Kar fırtınasına yakalanmamak için erken gitmeyi geç gitmeye tercih ederim." Cornell Üniversitesi Yer ve Atmosfer Bi-

limleri Bölümünün başkanı olan George Lukovich, okuldayken Jeremy'nin akıl hocasıydı. Karısıyla birlikte düğünümüze de katılmıştı.

Tavadaki soğanlara, Jeremy'nin doğradığı brokolilerle birlikte karabiber ekledim, sonra havluyla ellerimi kuruladım. “İlkbaharda gitsen olmaz mı?” diye sordum. “Ya da en azından kasma kadar beklesen?”

“BunuVi'nin kehaneti yüzünden istemiyorsun, öyle değil mi?”

“Çok yakında bir deprem olacağını söyledi.”

Jeremy'yle birbirimize baktık, ikimiz de konuşmadık. “Ekimde AÇKS¹⁰ konferansım olduğunu unutmadın değil mi?”

O konferansın ekim ayında olduğunu unutmakla kalmamıştım; Jeremy'yle beş yıldır evli olmama rağmen AÇKS'nin açılışının ne olduğunu hâlâ hatırlayamıyordum. “Konferans ne zamandı?” diye sordum.

Jeremy duvardaki takvimin yanına gitti ve eylül sayfasını kaldırdı. Ekim sayfasının gün kutucuklarına konferansı not etmişti. Gözlerimi kısıp takvime baktım; konferans 15 Ekim Perşembe ile 18 Ekim Pazar tarihleri arasında, Denver'da gerçekleşecekti.

“Sen de konuşma yapacaksın, öyle mi?” dedim.

“Pazar sabahı. Salonun yarısını dolduracak, akşamdan kalma bir kalabalığa.”

“Yani zamanını çok faydalı bir şey yapmak için kullanacaksın. Owen ve Rosie'ye tek başıma bakmak da benim için çok kolay olacak. Yani ikimiz de kazanacağız.”

“Tatlım...” Jeremy duraksadı, sözlerini dikkatlice seçerek konuşmak istediği belliydi. “Vi bir deprem olacağını hissetti. Ger-

10 Arktik Çevre Koruma Stratejileri, Kuzey Kutbu'ndaki doğal çevreyi korumak amacıyla Arktik ülkeler arasında imzalanmış bir anlaşmadır. –çn.

çekten bir deprem olabilir. Elbette olabilir. Bir deprem, bu hafta sonu, Schnucks'ın¹¹ otoparkını dümdüz edebilir.”

“Çok güven verici bir konuşmaydı, teşekkür ederim.”

“Ya da ben bir piyango bileti alır ve milyonlarca dolar kazanırım. Fakat hayatlarımızı elimizdeki gerçeklere dayanarak yaşamalıyız. Uzak ihtimallere dayalı kararlar veremeyiz.”

“Vi'nin kehanetinin uzak bir ihtimal olduğunu nereden biliyorsun?” dedim. “Vi genelde yanılmaz.”

Jeremy yutkundu. “Ruhsal rehberi ona bir deprem olacağını mı söylemiş?” diye sordu.

“Bu konuya girmedik, ama öyle sanıyorum.”

“Peki kardeşine inanıyor musun? Vi'ye önümüzdeki günlerde jeolojik bir olay gerçekleşeceğini söyleyen şu hayalet ve söylediği şeyin doğruluğuna inanıyor musun?”

Savunucusu olmayı hiç istemediğim bir konuyu savunmak zorunda bırakılmıştım ve bunun haksızlık olduğunu düşünüyordum. Daha önemlisi, Vi'nin psişik güçlerinin benimle hiç bağlantısı yokmuş gibi davrandığım için, bazı malum bilgileri Jeremy'yle paylaşmadığımı hissediyordum. “Yani Vi'nin kehanetini bütünüyle duymazdan gelebileceğini mi söylüyorsun?” dedim.

Jeremy hâlâ takvimin yanındaydı. Bense ocağın başındaydım. Jeremy benden sadece birkaç santim uzundu ve benim ayağımda sabolar vardı, bu yüzden birbirimize bakarken aynı boydaydık. Aramızdaki sessizlik büyürken rahatsız edici bir düşünceye kapıldım; Jeremy'yle evlenmişim, çünkü o, benim kendimle ilgili en nefret ettiğim şeye tamamiyle inanmıyordu; o benimle evlenmişti, çünkü tamamiyle inanmadığı bir şey için endişelenmemiş ve ona pabuç bırakmamıştı; ikimiz de evliliğimizin bir

11 Bir süpermarket zinciri. –çn.

fikir birliği olduğunu zannetmiştik. Fakat uyumluluk ve fikir birliği açısından tamamıyla farklı insanlardık.

“Vi’nin kesinlikle haklı olduğunu iddia etmiyorum,” dedim. “Ama hava durumunu sunan adam yağmur yağacağını söylerse, neden yanına bir şemsiye almayasın? Adam yanılmışsa, tedbirli olmak zlmekten iyidir der geçersin.”

“Peki Vi’nin senaryosundaki şemsiye nedir? Cornell’e hayır demek mi? AKS planlarımı iptal etmek mi?” Jeremy hâlâ sakindi, bir anlaşmazlık yaşadığımızın farkında değilmiş gibiydi.

“Konferansa gidip Cornell’i ertelesen nasıl olur?” dedim, yüzüme zoraki bir gülümseme kondurdum. “Böylece ikimiz de istediğimiz şeyi elde edemeyiz ve ikimiz de kendimizi kırıgın hissederiz.”

Jeremy de gülümsedi. “Daha önce sana dünya çapında bir arabulucu olduğunu söyleyen oldu mu?”

“Lukovich seni Cornell’e transfer etmeye alışmıyor değil mi?” dedim. Jeremy, babam hayatta olduğu sürece St. Louis’ten ayrılmak istemediğimi biliyordu. Bu konuda anlaşmıştık.

“Bu yıl üniversitede bir iş pozisyonu açılacak, ama Lukovich taşınmak konusunda ne düşündüğümüzü biliyor. Bu sadece bir konferans olacak, iş görüşmesi değil.”

“Konferans için para alacak mısın?”

“şöyle anlatayım; evet para alacağım ama Target’a¹² gitmeye bile yetmeyecek miktarda.”

Aradan bir dakika geçtikten sonra, “Eğer Vi haklıysa, kehane-tinin utanç verici olmadığını düşüneceğim,” dedim. Ama utanmayı ve güvende kalmayı tercih ederim.”

“Biliyorum,” dedi Jeremy.

12 1902 yılında Amerika’da kurulmuş en büyük ikinci süpermarket zinciridir. Çok geniş bir yelpazede indirimli ürünler satar. –n.

Yemekten sonra masayı temizlerken, evin arka kapısının –bizim ya da bir başkasının normalde kullanmadığı kapının– çalındığını duydum. Gidip baktığımda Courtney Wheeling'i gördüm. Courtney yüzünü kapı penceresine dayamıştı. Kapıyı açtım. “Işığınızı gördüm,” dedi Courtney. “Geç bir akşam yemeği ha?”

“İçeri gel,” dedim, ama Courtney'nin neden burada olduğundan pek emin değildim. Jeremy ve ben Wheelinglerle sürekli takılırdık ama buluşmadan önce birbirimize mesaj yazar ya da telefon ederdik. Courtney şort, tişört, fermuarı çekilmemiş kapüşonlu bir eşofman üstü ve koşu ayakkabıları giymişti. Fakat bu sıradan kıyafete rağmen, kadının kişiliğindeki kuvvet –zekâ, özgüven ve azim– bedeninden fışkırıyordu. Courtney güzel bir kadındı, ama onu gördüğümde dikkatimi çeken asıl şey kesinlikle güzelliği değildi. Saçları benimkiler gibi sarıydı, ama çok kısaydı –bir keresinde saçlarını üç haftada bir kestirdiğini söylemişti– ve saç kesimi bile sahip olduğu özgüveni yansıtıyordu. Aynı şey, modası geçmiş kalın çerçeveli gözlüğü için de geçerliydi. Courtney'den hoşlanıyordum, ama onun yanında her zaman rahat değildim.

“Bugün Kanal 5'te gördüklerin seni rahatsız etmiş olmalı, ama etmesin,” dedi Courtney. “Buraya bunu söylemek için geldim. Kaçık bir kardeşin olması senin suçun değil.”

Ona teşekkür mü etmeliydim? Jeremy'ye baktım. Bulaşık süngerini sıkıyordu, yüzü ifadesizdi. “Tuhaf bir tesadüf olmuş, öyle değil mi?” dedim.

“Zavallı muhabir, sismik enerji poposunu ısırsa bile ne olduğunu anlayamazdı,” dedi Courtney. “Medyadaki genel durum bu galiba. Jeremy bir konferans için Cornell'e davet edildiğini söyledi mi?”

“Evet söyledim,” dedi Jeremy.

Courtney mutfak masasına oturdu. Bana bakıp, “Çok havalı, öyle değil mi?” dedi. Sonra Jeremy’ye döndü. “Leland’ın gönderdiği e-postayı okudun mu?”

“Şöyle bir göz gezdirdim,” dedi Jeremy. “İlginç bir şey yoktu. Fakülte politikaları.”

“Amelia et yemek istiyor,” dedi Courtney. “Bunun olacağını biliyordum ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum.” Hem Courtney hem de Hank vejetaryendi.

“Ben de fark ettim,” dedim. “Bugün parktayken, Amelia domuz eti pişiriyormuş gibi yapıyordu.”

Courtney yüzünü buruşturdu. “İğrenç,” dedi. Sonra, ben bir domuz yetiştiricisiymişim gibi, “Üzerine alınma,” diye ekledi.

“Alınmadım,” dedim.

“Domuz etinde ekstra iğrenç bir şey var,” dedi Courtney. “Fazla etli. Fakat Hank ve ben, Amelia bir gün et yemek isterse buna izin vereceğimizi konuşmuştuk. Bence hep birlikte yemeğe çıkmalıyız. Siz etoburlar da Amelia’ya nasıl et yendiğini göstermelisiniz.”

Jeremy eğleniyor gibiydi. “Azı dişleri varsa et yemeyi başara-bilir bence,” dedi.

“Tamam, o zaman Amelia’nın annesiyle babasına moral desteği verirsiniz.”

“Oral destek mi dedin?” dedi Jeremy. Courtney ve ben birbirimize bakıp gözlerimizi devirdik.

“Justin Timberlake’le Rihanna’nın birlikte takıldıklarını biliyor muydun Kate?” diye sordu Courtney.

“İnternette gördüm, ama doğru olduğundan emin değilim.”

“Umarım doğrudur. Birlikte çok güzel bebekler yaparlar.” Arkadaşlığımızın en başlarında, Courtney’nin benimle magazin dedikodusu yapmaya meyilli oluşunu aşağılayıcı bulup bulma-

mam gerektiğinden emin değildim. Fakat çok geçmeden, kadının bu konuya duyduğu ilginin arsızca samimi olduğunu fark ettim. Doğrusu, Courtney'nin magazin bilgisi benimkinden kat kat üstündü. Onun çalışmaya nasıl zaman bulduğunu hâlâ anlamıyordum. Courtney ayağa kalktı. "Cumartesi günü mangal gecesi yapalım diyorum. Müsait misiniz?"

Jeremy'ye baktım. "Müsait olduğumuzdan eminim," dedim.

"Öyleyse yarın Hank'e söylersin," dedi Courtney. "Şu televizyon meselesiyle ilgili bir sıkıntımız yok değil mi? Aramız iyi?" Başımı evet anlamında salladım. "Kardeşine Tibet dua bıraklarının çok güzel olduğunu söyle," dedi Courtney.

Courtney gittikten sonra, evden uzaklaşması için bir dakika bekleyip Jeremy'ye döndüm. "Kadının beni kendi tarafına çekmeye çalıştığını hissettim," dedim.

Jeremy başını hayır anlamında salladı. "Courtney sadece Courtney'lik yapıyordu."

İkimiz de sessizdik. "Amelia'nın et yemek istemesinin Courtney'yi neden sarstığını anlayabiliyorum," dedim bir süre sonra.

"Neden? Et lezzetli bir şeydir," dedi Jeremy, sırtıyordu.

"Ama bu istek, çocuklarımızın çok hızlı büyüdüğünü göstermiyor mu?"

"Owen'ın hâlâ sabahın ikisinde uyandığını hatırlatmama izin var mı?" diye sordu Jeremy. "Sen salona gidip işini hallet," diye ekledi. "Ben de ikimiz için biraz dondurma getireyim. Bu kendini daha iyi hissetmeni sağlar mı?"

Jeremy bana işini hallet derken şunu kastediyordu; her akşam çocuklar uyuduktan sonra, çocuk çantasını hazırlayıp ön kapının yanına koymak için birkaç dakika ayırıyordum. Çantanın içine sadece bebek bezi ve yedek kıyafetler değil, cüzdanımı ve sağlık sigortası kartımı da koyuyordum, kapıya en yakın prizde cep telefonumun pilini doldurmayı da unutmuyordum.

“Bu akşam çikolatalı ve fıstıklı bir karışım meyilliyim,” dedi Jeremy. Her gün en az bir kere yaptığım gibi, onunla evlendiğim için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Nazik bir adamla evlenmek geçmişte verdiğim bir karar değildi, çünkü bunun ne kadar önemli olduğunu o zamanlarda bilmiyordum.

“Basit istekleri olan biri olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?” dedim.

Jeremy tekrar sırtıttı. “Benimle yetinmenin sebebi bu değil mi?”

Bölüm 5

1989 NİSAN’INDA, ALTINCI sınıftayken, Marisa Mazarelli’nin evindeki pijama partisine ben davet edildim ama Vi edilmedi. Keşke kardeşçe bir sadakat gösterdiğimi ve daveti reddettiğimi s yleyebilseydim. Fakat gerçek şu ki, Marisa telefonla evimizi aradığında, izin almak için annemin yanına koştum, izni kopardığımda da Marisa’nın davetini heyecanla kabul ettim. Marisa’nın davetli listesine girmek beni hem şaşırtmış hem de gururumu okşamıştı. Koyu renk, uzun, kıvrıcık saçlı Marisa. Yeni inşa edilmiş, jakuzili büyük evde yaşıyan Marisa. Nipher Ortaokulu’ndaki kızların üstünde korkutucu bir gücü olan Marisa. Marisa, Doğu Missouri’de ve Batı Illinois’de şubeleri bulunan bir pizza zincirinin sahibinin kızıydı. Beşinci sınıftayken dudak parlaticısı kullanmaya başlamıştı. Bir  nceki sonbaharda düzenlenen okul balosunda, gecenin son şarkısında –Poisn grubundan *Every Rose Has Its Thorn*– Chip Simmons isimli çocukla dans pistinde rahatça  p şm şt . Mazarelli ailesinin jakuzisiyle ilgili bir sürü şey duymuştum ama evlerine hiç gitmemiştim. Telefonda, Marisa yanıma bir mayo almamı söylediğinde, onun tarafından onaylanmış olmanın heyecanını yaşadım.

Marisa'nın telefonundan birkaç saat sonra, Vi ve ben yatağa girmeye hazırlanırken, bedenime çarpan ilk huzursuzluk dalgasını hissettim. Vi'yle birlikte banyodan yeni çıkmıştık ve odamıza doğru gidiyorduk. Evimizdeki üçüncü yatak odası misafirler için ayrılmıştı. Odadaki çift kişilik yatağın üstüne bej rengi saten örtü serilmişti. Yıllar birbirini kovalarken o odada gerçek bir misafir uyumadı ve örtü hiç kirlenmedi. Vi'yle benim genelde darmadağın olan odamızın kapısında, dördüncü sınıftayken astığımız ve o zamandan beri hiç indirmedığınız bir tabela vardı:

KIZ KARDEŞLER DİYARI
NÜFUS: 2
İZİNSİZ GİRMEYİN!

“Marisa’dan partiye seni de davet etmesini isteyebilirim,” dedim.

“Onun dünkü matematik sınavında kopya çektiğini gördüm,” dedi Vi. “Dave Stutz’ın kâğıdından kopya çekiyordu ve çocuğun bundan haberi bile yoktu.”

Bir şey söylemedim. “Marisa zengin bir sürtük,” diye ekledi Vi.

Kopya yorumunun üstüne bir de bu yorumun gelmesi çok fazlaydı. “Kıskanç biri olman benim suçum değil,” dedim.

İlkokul ya da ortaokulda bana sorsaydınız, Vi’nin benim en iyi arkadaşım olduğunu kesinlikle iddia etmezdim. Hatta ondan çok fazla hoşlanmadığımı bile söyleyebilirdim. Çünkü çocukken duygusuzdum ve kıyas yeteneğinden yoksundum: Missouri’de yaşamayı seviyor muydum? Kulaklarım olmasından hoşlanıyor muydum?

Yirmi dört saatlik bir süreç içinde, okulda ayrı girdiğimiz birkaç ders haricinde, Vi’yle sürekli birlikteydik. Hemen hemen

her zaman aynı odadaydık. Okul kafeteryasında ya da mutfağımızın masasında yan yana sandalyelerde otururduk. Salonumuzdaki koltuğun minderlerine başlarımızı dayayarak televizyon seyrederdik. Bahçemizdeki dut ağacından sırayla baş aşağı sarkardık; dizlerimizi ağacın en alt dalına kanca gibi geçirirdik, tişörtlerimiz aşağı kayıp yüzlerimizi örterdi. Organize bir spor etkinliğine ya da okul dışı aktivitelere katılmazdık (annemin dış dünyaya yönelik şüpheleri dans ve müzik derslerinin sadece ekonomik filan değil değerine kadar genişlemişti) ve çoğu zaman ebeveynlerimiz tarafından denetlenmezdik.

Vi'yle oynadığımız oyunların çoğunu kendimiz uydurmuştuk. Bu oyunlardan biri annemizi özellikle çok rahatsız ederdi. Oyun şöyleydi; başlarımızı koltuğun karşılıklı kollarına koyar, bacaklarımızı havaya kaldırır ve ayaklarımızın tabanlarını birbirine yapıştırırdık, sonra birbirimizin ayaklarını ileri iter ve bacaklarımızı bisiklet sürer gibi hareket ettirirdik. Bu oyunu oynarken aynı şarkıyı tekrar edip dururduk: “Fransa’da bir yer var / Orada çıplak kadınlar dans ediyor / Adamlar bunu umursamıyor / Çünkü onlar iç çamaşırı giyiyor.”

Beşinci sınıfa geçtiğimizde Vi ve ben “Ticaret” isimli bir oyun icat ettik. Bu oyunu sadece evin arka bahçesinde oynardık. Oyun, hayali ürünler bulmak ve ürünlerin reklamını yapmaktan ibaretti. Ürünlerimiz genelde seksle ya da osurukla bağlantılı olurdu. Vi bir keresinde, vajina peruğu dediği bir ürünün reklamını yapmamı istemişti. Bu hayatımın en büyük şoklarından biriydi. Yıllar sonra, üniversitedeki bir tarih dersi sırasında, kadınların cinsel organları için üretilen ve “merkin” adı verilen perukların gerçekten var olduğunu öğrendiğimde, profesörümün konuşmasının ortasında ayağa fırlamış ve kardeşimi aramak için dışarı çıkmıştım. Vi ve ben “Kişi” isimli bir oyun da icat etmiştik. Bu oyun Yirmi Soru oyununa çok benziyordu ama

içinde soru yoktu. Aklımızdan bir ünlüyü ya da tanıdığımız birini –mesela müzik öğretmenimiz Bayan Kebach’ı– geçirirdik ve o kişinin kim olduğunu tahmin etmeye çalışırdık. Üç tahmin hakkımız vardı ama doğru cevabı birinci ya da ikinci denememizde bulurduk. Annemiz bu oyunu, şarkılı oyunu sevdiğinden de az severdi. Oyunu ilk kez, Vi’yle beni dışçı muayenehanesinden eve götürürken, arabada duymuştu. Kafasını arka koltuğa çevirmiş ve, “Kesin şunu!” demişti. “Şunu hemen kesin! Bu çok kötü bir oyun!” Biz de oyunu oynamaya devam etmiştik, ama annemizin olmadığı yerlerde.

Hiçbirimiz kiliseye gitmezdik. Annem, yetiştiriliş tarzına rağmen dindar biri değildi ama batıl inançlara sahipti; masaya yanlışlıkla tuz dökcek olsak, annem sol omzumuzun üzerine biraz tuz serpmemizi isterdi. Yağmur yağarken güneş çıkacak olsa, annemiz şeytanın evlendiğini söylerdi. Annemizin tek ve en büyük mutluluğu, Risco’dan getirdiği Noel plaklarıydı: Bing Crosby, Nat King Cole, Frank Sinatra ve *O Holy Night* isimli şarkıyı söyleyen Perry Como. O plakları kasım ortasından ocak ortasına kadar sürekli dinlerdik.

Hafta sonlarında, babamız bizi Jefferson Meydanı’ndaki videokaset mağazasına götürür ve ikimize de birer film seçme hakkı verirdi. Vi ve ben seçeneklerimizi inceleyerek, boş kaset kutularını –asıl kasetler kasanın arkasında dururdu– raflardan alarak ve raflara koyarak yarım saatten fazla oyalanırdık. Bugün bile, o dönemden kalan, hiç izlemediğim, ama boş kutularını elimde tuttuğum için kendimi yakın hissettiğim filmler vardır: *Günaydın Vietnam*, *Manken* ve *Siyam Balığı*. Vi ve ben halihazırda izlediğimiz filmleri seçerdik: Başrolünde yakışıklı Michael J. Fox’ın oynadığı *Benim Başarım* ya da Rob Lowe’u bizimle tanıştıran *Sınıf*. Rob Lowe o filmde yakışıklıdan da öteydi, her açıdan o kadar kusursuzdu ki onu izlemek insanın canını acıttırdı. Fil-

min bir sahnesinde, Rob bir elmayı ısırır ve meyvenin suyuyla ıslanan dudaklarını yalardı. Vi ve ben bu hareketi yıkıcı şekilde seksi bulurduk, sırf kendimize işkence etmek için kaseti başa sarar ve aynı sahneyi defalarca izlerdik.

Hafta içlerinde, okuldan sonra, Vi ve ben aşırı miktarda televizyon seyrederdik. Ortaokuldayken en sevdiğimiz program *Boşanma Mahkemesi*, en sevdiğimiz dizi de *Santa Barbara*'ydı. Televizyon izlerken baharatlı Doritos, yağlı ve şekerli kızarmış ekmek ya da erimiş peynirli kraker verdik. Paylaştığımız bir radyomuz ve kasetçalarımız vardı. *Take My Breath Away* ve *Walk Like an Egyptian* isimli şarkılara takıntılıydık. Radyoda bu şarkılar çalmaya başladığında, şarkıları kaydetmek için kasetçalarımızdaki “kayıt” düğmesine basardık ama her seferinde geç kalırdık. Altıncı sınıftayken kulaklarımızı deldirdik. Kısa bir süre sonra, sağ kulaklarımızı ikinci kez deldirmek için annemizle babamıza yalvarmaya başladık. Ebeveynlerimiz, yedinci sınıfın başında, on ikinci doğum günü hediyesi olarak bunu yapmamıza izin verdiler. Aynı dönemde, Vi saçlarını asimetrik olarak –saçları sol tarafta çenesine kadar gelecek, sağ tarafta ise kulağının üstünde bitecekti– kestirmek istedi. Annem buna bir şartla izin vereceğini söyledi; Vi en az beş kilo kaybedecekti. Vi bu şartı yerine getirmek için televizyonun önünde mekik çekmeye başladı. Ben de ona eşlik ettim çünkü öylesi daha eğlenceliydi. Şimdi geçmişi düşündüğümde ve eski fotoğraflara baktığımda, Vi'nin aslında o kadar da şişman olmadığını görüyorum. Kardeşim benden sadece beş kilo ağırdı, ama ben çok sıskaydım.

Yedinci sınıftayken, bir akşam yemeği sırasında, “Edepli bir şaka duymak ister misiniz?” dedi Vi. “Bob sabunla duş almış. Şimdi de edepsiz bir şaka duymak ister misiniz? Sabun, komşu kadının adıymış.” Masada uzun bir sessizlik oldu, sonra annem öne eğilip Vi'yi tokatladı.

“Acımadı ki,” dedi Vi.

“Seni şımarık, hemen odana git,” diye karşılık verdi annem.

Vi’yle birlikte ben de masadan kalktım, buna ne annem ne de babam itiraz etti.

Ekim sonunda, Vi saçlarını asimetrik olarak kestirdi. Onu gördüğümde aklıma gelen ilk şey şuydu; annem Vi’nin Cadılar Bayramı dansına katılmasına izin vermeyecekti ve ben oraya yalnız gitmek zorunda kalacaktım. Ama Vi ceza almadı. Annem kardeşimi görünce dudaklarını büzdü ve neredeyse keyifli bir şekilde, “Öyle kötü görünüyorsun ki hiçbir delikanlı seninle dans etmek istemeyecek,” dedi.

Vi’yle benim gerçekten tek arkadaşımız vardı; bizden bir blok uzakta yaşayan Janie Spriggs isimli bir kız. Janie bizimle birlikte Ticaret oyunu oynardı. Biz de onun evine gidip annesinin kondisyon bisikletine biner ve kürklerini giyerdik, bazen ikisini aynı anda yapardık. Janie’nin down sendromlu bir ağabeyi vardı, adı Pete’di. Vi ve ben, tıpkı annemiz ve babamız gibi, ona geri zekâlı derdik. Pete bizi ne zaman görse, şarkı söyler gibi, “Siz ikizsiniz çünkü iki tanesiniz,” derdi. Fakat ilginç bir şekilde, asimetrik saç kesiminden ve kilo farkından çok daha önce, öğretmenlerimizin çoğu ve diğer öğrenciler bunu yapamazken, Pete bizi birbirimizden ayırt ederdi.

Vi ve ben, sınıf arkadaşlarımızın verdiği partilere, sadece bütün sınıf çağırılmışsa davet edilirdik. Ama ben reddedilmenin acısını hiç hissetmezdim, neticede evde yalnız değildim. Sınıf arkadaşlarımız bizi zararsız bir tuhaflık olarak görürlerdi. O tarihlerde –günümüzde yaygınca kullanılan doğurganlık tedavilerinin öncesinden bahsediyorum– ikizler şimdiki kadar alelade değillerdi. Bununla birlikte, Vi ve ben, kreşten itibaren aynı insanlarla okula gitmiştik, yani onlar için hem tanıdık hem de tuhaftık. Marisa’ya kadar, arkadaşlarımız tarafından bir paket teklif

olarak görüldük; bir kız birimizi evine davet edecekse, diğeri-mizi de davet etmek zorundaydı. Ama biz, davetli listesinde iki kişilik yer işgal edecek kadar sevilmezdik. Gerçi biz de evimize Janie'den başka birini çağırıyor değildik.

Ağustos ayının doğum günümüze denk gelen haftasında, Omaha'daki akrabalarımızın ziyaretine giderdik. Orada bir doğum günü pastası keserdik, kendi evimizde asla kutlama yapmazdık. Vi ve ben küçükken, annemiz bizim adımıza etkinlikler düzenlemezdi. Büyüdüğümüzde biz de onun izinden gittik, çünkü ailemizle ilgili malum bir gerçeği saklamak zorunda olduğumuzu fark etmiştik. Bu gerçek, küçük yaşımızdan beri “önsezilere sahip olmak” diye tanımladığımız şey değildi. Gerçek şuydu; annemiz, Vi'yle benim okuldan eve dönüşümüzün birkaç dakika sonrasına, babamızın işten eve dönüşünün birkaç dakika öncesine kadar yatakta kalırdı. Odasının kapısı kapalı, perdeleri çekili, ışıkları söndürülmüş olurdu. Annemizin o karanlık yatak odasında yaptığı şeye “şekerleme” derdik ama onun uyumadığını –odadaki televizyon genelde açık olurdu, bazen Vi'yle benim salonda seyrettiğimiz programın sesi duyulurdu– bilirdik. Çok nadir durumlarda, annemize bir soru sormak için odanın kapısını çalardık.

Okuldan eve dönüp annemizi yatakta bulduğumuz ilk günde, Vi ve ben on bir yaşındaydık. Bu durum bizi çok endişelendirmişti. Ona hasta olup olmadığını sormuş, ama cevap alamamıştık. Bir kutu hazır tavuk çorbası ısıtmış ve kaynar kâseyi bir tepsiye koyup annemizin odasına götürmüştük. Babamız her akşamüstü saat beş kırk beşte eve gelirdi. O gün saat beş olduğunda, annemiz hâlâ odasındaydı. İşleri kendi başımıza halletmeye karar verdik. Annemizin, buzdolabının üstündeki beyaz teneke kutuda sakladığı yemek tariflerinden birini (1977'de *Post-Dispatch* gazetesinde gördüğü tarifi elle kopyalamış, sık sık

pişirmişti) kullanarak ızgara tavuk göğsü hazırladık, pilav ve Kraft soslu yeşil salata yaptık. İyimser davranarak dört kişilik bir sofra kurduk. Saat beş buçukta, annemiz önümüzde belirdiğinde çok şaşırdık. Annemiz giyinmişti, normalden biraz daha dalgın görünüyordu. Akşam yemeğinin neredeyse hazır olduğunu görünce, “Aa,” dedi, “tamam, çok güzel.” Babamız eve geldiğinde, hiçbir şey olmamış gibi yemeğinizi yedik. Yemek bittiğinde, babamız peçeteye ağzını sildi ve annemize dönüp, “Ellerine sağlık, yemek çok güzeldi Rita,” dedi. Babam her akşam yemeğinin ardından aynı şeyi söyledi, hiçbirimiz onu düzeltmedik.

Bu düzen, sonraki altı yıl boyunca devam etti; ta ki Vi ve ben üniversiteye gitmek için evden ayrılana kadar. O noktaya geldiğimizde, annemizin her ikindiye yatakta geçirmesinin, Vi’yle benim akşam yemeğini annemiz hazırlamış gibi davranmamızın –hem kendimize hem de babamıza karşı– ne kadar garip olduğunu unutmuştuk. Vi ve ben üç ana yemeğin arasında dönüp duruyorduk: İlk akşam yaptığımız ızgara tavuk göğsü, kremalı tavuk göğsü ve portakallı domuz eti. Diğer iki yemek tarifi de annemizin teneke kutusundan çıkmıştı. Yan yemeklerimiz her zaman –gerçekten her zaman– yeşil salata ve pilavdı, bazen de patates kızartması. Cuma akşamları pizza siparişi verirdik. Cumartesi akşamları babamız biftek pişirirdi. Pazar akşamları, babamız Vi’yle ve beni –annemizi dinlenmesi için evde bırakması çok ironikti– yemeğe götürürdü. Meksika mutfağı için Hacienda’ya, Çin mantısı ya da General Tso tavuk yemek için King Doh’a giderdik. Annemiz kendi tabiriyle Amerikan olmayan bu yemekleri yememizi hiç umursamazdı. Annemiz, genellikle pazartesi ya da salı günleri, Vi ve ben okuldayken market alışverişine giderdi. Şimdi düşününce, annemizin bu hareketle, babamı kandırmak üzere imzaladığımız sessiz anlaşmanın kendi üstüne düşen kısmını yerine getirdiğini anlıyorum. Lisede, Vi okuldaki tiyatro kulübünün teknik ekibine katıldıktan ve geç saatlere

kadar provalarda kalmaya başladıktan sonra, akşam yemeklerini haftalar boyunca tek başıma pişirdim.

Bir keresinde, Jeremy'yle aynı evde yaşamaya başladıktan kısa bir süre sonra, ona portakallı domuz eti yapmaya karar verdim. Domuz etleri pişerken fırının kapağını açar açmaz o sıcak, etimsi, portakalımsı kokunun saldırısına uğradım. Bu koku ergenliğime, baba evime ve annemin asla depresyon demediğimiz depresyona aitti. Fırını söndürmek ve domuz etlerini çöpe atmak istedim, ama bu çok melodramatik bir hareket olurdu. Etleri pişirdim ve bej rengi tabaklarda servis ettim. Jeremy'yle birlikte çocuklar doğmadan önce kullandığımız yüksek masaya oturduk. Etten küçük bir lokma kesip ağzıma attım ve ağlamaya başladım. "Tatlım?" dedi Jeremy. Ne olduğunu açıklamam biraz vakit aldı. Jeremy beni dinledikten sonra tabaklarımızı masadan aldı, mutfak lavabosunun içine koydu. "Bir daha asla domuz eti yemeyeceğiz," dedi.

"Bütün domuz etleri değil," dedim. "Sorun sadece bu tarif."

"Hayat çok kısa," dedi Jeremy. Elini pantolonunun cebine sokup anahtarlarını şingırdattı. "Hadi gidip suşi yiyeelim."

Marisa Mazarrelli'nin pijama partisine davet edildiğim için şaşırmış olsam da, bu davetin sebebini ve o sebebin altında bir sahtekârlık yattığını biliyordum. İki hafta önce, Nipher Ortaokulu yetenek gösterisinde Vi'yle birlikte sahneye çıkmıştık. Performansımızın yaratıcısı, koreografi ve yönetmeni Vi'ydi. Billy Joel'in *You May Be Right* şarkısında dans etmiş ve dudaklarımızı oynatarak şarkıyı söylüyormuş gibi yapmıştık. Performansın yaratılışına katkıda bulunmadığım için, şunu fazla böbürlenmeden söylemeliyim; izleyicileri coşturmuş ve çok büyük alkış almıştık. Şarkı, cam kırılma sesiyle başlıyor ve elektronik gitar sesiyle yükseliyordu. Sonra Billy, yani Vi, o bıçkın tavırlarıyla şarkıyı söyleyerek sahneye geliyordu. Ellili yılların motorcu gençleri

gibi giyinmişti: siyah mokasenler, beyaz çoraplar, paçaları yukarı kıvrılmış kot pantolon ve beyaz bir tişört. Aynalı pilot gözlüklerinden takmıştı. Saçlarını geriye yapıştırmıştı. Ben, hava ızgarasının üstündeki Marilyn Monroe olmuştum, ama sahnede hava ızgarası olmadığı için kendi eteğimi kendim savurmak zorundaydım. Annemin yetmişlerden kalan askılı elbiselerden birini giymiştim. Ayağымda sahte deriden yapılmış yüksek topuklu beyaz ayakkabılar vardı, onlar da annemindi. Pabuçlar ayağıma olsun diye içlerine ince çorap tıktırmıştım. Çok ağır bir makyaj yapmış ve saçlarımın bukleli olması için saç maşası kullanmıştım. Performansımızın ölümcül darbesi, dekor olarak kullandığımız motosikletti. Vi, fen öğretmenimiz Bay Dommerston'ı ikna etmiş ve adamın motosikletini ödünç almayı başarmıştı. Bay Dommerston perdenin arkasında beklemiş ve ışıklar yanmadan önce motosikleti sahneye getirmişti. Sonra ışıklar yanmıştı. Öğrenciler motosikleti görür görür görmez –okulda motosiklet kullanan tek öğretmen oydu ayrıca motorun onun olduğu üzerindeki sarı alevler sayesinde hemen anlaşılıyordu– çığlık atmaya başlamışlardı. Ardından o heyecan verici cam kırılma sesi duyulmuş ve Vi büyük bir çalımla sahneye fırlamıştı. Motorcu genç karakterini korkusuzca sergilemişti; dizlerinin üstüne çökmüş, abartılı jestlerle kollarını sallamış ve ona bir şans vermem için bana yalvarmıştı. Onu reddettiğim için incinmiş, benden uzaklaşmış, sonra biraz daha yalvarmak için geri dönmüştü. Benim bütün yapmam gereken; olduğum yerde dans etmek, başımı ilgisizce sallamak, işaretparmağımy oynatmak ve mağrur mağrur kirpiklerimi kırıştırmaktı. Fakat seyircilerin coşkusunu hissettikçe, kendimi rolüme daha fazla kaptırmıştım. Şarkının nakarat bölümlerinde Vi'yle birlikte dans etmiştik. Kollarımızı sallamış, başlarımızı sağa sola savurmuş, elle tutuşmuş, bir öne bir geriye adımlar atmıştık. Son iki aydır her akşam prova ettiğimiz gösteriyi kusursuzca sahnelemiştik.

İzleyicilerin bize dair algılarının, *Daha önce Shramm kardeşlerin farkında bile değildim*'den, *Gerçekten eğleniyormuş gibi görünüyorlar'a*, sonra da, *Ah bir ikizim olmasını çok isterdim*'e, dönüştüğünü fark etmiştim. Üstelik bu gerçektir. Gerçekten eğlenmiştik ve insanın ikizinin olması harikaydı. Bu harikalığa şahitlik eden seyirciler bulmak, her şeyi daha da gerçek kılıyordu. Bu harikalığa şahitlik eden seyirciler bulmak, her şeyi daha da gerçek kılıyordu. Bu harikalığa şahitlik eden seyirciler bulmak, her şeyi daha da gerçek kılıyordu. Bu harikalığa şahitlik eden seyirciler bulmak, her şeyi daha da gerçek kılıyordu.

Şarkı bittiğinde ayakta alkışlanmıştık. Bizden sonra, yedinci sınıflardan bir çocuk sahneye çıkmış ve sihirbazlık gösterisi sergilemeye başlamıştı. Fakat performansın birinci dakikasında, çocuk iskambil kâğıtlarıyla bir şeyler yaparken, okulun yakışıklı futbol oyuncularından Jason Trachsel, "İkizleri getirin!" diye bağırıyordu.

Yetenek gösterisinin ardından kurabiye ve meyve suyu ikramı yapılmıştı. Öğrenciler kendi evlerine ya da arkadaşlarının evine gitmek için dağılmadan önce, öğretmenler onlara salondaki sandalyeleri toplatmıştı. Vi ve ben kendi evimize gidecektik. Babam, bizi Buick marka arabasıyla eve götürmek için dışarıda bekliyordu. Ben askılı elbisemin üstüne bir kazak geçirmiştim ama kendimi harika hissetmemi sağlayan makyajımı silmemiştim. Vi ve ben, dışarı çıkarken, bizi tebrik etmek isteyen okul arkadaşlarımızın, hatta öğretmenlerimizin saldırısına uğramıştık. Bahsettiğim sahtekârlığın ilk kez o zaman farkına varmıştım. Vi bütün gösteriyi tek başına tasarlamıştı ama ben ondan daha fazla ilgi görmüştüm. Bunun tek sebebi şuydu; ben bir kızı, Vi ise bir erkeği canlandırmıştı.

Daha önce neredeyse hiç sohbet etmediğim Marisa Mazarelli, yedinci sınıflardan iki kızı kenara iterek yanıma gelmiş ve topuklu ayakkabılarımla buklelerimi incelemiş ardından, "Gösteri muhteşemdi," demişti.

Gülümsemiştım. “Teşekkürler.”

Marisa, birkaç adım ileride Janie Spriggs’le konuşan Vi’yi işaret ederek, “Sevimli ikizin sen olduğunu daha önce fark etmemiştim,” demişti.

Bu yorumun hem Vi hem de benim için aşağılayıcı olduğunu şimdi anlıyorum. Fakat o zaman hazırlıksız yakalanmış, samimi bir kafa karışıklığıyla, “Ama biz tek yumurta ikiziyiz,” demiştim.

Marisa başını hayır anlamında sallamıştı. “Öyle görünmüyorsunuz,” demiş, iki gün sonra da doğum günü partisine davet etmek için beni aramıştı.★

Jakuzi, Mazarelli ailesinin evindeki lükslerin en küçüğüydü. Bodrum katındaki hobi odasının zemini duvardan duvara halı kaplıydı. Odada L şekilli kahverengi bir koltuk, koltuğun karşısında duran devasa televizyon dışında pinpon ve bilardo masaları, piyano, müzik kutusu ve dart tahtası vardı. Dart tahtasının ortasına, Mazarelli Pizza’nın domates logosu yerleştirilmişti. Doğum gününe ben dahil on dört konuk davet edilmişti. Pijama partisi, uyku tulumlarının konulacağı yerleri belirlemekle başladı ve Mazarelli pizzalarının ikram edildiği akşam yemeğiyle devam etti. Marisa’nın yanına yerleşeceğimi zaten düşünmediğim için, yerleşemeyince hayal kırıklığına da uğramadım. Pizza kutuları Marisa’nın babası tarafından sahte bir mütevazılıkla getirildi. Akşam yemeğinin ardından, Mazarelli ailesinin yemek masasına kurulmuş dondurma büfesi ve hediyeleri açma töreni geldi. Saat onda çığlıklar eşliğinde jakuziye girildi ve Marisa’nın sarı renkli ip bikini giydiği anlaşıldı. Jakuziden sonra *Şeytan* seyredildi. Ben neredeyse bütün film boyunca gözlerimi kapalı tuttum ve kafamda *Geleceğe Dönüş*’ün sahnelerini canlandırdım. Film bitince bazı kızlar uyuklamaya başladı, bazıları da tamamıyla uyandı. Birileri, okuldaki erkek çocuklara komik isimler takma oyunu

oynamayı önerdi. Fakat Marisa, bu oyunu oynamak yerine, kendisine birkaç saat önce Abby Balmer tarafından hediye edilen Quija¹³ tahtasını getirdi.

Marisa'nın yatak odasındaki banyodan –Marisa'nın tabii ki kendi banyosu vardı– yeni çıkmıştım. Uyku tulumuma doğru giderken, Quija tahtasının etrafına toplanmış bir grup kız tarafından durduruldum. Kızlar bilardo masasının yanına, yere oturmuşlardı. Ben de onlara katıldım. Marisa tahtanın bir yanında bağdaş kurmuştu, tam karşısında Abby vardı. Plastikten yapılmış kalp şeklindeki planşetin¹⁴ üstüne işaretparmaklarının ucunu koymuşlardı, parmakları birbirine değmiyordu. Ben gelmeden önce hangi sorunun sorulduğunu bilmiyordum ama planşetin O ve N harflerine gittiğini gördüm. Bütün kızlar ciyaklarcasına bağırıyorlardı. Daha önce Quija tahtalarını duymuştum ama hiç görmemiştim. Bununla birlikte, kızların tahtayı yanlış kullandığını hemen anlamıştım; planşeti zorla hareket ettiriyor ve harfleri kendileri seçiyorlardı, halbuki harflerin planşet tarafından seçilmesi gerekiyordu.

Beth Wheatley isimli bir kız, “Jason Davis mi yoksa Jason Trachsel mi olduğunu sor,” dedi. Marisa kıza buz gibi bir bakış attı.

“Tabii ki Jason Trachsel,” dedi. *Benden kim hoşlanıyor?* Marisa'nın tahtaya sorduğu soru bu olmalıydı. Jason Trachsel sınıfımızdaki en yakışıklı çocuktuk, Koreli bir annesi ve beyaz bir babası vardı, sekizinci sınıftaki tek Asyalı oydu, gelecek yıl

13 Ruh çağırma seanslarında kullanılan, kemik ya da ahşaptan yapılan bir düzektir. Alfabedeki harflerin sıralandığı bir zemin ve zeminde hareket eden bir nesneden oluşur. Düzenegi kullanan kişiler nesneye dokunur, nesne harflere gider ve ruhların telaffuz ettiğine inanılan kelimeler oluşturur. –çn.

14 Genellikle ahşaptan ve kalp şeklinde yapılan, iki ya da üç küçük tekerleğin üstünde hareket eden, altında bir kalem ucunun bulunduğu düzene. Ruhani varlıkların planşeti hareket ettirerek yazı yazdığının ve bu sayede ölümlülerle iletişim kurduklarına inanılır. Quija tahtalarında, planşetlerin kaimsiz versiyonları kullanılır. –çn.

Kirkwood Lisesi'nin futbol takımına girmesi bekleniyordu. Öte yandan, Jason Davis, vasat görünüşlü sessiz bir çocuktur. "Beni öpmek istiyor mu?" diye sordu Marisa.

Ruh çağırma tahtasının üst tarafında, kötü bakışlı bir güneşin ve karanlık bir ayın iki yanında, birbirlerinden bir kafatasıyla ayrılmış *evet* ve *hayır* kelimeleri vardı. Planşetin üstündeki minik pencerenin altında, Gotik harflerle yazılmış *evet* kelimesi belirdi.

"Benimle sonuna kadar gitmek istiyor mu?" diye sordu Marisa.

Evet.

Marisa bize baktı. "Gideceğimden değil," dedi neşeli bir sesle.

"Marisa'yla ilgili ateşli rüyalar görüyor mu?" diye bağırdı Debby Geegan. Annem ya da babam, Vi'yle ya da benimle, arılar ve çiçekler konulu bir konuşma yapmamışlardı. *California Girls* isimli şarkıda geçen "Geceleri sevgililerini sıcak tutarlar" cümlesinin ne anlama geldiğini, dördüncü sınıftayken Debby'den öğrenmiştik biz.

Evet, dedi tahta. Bütün kızlar tiksinti ve keyif dolu çılgınlıklar attılar. Ama ben heyecana kapılmamıştım. Quija tahtasının çağıracağı şey –enerji– yüzünden dikkatimin dağıldığını hissediyordum. Kızlar enerjiyi davet etmişti ve davetleri kabul edilmişti.

"Beni ne zaman öpmeye çalışacak?" diye sordu Marisa.

Planşet P-E-Ş harflerinin üstüne gitti. Marisa'yla Abby'nin elleri hareket etmeyi sürdürürken, "Perşembe mi demek istiyor?" diye sordu Beth Wheatley.

"Şşşş," dedi Marisa.

Y-A-K-I-N-D-A.

"Ah," dedi Betty. "Yanlış yazmış."

Marisa başını kaldırıp doğruca Beth'e baktı. "Kapa çeneni Beth," dedi. Yanımda oturan Beth'in irkildiğini hissettim.

“Benden hoşlanan biri olup olmadığını sor,” dedi Debby.

“Senden hoşlanan birinin olup olmadığını umurumuzda değil,” dedi Marisa. Gülümsedi. “Bu gece burada olanların hangisi ilk önce ölecek?” Kızlar soluklarını tuttular. Ben hiç düşünmeden elimi ileri uzattım, planşeti tutup hareket etmesini engelledim.

“Hayır,” dedim. “Yapmayın.”

“İlk senin öleceğini düşündüğün için mi?” dedi Marisa.

İlk ben ölmeyecektim. O anda hobi odasının diğer ucundaki uyku tulumunda yatan Brynn Zansmyer ölecekti. Hemen ölmeyecekti, ama ölmesi çok uzun da sürmeyecekti. Odadaki enerji, o varlık, bana bunu hiç kelime kullanmadan söylemişti.

“Hüzünlü bir şey olduğu için,” dedim. Marisa ve Abby, büyük bir tesadüf olmadığı takdirde Brynn’in ismini bulamazlardı. İroni buydu; sorularının cevaplarını öğrenmek istediklerine inanıyorlardı, ama dinlemiyorlardı.

“Peki,” dedi Marisa. “Öyleyse şu soruyu soralım: Violet Shramm’in Mike Dornheiss’e kafeteryanın arka tarafında saksafon çektiği doğru mu?”

Sorunun cevabını daha o anda biliyordum ve bunun sebebi varlık değildi. *Ama saksafon çekmek?* diye düşündüm. *Gerçekten saksafon çekmek? Hem de Mike Dornheiss’e?* Mike kızıl saçlı, çilli, solgun bir çocuktü. Bir keresinde, Missouri’nin Defiance semtindeki Daniel Boone Malikânesi’ne bir okul gezisi düzenlenmişti. Mike otobüste Vi’yle benim karşı yan tarafımızda oturmuştu. Bir ara yerdeki sırt çantasını almış, fermuarı açmış, çantanın içine kusmuş ve fermuarı tekrar kapatmıştı. Bütün bunlar bir yana, Vi bana neden söylememişti? Cinsel açıdan tamamıyla tecrübesizdim; benim için saksafon çekmek, bir öpücükten daha yabancı ya da daha farazi değildi.

“Ben yatıyorum,” dedim.

Beth benimle birlikte ayağa kalkarak, “Ben de,” dedi.

“Çok sıkıcısınız,” dedi Marisa.

Quija tahtasının başına oturarak hata etmiştim. Ama yaptığım asıl hata, pijama partisine katılmaktı. Marisa, tıpkı Vi’nin söylediği gibi zengin bir sürtüktü ama sürtüklüğü ağır basıyordu. Her nasılsa sabahın dördü olmuştu, hobi odasında öylece durdum. Vi’yle birlikte evde olmak ve Rob Lowe’un elmayı ısırışını seyretmek istediğimi fark ettim. Quija tahtasını işaret ederek, “Şunu çok dikkatli kullanın,” dedim.

“Tahta seni korkutuyor, öyle değil mi?” dedi Marisa.

“Keman çalmayı bırakmam gerekir mi diye sor,” dedi Debby.

Marisa bana baktı. “Korkuyorsun,” dedi. “Kardeşin bir penis yalayıcısı. Sen de korkak bir kedisin.”

“Al sana bir soru,” dedim. “Marisa’nın babası yasak bir ilişki yaşıyor mu?” Bu soruyu hiç düşünmeden, birdenbire ağzımdan kaçırıvermişim. Parmağımı planşetin üstüne koydum.

Marisa bütün tahtayı devirdi. “Kahrol Daisy,” dedi. Ağlamamak için kendini tuttuğu belliydi. Onu ilk kez böyle görüyordum, içimde zafer yerine panik duygusu belirdi. “Hepiniz kahrolun,” dedi Marisa, döndü ve bodrum merdiveninin basamaklarını tırmanıp bizi yalnız bıraktı.

Marisa gittikten sonra Beth, Abby, Debby ve ben hiç konuşmadık. Uyku tulumlarımıza girdik ama hobi odasının ışıklarını kapatmadık. Avizelerin parlaklığı gözlerimi yakıyordu. Bir saat-ten fazla öylece yattım, etrafımdaki kızların nefes seslerini dinledim, zamanı geri almak istedim. Banyodan çıkınca neden durmuşum? Uyku tulumundan çıkıp üst kata gittim. Marisa’nın odası ikinci katın başındaydı. Kapısı kapalıydı, sessizce açtım. Marisa çift kişilik bir yatakta uyuyordu, sırtüstü yatıyordu, ağzı

açıktı. O anda, Marisa Mazarelli'nin ne kadar kırılğan bir kız olduğunu gördüm. Bu bildiğim ama zaman zaman unuttuğum bir şeydi: Herkes aynı kırgınlığı paylaşıyordu.

Marisa'nın ayağına hafifçe vurdum. Marisa irkildi.

"Sorduğum soru için özür dilerim," dedim. Onun da benden özür dileyeceğini düşünmemiştim. Dilemedi de zaten. Kızın doğum günü partisini mahvetmiştim. "Dondurmaları gerçekten çok sevdim."

"Uyuyorum," dedi Marisa.

"Tahtayı doğru kullanmıyordunuz zaten," dedim. "Yani sorular geçersiz sayılır." Benim sorduğum son soru cevaplanmamıştı bile.

"Dışarı çık Daisy," dedi Marisa.

"Vi ve benim altıncı hissimiz var," dedim odanın karanlığına. Bu son derece çaresiz bir itiraftı. Ebeveynlerimiz, Vi'yle beni, ön-sezi gücümüzden kimseye bahsetmemiz için uyardımlardı, zira uyardımlarına gerek yoktu. Ama sadece on üç yaşındaydım, hava aydınlanıyordu, hâlâ uyuyamamıştım ve Marisa beni korkutuyordu. İşin en kötü tarafı, itiraflım işe yaramıştı. Marisa hemen ayıldı.

"Jason ya da herhangi bir şey hakkında bilgi edinmek istiyorsan, sana yardım edebilirim," dedim. "Genellikle her şeyi rüyalarımından öğreniyorum ama Quija tahtasını kullanmayı da deneyebilirim. Tahtayı birlikte kullanabiliriz."

Marisa en sonunda konuştuğunda, sesi kaba ya da heyecanlı değildi, sadece meraklıydı. "İkiz olduğunuz için mi altıncı hissiniz var?"

"Sanırım öyle," dedim.

"Babamın ilişkisini böyle mi bildin?"

"Bu konuyu konuşmak zorunda değiliz." Bay Mazarelli'nin gizli bir ilişkisi olduğunu, adam pizza kutularıyla birlikte hobi

odasına geldiğinde hissetmişim. O sırada Bayan Mazarelli elindeki kamerayla odada geziniyordu. Karı ve koca birbirlerine hiç bakmıyorlardı. Bay Mazarelli'nin serçe parmağında altın bir yüzük, pembe yüzünde ise kendinden emin bir sırıtış vardı. Yasak ilişki o sırıtışta saklıydı.

“Jason benden gerçekten hoşlanıyor mu?” diye sordu Marisa.

Sorunun cevabını hissetmeye çalıştım. Cevabın, sakın bir dalga tarafından kıyıya sürüklenen bir yosun misali bana sürüklenmesini bekledim. Ama edinmek istediğim bilgi, Quija tahtasının etrafında otururken olduğu kadar yakınımda değildi; varlık Marisa'nın odasında değildi. Buna rağmen, “Jason'ın senden hoşlandığına eminim,” dedim. “Sınıftaki her çocuk senden hoşlanmıyor mu?”

Akıllıca bir cevap verdiğim ortadaydı. Marisa olduğu yerde memnuniyetle kıpırdandı. Sonra, daha karamsar bir ses tonuyla, “Annemle babam boşanacaklar mı?” diye sordu.

Dalga yumuşak bir şekilde kıyıya çarpıp geri döndü. “Buna cevap vermek zor,” dedim.

Marisa'nın benden kuşku duymaya başladığını hissediyordum. “Benim hakkımda kimsenin bilmediği bir şey söyle,” dediğinde şaşırmadım.

Bu çok kolaydı. “Geçen haftaki matematik sınavında kopya çektin,” dedin. “Dave Stutz'ın kâğıdına baktın.”

Marisa güldü. Yatağına vurdu. “İstersen burada uyuyabilirsin,” dedi müteşekkire bir şekilde. Kızın üstünden geçtim ve yatağın boş tarafına yattım.

Marisa ve ben kısa süreliğine en iyi arkadaşlar haline geldik. Nisan ortasından mayıs sonuna kadar toplam beş hafta için. Es-kiden, okuldan eve kadar Vi'yle birlikte yürürdüm. O beş hafta

boyunca; on vitesli, beyaz gidonlu, mavi bir bisiklet süren Marisa'nın yanında onun evine yürüdüm. Marisa ve ben peynirli kraker yemek yerine diyet kola içtik ve hobi odasında Quija seansları düzenledik. Her zaman olmasa da genellikle, varlık bizimle birlikte odada bulundu ve tahtanın üstündeki ellerimizi yönlendirdi. Varlığın orada olmadığı vakitlerde tahminlerde bulundum. Varlık yokken, Marisa'nın planşeti açık açık ittiğini hissettim ama onu hiç durdurmadım. Hemen hemen her akşamüstü saat beşte, Marisa'nın evinden ayrıldım ve babam işten eve dönmeden önce Vi'yle birlikte yemek yapmaya yetecek kadar vakit buldum.

Marisa'nın ailesi ikindi vakitleri evde olmuyordu. Bay Mazerelli çalışıyordu, Bayan Mazerelli tenis oynuyordu ve Marisa'nın ağabeyi Todd, şehir dışında Kansas Üniversitesi'nde okuyordu. Gördüğüm fotoğraflardan anladığım kadarıyla, Todd normal bir insandı, gözlüğü bile vardı ve Marisa'nın ait olduğu üstün canlı türlerinden birine mensup değildi.

Bir sınıf buluşması sırasında gözlem yapmış ve Jason Trachsel'in Marisa'ya ilgi duymadığı sonucuna varmıştım. Bununla birlikte, Jason ikna edilebilir durumdaydı. Marisa ve ben Quija tahtasının başında saatler geçirdik ve Jason'ın tercihlerini öğrenmeye çalıştık. Parfüm, evet. Pürüzsüzce tıraşlanmış bacaklar, evet. Dar bluzlar ve büyük göğüsler, evet. Marisa'nın ikinci kategori için biraz daha beklemesi gerekiyordu; göğüsleri bikinin içinde güzel görünüyordu ama bikiniden taşmıyordu. Jason'ın bir diğer beğenisi bizi çok şaşırtmıştı; Jason, kızlarının üst dudağının üstünde ter olmasından hoşlanıyordu. Kızların âdet görmesinin iğrenç olduğunu düşünüyor ve video oyunları oynayan kızları havalı buluyordu. Marisa, Jason'la Brad Wennerle'yi video oyunları sayesinde tuzığa düşürdü ve onları bir öğleden sonra evine davet etti. Quija tahtasını sakladık. Dördümüz birlikte Super

Mario oynadık. Bir saat sonra, Marisa ve Jason üst kata çıktılar. Marisa bacaklarını o sabah tıraş etmişti, dar bir bluz giymiş ve parfüm sürmüştü. Brad ve ben Mario oynamayı bırakıp bilardo-ya geçtik. İçimde, Brad'in beni öpeceğine dair küçük bir umut ve büyük bir korku vardı. Fakat Brad, bilardo sopasının ucunu alçı tavana vurup başımızın üstüne küçük parçacıklar yağdırmayı, beni öpmeye tercih etti. Bu eylemin süresi çoğaldıkça, içimdeki umut ve korku duyguları azaldı. Tavanı dürtükleme eylemine bir son verdirecek kişinin ben olduğumu hissettim, bir bebeğe bakıcılık yapıyor gibiydim, ama Brad'e ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Marisa ve Jason alt kata inmeden, Brad evine gitti. Saat beş oldu, beşi altı geçti, beşi on geçti. İkinci kata çıktım ve Marisa'nın odasının önünde durdum. Tam kapıyı çalacakken, Jason'ın, "Sadece bir parmağımı kullansam?" dediğini duydum ve oradan kaçtım.

Bu olay gerçekleştiğinde, Marisa ve ben arkadaşlığımızın üçüncü haftasındaydık. Marisa, Jason'ın sevgilisi olduktan sonra bana daha az vakit ayırmaya başladı. Jason'ın ortalıkta olmadığı günlerde Marisa ve ben yine Quija tahtasını kullanıyorduk ama Jason, Brad ya da başka biri eve geldiği zaman tahtadan hiç bahsetmiyorduk. Bir keresinde, Jason, Marisa'nın evine Alex Cooke isimli arkadaşıyla birlikte geldi. Alex'le birlikte deri koltuğa oturduk ve *Boşanma Mahkemesi*'ni izlemeye başladık. Alex, yerel bir araba galerisi reklamı sırasında beni öptü. Sonra programı izlemeye devam ettik. Alex sonraki reklam arasında beni tekrar öptü. Hoş bir çocuktuk. Bu yeni gelişmeyi Marisa'ya anlatmak için sabırsızlanıyordum. Alex'le öpüştüğüm anda bile aklımda bu vardı. Fakat saat yine beş oldu, Marisa'yla Jason hâlâ üst kat-
taydı ve ben eve dönmek zorundaydım.

O akşam saat dokuz kırk beşte, Vi'yle ben ışıkları söndürüp yataklarımıza girmişken, telefon çaldı. Telefona cevap vermek

için yataktan fırladım. Sınıf arkadaşlarımızın aksine, Vi'yle benim kendimize özel bir telefon hattımız yoktu.

Marisa'nın, "Jason artık beni seviyor mu?" diye sorduğunu duydum.

Yatağında yatan Vi karanlığın içinden bana bakıyordu. "Şu anda telefonda olmamalıyım," dedim Marisa'ya. Bu bir yalandı, zira ebeveynlerimiz, kurallar koyan ve kurallara bağlı kalan insanlar değillerdi. Kurallar koymak ve onlara bağlı kalmak, annemizin harcayabileceği ya da harcamak istediği enerjiden çok daha fazlasını gerektirirdi. Babamız da annemize ayak uydurmuştu. "Yarın tahtaya sorarız."

Marisa planşeti *evet* kelimesine doğru itiyordu, ona engel olmadım. Jason o gün gelmemişti ve Marisa kötü bir ruh hali içindeydi. Buzdolabında sadece bir tane diyet kola kalmıştı. Marisa iç geçirerek, "Kolayı sen içebilirsin," dedi. "Aa, sorun değil," dedim. "Tamam o zaman," dedi Marisa, kola kutusunu açtı ve büyük bir yudum aldı. *Kolayı paylaşmayı önerebilirdi*, diye düşündüm. Sonraki on sekiz yıl boyunca bolca diyet kola tükettim. Rosie'ye hamile kalınca bu alışkanlığımı bıraktım. Marisa Mazarelli'nin benim hayatıma bıraktığı asıl mirasın, aşırı miktarda aspartam olduğunu söyleyebilirim.

Yere oturduk, Quija tahtasını aramıza aldık. "Jason, Abby'nin seksi olduğunu düşünüyor mu?" diye sordu Marisa.

Planşetin altında *evet* belirdi, ama planşeti yine Marisa itmişti.

"Biliyordum," dedi. İkimiz de sustuk. Tahtaya Jason'la ilgili o kadar çok soru sormuştuk ki geriye keşfedebileceğimiz fazla bir şey kalmamıştı. Bütün o zaman boyunca, ben tahtaya çok az soru yöneltmişim ve soruların hiçbirisi benimle ilgili değildi. Bunun sebebi, hem görevimin Marisa'ya yardım etmek oldu-

ğunu düşünmem hem de geleceği Marisa kadar merak etmemdi. Gelecek benim için fazlasıyla malumdur, hatta şimdiki zamana baskı yapıyordu.

Sonra Marisa ilhamını buldu. “Jason benimle çıkmasaydı ki-minle çıkardı?”

Planşet, tahtanın aşağısına kaydı ve HOŞÇA KAL kelimesi-nin üstünde durdu.

Marisa planşeti eline aldı, yüzünün önüne tuttu. “Bugün se-nin neyin var?” dedi.

“Peki sen Jason’ı seviyor musun?” diye sordum.

Marisa ağzını açtı ve görkemli bir şekilde geçirdi. Bu, leş kokulu yaşlı bir adama yakışacak türden bir geçirmeydi, on dört yaşında güzel bir kızın ağzından çıkması onu sevimli hale getirmişti. “Aşk hakkında düşündüğüm şey bu işte,” dedi Marisa. İki-miz de güldük. “Hadi yüzümüze bronzlaştırıcı krem sürelim,” dedi arkadaşım.

Öğle yemeklerini hâlâ Vi, Janie Spriggs ve ilkokuldan beri tanıdığım birkaç kızla birlikte yiyordum. Ertesi gün, kafeter-ya masasında, Vi hamamböceklerinden ve hamamböceklerinin başları kesilse bile hayatta kalabileceklerinden bahsetti. Böcek-le-rin başları kesildiği için değil, açlıktan öldüklerini söyledi. Kar-deşimi susturmayı düşündüm ama bundan vazgeçtim, onu zaten dinlemiyordum. O sabah uyandığımda edindiğim bilgiyi Mari-sa’ya nasıl ulaştıracağımı düşünmekle meşguldüm.

Marisa, öğle yemeğinden kalanları çöp tenekesine atmak için masadan kalktığı anda, ben de ayağa fırladım. Onu bahçede, Deb-by Geegan ve iki kızla birlikte yürürken yakaladım. “Seninle konuşmam gerek Marisa. Çok önemli.”

Marisa diğer kızlara döndü. “Beni burada bekleyin.”

Bahçenin tel çitine doğru yürüdük. “Jason seni aldatıyor,” dedim. O kadar gergindim ki, uygunsuz bir şekilde gülümsemekle gözyaşlarına boğulmak arasında gidip geliyordum. Ne yapacağımı Marisa’nın tepkisi belirleyecekti.

Marisa gözlerini kısıtı. “Hayır, aldatmıyor,” dedi kendinden emin bir sesle.

Marisa’nın üzüleceğini ya da öfkeleneneceğini, belki de bana müteşekkir kalacağını düşünmüştüm ama ona söylediğim şeyi inkâr edeceğini aklıma bile getirmemiştim. “Belki de ona sormalısın,” dedim.

“Belki de sen çeneni kapatmalısın,” dedi Marisa, sonra yürüyüp gitti.

Dört haftadan fazla zamandır ilk kez, okuldan sonra Marisa’yla eve yürümedim. Kendi evime gidip Vi’nin orada olmadığını görünce çok şaşırdım. Gilbert Caddesi’nde dolaşırken, peynirli krakerlerin tadını ağızımda hissetmişim, ama mutfağı boş bulunca bütün iştahımı kaybettim. Bir bardağa zencefilli gazoz doldurdum. Ama gazoz, diyet kolanın kara büyüsiyle kıyaslandığında tatsız ve yetersizdi. Annemin televizyonunun sesini duyabiliyordum. Salona gidip aynı kanalı açtım. Ekranda *Santa Barbara*’nın sonu belirdi. Sadece birkaç dakika sonra, durumun yakıcı aşikârlığını fark ettim! Bunun için özel güçlere gerek yoktu. İsteyerek seçtiğim körlük, bunu o âna kadar görmemi engellemişti.

Yirmi dakika boyunca caddeye bakan pencerenin önünde durup dışarıyı gözetledim ve Vi’yi bekledim. Vi’yi görünce soğa fırladım. “Durmak zorundasın,” dedim.

Vi sırtıttı.

“Ciddiyim Vi.”

“Neden? Burası özgür bir ülke.” Vi bu ifadeyi çok severdi.

Vi'ye baktım ve bütün kriterlere uyduğunu fark ettim: Dar bluz, parfüm, (Primo! marka parfümü severdi, bu parfüm Giorgio gibi kokardı ama marketten sadece yedi dolara satın alınabilirdi) tıraş edilmiş bacaklar, büyük göğüsler ve terli üst dudak. Fakat söz konusu bacaklar bembeyazdı, Marisa'nınkiler kadar düzgün değildi ve Webster Groves'taki ihtiyaç fazlası ordu malları satan bir dükkândan alınmış yeşil şortun içindeydi. Şortun altında çorapsız giydiği Doc Martens marka botlar vardı. Göğüslerinin büyük olmasının sebebi ise, Vi'nin, annemi haklı çıkarırcasına sürekli kilo almasıydı. Vi o noktada benden on kilo daha ağırdı. Vi'nin fazla kiloları, benimkinden iki beden büyük bir sutyenin içine dolmuş gibiydi. Vi'nin göbeğindeki yumuşak etler, giydiği bluzun altından kolayca görünüyordu.

"Marisa öğrenirse beni öldürür," dedim. "Ya da seni..."

Vi ellerini yanaklarına koydu ve gözlerini kocaman açtı. "Aaaah! Çok korktum!"

"Marisa'yı tanımıyorsun."

Vi bana baktı. "Marisa seni neden bu kadar ürkütüyor?"

"Üstelik Jason'dan hoşlanmıyorsun bile," dedim. "Öyle değil mi?"

Vi omuz silkti. "Benim tipim değil ama hoş bir çocuk."

Vi'nin bir tipi mi vardı? Sadece on üç yaşındaydık! Kardeşim kim olmuştu? Ne zaman? Sesimi alçaltarak, "Mike Dornheiss'e saksafon çektin mi?" diye sordum.

Vi güldü. "Marisa mı söyledi? Çünkü bu birçok şeyi açıklar. Dinle Daisy. Jason bana geldi."

"Mike sorusuna evet mi, hayır mı?"

"Hayır," dedi Vi, kızgın görünüyordu, sonra gülümsedi. "Ona otuz bir çektim."

O gün ikinci kez ağlayacak gibi oldum. Marisa'ya Jason'ın onu aldattığını söylediğimde de ağlayacağımı hissetmiştim. “Şöhret kazanacaksın,” dedim kardeşime. Bu cümleyi bir filmde duymuş olmalıydım.

“Kimin umurunda?” dedi Vi. “Ben, senin aksine, Marisa'nın küçük kulübüne girmeye çalışmıyorum.” Bütün sohbet boyunca evin önündeki kaldırımda durmuştuk. Vi evin kapısına doğru yürümeye başladı. “Akşam yemeği hazırladın mı?” Başımı hayır anlamında salladım ve kardeşimi takip ederek eve girdim.

Kremalı tavuk yaptık. Vi, tavayı ocağa koyduktan sonra bana döndü. “Bir şey söyleyeceğim ama sakın kızma,” dedi. “Söz mü?” Sesini alçalttı. “Jason'a saksafon çektim.” Yüzündeki ifade yarı mahcup yarı gururluydu. “Altmış dokuz yaptık.”

“Ah Vi,” dedim.

Marisa, yeteneklerim konusunda yalan söylediğime ve bütün o zaman boyunca kardeşimle işbirliği yaptığımı inanabilirdi. Marisa'nın inanmasını tercih ettiğim şey buydu. Fakat o vakitlerde bile, olayların sonucunun benim tercihlerimle ilgili olmadığını çok iyi biliyordum.

O hafta Marisa'yı görmezden geldim. Jason'ın da aynı şeyi yaptığı belliydi. Pazartesi günü öğleden sonra, Marisa, Jason'ın evine gitti, her zaman açık olan ön kapıdan içeri girdi, ikinci kata çıktı, çocuğun odasını buldu –daha önce Trachsel ailesinin evine gitmemişti– ve kardeşimle Jason'ı yatakta yakaladı. Jason, Vi'nin dolgun göğüslerini yalıyordu. Vi daha sonra, “Şortlarımızı çıkarmamıştık,” dedi bana. Bu durum bütün itibarını geri kazandıracakmış gibi konuşmuştu.

Salı günü, beden eğitimi dersi için düzinelerce kızla birlikte üstümüzü değiştirirken, “Hey Daisy,” diye seslendi Marisa. Om-

zumun üzerinden arkama baktım. Marisa eşofmanlarını giymişti, yaklaşık on beş adım uzağımdaki lavaboların yanında duruyordu. Bütün sohbetler bir anda kesildi. Daha Marisa ağzını bile açmadan, çok kötü şeyler olacağını biliyordum. Vi o gün okulda değildi, hasta numarası yaparak evde kalmıştı, ben tek başıyındım. Kendimi Marisa'nın durduğu tarafa dönmeye zorladım.

“Altıncı hissin bugün nasıl?” diye seslendi Marisa.

Kalbimin kaburgalarımın çarptığını hissettim. Quija seanslarındaki varlık şimdi soyunma odasıdaydı, Marisa'yı kıskırtıyordu, onun kötücül bir varlık olduğunu ilk kez o zaman anladım. Soru üstüne soru sorabileceğimizi ve karşılığında hiçbir şey vermeyeceğimizi mi düşünmüştük? Hayır. Varlık bizden bir karşılık bekliyordu.

“Daisy'nin medyum olduğunu biliyor muydunuz kızlar?” diye sordu Marisa. Ses tonundaki acımasız neşe, soyunma odasını doldurdu. “Violet de medyum. Gerçi Violet bir sürtük olmakla o kadar meşgul ki geleceği tahmin etmek için vakit bulamıyor.”

Diğer kızlar Marisa'nın söylediklerini anlamaya çalışırken soyunma odasının havası değişti. Bu sert bir yumruktu. Kızlar da bunun bir yumruk olduğundan şüpheleniyorlardı ama Marisa'nın vuruş şekli yüzünden kafaları karışmıştı.

“Daisy ve Violet şeytanla konuşuyorlar,” dedi Marisa. Soyunma odasında, musluktan damlayan suyun sesinden başka bir ses yoktu. “Her şeyi şeytandan öğreniyorlar.”

Keşke o anda bir açıklama yapsaydım ve izleyicilerimize gerçekleri anlatsaydım: *Marisa'yla birlikte ona doğum gününde hediye edilen Quija tahtasını kullanıyorduk. Marisa şimdi çok kızgın çünkü Jason Trachsel'in hem onunla hem de Vi'yle takıldığını öğrendi. Ama o anda hiçbir şey söylemedim. “Daisy ve Violet şeytana tapan cadılar. Dikkat etmezseniz size büyü yaparlar,” diyordu Marisa.*

Jimnastik salonundaki Bayan McKee ıslık çalıp bizi derse çağırdı. Soyunma odasındaki kızlar hâlâ sessizdi. Varlığın istediği şey neydi? Sonra Marisa'nın haklı olabileceğini düşündüm. Belki de o varlık gerçekten şeytandı. Eğer ona başka bir şey sormazsam, beni rahat bırakır mıydı? “Biz cadı değiliz,” dedim en sonunda, sesim zayıftı.

Marisa bana doğru yürüdü. Bir yumruktan korunmak istermiş gibi kendime sarıldım. Marisa yüzüme yaklaştı, elini yukarı kaldırdı ve parmaklarını şıklattı. “Abrakadabra!” diye bağırdı. Soyunma odasından çıkarken büyük bir kahkaha attı.

Dolabıma gittim. Bir dakika boyunca dolabın metal kapısının önünde durdum. Diğer kızlar önce mırıldanmaya, sonra normal sesleriyle konuşmaya başladılar, ardından da jimnastik salonuna gittiler. Tekrar arkama döndüğümde odada bir avuç kız kalmıştı ve ben orada değilmişim gibi davranıyorlardı.

O hafta sonu, annemiz Vi'yle beni West County alışveriş merkezine bıraktı. Yemek katına çıktık. Vi, McDonalds'tan hamburger almaya gitti. Ben Sbarro sırasına girdim. Sırada beklerken birinin omzuma dokunduğunu hissettim. Daha önce hiç görmediğim, bizim okulumuzdan olmayan bir kız, “Sen cadılardan biri misin?” diye sordu. Sesi canlıydı, neredeyse dostçaydı. Ama o seste bir parça acımasızlık da vardı. Bu acımasızlığın sebebi, kızın yanındaki diğer üç kız olabilirdi. Vi ve ben, sekizinci sınıfın geri kalanında ve bütün lise hayatımız boyunca, bu etkileşimin çeşitli versiyonlarıyla karşılaştık.

Ortaokulun son gününde, sekizinci sınıflar Six Flags isimli bir eğlence parkına gittiler. Aynı günün akşamında, Mandy Juranka'nın evinde bir havuz partisi düzenlendi. Ben partiye katılmadım, aslında bütün yazı evde saklanarak geçirdim. Haziran ayında bir gün, bir mektup aldım. Zarfın üstündeki ismim, biri

gerçek elyazısını gizlemek istemiş gibi büyük harflerle yazılmıştı. Sanki ben mektubu kimin yazdığını hemen anlamayacaktım. Zarfın içinde, çizgisiz bir kâğıda yazılmış altı kelime vardı: *Sen bir UCUBESİN ve CEHENNEME gideceksin!*

Vi, Janie Sprigss'in evine film izlemeye gitmişti. Akşam yemeğinden önce eve döndü. Ben koltuğa uzanmış kâğıda bakıyordum. Vi'yi görür görmez kâğıdı kenara koydum, ama Vi kâğıdı aldı, havaya kaldırdı ve aşağılayıcı bir tavırla güldü. "Belki de ona gerçekten büyü yapmalıyım," dedi. Vi ile Jason arasındaki şey her ne ise, uzun zaman önce bitmişti. Bir pazar günü King Doh'ta Beth Wheatley'le –Beth ailesiyle, biz de babamızla birlikteydik– karşılaşmış ve Jason'ın Marisa'ya döndüğünü öğrenmiştik. Daha sonra, Jason'ın insanlara, Vi onun üstündeyken kendini eziliyormuş gibi hissettiğini söylediğini duymuştum. Ama bu Marisa'nın yaydığı bir dedikodu da olabilirdi, çünkü bir erkeğin söyleyeceği türden bir şeye benzemiyordu.

Annemle babamın o baharda yaşanan şeyleri fark etmediklerini düşünüyorum, zira onlar sosyal açıdan, Vi'yle benim olduğumdan daha izole insanlardı. Fakat ucube mektubunun gelişinden kısa bir zaman sonra, Vi'nin Janie'ye yatıya gittiği bir akşam, babam odamızın kapısı çaldı. "Dondurma almaya gideceğim," dedi. "Gelmek ister misin?"

Biz evden çıkarken, annem salonda televizyon seyrediyordu. Babam ve ben, çarşıya yaptığımız sekiz dakikalık yürüyüş boyunca hiç konuşmadık. Velvet Freeze dondurmacısının sırasında beklerken birkaç kelime ettik, sonra siparişlerimizi verdik; babam çikolatalı dondurma istedi, ben naneli. Dondurmalarımızı aldıktan sonra dışarı çıktık, boş bir bank bulup oturduk. Babam, yumuşak bir tavırla, "Liseyi hiç sevmemiştin," dedi. "Tam olarak gelişmemiştim. Ve o yaştaki çocuklar çok zalim olabiliyorlar."

Dondurmamı yalamaya devam ettim ve hiçbir şey söylemedim. Babam da konuşmaya devam etmedi. Dondurmasını ilk

Önce o bitirdi. Sonra ben bitirdim. “Gidelim mi?” dedi babam. Yine hiç konuşmadan eve döndük.

Kirkwood Lisesi’nde dokuzuncu sınıfa başladık. Oradaki ilk ayımda, son sınıf öğrencilerinden Dan Edwards isimli bir çocuk, koridorda yanıma geldi. “Sen Daisy’sin, öyle değil mi?” dedi.

Gergin bir şekilde kaçınılmazı bekledim.

“Cuma günü birkaç arkadaş bowling oynamaya gideceğiz, sen de gelmelisin,” dedi Dan.

Gözlerini kırptım.

“Seni evden alabilirim,” diye ekledi.

Orta boylu, zayıf bir çocuktü. Dar bir kafası ve orta derecede kötü bir cildi vardı. Son sınıfların popüler öğrencilerinden biriydi, adını bu yüzden biliyordum. Okuldaki diğer erkek öğrenciler onun çok komik olduğunu düşünüyorlardı. Dan, benim bir türlü tam olarak kavrayamadığım *Monty Python* ile *Cazcı Kardeşler* karışımı bir espri anlayışına sahipti. Bununla birlikte, Dan’de, liseli komik çocuklarla bağdaştırılamayacak özel bir nezaket vardı.

O gün öğleden sonra, okul dolaplarının yanında dururken, “Gilbert Caddesi’nde, tren raylarının yakınında yaşıyorum,” dedim. İçimin beklenmedik bir iyimserlikle dolduğunu hissettim. Bir salıncağı bırakıp diğerine umutla uzanan bir trapezci gibiydim. Kabul görmez bir liseli türünden –ucube–, kabul görür bir liseli türüne –son sınıf öğrencisiyle çıkan birinci sınıf kızı– evrilmem mümkün olabilir miydi? Üstelik bu hesap, Dan’in yaptığı hesaptan daha soğuk değildi. Dan, fazla çekici olmadığını farkındaydı ve son sınıfta oluşunu kendinden küçük kızlarla çıkararak kullanıyordu.

Okuldaki ilk yılının aralık ayında, Dan ve ben üç aylık sevgililerdik. Bekâretlerimizi Noel'den sonra ailesi büyükannelerini Rolla'ya götürürken, onun tek kişilik yatağında, bej ve beyaz çizgili örtülerin altında birbirimize verdik. Seks düşündüğüm kadar acılı bir şey değildi ama çok zevkli olduğunu da söyleyemezdim. Bir yerine iki prezervatif kullanmamız için keyfini azaltmış olabildi. Fakat Dan'ın minnettar tavrı ve gerginliği, ona karşı büyük bir şefkat hissetmemi sağladı. Ertesi gün, Dan bana altın bir kolye verdi. Kolyenin ucunda bir peridot taşı –o zamanlar bilmiyordum ama bu benim doğum taşımdı– vardı. Hediye paketinden çıkan notun üstünde şunlar yazıyordu: *Sevgili Daisy, benim için çok önemlisin. Sevgiler, Dan.* Bu sözlerin tatlılığı, *Sen bir UCUBESİN ve CEHENNEME gideceksin!* cümlesinin acılığını neredeyse – neredeyse– mağlup etmişti. Dan, çok istemesine rağmen, kâğıda *Seni Seviyorum* yazamamıştı ve bu durum beni çok rahatlatmıştı. Çünkü ben onu sevdiğimi düşünmüyordum.

Dan'le ilişkimiz, o Grinnell Üniversitesine gitmek için şehirden ayrıldıktan sonra da devam etti ancak okuldaki ikinci yılının baharında ayrıldık. Bu ayrılığın sebebi, Tom Mueller isimli sınıf arkadaşım tarafından baştan çıkarılmış olmamdı. Tom, Dan'den daha yakışıklıydı ve gururlu bir Cumhuriyetçiydi. Bir keresinde, “refah kraliçesi”¹⁵ tabirini kullanmış ve Vi'yle kavgaya tutuşmuştu. Kavga, Vi'nin mutfak masamızın üstündeki tuzluğu Tom'un kafasına fırlatmasıyla sonuçlanmıştı.

Lise yıllarımda sık sık sevgili değiştirdim ama Cadı'dan Kız Arkadaş'a dönüşmekte tamamıyla başarılı olduğumu söyleyemem. Vi, Marisa ve ben, lisedeki üçüncü yılımızda aynı İngilizce sınıfına düştük. Öğretmenimiz Bay Caldwell'di. Otuzlu yaşları-

15 Amerika Birleşik Devleti'nin kırkinci başkanı olan Ronald Reagan tarafından meşhur edilen ve lüks arabalar kullanmasına rağmen devletten işsizlik yardımı alan seçmenleri tanımlamak için kullanılan söylem. –çn.

nın ortasında, sarı saçlı, sarı sakallı, pembe yanaklı bir adamdı. Melville ve Faulkner'dan bahsederken yanakları daha da pembeleşirdi. Yale Üniversitesi'nden doktora derecesi almış ve bu derece yüzünden Kirkwood Lisesi'nin medar-ı iftihar olmuştı. Doktorasını aldıktan sonra St. Louis'e taşınmıştı, çünkü karısı buranın yerlisiydi ve memleketine dönmek istemişti. Bay Caldwell'i herkes severdi ve kızların çoğu ona âşıktı. Ben adamın olağandışı yuvarlak kalçalarını ve poposunu fazla kadınsı bulur, ama onun harika bir öğretmen olduğunu düşünürdüm. Bay Caldwell'in güçlü kişiliği, Amerikan ve İngiliz edebiyatına olan tutkusu, Marisa'yla birlikte girdiğim tek dersi çekilir kılardı. Bay Caldwell, o kızı görünmez yapardı.

Sonra, okuldaki üçüncü yılının ocak ayında, Bay Caldwell grip oldu. Onu yerine derse giren vekil öğretmen, soyadlarımızı okuyarak sınıf yoklaması yaptı. Kadın Shramm dediğinde elimi havaya kaldırdım. "Burada."

Kadın listeye tekrar baktı. "İki Shramm var," dedi. "Sen hangisisin?"

"O iki numaralı cadı," diye seslendi Marissa.

Bütün sınıf kahkahaya boğuldu. Vi, Marisa'ya ortaparmağını gösterdi. Ben dümdüz karşıya bakarak yerimde oturdum, başımı çevirmedi. Vi ve ben o andan itibaren, haftalar boyunca cadılar olarak anıldık. Bir keresinde, tuvalete gitmek için izin alarak kimya dersinden çıktım. Boş koridorda, birinci sınıfların popüler çocuklarından Kevin Chansky'nin yanından geçtim. Kevin gülererek, "Selam İki," diye seslendi. Arkama döndüm. Belki canıma tak ettiği için, belki Kevin benden küçük olduğu için, belki de etrafta hava atabileceği kimse yokken bile benimle alay edecek kadar kendinden emin olduğu için; çocuğu kazağının yakasından yakalayıp kendime çektim. "Bir daha benimle asla konuşma seni bok çuvalı," dedim. Kevin dehşete düşmüştü ve

bu çok tatmin ediciydi, ama koridorda ilerlerken titriyordum. Doğru şeyi yaptığımdan emin değildim. Kevin olanları arkadaşlarına anlattığında, halihazırda olduğumdan daha da tuhaf görünebilirdim. Fakat olayı Vi'ye tarif ettiğimde, kardeşimden büyük övgü aldım.

Bazen erkek arkadaşlarımla, Vi ve beni çevreleyen rivayetler hakkında ne düşündüklerini merak ederdim. Dan bu rivayetlerin lise saçmalıklarından ibaret olduğunu düşünüyordu. “Gerçekten medyum değilsin, öyle değil mi?” demişti bir keresinde. “Değilim,” diye karşılık vermiştim. “Bu çok kötü,” demişti Dan. “Çünkü bana Northwestern Üniversitesine girip giremeyeceğimi söylemeni umuyordum.” (Aslında oraya giremeyeceğini biliyordum.) Her zaman şöhretimin benden önce geldiğini hissettim. Ne zaman daha önce hiç konuşmadığım biriyle konuşsam, ne zaman derslerde mecbur kalıp da dikkatleri üstüme çeksem –çünkü derslerde sadece mecbur bırakılırsam konuşuyordum ama bir topluluğun içinde asla duyuru yapmıyordum– bir tek şey kanıtlamaya çalışıyordum: *Bakın nasıl da normalim. Bakın hiç de tuhaf değilim.*

Lisede sürekli B aldım ve son yılımın baharında, Missouri Üniversitesi de –Mizzou– dahil olmak üzere dört üniversiteye kabul edildim. 1993 yılının sonbaharında, Missouri Üniversitesinin kampüsüne gittiğimde, kendimi Kate olarak tanıttım. Hayatım boyunca *Daisy*’nin başka biri olduğunu hissetmiştim; hayalperest ve gamsız. Fakat tıpkı Dan Edwards’la çıkma kararında olduğu gibi, mantığım hesaplarımı etkiledi. Mizzou’da benim lisemden gelen insanlar vardı. Otuz binden fazla öğrencisi olan bir üniversitede onlardan uzak durabileceğimi düşünüyordum ama işimi şansa bırakmak istemiyordum. St. Louis’ten tanıdığım biri, üniversitedeki başka birine, “*Daisy Shramm*’in bir cadı olduğunu biliyor muydun?” diye sorarsa, o başka biri-

nin, “Öyle mi? Peki Daisy kim?” diyebilmesini istiyordum. Belli bir sebebim olmaksızın siyasal bilimler okudum. Bir kızlar birliğine katıldım. Her gün kırk dakika boyunca jimnastik salonundaki merdiven çıkma makinesinin basamaklarını hiçbir yere varmadan tırmandım.

Vi, Oregon’daki Reed Üniversitesine gitti. Babamla kardeşimin batıya uçtuğu gün, annemle ben Kirkwood’daki evimizden Missouri-Columbia’ya kadar iki saat araba sürdük. Fakat Vi, Reed’de uzun zaman dayanamadı. Kardeşimin okuldan ayrılışı, yeterince akıllı olmasına rağmen onu bir diplomadan ya da kariyerden uzak tutan ve toplumdan dışlananların arasına iten olaylar serisinin başlangıcı mıydı? Belki de Vi bütün hayatı boyunca o yönde ilerlemişti.

Marisa Mazerelli üniversite için şehirden ayrılmadı. Şehir merkezindeki Cizvit okullarından biri olan St. Louis Üniversitesine başladı. Lise toplantılarına ya da sınıf arkadaşlarımız tarafından ayarlanan buluşmalara katılmadığım için, Marisa’yı liseden sonraki on beş yıl boyunca hiç görmedim. Babasının, bizim lise mezuniyetimizden birkaç ay sonra evi terk ettiğini ve restoranlarından birinde çalışan bir garson kızla uzun süredir ilişki yaşadığını duydum. Janie Spriggs, Marisa’nın üniversiteden sonra nişanlandığını ve düğünün beklenmedik bir şekilde iptal edildiğini söyledi. İptal kararını Marisa’nın mı yoksa nişanlısının mı verdiğini bilmiyorum, hatta Marisa’nın nişanlısının kim olduğunu bile bilmiyorum.

O gece pijama partisinde, Marisa, Quija tahtasına ilk kimin öleceğini sorduğunda içime doğan ismin sahibi Brynn Zansmyer, 1998 yılının ağustos ayında, California’da geçirdiği bir doğa yürüyüşü kazasında öldü. Sadece yirmi dört yaşındaydı. Dar bir patikada yürürken tökezlemiş ve otuz beş metre uzunluğundaki yarığın içine düşmüştü. Brynn’in cenazesine gitmedim. O, genç

yaşta öleceğini tahmin ettiğim ilk kişiydi. Ölümüne şaşırırmamam gerektiğini bilmeme rağmen şoke olmuştum. Marisa'nın pijama partisinde yaşanan olaylar ve olayların neticeleri beni öyle kötü tüketmişti ki, Brynn hakkında edindiğim bilgiyi partinin dokuz sene sonrasına kadar hiç düşünmemiştim. Düşündüğümde merak ettim: Onu uyarmalı mıydım? Brynn benim deli olduğumu mu düşünürdü? Yoksa şeytani güçlerim hakkındaki dedikodular, iddiamı akla yakın mı kılardı? Brynn bana inansaydı bile, ona ne söylerdim? Vi ve ben kiliseye bağlı kişiler olarak büyütülme-miştik. Kader ve yazgıyla ilgili fikirlerim çok bulanıktı ve *Geleceğe Dönüş* filminden etkilenmişlerdi. Ama net olan şey, hayatım boyunca en net olan şey, kudretli biri olmadığımды. Brynn için üzülebilir ve kendimi suçlu hissedebiliyordum, ama onun hayatını değiştiremezdim.

Brynn'in kocaman kahverengi gözleri ve upuzun saçları vardı. İlkokuldayken, perçemli saçlarını ortadan ayırır ve kafasının iki yanına dostluk tokaları dediğimiz –üstüne iki renk ipek iplik sardığımız metal klipsler– tokalardan takardı. Hepimiz o tokalardan yapardık ama en büyük koleksiyon Brynn'deydi. Ayrıca Marshmallow adında bir tavşanı da vardı. Sekizinci yaşını kutlarken, hepimiz kucagımıza alıp sevmiştik. Brynn ortaokulda birdenbire güzelleşmişti. Bence Marisa'nın küçük kulübüne davet edilmesinin sebebi buydu. Marisa'yla restleşmemizden yaklaşık bir ay sonra, Bayan McKee'nin zorlamasıyla bahçede sınav çektiğimiz bir beden eğitimi dersinin ardından –sekizinci sınıfın son günlerinden biriydi– soyunma odasında üstümüzü değiştiriyorduk. Brynn endişeli bir halde, “Bacığın kanıyor Daisy,” dedi. Aşağı baktım ve sol dizimde beş santimlik bir kesik olduğunu gördüm. “Bende yara bandı var,” dedi Brynn. Fakat bandı bana uzatmak yerine, kendi elleriyle dizime yapıştırdı. Bu hem çok sevimli hem de tuhaf şekilde samimi bir hareketti.

Brynn ayağa kalkarken, “Eve gidince annene söyle de dizine Neosporin sürsün,” dedi. Şaşırdım, neticede hepimiz sekizinci sınıftaydık ve kendi kendimize antibiyotik sürebilecek yaştaydık. Demek ki Brynn, böyle şeylerin hâlâ annesi tarafından yapıldığı bir evde yaşıyordu. Bu, Brynn’in ölümünden sonra hatırladığım bir ayrıntıydı. Şimdi düşününce; güzel tokaları, sevimli bir tavşanı, yara bantlarım koyduğu pembe bir çantası olan Brynn’in, kısa hayatı boyunca çok sevildiğini anlıyor ve seviniyorum.

Bölüm 6

OWEN’IN SABAHA KARŞI saat ikide beslenmesinden sonra yine uyuyamadım, bu üst üste ikinci geceydi. Vi’nin deprem kehanetini düşünmemeye kararlıydım. Bir süre sonra, bu çaba, kehaneti düşünmekle aynı şeye dönüştü. Asıl soru şuydu; Vi’nin haklı olup olmadığını anlamaya çalışırsam, Rosie’nin bebekliğinde kendimle yaptığım anlaşmayı bozmuş olur muydum? Peki geldiğim noktada, Vi’nin haklı olup olmadığını anlayacak kabiliyete sahip miydim? Diyelim ki sahiptim ve önsezilerimi geri çağırdım, sonra ne yapacaktım? İşime yarayan küçük bir bilgi edinip kapıyı geri kalan şeylerin yüzüne kapatamayacağımı çoktan öğrenmemiş miydim?

Hayır. Bir deprem olup olmayacağını öğrenmeye çalışmayacaktım. Fakat depreme karşı önlemler almak doğru sayılmaz mıydı? Her anne aynı şeyi yapmaz mıydı? Owen ve Rosie’yle birlikte bahçede, mavi gökyüzünün ve kızgın güneşin altında olduğumuzu hayal ettim. Depremden önce ağaçlardaki kuru yapraklar rüzgârla savrulurdu. Sonra, birdenbire, toprağın gücü kendini gösterir ve her yer sarsılırdı. Çocuklarımı yere yatırır ve bedenlerini kendi bedenimle örterdim. Evin içindeki lamba-

lar devrilir ve raflardaki tabaklar yere saçılırdı. Bunun olmasını tabii ki istemezdim ama kırık camlarla baş edebilirdim. Belki de daha beteri olurdu; ağaçlar devrilir ve yollar çökerdi. Asırlar önce New Madrid'de gerçekleşen gibi bir deprem olursa en beter senaryo yaşanırdı; evler yıkılır ve arabalar gökyüzüne doğru uçardı. Rosie, Owen ve ben evin içinde, ilk kattaysak, yemek masasının altına sığınırıdık. İkinci kattaysak... Bu durumda ne yapacağımızı bilmiyordum. Kuvete ya da Jeremy'yle paylaştığımız küçük giysi odasına mı girerdik? İnternete bakmalı ve hangisinin daha güvenli olduğunu öğrenmeliydim.

Belki de St. Louis'ten taşınmalı ve sorunu kökten çözme-lyidik. Ama nereye ve ne kadar zaman için giderdik? Babama ve Vi'ye ne olurdu? Jeremy derslerinden vazgeçmeyi asla kabul etmezdi. Burada kalmak mutlak ölüm anlamına gelecekse, tabii ki şehirden ayrılmak isterdim. Fakat burada kalmak geçici bir rahatsızlık demekse, kalmayı tercih ederdim. Bir deprem, çok kötü bir deprem bile, kasırganın aksine çok uzun sürmezdi.

Depremın ardından kendimizi toparlardık. Belki burunlarımız bile kanamazdı. Belki de elektrik kesildiği ve devrik ağaçlar yolları kapattığı için, zorluklarla ve olağandışı komşuluk samimiyetleriyle dolu uzun günler geçirirdik. Belki de gerçek ve uzun süreli bir kaosu başlangıcına şahit olurduk. Hatta toplumun çöküşünü görürdük. Ama akla böyle bir çöküş getirmek saçma değil miydi? St. Louis'te gerçekleşecek bir deprem, yıkıcı bir deprem olsa dahi, Amerikan popülasyonunun çok küçük bir bölümünü etkilerdi; doların değerini düşürmez ya da yağmalara yol açmazdı.

Sarsıntı sırasında yapmam gereken tek şey, Rosie'yle Owen'ın güvende olmasını sağlamaktı. Bunu başarabilirsem hepimiz iyi olurduk. Bu sonuca vardıktan sonra, uyudum.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde, Hank’le birlikte Oak Knoll oyun parkının kenarında dururken, “Bu sabah Schnucks’ın oto-parkında aklıma bir fikir geldi,” dedim. Rosie ve Amelia, iki oyun kulesini birbirine bağlayan köprünün üstünde bir ileri bir geri koşuyorlardı. Owen, göğsümdeki bebek kangurusunda oturuyordu. Yüzü parka dönüktü, bir tenis turnuvasının finalini izliyormuş gibi Rosie’yle Amelia’yı izliyordu. “Bir minivan istiyorum.”

Hank alaycı bir tavırla güldü, ama gülüşünde kötü niyet yoktu.

“Araştırma yapmak için benimle birlikte bir araba galerisine gelir misin?” diye sordum. “Hemen değil, belki şu deprem me-selesinden sonra. Konuyu Jeremy’ye açmadan önce bütün bul-guları hazır etmem gerektiğini düşünüyorum.”

“Jeremy minivan için fazla mı havalı?”

“Courtney bir minivan istediğini söyleseydi sen ne yapardın?”

Hank sıırttı. “Courtney’nin Priuses marka arabası tarafından yeterince iğdiş edilmemişim gibi...”

“Bu sabah marketteyken, Owen’la Rosie’yi çocuk koltukla-rına daha yeni oturtmuşken, Rosie ona kurabiye almadığım için –saat daha dokuz bile değildi– ciğerlerini patlatırcasına bağır-maya başladı,” dedim. “Alışveriş poşetlerini bagaja doldurmaya çalışıyordum ama başaramadım, çünkü bagajda iki puset birden vardı. Poşetlerin bagaja sığmamasının diğer sebebi; bodrum ka-tında saklamak üzere aldığım yirmi iki litrelik su, piller ve yedek çocuk bezleriydi. Buna ek olarak bankamatikten üç yüz dolar çekmişim, ama acil bir durumda parayı nasıl kullanacağımdan emin değildim. Poşetleri öndeki yolcu koltuğuna koymak zo-runda kaldım,” diye devam ettim. “Gösterge panelindeki sensör, koltukta emniyet kemeri takmamış birinin oturduğunu zannetti ve ötmeye başladı. Otoparktan çıkarken, poşetlerini minivanına dolduran bir kadının yanından geçtim. Kadın çok sakindi, po-

šetlerini arabaya rahatça sığdırdı. Arabada iki çocuk vardı ve ikisi de çok uysaldı.”

“Bir minivan, Rosie’nin kurabiye için çığlık atmayacağını garanti edemez, bunu biliyorsun değil mi?”

“Üstelik her yere tek arabayla gidebiliriz,” dedim. “Mesela sen ve ben, kızları Grant’in Çiftliği’ne götürmek istediğimizde iki ayrı araba kullanmak zorunda kalmayız.” Owen doğmadan önce, Hank ve ben her yere tek arabayla giderdik. Ama ne benim ne de Hank’in arabası üç çocuk koltuğunun sığabileceği kadar genişti. “Siz son arabanızı Hazelwood’daki galeriden mi alıştınız?”

“Evet, ama galerideki adamların ikna yeteneğine yenik düşersem ve ben de bir minivan alırsam ne olur?” dedi Hank. “Courtney’ye epey açıklama yapmak zorunda kalırım. Ama asıl bilmek istediğim şey şu: Emniyet kemeri alarmı çalışmaya başladığında, ekmek poşetlerini ve sütü bağladın mı?”

“Yarım kilometreden fazla yol gidecek olsaydım bağlardım çünkü alarm çok sinir bozucuydu. Ama bağlamadım.” Amelia köprüünün ortasına, en alçak noktaya gelmişti. Sevinçle bağırdı ve köprüünün sallanmasına sebep olacak şekilde zıplamaya başladı. Rosie zincir korkuluğa tutundu ve neşe dolu bir çığlık attı. “Ekmekle sütün tehlike içinde yaşamasına izin verdim,” dedim.

Cuma günü öğleden sonra, Owen’la Rosie’yi uyutur uyutmaz, babamın doğum günü pastasını yapmaya başladım. Tepsiyi fırına koyduğumda telefonun çaldığını duydum. Ekranda Vi’nin numarasını gördüğüm için, telefonu açar açmaz, “Depremi ne zaman olacağını öğrendin mi?” diye sordum.

“Öğrenirsem ilk sana söyleyeceğim,” dedi Vi. “Tanrı aşkına, biraz sakinleş.”

“Televizyona çıkıp insanları ölümcül bir doğal afete karşı uyaran sensin.”

“Pekâlâ, senin zamanının henüz dolmadığını düşünüyorum. Sen ne dersin?”

“Umarım dolmamıştır.”

“Babama bir hediye alıp almadığını, aldıysan hediyeye ortak olup olamayacağımı sormak için aradım”

“Ortak olabilirsin ama senin vereceğin türden bir hediye gibi görünmez. Babamıza Washington Üniversitesi’nin logosunu taşıyan bir eşofman üstü ve içinde Rosie’yle Owen’ın fotoğrafı olan bir çerçeve aldık. Çerçevenin altında DEDEMİZİ SEVİYORUZ yazıyor.”

“Beni sürekli kötü gösteriyorsun.”

“Babamıza ‘sana borcum var’ kartlarından ver. Sonra onu öğle yemeğine filan götürürsün.”

“Sen babama o kartlardan vermiştin, on iki yaşındayken.”

“O zaman ne istiyorsan onu yap,” dedim. *Ama gelip seni almanı ve alışveriş merkezine götürmemi isteme lütfen*, diye düşündüm.

“Jeremy saat beşi çeyrek geçe gelip beni alacak, öyle değil mi?” dedi Vi. “Galleria’ya uğrayabilir miyiz sence? Brookstone’a girer ve tam üç dakika sonra çıkarım.”

İki hafta önce de üç dakikanı ayırabilir ve internetten bir hediye sipariş edebilirdin, diye düşündüm. “Mümkün değil, Jeremy babamı da alacak,” dedim. “Babam ona bir hediye vermemene takılmaz. Muhtemelen bunun farkına bile varmaz.”

“Babasına çifte hediye almış iyi kız çocuğu konuştu.”

“Hediye kartına adını ekleyebilirsin,” dedim.

“Olabilir. Belki Owen’la Rosie’nin arasına kendi fotoğrafımı da montajlarım.”

“Randevun nasıl geçti? Babam eğlendi mi?”

“Çok komiksin. Babam içeri girmedi. Kadın fena değildi ama fazla istekliydi.”

“Sen de öylesin.”

“Öyleyim, ama ben daha kahvemi bile bitirmemişken, kadın, ‘Seni tekrar görmek istiyorum. Cumartesi akşamı yemeğe çıkalım mı?’ dedi. Ajandamı kontrol etmem gerektiğini söyledim. Böyle bir soru sormak için randevunun sonunu beklemesi gerekmez miydi? Randevudan sonra bir e-posta da yazabilirdi.”

“Bence gurur okşayıcı bir şey yapmış,” dedim. “Senden hoşlanmış olmalı.”

Vi iç geçirerek, “Doğru söylüyorsun, gerçekten karşı konulmazım,” dedi. “Babama ‘sana borcum var’ kartı vermek çocukça olmaz mı gerçekten?”

“Kartı babamın kendi başına yapmayacağı bir şey için kullanabilirsin. Birlikte bir güzellik merkezine gidip masaj yaptırabilirsiniz mesela.”

“Babam masajdan nefret eder,” dedi Vi, bu muhtemelen doğrudu.

Owen’la Rosie’nin bebek monitörlerini mutfak masasının üstüne koymuştum. Owen’ın monitöründen mutsuz bir çılgık yükseldi.

“Vay,” dedi Vi. “Birileri memelerinin sunduğu hazları talep ediyor galiba.”

Ben Owen’ın bezini değiştirirken telefon tekrar çaldı. Arayanın Vi olduğunu düşündüm ve ekrandaki numaraya bakmadan telefonu açtım.

Arayan Hank’ti. “Doktorumuz KVB sonucu için Courtney’yi aramış,” dedi, sesi gergindi. “Anlaşılan o ki bebekte Down sendromu var.”

“Aman Tanrım,” dedim. “Çok üzgünüm.” *Çok üzgünüm*, uygun bir cevap mıydı? “Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Courtney eve geliyor. Epey üzgün.”

“Doktor bebekte Down sendromu olduğunu düşünüyor mu yoksa bunu kesinlikle biliyor mu?”

“Önümüzdeki hafta bir genetik bilimi uzmanıyla görüşeceğiz. Ama fazladan bir 21. kromozom varsa, bu Down anlamına gelir. Bu durumda asıl soru, problemin ne kadar ciddi olduğu.”

Janie Spriggs’in ağabeyini düşündüm –Siz ikizsiniz çünkü iki tanesiniz– ve Hank’e Pete’in ne kadar tatlı olduğuyla ilgili bir şeyler söylemek istedim. Fakat anın iletişim kurallarından emin değildim; Down sendromu olan sevimli birini tanıdığımı söylemek, en iyi dostlarımla siyahi olduğunu beyan etmekle aynı şey olabilirdi. “Akşam yemeği için size uğrayalım mı?”

“Boş ver. Babanın doğum günü filan derken epey meşgul-sündür,” dedi Hank. “Babana Wheelinglerin iyi dileklerini ilet.” Sesi hüznün doluydu.

Telefonu kapatır kapatmaz Jeremy’yi aradım.

“Of,” dedi Jeremy. “Hank ve Courtney için çok üzıldüm.”

“Eve erken gelmek istemezsin, öyle değil mi?”

Jeremy duraksadı. Bu soruyu sormuştum çünkü Hank’in telefonu kalbimin sıkışmasına –kaygılı yürek olarak tanımladığım bir tür gerginliğe– sebep olmuştu ve Jeremy’nin evdeki varlığı beni sakinleştiriyordu. Ben alt katta çocuklarla birlikteyken Jeremy üst katta kitap okuyor ya da sınav kâğıtlarını değerlendiriyor olsa dahi, varlığı beni rahatlıyordu. Jeremy benim endişelerimi konuşmaya gerek duymaksızın anlayabiliyordu. Rosie henüz beş aylıkken çok hastalanmış ve üç gün hastanede kalmıştı. Aradan iki yıl geçtikten sonra bile, o günlerde hissettiğim panik duygusu hiç beklenmedik anlarda geri dönüp duruyordu. Berbat şeyler olduğuna ya da olacağına dair mide bulandırıcı bir korku içimi dolduruyordu. Owen doğduktan sonra panik

çoğaldı, zira artık iki çocuğum ama –Pete Spriggs’in dediğinin aksine– benden bir tane vardı. Bununla birlikte, Jeremy benim her ani endişemi yatıştırmakla yükümlü olduğuna inanmıyordu. Bu da konuşmadan anlaştığımız ve hemfikir olduğumuz konulardan biriydi. Fakat şimdiki gibi bazı istisnai meseleler, teselli gerektiriyordu. Her şeye rağmen, Jeremy’nin birkaç saat içinde eve geleceğini düşündüm, Hank’in telefonundan bu yana Rosie’ye ya da Owen’a kötü bir şey olmadığını bilerek ve Vi’nin deprem kehanetini bir kenara bırakarak, “Gelemezsen de sorun değil,” dedim.

“Birkaç öğrencimle buluşmam gerek.”

“Tamam, sıkıntı yok.”

“Akşam için biftekleri aldın değil mi? Schnucks’a uğramam gerekiyor mu?”

“Her şeyi aldım. Pasta keki de şu anda fırında.” Jeremy’nin dikkatinin dağıldığını hissedebiliyordum. “Biyolojik çocuklarımızın olmasını hiç istememiştim, hatırlıyor musun?” deyiverdim.

“O sen miydin?”

“Çok ciddiym,” dedim. “Bunlar bizim başımıza gelmiş olsaydı kendimi çok suçlu hissederdim.”

“Bu onların suçu değil. Tamamıyla genetik bir problem.”

“Ebeveynlerin yaşı arttıkça Down ihtimali çoğalıyor.”

“Orası öyle, ama otuz beş yaşın üstündeki kadınların büyük bir çoğunluğunun sağlıklı bebekler doğurduğunu da unutmamak lazım.”

“Biliyorum,” dedim, duraksadım. “Sence akıllarında...” *Kürtaj* kelimesini Owen’ın yanında telaffuz edemedim, ama beş dakika önce, eskiden biyolojik çocuk istemediğimi rahatça söylemiştim.

“Şu anda çok şaşkın olduklarından eminim,” dedi Jeremy. “Ama benim için bir iyilik yapar mısın? Lütfen derin bir nefes al.”

Rosie, pasta kekinin fırından çıkmasına dokuz dakika kala uyandı ve konuşmaya başladı. Bebek monitöründen gelen sesin, “Baloncuk bezine çiş yaptı,” dediğini duydum. Kalbim hâlâ sıkıştıyordu. Owen’ı kucağıma alıp Rosie’nin yanına gitmeden önce Vi’yi aradım. “Eğer hazırsan, seni evden alıp alışveriş merkezine götürebiliriz,” dedim.

Galleria her zaman kalabalık olurdu ama cuma günleri iğne atsan yere düşmezdi. Arabayı binanın kuzey girişine, Dillard’s mağazasının epey gerisine park etmek zorunda kaldım. Rosie ikili pusete binmek istemedi. Onu arabaya zorla oturttum ve kemerini bağladım. “Annem kötü bir anne,” diye inledi. “Annemi hiç sevmiyorum.”

“Bize aklından geçenleri söyle Rosie,” dedi Vi. “İçinde hiçbir şey kalmasın.”

Dillard’s mağazasına girdiğimizde Rosie’yi arabadan indirdim. Vi’ye döndüm, “Sen önden git, biz seni buluruz,” dedim.

“Ama tavsiyene ihtiyacım var.”

“Brookstone’dan belli bir şey alacağını sanıyordum. ”

“Aklımda birkaç şey var.”

Alışveriş merkezinin diğer kanadına yürüdük, asansöre binip üst kata çıktık, mağazaya girdik. Vi’nin çocuksuz insanlara yakışır bir şekilde oyalanmasını ve babamızın bir duş radyosu mu yoksa kadife terlikler mi tercih edeceğine karar vermesini beklerken saat dört oldu. İkili puset mağazanın kapısından geçemeyecek kadar genişti, bu yüzden puseti dışarıda bıraktım. Rosie’nin peşinde koştururken Owen’ı kucağımda taşıdım, kızımın devirdiği resim çerçevelerini ve masa saatlerini düzelttim, eline aldığı şarap açacaklarım ve kulak tıkaçlarını gerçek sahiplerine iade ettim.

Vi'nin satın almaya karar verdiği terlikleri yazar kasaya işleyen kısa boylu, sarı saçlı kasiyer adam, Vi'nin kredi kartını aldıktan sonra bir bana bir kardeşime baktı. Adamın, *İkiz misiniz?* diye soracağından emindim ve başımı evet anlamında sallamaya başlamıştım. (*İkiziz. Sekiz dakika arayla doğduk. Evet, tek yumurta ikizi.*) Fakat adam, sadece Vi'ye bakarak, "Siz medyumsunuz değil mi?" dedi. "Sizi Kanal 5'te gördüm."

"Aa," dedi Vi. Karşılaşmanın enerjisi şekil değiştirdi ve Vi orada bulunan üç yetişkin insanın en önemlisi oldu. "Evet, o bendim."

"Büyük bir deprem olacağım öngördünüz."

Vi'nin kaşları çatıldı. Biri tarafından tanınmış olmanın heyecanı, kehanetin ciddiyetiyle yer değiştirdi. "Umarım yanlış olurumdur," dedi Vi. "Gerçekten." Bu o kadar kusursuz bir cevaptı ki kardeşimin başka bir şey söylememesi için ona sessizce yalvardım. Vi cüzdanından bir kartvizit çıkarıp kasiyere uzattı. Yalvarışımı duymamış mıydı yoksa duymazdan mı gelmişti? Bunu anlamak zordu. "Eğer kendinizle ilgili konuşmak isterseniz bana ulaşabilirsiniz," dedi Vi. "Sevdiklerinize dair sıkıntılar, aşk ve iş hayatınızla ilgili tavsiyeler, gerçek amacınızın ne olduğunu belirlemek, kafanızı karıştıran her şey... Size yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." Bu konuşmayı ilk kez duymuyordum, ama ironinin büyüklüğüne ve Vi'nin bu ironiyi fark etmeyişiine hâlâ şaşıırıyordum. "75 dolar karşılığında özel oturumlar, adam başı 30 dolar karşılığında grup oturumları yapıyorum," dedi Vi.

Adam kartviziti kasanın yanındaki dosyanın üstüne bıraktı. Kartın üstündeki günbatımı resmini ve resmin sol tarafındaki dağ figürünü görmemek için gözlerimi başka tarafa çevirdim. Dağın yanında, VIOLET SHRAMM, PROFESYONEL MEDYUM yazdığını biliyordum. Kartta Vi'nin sadece telefon nu-

marası ve e-posta adresi değil ev adresi de vardı, zira kardeşim oturumlarını evinde gerçekleştiriyordu.

Mağazadan çıktık. Ben Owen’la Rosie’yi pusete oturtmaya çalışırken, “Yemek bölümünden bir diyet kola alıp geleceğim, sonra gidebiliriz,” dedi Vi.”

“Babamın doğum günü pastası için krema yapmam gerek.”

“Ev yapımı krema ha? Kendini çok yoruyorsun Martha Stewart.” Vi çoktan yürümeye başlamıştı, omzunun üzerinden arkasına bakıp seslendi. “Çabuk olacağım.”

“Arabada buluşalım,” diye bağırdım, yanımdan geçen üç genç kız bana baktı.

Dolu dolu yirmi dakika sonra, Vi sevinçle ve özür dilemez bir tavırla arabanın kapısını açtı. Rosie ve Owen’ı yerlerine oturtmuştum, puseti bagaja koymuştum. Ben sürücü koltuğundaydım, emniyet kemerini bağlamış ve motoru çalıştırmıştım. Vi elindeki yarım litrelik kola bardağıyla içeri girdi. “Az önce kimin aradığını asla tahmin edemezsin,” dedi.

Arabayı park ettiğim yerden geri geri çıkarırken hiçbir şey söylemedim. “Şimdi bana sessizlik cezası veremezsin,” dedi Vi. “Bu çok heyecanlı bir durum.”

“Sana sessizlik cezası verdiğim yok. Bizi buradan çıkarmaya çalışıyorum.”

“Tamam. Bilmek istemiyorsan söylemem.”

Kimin aradığını o kadar da merak etmiyordum, öğrenmek için Vi’ye yalvaracak değildim. Rams futbol takımının oyuncularından birinin kuzeni ya da kayınvalidesi bir oturum talebiyle aranış olabilirdi. Vi’nin heyecanlı havadisi muhtemelen böyle bir şeydi.

Arka koltuktaki Rosie, “Pipet istiyorum,” dedi.

“Evdeki pipetini kullanırsın.”

“Rosie o pipeti istiyor.”

“O Vi teyzenin pipeti.”

“Bir yudum vereyim mi?” diye sordu Vi. Kardeşime baktım ve başımı hayır anlamında salladım. Rosie’ye hiç kola içirmemiştim. Clayton Caddesi’nde doğuya doğru yol alıyorduk, Hanley mağazasının önünden geçerken, “Kimin aradığını bilmek istemiyor musun gerçekten?” diye sordu kardeşim. “Çok önemli biriydi.”

“İstiyorsan anlat.”

“İlgini çekmediyse anlatmam.”

Kardeşimin attığı yemi görmezden geldim. “Eve gittiğimizde, ben pastayı hazırlarken sen verandaya masa kurar mısın?” diye sordum.

“Bir yudum istiyorum!” diye bağırdı Rosie. Clayton Caddesi’nden sola dönüp DeMun’a çıktığımız sırada, kızım sürücü koltuğunun arkasını tekmeliyordu. San Bonita Caddesi’ne döndüm, Jeremy’nin arabasının evin önünde olduğunu gördüm. Kocam ve babam bahçe yolundan evin kapısına doğru yürüyorlardı.

Jeremy, biftekleri ızgaraya koyup mangalın kapağını kapattıktan sonra bana döndü. “Owen’ı yukarı götürmek istiyorsan on beş dakikan var,” dedi. Hepimiz verandadaydık. Babam bir sandalyede oturmuş, cam kupadan bira içiyor ve Rosie’nin ona sunduğu yaprakları kabul ediyordu. Vi de bira içiyordu, ama o içkisini doğruca şişeden yudumluyor ve bacaklarını öne uzatmış bir halde şezlongda oturuyordu. Ben masanın yanında, ayaktaydım, kalça kemiğimin üstünde Owen’ı taşıyordum.

Gün içinde otuz derece civarında olan hava sıcaklığı şimdi yirmi beş dereceye düşmüştü, güneş ışığı yumuşamıştı. Akşamın güzelliği, Vi’yle arabada yaşadığımız küçük sorun için pişmanlık

duymama sebep oluyordu. Fakat dışarı çıkmak, kardeşimle yaptığımız laf dalası da dahil, amacına ulaşmamış mıydı? Courtney'le Hank'in test sonucunu düşünmeme engel olmamış mıydı?

Owen'ın minik yüzü benim yüzümün hemen yanındaydı. Kafam oğluma çevirdim, burunlarımız birbirine değdi, bu Owen'ı çok mutlu eden bir hareketti. "Uyumaya hazır mısınız?" dedim.

Babam elini havaya kaldırdı. "Önce bir aile fotoğrafı çekebilir miyim?"

"Elbette," dedim. Babam hâlâ, yıllar önce satın aldığı standart fotoğraf makinesini kullanıyordu. Filmleri nereden bulduğunu ve nerede tab ettirdiğini hiç bilmiyordum.

Çimenlerin üstünde yüzüstü yatan Rosie'ye seslendim. Kızım neşeyle bana baktı. "Rosie yüzüyor," diye bağırdı.

"Büyükbaba resim çekecek. Buraya gelir misin?" Jeremy ellerini yıkamak için içeri gitmişti, bu yüzden Vi'ye döndüm, "Owen'a göz kulak olur musun?" diye sordum. Bir cevap beklemeden, oğlumu Vi'nin kucağına bıraktım ve Rosie'ye doğru yürüdüm.

Rosie'yi kucağıma aldım. Kızım, yanaklarımı sıkarak, "Seni tanıdığım için mutluyum anne," dedi.

"Seni *gördüğüm* için mutluyum diyeceksin," dedim. "Birbirimizi zaten tanıyoruz."

Vi ve Owen hâlâ şezlongda oturuyorlardı. "Bu güzel bir poz," dedim. "Baba, Vi teyzeyi yeğeniyle birlikte fotoğraflamak ister misin?" Bu benim Vi'den özür dileme şeklimdi. Ama onu alışveriş merkezine götürdüğüm ve kendisi diyet kola alırken park yerinde yirmi dakika beklediğim için özür diliyorsam, bir paspas olduğumu kabul etme şeklim de olabilirdi.

Rosie'yi alçak veranda duvarının üstüne oturttum ve az önce dışarı gelen Jeremy'nin yanına geçtim. "İyi misin?" diye fısıldadı Jeremy.

“Courtney ve Hank’i düşünmeden edemiyorum,” diye mırıldandım, o sırada babamın fotoğrafımızı çektiğini fark ettim. “Gülümsemiyordum,” dedim.

“Doğal bir poz oldu,” diye karşılık verdi babam. “Şemsiye biraz gölge düşürüyor. Toplu fotoğraf için hepiniz şemsiyenin sağ tarafına geçerseniz...”

Owen’ı Vi’den aldım. Fotoğraf için hep birlikte poz verirken, Vi her nasılsa Jeremy’yle benim arama girdi ve Rosie tek başına ön sıraya geçti. “Kendimi senin baldız-karın gibi hissediyorum Jeremy,” dedi Vi. Jeremy’nin, “Çok şanslıyım,” diye karşılık verdiğini duydum ve onu biraz daha sevdim. Sonra babam deklanşöre defalarca bastı. Ta ki, Rosie hiçbir uyarıda bulunmaksızın elimden kurtulana ve bahçenin karşı tarafına koşmaya başlayınca dek. “Umarım hepimizin gözleri açık çıkmıştır,” dedim.

Üst katta, Owen süt emerken uyuyakaldı. Onu beşiğine yattırdığım sırada hafifçe ve mutlulukla iç geçirdi, gözlerini açmadı. Sonsuz bir sevgiyle oğlumu izledim.

Tekrar dışarı çıktığımda, Rosie bahçe sandalyesinin üstüne yerleştirilmiş bir bebek koltuğunda oturuyordu. Herkes biftelerini keserken, kızım parmaklarını kullanarak makarna yiyordu.

“Biftek çok lezzetli olmuş Jeremy,” dedi Vi. “Kendini aşmışsın.”

“Kate’e teşekkür edebilirsin, eti o seçti,” dedi Jeremy.

Owen’ın bebek monitörünü şezlongun üstüne koydum ve masadaki boş sandalyeye oturdum. Ben henüz peçetemi bile açmamışken, Vi çatalını bira şişesine vurdu. “Bir duyurum var,” dedi. “Amacım senden rol çalmak değil baba.” *Babamıza bir kadınla çıktığını söylemeyecekti, öyle değil mi?* Benim bahçemde, Rosie’nin yanında otururken böyle bir şey yapmayacaktı, değil mi?

Ama hayır. Vi cinsel tercihiyle ilgili bir itirafta bulunamayacak kadar neşeli ve ikirciksiz görünüyordu. “*Today* isimli televizyon programının gelecek haftaki konusu kim olacak bilin bakalım,” dedi. Sırıttı ve işaretparmağını kendi yüzüne çevirdi.

“Cidden mi?” dedim, sesimin heyecan değil suçlama dolu çıktığını duydum. “Deprem meselesi yüzünden mi?”

Vi başını evet anlamında salladı. “Programın yapımcılarından biri buradaki haberleri dinlemiş,” dedi. “Şimdi de benimle röportaj yapmak istiyor. Röportaj New York’ta olmayacak, uydu aracılığıyla yapılacak, ama yine de fena sayılmaz ha?” Doğruca bana baktı. “Alışveriş merkezinde beni arayanın kim olduğunu öğrenmek bile istememiştin.”

“Aman Tanrım,” dedi babam.

“Hangi gün?” diye sordu Jeremy.

“Çarşamba günü.” Vi dişlerini sıktı, kaşlarını yukarı kaldırıırken derin bir nefes aldı, yüzüne sahte bir endişe ifadesi kondu. Kardeşimin aşırı heyecanlı olduğunu görebiliyordum, bu onun başına gelen en büyük şeydi. Liseden tanıdığımız dansçıların hepsi evlenir ve birer muhasebeci olurken, Vi ısrarla kendi yolunda yürümüş ve bu şekilde ödüllendirilmişti. “Röportajı evde yapacaklar, ortalığı süpürsem iyi olur sanırım!” diye ekledi.

“Bu harika Vi,” dedi Jeremy. “*Today* çok önemli bir program.”

Hangimizin daha büyük bir dehşete kapıldığını merak ettim. Kendine has tarzıyla babam mı, teşhir korkumla ve Vi’nin kendisi için asla iyi bir şey yapamayacağına dair mutlak inancım mı, yoksa benim rahatsızlığımın ceremesini çekeceğini çok iyi bilen Jeremy mi?

“Umarım röportajı Ann Curry yapar,” dedi Vi. “O kadının mükemmel bir iş çıkaracağını biliyorum.”

“Şu siyah kadından mı bahsediyorsun?” diye sordu babam.

“Ann Curry siyah mıydı?” dedim. “Onun başka biri olduğunu düşünüyordum.” Henüz dokunmadığım bifteğim benim için yenilmez bir şeye dönüşmüştü. *Today* kaç milyon seyirci tarafından izleniyordu? Vi kulağa çılginca gelen, panik dolu ve tamamıyla samimi önsezisini kaç milyon insanla paylaşacaktı? Kardeşime, St. Louis’te haberlere çıkmanın yeterince kötü olduğunu ve kehanetini ulusal bir televizyon kanalında tekrarlanmanın çok farklı sonuçlara sebep olacağını söylemek istedim. Fakat babamızın yanında bunların hiçbirini dile getiremedim. Son beş yıl içinde, bir noktada, babamla bir anlaşma yapmıştık. Vi’nin profesyonel bir medyum olmasının bize verdiği rahatsızlığa katlanıyor ve Vi’yle olan ilişkimizi onun yaptığı işin mantığını hiç sorgulamadan sürdürüyorduk. *Vi’nin bu perşembe akşamı çalışmak zorunda olduğunu biliyorum*, dememde bir sıkıntı yoktu. Ama kardeşime, *ulusal bir soytanya dönüşeceksin*, dersem, babamla yaptığımız anlaşmayı ihlal etmiş ve Vi’nin kimliğini açıkça kabul etmiş olurum. Vi’nin elle tutulur heyecanı hesaba katılırsa, neşe kaçırın insan konumuna da düşerdim. Ama her şeye rağmen, kendimi *Bu harika!* demeye zorlayamadım ve peşin hükümlü olmayan bir ses tonu kullanmaya çalışarak, “Ne giymeyi düşünüyorsun?” diye sordum.

Vi güldü. “Bilmek istediğin tek şey bu tabii,” dedi.

Bölüm 7

LİSE MEZUNİYETİMDE YAPILAN konuşmaların hiçbirini hatırlamıyorum. Fakat törende giydiğimiz cübbelerin kırmızı olduğunu, diplomasını almak üzere sahneye çıkan Gabrielle Rhoads’ın tökezleyip –her diploma töreninde tökezleyen bir kız mutlaka

vardır– düştüğünü, Gabrielle için üzüldüğümü ama onun yerinde olmadığım için sevindiğimi ve Vi'nin bir şiir ödülü aldığını hatırlıyorum. Vi, lisenin son senesinde, sevgili İngilizce öğretmenimiz Bay Caldwell'in verdiği yaratıcı yazarlık derslerine girmişti. Vi'nin şiiri Lewis ve Clark ikilisinin keşif yolculuğuyla ilgiliydi ve Sacagawea'nın bakış açısıyla yazılmıştı.

Queenly Park'ta düzenlenen törenin ardından, birkaç veli, Racquet Şehir Kulübü'nde gazino temalı bir partiye ev sahipliği edecekti. Partiden sonra, sabah üç civarında, yeni mezunlar muhteşem bir kahvaltı için okul kampüsüne geri dönecekti. Queenly Park'tan ayrılmadan önce, babam Vi'yle benim kepli ve cübbeli fotoğraflarımızı çekti. Annem, Vi'ye kendince iltifat etmek için, “Şiirlere ödül verildiğini bilmiyordum,” dedi. Ödül, kapağında KIRKWOOD LİSESİ yazan, camdan yapılmış küçük bir kutuydu.

Vi'nin arkadaşı Patrick bize katıldığında babam hâlâ fotoğraflarımızı çekiyordu. Patrick cılız ama yakışıklı, sarı saçlı bir çocuktur. Annemle babam, mezuniyet balosuna birlikte giden – bir saat geçmeden balodan kaçmışlardı– Vi ile Patrick arasında romantik bir ilişki olduğunu sanıyordu. Fakat ben, Patrick'in kızlardan hoşlanmadığından emindim. Eğer haklıysam, Vi ortaokuldaki bütün aşüfteliklerine rağmen, lise boyunca gerçek bir erkek arkadaşına sahip olmamıştı. Onun seks yapıp yapmadığından bile emin değildim. Durum ne olursa olsun, Vi ve Patrick dört yıl boyunca, okul tiyatrosunun teknik ekibinde birlikte çalışmışlardı. *Kızlar ve Erkekler* ya da *Pijama Oyunu* gibi müzikallerin sahne aralarında ortaya çıkmış ve dekor değiştirmişlerdi.

Benim erkek arkadaşım Tom kısa bir süre için yanımıza geldi, annemle babamı selamladı. Ona kendi anne babasını da getirmesi gerektiğini söylediğimde tereddüt etti. Mezuniyet töreninde ebeveynlerimizi birbiriyle tanıştıracığımıza dair anlaşığımızı

sanıyordum; Tom son yirmi altı ayı ailemin Gilbert Caddesi'ndeki evinde geçirmişti. Hafta içi babam işten gelmeden önce ve hafta sonu ebeveynlerim uyuduktan sonra bodrum katındaki tek kişilik yatakta benimle sevişmişti. Fakat bütün bunlara rağmen ailelerimiz hiç tanışmamıştı. Tom iriyarı, sevimli, fazla zeki sayılamayacak bir basketbol oyuncusuydu. Babası bir göğüs hastalıkları uzmanıydı. Annesi ise –yüz gerdirme operasyonunu ilk kez o kadında görmüştüm– Kirkwood Lisesi Anneler Kulübü'nün başkanıydı ve benden hiç hoşlanmıyordu.

Tom'la birlikte olmaya başladıktan birkaç hafta sonra, bir akşam vakti onun evine uğradık. Glendale'de yaşayan bir çocuğun düzenlediği partiye gitmeden önce, Tom'un babasının viskisinden bir-iki yudum içmek niyetindeydik. Evin alt katındaki banyodan çıktım ve kapıda Bayan Mueller'le karşılaştım, onun evde olduğundan habersizdim. “Umarım gelip geçici bir hevesindir Daisy,” dedi Bayan Mueller. “Tom'un kiliseye gitmeyen bir kızla ciddi bir ilişki yaşaması imkânsız.”

Bayan Mueller'in, benim şeytana tapmadığımı ve orta sınıf mensubu saygın bir aileden geldiğimi anlaması için ebeveynlerimle tanışması gerektiğine inanıyordum. Bu yüzden mezuniyet töreni bittiğinde, Tom'a annesiyle babasını yanımıza getirmesi için baskı yaptım. “Annem parti hazırlıkları yüzünden çok meşgul,” dedi Tom. “Racquet Şehir Kulübü'ne gitmek için buradan ayrılmış olabilir.”

Elinle on metre ileriye işaret ederek, “Annen şurada duruyor,” dedim. Dr. Mueller, Bayan Mueller ve Tom'un erkek kardeşi Laird, biraz ötemizde okul müdürümüzle sohbet ediyorlardı.

“Gitmek üzere,” dedi Tom.

Suratımı astım. Tom, “Ne oldu?” diye sordu. Sonra ekledi. “Lütfen kızma ama annem ailenle tanışmak istemiyor. Çok üzgünüm. Yemin ederim ki elimden geleni yaptım.”

Annem ve babam, Tom’la benden sadece birkaç adım uzaktalardı. Babam, başlarını birbirine dayayan ve keplerinin püsküllerini birer bıyık gibi dudaklarının üstüne yerleştiren Vi ve Patrick’in fotoğraflarını çekiyordu. Annem asık bir yüzle onları seyrediyordu. O anda ailem adına utandım, mahcubiyet ve öfke karışımı bir duyguyla ezildiğimi hissettim. Bayan Mueller’in şüphelerinden habersiz ebeveynlerimin, hâlâ fazla tuhaf ve herhangi birine bunun aksini ispatlayamayacak kadar asosyal olduklarını düşündüm.

Ağlamak üzereydim ama üzüntümü gizledim. “Annen bir züppe,” dedim Tom’a. Gözyaşlarımın sadece bir saniye uzağındaydım. “Sen de bir süt çocuğusun.”

“Daisy...” Tom gücenmişten çok endişelenmiş görünüyordu. Yüzüm darmadağın olmadan önce arkama döndüm ve koşmaya başladım. Yeni mezunlardan ve onların ailelerinden oluşan kalabalığın yanına vardığımda, bir planım olmadığını fark ettim. Tom’un peşimden koşacağını ve beni sakinleştireceğini düşünmüştüm ama Tom bunu yapmamıştı. Evden en az sekiz kilometre uzaktaydım. Ayağımda yüksek topuklu ayakkabılar, komik görünümlü kırmızı cübbemin altında bir balo elbisesi vardı. Ama aklıma daha iyi bir fikir gelmediği için o halde yürümeye başladım. Mason Yolu’nun parkın doğu kanadı boyunca devam ettiğini, Manchester Yolu’yla kesiştiğini ve beni önünde sonunda Kirkwood’a geri götüreceğini biliyordum.

Israrlı bir korna sesiyle irkildiğim sırada yirmi dakikadır yürüyordum, hava tamamen kararmıştı ve iki topuğum da su toplamıştı. Korna sesinin Tom’un cipinden geldiğini düşünerek döndüm, ama babamızın Buick’ini kullanan ve elini çılgınca sallayan Vi’yi gördüm. Vi arabayı kenara çekti. Ben Manchester Yolu’nda koşmaya başladım. Vi arabanın açık penceresinden, “Ne yapıyorsun, deli misin?” diye seslendi.

“Tom’la kavga ettik,” dedim. Vi’nin Patrick’le birlikte olduğunu düşünmüştüm ama kardeşim yalnızdı. “Annemle babam nereye gittiğimi merak ettiler mi?”

“Tom’la birlikte gittiğini düşündük, ama sonra onunla karşılaştım, bana senin nerede olduğunu sordu.”

“Tom’un annesinden nefret ediyorum,” dedim. Vi’nin U dönüşü yapmak için omzunun üzerinden arkasına baktığını görünce de, “Beni eve götürebilir misin?” diye sordum.

Vi gözlerini bana dikti. “Tom ne yaptı?” dedi. Hemen herkes gibi, Vi ve Patrick de mezuniyet partisine katılmayı planlamışlardı. Bu parti, erken ayrıldığı takdirde geri dönemeceğin etkinliklerden biriydi, ama böyle etkinlikleri kimse erkenden terk etmezdi.

“Parti havasında değilim,” dedim. “Ayaklarım acıyor.”

Vi güldü, ama arabayı doğruya doğru sürmeye devam etti. Radyodan gelen müzik haricinde sessizlik içinde yol aldık. Fakat Vi önce Kuzey Geyer Yolu’nda, sonra da Kirkwood Yolu’nda sola dönmedi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Rüzgâr nereye götürürse oraya.”

“Gerçekten, nereye gidiyorsun?”

“Sen partiye gitmiyorsan ben de gitmiyorum,” dedi Vi.

“Senin partiyi kaçırmana gerek yok.”

“Aman Tanrım yıkıldım,” dedi Vi. “Muhtemelen ömrümün sonuna kadar bunun pişmanlığıyla yaşayacağım.”

Yine sessizliğe gömüldük. Hampton Yolu’na vardığımızda Vi otobana çıktı.

“Bizi St. Louis’in doğusuna götürme,” dedim.

Vi sırttı. “Rahatla.”

Şehir merkezine girdik. Burası St. Louis'in doğusu kadar tehlikeli değildi ama banliyöde yaşayan beyaz kızların gezindiği bir yer olarak da tanınmıyordu. Tom ve annesiyle ilgili gerginliğim, Vi ve ben her ne yapıyorsak onun bezginliğiyle yer değiştirdi. Vi arabayı Dördüncü Cadde'ye park etti. Yığın halindeki cübbesini ve kepini almak için arka koltuğa uzandı. Arabadan indi, cübbeyi sırtına geçirip kepi başına taktı. Hiç kıpırdamadan oturduğum yolcu koltuğuna bakmak için başını arabamın içine uzattı. "Hadi in," dedi. "Kepini takmayı da unutma."

Queeny Park'tan çıkarken kepimi çöpe atmayı düşünmüş ama atmamıştım. Bunu neden yaptığımı bilmiyor olmama rağmen Vi'ye itaat ettim. Dördüncü Cadde'nin kuzeyine doğru yürüdük, sonra Market'tan sağa döndük. Kemer birdenbire önümüzde belirdi, devasa ve ıslık ıslıldı, imkânsız bir şekilde kavisliydi. Caddeyi geçtik ve resmi olarak Jefferson Ulusal Gelişim Anıtı adıyla tanınan parkın arazisine girdik. "Park bu saatte kapalı değil mi?" dedim.

Vi güldü, elbisesinin eteklerini topladı. "Biz ayrıcalıklıyız. Çünkü bu bizim özel gecemiz."

Yakınlarda hiç insan yoktu. Fakat ileride, aşırı yüklü bir sebze arabasının yanında iki adamın durduğunu görebiliyordum. Cinsiyeti belirsiz bir figür de arabayı çeken atın yanma çömelmişti. Eğimli kaldırımda yürüdük, sonra çimenli araziye girdik, artık Kemer'i göremiyorduk çünkü onun tam altındaydık. Çimenlerin ötesinde, basamakların aşağısında ve caddenin karşısında, Mississippi Nehri'nin muazzam ve karanlık kütlesi uzanıyordu. Vi yukarı baktı. "Tamam," dedi. "Burası gayet uygun." Sırtüstü yere uzandı, kepi başından düştü, Vi kepi tekrar başına taktı. Kepi tekrar düştüğünde, kardeşim onu kafasının altına koyup yastık olarak kullandı.

Vi'nin cübbesinin altında suni ipekten dikilmiş, çiçek desenli, deniz mavisi bir elbise vardı. Elbisenin eteği diz boyundaydı. Cübbenin önü açıldı, elbisenin eteği yukarı sıyrılmıştı. Vi elbisenin altına, korseye benzer bir bisiklet taytı giymişti. Kardeşimi uzun yıllardır ne bir elbisenin içinde ne de bir bisikletin üstünde görmüştüm.

Vi eliyle çimenlere vurdu. “Kendi evindeymiş gibi davran,” dedi. Onun yanına uzandım. Kardeşim, elbisesinin yan tarafındaki cepten bir paket Camel sigarası ve plastik bir çakmak çıkardı. Paketten iki sigara aldı, onları dudaklarının arasına koydu, yaktı ve birini bana uzattı. “Mezuniyet gecende Kemer’e gelir ve Kemer’in en yüksek noktasının altına uzanırsan, tuttuğun bütün dilekler gerçek olur,” dedi. “Bu çok az bilinen bir gerçektir.”

“Evsizlerin etrafa saçtığı mikroplardan ne haber?” dedim. “Onlar da geleneğin bir parçası mı?”

“Ne derler bilirsin. Bel soğukluğu kapana kadar gerçekten yaşamış sayılmazsın.” Doğruyu söylemek gerekirse, orada öylece uzanıp sigara içerken –sadece partilerde sigara içerdim ve liseyi bir tek sigara paketi bile satın almadan bitirmeyi başarmıştım– kendimi iyi hissediyordum. Ilık bir gecede çimenlere uzanmış olmak güzeldi. Tepemizde Kemer’in karnı pırıldıyordu. Kemer’in ötesinde sonsuz gökyüzü vardı. O anda tutulan bir dileğin gerçek olacağına inanmak hiç de zor değildi.

“Şiir ödülün çok havalı,” dedim. “Ödül alacağını bilmiyordun, öyle değil mi?”

“Bilmiyor muydum yoksa sezmemiş miydim? Hangisini soruyorsun?”

“İkisini de.”

“Bay Caldwell’in bu kararı tek başına verdiğiinden eminim, yani ödül tam anlamıyla geçerli sayılmaz.”

Dönüp kardeşime baktım. Ona ne demek istediğini sorabildim ama sormadım.

Vi bir dakika sonra, “Biz üniversiteye gittiğimizde annem tekrar yemek yapmaya başlar mı sence?” diye sordu.

“Ben de aynı şeyi merak ediyorum.”

Vi sigarasından bir duman çekti. “Senin için bir hediyem var.”

“Gerçekten mi?” Vi’ye bir hediye almak aklıma gelmemişti.

“Üzülme. Hediye para vermedim. Patrick’ten duyduğum bir hikâye. O kadar güzel bir hikâye ki sana anlatmak için özel bir günün gelmesini bekledim. Patrick’in Kansas City’de yaşayan kuzeni Mary’yi biliyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Mary bir kahve dükkânında çalışıyor, kurabiye satıyor. Kurabiyeler ambalajlı değiller, kasanın yanındaki cam kavanozun içinde duruyorlar. Dükkânda çalışanlar, her akşam işten çıkmadan önce, EDEPSİZ KURABİYE denen bir oyun oynuyorlar. Her biri bir kurabiye alıyor, poposunun arasına sıkıştırıyor ve kurabiyeyi düşürmeden ne kadar uzağa gidebildiğine bakıyor. En uzağa yürüyen oyunu kazanıyor. Sonra kurabiyeler tekrar kavanoza koyuluyor.”

“Bu gerçek değil,” dedim.

“Mary yemin etti.”

“Saçmalık,” dedim. “Mary yemin etmiş olabilir ama bu yine de gerçek değil.”

“Ama bundan sonra ambalajsız kurabiye yer misin?” diye sordu Vi. Güldü. “Bak, inandın işte. Neyse, ilk dileğimi duymak ister misin?”

“Reed Üniversitesi’ndeki kafeteryanın popo aromalı kurabiye satmasını mı dileyeceksin?”

“Aa, zaten satıyorlar. Bu yüzden oraya gitmeye karar verdim. İkinci dileğim, Bayan Mueller’in gerilmiş yüzünün aşağı düşmesi. Üçüncü dileğim de üniversiteden sonra Barış Gücü’ne katılmak, Afrikalı yakışıklı bir kabile adamına âşık olmak ve onunla evlenmek.”

“Neden başka bir Barış Gücü gönüllüsüne âşık olmayı dilemiyorsun?”

Vi biraz düşündükten sonra, “Tamam,” dedi. “Sonra da Berkeley’in hukuk fakültesine yazılırım. Peki sen kiminle evleneceksin? Sakın Tom deme.”

İşin doğrusu, Tom ve ben üniversiteye başladıktan sonra da birlikte olmayı planlıyorduk. Vi’ye cevap vereceğim sırada hafif bir rüzgâr esti, dışbudak ağaçlarının arasında dolaşan meltemin sesini duydum ve yemin ederim ki tam o anda Jeremy’yi gördüm. Yakından değil uzak bir mesafeden, profil olarak, yoldan geçen birini görür gibi. Jeremy’yle gerçek karşılaşmamız böyle değildi ama onu ilk görüşümde tanımamın sebebi, Kemer’in altında yaşadığım o andı. Mezuniyet gecemde Jeremy’nin iyi yüreğini hissetmiş olmama rağmen, imgesi beni rahatsız etmişti. Neticede ben on yedi yaşında bir kız çocuğuydum, Jeremy ise yetişkin bir erkekti.

“Sınıftaki diğer oğlanlara kıyasla Tom evlilik için biçilmiş kaftan,” dedim Vi’ye.

“Ee tabii... Körlerin diyarında tek gözlü adam kral olur. Tamam, şuna ne dersin? Mizzou’ya gittiğinde, kırsal kesimde yaşayan Fred isimli hoş bir çocukla tanışacaksın. Fred ayaklarını yerden kesecek ve seni ailesinin çiftliğine götürececek. Sekiz çocuğunuz olacak. Her akşam köfte pişireceksin, çocukları uyutacaksın ve Fred’le tutkulu fakat nazik bir şekilde sevişeceksin.”

“Fred o sırada saman mı çiğneyecek?” dedim ve “Ben çocuk istemiyorum,” diye ekledim. Bunu o ana kadar yüksek sesle hiç

söylememiştim, böyle bir karar verdiğimin farkında bile değildim. “Ben evlat edineceğim, böylece çocuklarımın önsezileri olmayacak.”

“Gerçekten mi?” Vi şaşkın görünüyordu. “Ben sırf bu sebeple çocuklarım olsun istiyorum. Peki ama önsezilerin kalıtsal olduğunu nereden çıkardın? Annemle babamda önseziden eser yok.”

“Ama annemizin ailesiyle ilgili hiçbir şey bilmiyoruz. Annemizin onlarla bir sorun yaşadığı ortada.” Vi sessizdi, konuya kuşkuyla yaklaştığı belliydi. “Ben Garret ailesini örnek alıyorum,” dedim. Garretlar komşularımızdı, onlar için bebek bakıcılığı yapıyordum. Aile; Monsanto’da çalışan beyaz bir babadan, yemek şirketi yöneten siyah bir anneden ve onların Çinli kızlarından oluşuyordu. Kızların isimleri Lucy ve Anna’ydı. Biri dört, diğeri beş yaşındaydı.

Vi burnunu buruşturdu. “O kızlar çok sinir bozucu.” Vi asla çocuk bakıcılığı yapmazdı, yaz tatillerinde dondurulmuş yoğurt satan bir dükkânda çalışırdı. O mekân da doksanlı yılların ortasında kapandı.

“Bayan Mueller’in beni sevmemesinin sebebi o önseziler ve Marisa Mazarelli’yle yaşadığım şeyler,” dedim. “Çocuklarımın bunları yaşamasını istemem.”

“Marisa tam bir cahil,” dedi Vi. “Ayrıca henüz dilek tutmadın.”

“Sen tuttun mu?”

“Barış Gücü ve hukuk fakültesi. Aa, bir de havalı koca. Kocamın adı Theo olacak sanırım. Güzel bir isim, öyle değil mi?”

Benim dileğim kulağa o kadar acıklı gelecekti ki yüksek sesle söylemeye çekindim, ama yine de söyledim. “Ben St. Louis’ten başka bir yerde yaşamak istiyorum.”

Arabaya döndük. 40 numaralı otobanda batıya doğru yol aldık. Grand’a geldiğimizde Vi arabadan indi. “Şimdi nereye gidiyorsun?” diye sordum.

“Kahvaltıya daha dört saat var,” dedi Vi. “Eve gidemeyiz.”

Eve gitmek yerine arabayla dolaştık. Su kulesinin çevresindeki yollarda bir aşağı bir yukarı gezindik. Zengin insanların terk ettiği bir semtte bulunan eski malikânelerin, Magnolia’daki tuğla evlerin ve Botanik Bahçesi’nin önünden geçtik. King Caddesi’nin önce güneyine, sonra kuzeyine gittik. Ardından batıya dönüp Lindell Yolu’nu takip ettik. 1904 Dünya Fuarı’na gelen diplomatlar için inşa edilmiş Forest Park manzaralı, gösterişli evleri gördük. Tom bir keresinde Chuck Berry’nin o evlerden birinde yaşadığını söylemişti, bunun doğru olmadığını yetişkin bir kadın olunca öğrendim. Sonra Washington Üniversitesi’nin yanından geçtik, gelecekteki kocamın orada çalışacağını henüz bilmiyordum. Loop’a doğru çıktık, Delmar’a doğru indik ve Ti-voli Tiyatrosu’nun önünden geçtik. Loop’ta bir şeyler yemeyi düşündük ama durmadık ve yola devam ettik. Sonra kendimizi 170 numaralı otoyolda, havalimanının yakınında bulduk. St. Charles, O’Fallon ve Chesterfield gibi daha önce hiç gitmediğimiz ve gelecek yıllarda konutlarla, okullarla, alışveriş merkezleriyle dolacak yerlere girip çıktık. Sonra her nasılsa King Caddesi’ne döndük. Barnes Musevi Hastanesi’nin biraz güneyinde, arabanın farlarıyla aydınlanan kaldırımın yanından hızla geçerken kocaman bir nesne gördük. Vi’yle bakiştık, gözlerimizde hayret ve mutluluk vardı. Saat sabahın birine geliyordu ve kardeşimle yirmi dakikadır hiç konuşmamıştık.

“Gördüğümüz şey Burger King tacı mıydı?” diye sordum.

“Bu bir mucize!” dedi Vi. “King Otoyolu’nda bir Burger King tacı. Geri dönmeli ve onu almalıyız!”

“Almamıza gerek yok,” dedim. “Onu ikimiz de gördük.”

Arabanın camları açıktı. Radyoda kesintisiz müzik vardı, üstelik yolda bir değil iki Billy Joel şarkısına denk gelmiştik. Hava, orta batı yazlarına yakışır şekilde nemli ve ağırdı. O nemli hava

ev hasreti çekmeme sebep oldu ama bunun nedenini anlamak zordu. Belki de ev hasreti, önsezinin bir formuydu. Dönüp geriye baktığımda, o geceki araba yolculuğunun keyfiyetinin paha biçilmez olduğunu görüyorum: Kardeşimle birlikte amaçsızca gezinmek, on yedi yaşında olmak, açık pencereden içeri giren rüzgârla uçuşan saçlarımız, özgürlük hissi, gerçek hayatımızın yeni başladığına ve geleceğimizin istediğimiz gibi şekilleneceğine yönelik inancımız.

“Şimdi bütün dileklerimiz kesinlikle gerçek olacak,” dedi Vi. “İyi kehanet için taçtan daha müthiş bir simge bulamazsın.”

Dört ay sonra, Mizzou’daki altıncı haftamda, bulutlu bir sah sabahında, Vi’yi mutlaka aramam gerektiğini söyleyen kuvvetli bir hisle uyandım. Anladım ki daha alarm çalmadan uyanmamın sebebi gördüğüm rüyaydı. Rüyamda bir konferans salonunda oturuyordum, önümde duran kısa saçlı kız yüzünden sahneyi göremiyordum. Sonra kız bana döndü, Vi’ydi. Kardeşim gülümsemedi, benim kim olduğumu bilmiyormuş gibiydi.

Vi’yi yemek masasında yanımda görmemek ya da yurttaki odama döndüğümde Vi yerine Iowa’dan gelen Heather isimli kızla karşılaşmak beni hâlâ şaşırtıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Vi’yle çok sık görüşmüyorduk, üniversiteye başladığımızdan beri ara sıra telefonda konuşuyorduk. Columbia-Missouri ile Portland-Oregon arasındaki iki saatlik zaman farkı, sohbet edebileceğimiz doğru zamanı bulmamızı zorlaştırıyordu. Ayrıca, üniversite hayatının yoğunluğu beni günlerce meşgul edebiliyordu: Derslerim, ödevlerim ve yarı zamanlı bir işim vardı; yetişkinlere hizmet veren bir gündüz bakımevinde çalışıyordum ve işimi şaşırtıcı bir şekilde seviyordum. Ayrıca spora gidiyor, partilere katılıyor ve kendimi lisedeki malum arkadaşlarımdan daha yakın hissettiğim kızlarla parti sonraları takılıyordum.

Bütün bunlar, Vi'yle genelde e-posta yoluyla iletişim kurduğumuz anlamına geliyordu. Bu ikimiz için de yeni bir durumdu. İki günde bir, doğru imla ve noktalama işaretleri kullanarak, birbirimize dört ya da beş paragraflık resmi mektuplar gönderiyorduk. Yurdun bilgisayar laboratuvarında oturuyor, "*Sevgili Vi,*" diye yazmaya başlıyordum ve mektubumu, "*Sevgiler, Daisy,*" diye sonlandırıyordum. *Aynı sınıfta olduğum bir grup insanla birlikte, her kıtadaki en yüksek dağa tırmanmış bir adamın verdiği konferansa gittik,* diye yazarken, kendimi, karma okuldaki iyi terbiyeli kızı anlatan faziletli bir sinema filminde oynuyormuş gibi hissediyordum.

O gün Vi'yi arayamadım. Bakımevinden döndükten sonra, Tampa'dan gelen ve üniversitenin karmaşası içinde en iyi arkadaşım haline gelen Lauren'la buluştum. Birlikte spor salonuna gittik, kulaklıklarımızdan müzik dinleyerek kırk dakika boyunca merdiven çıkma makinesini kullandık. Bir o kadar zamanı da spor salonunun girişinde sohbet ederek ve su içerek geçirdik. Bir önceki cumartesi günü düzenlenen Delta Upsilon partisinde masa tenisi oynadığım Ben Murphy isimli ilk sınıf öğrencisiyle çıkıp çıkmamam gerektiğini konuştuk. (Üniversitenin ikinci haftasında, içi gitgide boşalan bir telefon konuşması sırasında cesaretimi toplamış ve Tom'a, "Belki de başka insanlarla görüşmeliyiz," demiştim. Tom'la o zamandan beri hiç konuşmamıştık.)

Lauren ve ben, Schurz Hall isimli yurt binasının farklı katlarında kalıyorduk. Lauren'dan ayrıldıktan sonra odama gidip duş aldım, *Ulusların Varlığı* isimli serinin dördüncü kitabından iki bölüm okudum. Sonra akşam yemeğine gitmek için Lauren'la ve ortak arkadaşımız Meredith'le buluştum. Kafeteryada okuldan tanıdığımız birkaç çocukla karşılaştık ve *Çılgınlar Okulu* isimli filmi izlemek için onların odasına davet edildik. Birkaç gün sonraki biyoloji sınavı vardı ve bilgi kartları hazırlamak üzere kendi odama döndüğümde saat onu geçmişti.

Oda arkadaşım ile iyi geçiniyorduk ama arkadaş olamamıştık. Okulun ilk haftasında, yurt danışmanımız, binada yaşayan bir çocuk için doğum günü pastası getirmişti. O akşam Heather'a, "Rick'in odasına gidecek misin?" diye sorduğumda, "Ben Şahitler'denim, biz doğum günü kutlamayız," cevabını almıştım.

Neyin şahidi? diye düşünmüş ve Heather'ın Yehova Şahitleri'nden bahsettiğini bir süre sonra anlamıştım. O din hakkında çok az şey biliyordum. Fakat önsezi gücümünden haberdar olduğu takdirde Heather'ın da beni kınayacağını düşünmüş ve onunla aramdaki mesafeyi korumaya karar vermiştim. Bunu yapmak zor değildi, çünkü Heather her hafta sonu yurttan ayrılıyordu. Ya yakınlarda yaşayan ailesinin yanına gidiyor ya da kiliseden tanıdığı ve ailesi gibi gördüğü insanların yanında kalıyordu, hangisini yaptığından hiçbir zaman emin olamadım.

Ekim ayında bir akşam vakti çalışma masamda oturuyordum, biyoloji kitabımdaki bazı cümleleri bilgi kartlarına kopyalıyordum. Heather yatağında bağdaş kurmuştu, bacaklarının üstünde kapağı açık bir kitap vardı. O sırada kapı çaldı. Heather ya da ben henüz ayağa kalkamadan, hatta "İçeri gir," diye seslenmeye bile fırsat bulamadan, kapı ardına kadar açıldı. Eşikte Vi vardı. Uzun kollu gri bir tişört, kot pantolon ve parmak arası terlik giymişti, omzuna yeşil renkli bir spor çantası asmıştı. Saçları rüyamdaki gibi kısa değildi. Vi saçlarını ortadan ayırmış ve ensesinde küçük bir atkuyruğu yapmıştı, tokenin toplayamayacağı kadar kısa olan tutamları kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. "Bakın da kimler gelmiş," diyerek sırtıttı.

Kardeşimle ilgili önsezime rağmen onu görünce afalladım. "Burada ne işin var?" dedim. Gidip ona sarıldığımda kardeşimin kendine has kokusunu aldım; Vi ucuz parfümlerden uzun zaman önce vazgeçmişti, onun yerine kokusu hoş bir şekilde tosta benzeyen paçuli yağı kullanıyordu fakat şimdi ter kokuyordu.

“Civardaydım,” dedi Vi. “Ayrıca Reed iğrenç bir yer.”

“Dur bir dakika. Okuldan öylece ayrıldın mı? Tatilde değil misin?”

“Tatildeyim,” diye karşılık verdi Vi. “Bizzat ilan ettiğim tatilde.” Odaya girdi, çantasını yere attı ve yatağına oturdu. Oda arkadaşına bakıp, “Sen Heather’sın öyle değil mi?” dedi. “Ben Vi. Daisy’nin asıl oda arkadaşı.”

Heather bir bana bir kardeşime baktı, aklı karışmış gibi görünüyordu. “Bu benim kardeşim,” dedim. Üniversitedeki hiç kimse beni *Daisy* olarak tanımıyordu, kendimi rahatsız hissettim. Vi’yi görmek istemiyor değildim, ama geleceğini bilseydim bazı hazırlıklar yapardım.

“Yemeğin var mı?” diye sordu Vi.

Odamızda bir mini buzdolabı vardı, ama dolabın içinde Heather’a ait bir kutu yoğurt ve bana ait bir şişe votkadan başka bir şey yoktu. Votkayı ahududu suyuyla karıştırıyor ve partilerden önce Lauren’la birlikte içiyorduk. Heather’a içkiden rahatsız olup olmadığını sormak istemiştım ama alacağım cevaptan korkmuştım. Saati me baktım, on biri biraz geçtiğini gördüm. “Gidip pizza alabiliriz,” dedim.

Vi avuçlarını yatağına bastırdı ve kendini yukarı kaldırdı. “Kulağa harika geliyor,” dedi. Benim olmayan gardıroba doğru yürüdü, dolabın kapısını açtı.

Kendi dolabımdan bir hırka çıkarıp Vi’ye uzattım. “Şunu al,” dedim. Vi’nin kilolarını gözden kaçırmak imkânsızdı. Kardeşimin lisedeyken sabit olan ağırlığı, üniversite başladığından bu yana yine hızla artmıştı. Vi’nin yüzünde ve bedeninde yeni bir şişkinlik vardı. İkimiz de güzel kızlar değildik, babamızın dar ve uzun burnunu miras almıştık. Ama kesinlikle güzel görünebilirdik, çünkü annemizin mavi gözlerine ve sarı saçlarına da sahip-

tik. Bununla birlikte, Vi o komik atkuyruğu ve giysileriyle özellikle çirkin görünmeye çalışıyor gibiydi. Vi'yi bir ibret örneği diye görmek, merdiven çıkma makinesini kullanmayı bırakırsam neye dönüşeceğimin uyarısı olarak kabul etmek zalimlikti. Fakat birbirimizden uzak geçirdiğimiz zaman, kardeşimle aramızdaki benzerlikleri ve farklılıkları daha önce hiç olmadığı kadar belirginleştirmişti. Vi'nin odadan çıkarken, kırmızı hırkamla sarmalanmış, kapı tokmağına uzanan eli, benim elim olabilirdi, o el bir açıdan bakıldığında gerçekten benim elimdi.

Dışarı çıktığımızda Fakülte Yolu'na döndük. "Neler oluyor?" diye sordum kardeşime.

"Greyhound¹⁶ otobüslerinden birine atlayıp buraya geldim," dedi Vi. "İnsanlar o şirketin otobüslerine binmeye köpek sürmek diyorlar, bunu biliyor muydun? Otobüse Salt Lake City'de binen bir adam, omzumda uyuyup uyuyamayacağını sordu. Denver'da binen bir diğer adam da kulaklarını delmemi istedi."

"Delmedin değil mi?"

"Adam bir bardak dolusu buz bile getirdi. Ama hayır, delmedim."

"Bir kadının yanma oturmalıydın."

"Bazı zamanlarda oturdum. Pazar akşamından beri yoldayım."

Bu kırk sekiz saat demekti. "Hâlâ anlayamıyorum..." dedim.

"Oda arkadaşım Lisa kesinlikle anoreksik. Günde iki kez koşuyor. Her seferinde on kilometre. Sürekli yiyeceklerden bahsediyor ve şekerleme biriktiriyor, gel gör ki hiçbirini yemiyor. Diğer oda arkadaşım Wendy dâhi bir mühendisin beynine sahip, ama espriden hiç anlamıyor ve her sabah iğrenç bir deodorantla resmen uzun uzun yikanıyor. Deodorantın tadını ağzımda hisse-

16 Amerika'nın en büyük otobüs şirketlerinden biridir. Şirketin adı olan Greyhound "tazi" anlamına gelir. -çn.

diyorum. Reed'de bir sürü tuhaf tip var ama hiçbirisi havalı değil. Ben orayı böyle hayal etmemiştim.”

“Ama geri döneceksin, öyle değil mi? Profesörlerine birkaç ders kaçıracağını söyledin mi?”

“Profesörler de dost canlısı değiller. Reed bana göre bir okul değil.”

“Vi, yalnızca bir aydır oradasın.”

“Kendime bir yıl boşluk vermek ve seyahat etmek istiyorum. İngiltere'deki herkes böyle yapıyor.

Vi de yarı zamanlı bir işte çalışıyordu –garsonluk yapıyordu– ama tıpkı benim gibi para biriktiremiyordu. Annemizle babamız, çocuklarına çeşitli aktiviteler için para gönderen türden ebeveynler değillerdi.

Rosemary Yolu'ndan geçerken, “Burada bir kedi kadar mutlusun yani,” dedi Vi. “Mizzou hayal ettiğin gibi mi?”

Sözlerimi dikkatle seçerek, “Burayı sevdim,” dedim. Kardeşime yazdığım e-postalarda gizli tuttuğum bir diğer bilgiyi itiraf etmeye karar verdim. “Bir kız derneğine katıldım. Theta oldum.”

“Yunan sisteminin olmadığı bir okula gitmek istediğimi düşünmüştüm ama şimdi bu sistemin amacını anlıyorum,” diyerek beni şaşırttı. “Bütün mesele yeni insanlarla tanışmak.”

Vi'nin Reed'de hiç arkadaş edinmemiş olması mümkün müydü? Belki de kardeşimin e-postaları da benimkiler gibi her şeyi anlatmamıştı. Vi son mektubunda, *ırkçılık karşıtı bir gösteriye katıldım*, demişti. Ben de onun eğlendiğini varsaymışım.

“Tom'dan ayrıldığına göre yeni erkek arkadaşın kim?” diye sordu Vi.

Masa tenisi maçından sonra öpüştüğüm Ben Murphy'yi düşündüm. “Hiç kimse,” demeyi tercih ettim.

“Dur bir saniye,” dedi Vi. Gerçekten durdu. “Senin bir sevgilin yok, öyle mi?”

“Bu tuhaf bir durum değil.”

“Gökyüzünden köpekler yağmalı, heykeller kan ağlamalıymış gibi hissediyorum. Tom’la hâlâ konuşuyor musun?”

“Bir süredir konuşmuyorum.”

Üniversite Yolu’na varmıştık. “Burada ne kadar kalmayı planlıyorsun?” diye sordum yola girerken. “Sakın alınma.”

Vi güldü. “Sakın alınma ama senden asla hoşlanmadım. Sakın alınma ama berbat bir kişiliğin var.”

“Ben böyle bir şey söylemedim.”

“Columbia’yı keşfetmek için sabırsızlanıyorum,” dedi Vi. “Bunu yapabilmek için ilk önce buraya gelmeliydim.”

Gerçekten mi? diye düşündüm. Vi’yi görmek güzeldi, ama üniversite hayatının dar alanlarında onu kontrol altında tutabileceğimden ya da kardeşimin eski bana benzeyen hallerinin yeni hayatıma sızmasını engelleyebileceğimden emin değildim. Bütün bunlara rağmen, “Benim odam senin odandır,” dedim, çünkü gerçekten böyle hissediyor olmak isterdim.

Sosisli ve yeşil biberli büyük boy bir pizza istedik. Pizzayı beklerken, “Okula ayak basar basmaz büyük bir hata yaptığımı anladım,” dedi Vi. “Reed’e gitmeden önce orayı bir kez ziyaret etmeliydim. Kasvetli bir yerle karşılaştım. Ama kendime tamam dedim, bir dönemi burada geçiririm, hatta belki de bir yılı, sonra da başka bir okula geçiş yaparım. Önce iyi bir öğrenci olmayı çalıştım. Gerçekten, epey gayret gösterdim. Fakat sınıflardaki insanlar kendi seslerini dinlemeye bayılıyorlar. Okul kibirli gevezelerle dolu. Üstelik yurttaki tuvaletler karma. Tuvalet ilk girdiğimde, bir dakika dedim. Yan bölmede bir herifin kıllı ba-

cağı varken mi sıçacağım yani? Kaka yapmak için idari binadaki tuvaletlere gitmeye başladım.”

“Karma tuvaletlere alışabileceğinden eminim,” dedim.

Vi başını hayır anlamında salladı. “Mesele bu değil,” dedi. “Sana asıl meseleyi anlatmak zorundayım. Birkaç akşam önce kütüphanedeydim, sıralardan birinde oturuyordum. Birdenbire, kendimi sarı bir ışığın içinde buldum. Bir tür enerjinin içindeydim. Bir ses hiç durmadan, ‘Acı çekmek zorunda değilsin,’ diyordu. ‘Acı çekmek zorunda değilsin, acı çekmek zorunda değilsin, acı çekmek zorunda değilsin.’”

Hayır Vi, dedim içimden. *Hayır, hayır, hayır*. Marisa Mazarelli’nin Quija tahtası tarafından çağırılan varlığı en son dört sene önce hissetmiştim. “Asit mi almıştın?” diye sordum kardeşime.

Vi rahatsız olmuş gibi görünüyordu. “Bunun uyuşturucularla ilgisi yok,” dedi. “Gerçekten güzel bir deneyimdi. Huzurluydu. Işığın içindeydim. Su yerine ışıkla doldurulmuş bir havuzun içinde yüzüyor gibiydim. ‘Ben senin koruyucunum,’ diyordu ses. ‘Acı çekmek zorunda değilsin.’ Tamam ama ne yapmak zorundayım? diye düşündüm. ‘Bir keşif yolculuğundasın,’ dedi ses. Sonra ışık kayboldu. Hâlâ kütüphanedeydim ve sırada oturuyordum, ama o ışığı ve sesi ben hayal etmemiştim. Her şey kesinlikle gerçektir.”

Kardeşimle birbirimize baktık. Vi’nin yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. “Tamam,” dedim. Kardeşimin hikâyesini su kalmadık bir saçmalık olarak yorumlayabilecek son kişi bendim.

“Ertesi gün otobüse atladım,” dedi Vi.

“Yolculuğu kelime anlamıyla yorumlamışsın.”

Vi incinmiş görünüyordu. “Bana neden destek olmadığını anlayamıyorum,” dedi. “Eğer yaşadığım deneyimi korkutucu sanıyorsan, kesinlikle değildi. Ulvi bir şeydi.”

“Reed harika bir okul,” dedim. “Oraya gittiğin için çok mutluydun. Herhangi bir gruba katıldın mı?”

“Ben sana transandantal bir deneyim yaşadığımı anlatıyorum, sen de bana bir münazara kulübüne katılmam gerektiğini söylüyorsun, öyle mi? Beni anlayacağını düşünmüştüm.”

Kardeşimi elbette anlıyordum, onu en imkânsız durumlarda bile anlıyordum. Vi bütün hayatı boyunca, benim bizzat düşünemeyeceğim ya da yapamayacağım herhangi bir şeyi ne yapmış ne de söylemişti. Fakat o anki ses tonu bamtelime dokunuyordu. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedim.

Vi o gece yerde yattı. Fakat saat ikide, yani ışıkları söndürdükten otuz dakika sonra, yatağa çıkıp yanıma uzandı, yerin çok sert olduğunu söyledi. Saat iki buçukta, Vi’nin yatağın diğer tarafına geçmesi için ısrar ettim, böylece başlarımız ayaklarımıza denk gelecekti. Kısa süre sonra bu pozisyonun yan yana yatmaktan daha iyi olmadığı anlaşıldı. Üçü on geçte, Vi, yüzümden sadece birkaç santim uzakta duran dizinin arkasını kaşımaya başladı. Vi’nin bacağına tuttum. “Kes şunu,” dedim. Heather’ı uyandırmamak için fısıldayarak konuşmuştum.

Vi aynı şekilde fısıldayarak, “Otobüste bir şey kaptım galiba,” dedi. Kardeşim yatağa girmeden önce duş almıştı. Benim parmak arası terliklerimi ve beyaz bornozumu giyerek yurdun kızlar duşuna gidip gelmişti. Şimdi Vi mi temizdi yoksa bornozum mu kirlenmişti? Bundan emin değildim.

“Cinsel yolla bulaşan bir şeyden bahsetmiyorum,” dedi Vi. “Kurdeşen gibi bir şey olmalı.”

“Öyleyse, kaşımak durumu kötüleştirir.”

Vi yüksek sesle iç geçirdi. Bütün bunlar olurken Heather gerçekten uyuyor muydu? Ben yan tarafıma dönüp kardeşimden uzaklaştım. Onun uykuya daldığı anı tam olarak biliyordum,

çünkü nefesindeki değişikliği duymuştum. Kardeşimin uyuduğunu anlar anlamaz, pizzacıda yaptığımız konuşmayı düşünmeye başladım. Sarı ışık beni de ele geçirecek miydi? Bu şimdi mi olacaktı yoksa sonra mı? Işığın içine girmek istemiyordum. Işıkla herhangi bir ilgilim olmasını istemiyordum. Vi, yaşadığı deneyimin korkutucu olmadığını söylemişti. Ama Vi'nin hissettiği enerji, Marisa'yla Quija tahtasını kullanırken hissettiğim enerjinin aynısıysa ne olacaktı? Şeytan'a inanmıyordum, ama karanlığın varlığına inanıyordum ve karanlıkla Şeytan aynı şeyler olabilirlerdi. Üstelik, Quija tahtasını kullandığım zamanlarda, varlığın kötücül olduğunu hemen anlayamamıştım.

Ertesi gün öğleden sonra ekonomi dersinden çıkıp yurda döndüm. Heather odada değildi. Vi benim yatağıma uzanmıştı, Missouri Üniversitesi'nin öğrenci gazetesi olan *Missourian*'ı okuyordu. "Ben Murphy isimli biri Kate isimli birini aradı," dedi Vi, eğleniyormuş gibi görünüyordu. "Kate çok yavan bir isim değil mi?"

"Kate benim göbek adım." Lise arkadaşlarımdan biri isim değişikliğimle ilgili bir soru sorarsa bu cevabı vermeyi planlamıştım, fakat şu ana kadar Kirkwood Lisesi'nden gelen biriyle karşılaşmamıştım. Beni bu mazereti kullanmak zorunda bırakan ilk insanın Vi olması çok rahatsız ediciydi.

"İlk olarak, senin göbek adın Kathleen," dedi Vi. "İkinci olarak, Kate adı sana yakışmıyor. Maya'ya ne dersin? Sevimli bir isim."

"Öyleyse sen Maya ol."

"Bu kadar huysuz olmak zorunda değilsin," dedi Vi, gazeteyi yatağa bıraktı. "Annemle babam bu konuda ne düşünüyorlar?"

"Onlara söylemedim." Vi, isim değişikliğimden annemle babama bahsettiğimi varsaymış ve beni şaşırtmıştı. St. Louis, Columbia'dan sadece iki saat uzaktaydı ve orada yaşayan sınıf arka-

daşlarımın çoğu hafta sonlarında evlerine gidiyorlardı. Bununla birlikte, benim Şükran Günü'ne kadar eve dönmeyeceğim kesin görünüyordu. Annem, beni arabayla Mizzou'ya getirirken, "Bizi pazar günleri saat beşten sonra ara, görüşmeler daha ucuz oluyor," demişti. Evi her pazar günü arıyor ve annemle sadece beş dakika konuşuyordum. Annem sanki saat kurmuş gibi, tam olarak beş dakikanın ardından telefonu babama veriyordu. Babamla beş dakika konuştuktan sonra, annemin arkadan gelen sesini duyuyordum. "Bu kadar yeter Earl. Haftaya yine arayacak." Annem o sohbetler sırasında hiç soru sormuyordu. Bunu yapmak yerine, cömert bir şekilde hikâye diye adlandırabileceğim ve halihazırda bildiğim şeyleri anlatıyordu: Komşumuz Bay Pockney ön bahçesindeki kızılıcak ağacını mantar hastalığı yüzünden kesmek zorunda kalmıştı ve bu durum anneme Jack Terrier cinsi bir köpeğe sahip olduğu zamanları hatırlatmıştı.¹⁷ Eisenhower isimli köpek bir keresinde evden kaçmış ve üç gün boyunca geri dönmemişti. Annem, bir hayvana bir başkanın adının verilmesinin hiç doğru olmadığını düşünüyordu. Babam konuşmalarımız sırasında Mizzou'daki hayatımın nasıl olduğunu soruyordu ama bir arkadaşının kızından bahsediyormuş gibi konuşuyordu. Derslerim nasıldı? Yurt hayatının karmaşasım seviyor muydum? Babam, bir önceki konuşmamızda bahsettiğim sınavların sonuçlarıyla ya da bakımevinde planladığım projelerle ilgili takip soruları sormuyordu. Onunla her konuşmamız yeni ve genel sorularla başlıyordu. Annem zamanın dolduğunu söyledikten sonra, babam hüzünlü bir ses tonuyla, "Siz yokken burası çok sessiz," diyordu. Bense bu cümleye gizlenmiş her şeye, evimizdeki hüznün ezici ağırlığına karşı koymaya çalışıyordum. "Seninle konuşmak çok güzeldi baba," diyordum neşeli bir sesle.

17 Kızılıcak ağacının İngilizce karşılığı "dogwood tree"dir. Dogwood ise "köpek ağacı" anlamına gelir. Ağacın kesilmesinin Rita'ya eski köpeğini hatırlatmasının sebebi budur. -çn.

Telefonun ahizesini yerine koyduğumda ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Ama Vi'ye söylediğim şey doğrudu: Adımı değiştirdiğimi kardeşimden özellikle saklamıştım ama annemle babama söylemeyi gerçekten aklıma getirmemiştim. Onlar hayatımın sadece belli bir bölümüne dahillerdi, adımı değiştirdiğimi bilip bilmemeleri bana önemli görünmemişti. Böyle düşünmek duygusuzluk olabilirdi ama onların bana nasıl hitap ettikleri pek umurumda değildi.

Vi kollarını gererek yukarı kaldırdı. “Pekâlâ Kate, Ben Murphy senin erkek arkadaşın olmayan çocuk mu?”

“Mesaj bıraktı mı?”

Vi başını hayır anlamında salladı. “Sadece numarasını bıraktı. Hadi gidip Çin yemeği yiyelim. Açlıktan ölüyorum.”

“Saat altıda akşam yemeği için arkadaşım Ann’le buluşacağım. Ders çalışacağız.”

“O zaman iki kere akşam yemeği ye. Saat daha beş bile olmadı.”

İşin doğrusu, Vi’yle bir kez daha kafeteryaya girmek istediğimden emin değildim. O sabah, Vi’yi kahvaltıya götürdüğümde, arkadaşım Lauren’la ve çok iyi tanımadığım Theta kızlarıyla birlikte oturmuştuk. Bir portakal almak için masadan kalkmıştım. Geri döndüğümde herkesin şaşkın bir şekilde Vi’yi dinlediğini görmüştüm. Kardeşim, kadınların koltuk altlarında bulunan kuvvetli seks feromonlarından bahsediyordu. Ama daha kötüsü de olabilirdi; Vi sarı ışıktan bahsedebilirdi. “Seninle birlikte Çin yemeği yiyeceğim,” dedim. “Sonra gerçekten Ann’le buluşmak zorundayım.”

İkinci akşam yemeği olarak çilekli yoğurt yedim. Ann’le birlikte kafeteryadan ayrılırken bir grup erkek öğrencinin önünden

geçtik. Çocuklardan biri, “Kate?” diye seslendi. Dönüp baktığımda Ben Murhy’yi gördüm. “Hey, mesajımı aldın mı?” dedi Ben.

“Evet, üzgünüm...” Cümlemi tamamlamadım. Kafeteryanın girişindeki başarısız aydınlatma sayesinde, Ben’in burnunun yukarı doğru kıvrık olduğunu fark etmiştim. Çocuğun burun delikleri domuzlarınkine benziyordu. Haki bir pantolon ve polo yakalı mavi bir tişört giymişti, iyi görünüyordu. Fakat o anda, partide öpüşme sebebimizin çekicilik değil mutlak sarhoşluk olduğu açıkça anlaşıldı.

“Yarın Delta Upsilon binasında barbekü yapacağız,” dedi Ben. “Mümkün olursa sen de gel.” Sesinin rahat çıkması için çaba gösterdiği belliydi.

“Yarın biyoloji sınavım var ama gelmeye çalışırım.”

“Hey Murphy, flört etmeyi bırak,” dedi Ben’in arkadaşlarından biri.

Ben utanmış gibiydi. “Saat beşten sonra istediğin zaman gelebilirsin,” dedi.

Ertesi gün bakımevinden döndüğümde Heather odadaydı ama Vi yoktu. Üstümü değiştirip bir şort ve tişört giydim, sonra merdiven çıkma makinesini kullanmak için spor salonuna gittim. Schurz Hall’e döndüğümde, Vi’nin oda kapısının önünde oturduğunu gördüm. Ben yokken Heather dışarı çıkmış ve kapıyı kilitlemiş olmalıydı.

Vi’nin kucağında kapağı açık bir kitap vardı. Kardeşim beni görünce kitabı –Zora Neale Hurston’ın yazdığı *Gözleri Tann’ı İzliyordu*– havaya kaldırdı. “Bunu okudun mu?” diye sordu. Basmı hayır anlamında salladım.

“Bugün, Hurston konusunda uzman bir adamın verdiği Afrika kökenli Amerikan edebiyatı dersine girdim. O şort poponun arasına kaçmıyor mu?”

Gözlerimi kısarak kardeşime baktım. “Derse mi girdin?”

“Adam Roma’dayken...”

“Vi, sen bu okulun öğrencisi değilsin.”

“Kapıda kimlik kontrolü yapmıyorlardı.”

“Mesele bu değil.”

“Bir sınıfta oturmam seni neden ilgilendiriyor?”

Odanın kapısını açmamıştım, Vi de ayağa kalkmamıştı. Kollarını göğsümde kavuşturdum. “Reed’e geri dönmen gerek,” dedim.

“Bunu söylemen komik,” diye karşılık verdi Vi. Gizli silahını çekmiş ve bana tepeden bakma fırsatını yakalamış gibiydi. “Çünkü artık okula kayıtlı değilim. Derslere girmeyi haftalar önce bıraktım. Dekan, kaydımı bu dönem için iptal etmem gerektiğini söyledi.”

Gözlerimi kardeşime diktim. “Senin sorunun ne?”

“Reed’den ayrıldığımdan beri hiç sorunum yok.”

“Sonsuza dek burada kalabileceğini mi düşünüyorsun? Kalamazsın. Heather’a ayıp olur.”

Vi gülerek, “Gerçekten mi?” dedi. “Heather’a?”

“Eğer Reed’e dönmeyeceksen eve gitmelisin.”

Vi ayağa kalktı, kitabını kolunun altına sıkıştırdı. “Maalesef eve de gidemem,” dedi. Sesinde yine o böbürlenme vardı. “Çünkü St. Louis’te kalırsam Bay Caldwell’i düzmeye devam ederim.” Birbirimize baktık. Belki de kardeşime acımalıydım, ama kardeşimin yüzündeki ukala ifadeyi bir tokatla silmekten başka bir şey istemiyordum. “Bilmiyormuşsun gibi davranma,” diye ekledi Vi. “Çünkü biliyordun.”

Biliyor muydum? İnsanlar Vi’nin Bay Caldwell’in gözdesi olduğunu hep söylerlerdi. Vi lise birinci sınıftayken Bay Cal-

dwell'inkine en yakın sırada otururdu. O zamanki erkek arkadaşım Tom, Vi'nin adamın kucağında oturmak istediğini söyleyip dalga bile geçmişti. Fakat Vi ile Bay Caldwell'in aşk yaşadığını söyleyip dalga geçmekle, kardeşimin öğretmeniyile gerçekten seks yapması arasında büyük bir fark vardı. Bay Caldwell en az otuz beş yaşındaydı. Bir öğretmene göre yakışıklı sayılırdı, fakat onu *dokunduğun* biri olarak hayal etmek, yargı kriterlerini tamamen değiştiriyordu. Adamın kadınsı kalçalarını, göbeğini, sarı sakallarını ve pembe yanaklarını hatırlamak beni tiksindirdi.

"Nerede?" diye sordum en sonunda. "Onunla nerede birlikte oluyordunuz?"

"Serbest dersler sırasında, genellikle onun odasında. Bir 'ödevimi' göstermek için odasına gidiyordum o da kapıyı kilitliyordu. Koridorda futboldan ya da havadan sudan konuşan insanların seslerini duyabiliyordum."

"Yakalanmaktan korkmuyor muydunuz?"

"Bir öğretmen tarafından mı?" Vi güldü. "Tehlike onu tahrik ediyordu sanırım. Aa, bir keresinde beni Illinois'deki bir restorana götürdü. Ama benimle dışarı çıkmak, beni okulun içinde düzmekten daha ürkütücüymüş gibi davrandı."

"Bekâretini ona mı verdin?"

"Aman Tanrım. Hayır." Vi güldü. "O işi dokuzuncu sınıftayken Patrick'le hallettik. Patrick erkeklerden hoşlandığını bu şekilde anladı. Bu arada, Caldwell bir sübyancı değil. Sübyancılar ergenlik çağına girmemiş çocuklardan hoşlanırlar. Her neyse, Caldwell'le olan iletişimim Reed'e gittiğimde de devam etti. Ama adamın karısı yakın zaman önce bir bebek doğurdu. İlişkimizi bitirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Bir babayla ilişki yaşamak epey iğrenç olur."

"Bir öğretmenle ilişki yaşamak iğrenç değil miydi?"

Vi omuz silkti.

Kardeşimin kayıtsızlığı rahatsız ediciydi. “Hayatını mahvetmek için elinden geleni yapıyorsun,” dedim. “Bahse girerim, önünde sonunda başarılı da olacaksın.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Neden normal bir insan olamıyorsun? Neden öğretmenlerle seks yapmak, ruhlarla konuşmak ve üniversiteyi bırakmak zorundasın?”

“Neden bu kadar dar kafalı ve peşin hükümlü olmak zorundasın?”

“Peşin hükümlü mü?” diye bağırdım. Sesim daha sonra pişmanlık duyacağım kadar yüksekti. Vi’yi üzdüğüm için değil, koridordaki insanlar bizi duyduğu için pişman olacaktım. “Haber vermeden gelen kardeşimin benimle kalmasına müsaade ettiğim için mi peşin hükümlüyüm? Benim kıyafetlerimi giyiyor, benim diş macunumu kullanıyor ve benim yatağında uyuyorsun. Bunun adı peşin hükümlülükse, seni benim kadar önemsemeyen birinin sana nasıl davrandığını görmek isterim.”

Vi’den ağır adımlarla uzaklaşırken kapı anahtarının elimde olduğunu unutmamıştım; o anda hissedebileceğim tek tatmin duygusu, oradan kapı anahtarıyla birlikte ayrılmaktı. Unuttuğum şey, üstümde terli bir tişört ve şort olduğuydu. Tıpkı lise mezuniyetimdeki gibi, gideceğim belli bir yer yoktu. Lauren’in iki kat aşağıdaki odasına gitmeye karar verdim. Kapıyı Lauren’in oda arkadaşı açtı. “Lauren barbeküde sanırım,” dedi.

Ben’in dernek barbeküsü; onu da tamamen unutmuştum. Ben’le hâlâ ilgileniyor olsaydım barbeküye gitmeye karar vermezdim, Ben’in karşısına düş almanmış bir şekilde çıkmak istemezdim. Fakat kardeşimin ne kadar kötü bir insan olduğunu Lauren’a anlatma ihtiyacım, Ben’e nasıl görüneceğime dair

endişemden daha büyüktü. Rollins Yolu'nu takip ederek Delta Upsilon binasına doğru yürüdüm. Maryland Yolu'na döndüğümde Ben'le karşılaştım. Yanında bir arkadaşı vardı. Ben beni görünce genişçe gülümsedi, barbeküye onun için gittiğimi düşünmüş olmalıydı. "Ketçapla hardal almayı unutmuşuz," dedi. "Markete gelmek ister misin?"

"Elbette," dedim. (Bazen dönüp geriye bakıyorum ve Ben'in sorduğu şeyin, *Markete gelmek ister misin?* değil, *Önümüzdeki altı yıl boyunca kız arkadaşım olmak ister misin?* olduğunu düşünüyorum. Sanırım bu soruya da aynı cevabı verirdim.)

Ben siyah renkli bir BMW kullanıyordu, bu sebeple onun zengin bir aileden geldiğini düşünüyordum. Ben'in arkadaşı Nate arabanın ön koltuğuna oturmama izin verdi. Henüz arabadayken bile Ben'in aşırı ilgisini hissedebiliyordum. Dernek arkadaşını tamamen unutmuş ve bütün dikkatini bana vermişti.

Delta Upsilon binasına geri döndüğümüzde Vi'ye olan öfkem azalmıştı. Ayrıca Lauren'a ya da başka birine kardeşimin bütün hikâyesini anlatacak da değildim. Lauren yanıma geldi. "Neden spor kıyafetleri giyiyorsun?" diye sordu. Kendisi diz boyunda bir etek ve örgü ceket giymişti.

"Kardeşim beni deli ediyor," dedim. "Korkunç görünüyorum değil mi?"

"Sevimli görünüyorsun," dedi Lauren. "Gayet spor."

Ben'in getirdiği birayı içtim, sonra bir bira daha. Bir sosisli sandviç ve biraz patates kızartması yedim. Bahçede düzenlenen badminton oyununa katıldım. İkinci katın pencerelerine yerleştirilen hoparlörlerde U2 çalıyordu. Güzel sonbahar havası, karanlık çöktükçe serinliyordu. "Üşüdün mü?" diye sordu Ben. "Sana bir hırka getirebilirim."

Heather kardeşimi odaya almış mıydı? Yoksa Vi kampüste dolaşıp duruyor muydu? Artık öfkeli değildim, ama kardeşi-

mi görmek de istemiyordum. Mizzou'ya gelmemin sebebi bu barbeküydü. Buraya Vi'nin tuhafılarıyla, kötü tercihleriyle ve berbat maneviyatıyla bunalmak için gelmemiştim. "Bir hırka iyi olur," dedim Ben'e.

Ben hırkayı kendi odasından getirmeyi kastetmişti ve onun yurt binası da tıpkı benimki gibi Delta Upsilon'dan uzaktı. Onunla yurda yürüdüm, çakır keyiftim. Yurdun ikinci katında bulunan ve Ben'in o an orada olmayan bir oda arkadaşıyla paylaştığı odaya girdiğimizde Ben ışığı yaktı, ardından beni öptü. Sonra beni yatağına götürdü, üstüme çıktı, komik bir tavırla sol kulağıma emmeye başladı. Tişörtümü yukarı sıyırdı, elini sutyenimin altına soktu. Sutyenim, merdiven çıkma makinesinde geçirdiğim vakit yüzünden hâlâ hafifçe nemliydi. Fakat Ben bunu fark etmemiş ya da hiç umursamıyormuş gibi görünüyordu. Anı bir yakalayıp bir kaybediyordum. (Vi'nin Bay Caldwell'le yatması mı daha kötüydü yoksa Reed'den ayrılmak zorunda bırakılması mı?) Ben'in tişörtümü çıkardığının farkına zor vardım. (Vi benim Ben'le yapmak üzere olduğum şeyi Bay Caldwell'le yapmıştı.) Sutyenimi kendim çıkardım, çünkü sutyenim arkadan kopçalı değildi. Sonra şortumdan ve iç çamaşırimdan kurtuldum. Ama Ben hâlâ giyinikti. Bir noktada kahverengi deri kemerinin tokasını, haki pantolonun düğmesini ve fermuarını açtı. Pantolonuyla iç çamaşırını aşağı indirdi ama ikisini de çıkarmadı, o üstümde gelip giderken deri kemerin tokası ve iki ucu kalçalarıma çarpıp durdu. Ben henüz içime bile girmeden beklenmedik şekilde boşaldı. Donup kaldı. "Sorun değil," dedim. Onu muhtemelen utandıracak teselli cümleleri kurmak istemiyordum. Fakat Ben işini bitirmiş gibi davranıyordu, beni de tatmin etmesinin bir yolu olduğunu bilmediği açıktı. Onun daha önce kimseyle birlikte olmadığından şüphelendim. "Kâğıt mendilin var mı?" diye sordum en sonunda.

Ben bana büyük bir banyo havlusu verdi. Bacaklarımın arasını havluyla sildim. Yatağın yanında duruyordu. Yanlış bir şey yapan kişi benmişim gibi, kötü bir ses tonuyla, “Lauren’a söyleyecek misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. İç çamaşırlarımı ve şortumu giyip sutyenime uzandım.

Ben, yine suçlayıcı bir ses tonu kullanarak, “Daha önce de seks yaptım,” dedi.

“Tamam,” dedim. Tişörtümü üstüme geçirdim. Çoraplarımı ve spor ayakkabılarımı hiç çıkarmamıştım. Oradan ayrılmam gerektiği, ortaklaşa alınmış gibi görünen bir karardı. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm.

Ben, az önceki kadar düşmanca olmayan bir sesle, “Yine takılmamız,” dedi.

Schurz Hall’a döndüm. Heather masasında oturmuş yoğurt yiyordu. Vi odada değildi. “Kardeşimi gördün mü?” diye sordum.

Heather başını hayır anlamında salladı. “Öğleden beri görmedim.”

“Burada kalması senin için sorun değildir umarım,” dedim.

“Aa, hayır. Kardeşin beni hiç rahatsız etmiyor. Burada istediği kadar kalabilir,” diye karşılık verdi Heather, ağzına bir kaşık yoğurt attı. Kısa bir tereddüttün ardından, “Bu tuhaf bir soruysa özür dilerim ama, ikiniz tek yumurta ikizleri misiniz?” diye sordu.

Vi ve ben büyürken bu soruyla defalarca karşılaşmıştık. Fakat cevabın evet değil hayır olacağını düşünen birini ilk kez görüyordum.

“Evet, tek yumurta ikiziyiz,” dedim.

“Gerçekten mi?” Heather şaşkın görünüyordu. “Sanmıştım ki...” Gülümsedi. “Seni çok kıskanıyorum.”

Sabah saat sekiz civarında, birinin omzumu sarstığımı ve adımları fısıldadığını hissettim. Perdeler kapalı olduğu için oda hâlâ karanlıktı. Aynı anda iki mahmur farkındalık yaşadım. Birincisi, beni uyandırmaya çalışan kişi Vi'ydi ve bana Daisy diyordu. İkincisi, Vi geceyi dışarıda geçirmişti ve ben pazartesi gününden beri ilk kez bu kadar iyi uyumuştum.

Dirseklerime dayanarak doğruldum. "Seninle koridorda konuşmalıyım," diye fısıldadı Vi.

Yataktan kalktım, Vi'yi takip ederek koridora çıktım. Vi bana döndü. Vahşi ve tedirgin görünüyordu, sigara kokuyordu, saçları darmadağındı ve korku dolu gözlerinin altında torbalar vardı.

"Başım dertte," dedi.

Koridordaki pencerelerden biri bahçedeki meşe ağacına bakıyordu. Pencereler kapalıydı ama dışarıdaki sonbahar sabahının güzelliği hissediliyordu. Güneşli hava ve rengi değişen yapraklar, Vi'nin beklenmedik çağrısını gerektiğinden daha az ürkütücü kılıyordu. Kardeşimin olup biteni açıklaması neredeyse beş dakika aldı. Vi evvelki akşam şehir merkezinde yemek yemiş ve Schurz Hall'a dönmek için yola koyulmadan önce etrafta gezinmişti. Schurz'a vardığında, üçüncü kattaki ortak salonun koltuklarından birine uzanmış ve yedi saat boyunca televizyon seyretmişti. O süre zarfında birkaç öğrenci salona girip çıkmıştı ama Vi onlarla konuşmamıştı. Sabah altıya doğru, Vi televizyonda *Philadelphia Hikâyesi* isimli eski bir film izlerken, taytlar ve kısa tişörtler giyen üç kız salona girmişti. Kızlardan birinin elinde *Çelik Kaslar* isimli aerobik videosu vardı. (Spor yapmak için sabahın köründe uyanmak benim anlayamayacağım bir şeydi.) Video kaseti taşıyan kız; her sabah orada, aynı saatte spor yaptıklarını ve televizyonla videoyu kullanma sırasının onlarda olduğunu söylemişti. "Film bitmek üzere, sadece birkaç dakika kaldı, sonra salonu size bırakacağım," demişti Vi. "Ama rezervasyon

yaptırdık, salon beş buçuktan itibaren bize ait,” diye karşılık vermişti video kasetli kız. Salonun dış duvarındaki mantar panoya raptiyelenmiş olan zaman çizelgesini almış ve beş buçuk kutucuğunun içindeki ismini Vi’ye göstermişti. “Tamam,” demişti Vi, ama filmin sonunu görmek istiyordu. Kaslı kızlar birkaç dakika bekleyemezler miydi? Grubun lideri olumsuz yanıt vermişti, salon onlara aitti.

İçime bir his doğdu. “Sigara mı içiyordun?” diye sordum kardeşime.

“Sadece sigara, başka bir şey değil,” dedi Vi. Bu kural ihlalinin, sabah sporcularını özellikle sinirlendiğini düşündüm.

Kızların lideri televizyonun önüne geçmiş ve Vi’nin görüşünü engellemişti. Ortak salonu kullanma sırasının onlarda olduğunu bir kez daha söylemişti. O sırada film bitmişti. Vi filmin sonunu kaçırmıştı. “Şimdi mutlu musun bencil sürtük?” demişti. O noktada, Vi televizyonun uzak kumandasını ya kıza (Vi’nin versiyonu) ya da kızın kafasına (kızın versiyonu) fırlatmıştı. Her halükârda, uzaktan kumandanın köşesi kızın çenesine çarpmıştı.

“Sonra kanadı,” dedi Vi. “Ama çok az kan vardı, kızın ağzının içinden geliyordu. Kız tükürdü. İnsan dişini fırçalarken de o kadar kan akıtır, inan bana.”

Kardeşimi dinlerken, dışarıdaki yaprakların eskisi kadar mutluluk verici olmadığını ve günün neşesini kaybettiğini fark ettim. Tanrı aşkına, Vi ne yapmaya çalışıyordu?

Kız çıldırmış ve Vi’nin ona saldırdığını iddia etmişti. Vi her şeyin bir kazadan ibaret olduğunu söylemişti. İki güvenlik görevlisi gelmişti –belli ki diğer kızlardan biri dışarı çıkıp güvenliği çağırması– ve Vi’nin elleri kelepçelenmişti.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim.

“Kelepçe plastikti,” dedi Vi. “Çöp torbalarının ağzını bağlamak için kullanılan şeylere benziyordu.”

Güvenlik görevlilerinden biri, Vi'yi, Virginia Yolu'ndaki üniversite karakoluna götürmüştü. Vi güvenlik görevlileriyle birlikte karakola yürürken *Çelik Kaslar* kızlarını görmemişti ama oraya vardığında kızların odada olduğunu fark etmişti. Vi sorgulanmıştı. Sorgu odasına alınmamıştı, bir sandalyeye oturmuş ve masadaki polis memurunun sorularını cevaplamıştı. Aynı polis, sorguya başlamadan önce Vi'nin kelepçesini çıkarmıştı. Sorgunun ardından, kaslı kızların ifadesini alan polisle konuşmuştu. Yaklaşık kırk beş dakika sonra, Vi'nin gitmekte özgür olduğunu söylemişti. Meseleyi Öğrenci İşleri Ofisi'ne bildirmek zorundaydı. Ofis kısa zaman içinde Vi'ye bir mektup gönderecekti.

“Bir dakika,” dedim. “Onlara buranın öğrencisi olmadığını söylemedin mi?”

“Biliyorum, her şeyi berbat ettim,” dedi Vi. “Biliyorum, tamam mı? Çok üzgünüm, ama ne yapacağımı bilmiyordum. Benim ben olduğumu bilmiyorlar. Benim sen olduğumu sanıyorlar!”

Üniversitenin posta servisi gayet etkin ve verimli çalışıyor olmalıydı. Zira Öğrenci İşleri Ofisi'nden gelen mektup, aynı gün öğle vakti, Schurz Hall'un girişinde bulunan posta kutumdaydı. Missouri Üniversitesi Sistemi'nin Daisy Kathleen Shramm tarafından ihlal edilen Kanun ve Yönetmelikleri –mektubun sonraki bölümlerinde “bir kişinin sağlığını ya da güvenliğini tehdit eden davranış” olarak açıklanan “fiziksel taciz”– mektupta listelenmişti. Mektupta verilen talimata göre, Öğrenci İşleri Ofisi'nden bir görevliyle görüşmek zorundaydım, aksi takdirde öğrenci kaydımı dondurabilirdi. Mektuptaki telefon numarasını aradım ve ertesi sabah saat on bir için bir randevu aldım. Sonra Ben Murphy'nin telefon numarasına ulaşmak amacıyla kampüsün danışma ofisini aradım. Vi o telefon numarasını günler önce not almıştı ama numarayı yazdığı kâğıt parçasını nereye koyduğu–

nu bilmiyordum. Vi bütün sabahı uyuyarak geçirmişti, şimdi de duştaydı.

Ben sesimi duyunca şaşırdı. “Aa, merhaba,” dedi.

“Beni ve kardeşimi St. Louis’e götürebilir misin acaba?” dedim. “Kardeşim orada kalacak, ben seninle birlikte geri döneceğim. Benzin parasını veririm.”

“Ne zaman?”

“Şimdi,” dedim. “Bir tür acil durum.”

“Sağlıkla ilgili bir şey mi?”

“Hayır. Kardeşimin eve gitmesi gerek, ama otobüse binerse başka bir yere gidebilir.”

“Bu okulda okuyan bir kardeşin olduğunu bilmiyordum.”

“Burada okumuyor. Beni görmeye geldi. Bizi St. Louis’e götürebilir misin?”

“İki buçukta bir dersim var. Ama bilmiyorum. Sanırım dersi kırabilirim.”

“İkiyi çeyrek geçe burada ol,” dedim. “Schurz’dayım. Arabayı binanın önüne çekebilirsin.”

Ben’le çıkmak konusundaki fikrimi değiştirmemiştım, ona güveniyor değildim, rezil sevişmemiz yüzünden bana borçlu olduğunu da düşünmüyordum; onu aramıştım çünkü Mizzou’da ondan başka arabalı birini tanı mıyordum.

Vi duştan döndü, benim bornozumu giyiyordu, elinde benim şampuanımla saç kremim vardı, saçları ıslak bir ip halinde sol omzunun üstüne kıvrılmıştı. (Vi suyu kapattıktan sonra saçlarını sıkmıştı, bu hareketi çok iyi biliyordum.) Kardeşimin saçlarına baktım ve saçlarımı kestirmeyi düşündüm. Vi’ye eve gideceğimizi söyledim.

Kardeşim yaralı bir yüz ifadesiyle bana baktı. “Beni kovuyor musun?”

“Burada kalırsan muhtemelen ben kovulacağım. Okul öğrencisi olmayanların yurttta kalması yasak. Daha fazla riske giremem.” Kardeşim onunla ilgili endişelerimi haklı çıkarmamış olsaydı ve onu buradan göndermemi gerektirecek sebepler yaratıp durmasaydı, ortak salonda yaşanan olay yüzünden ona kızmazdım.

“Birkaç gün daha kalmama izin ver,” dedi Vi.

“Bu neyi değiştirecek?”

“Ocak ayında tekrar okula başlamayı düşünüyorum. Endişelenme, o zamana kadar seninle kalacak değilim. Bouchelle Yolu’nda kiralık odaları olan bir ev gördüm.”

“Paran var mı?”

“Bir işe girmeyi planlıyorum,” dedi Vi. Sustu. “Bana borç verebilirsin,” diye ekledi.

“Benim param kendime bile yetmiyor Vi. Hem neden hiç kimseyi tanımadığın bir yerde yaşamak istiyorsun?”

Vi mağlup bir sesle, “Seni tanıyorum,” dedi.

Ah Vi, diye düşündüm. *Ah Vi, beni affet*. Kardeşimin Bouchelle’deki hangi evden bahsettiğini bilmiyordum. Fakat hayalimdeki ev, herkesin bir araya toplanıp esrar içtiği, akşam yemeği için tofu ve lahana pişirdiği bir yerdi. Ben böyle bir yere hiç girmemiştım ama Columbia’nın onlarla dolu olduğunu biliyordum. Olayların bu alternatif versiyonunda, *Missourian*’ın iş ilanları bölümünde Vi için bir garsonluk pozisyonu bulurduk. Vi ilk ve son ayın kiralalarını biriktirene kadar benim yurt odamda kalırdı. Ocak ayı geldiğinde, yani benim okuldaki ikinci dönemimde, Vi gerçekten Mizzou’ya başlardı. Haftada birkaç kez kahve içmek için benimle buluşurdu. Beni ne bıktırır ne de utandırır, ben

de onu sürgün etmezdim. İkimiz de kendi hayatlarımızı yaşırdık, hayatlarımız zaman zaman kesişirdi. Vi birkaç yaz dersine girip bana yetiştirdi, 1997 yılında okuldan birlikte mezun olduk. Vi mezuniyetin ardından Barış Gücü'ne katılırdı, hukuk fakültesine girerdi ya da kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışmaya başlardı, fizyoterapist veya veteriner de olabilirdi.

Belki olayların bu versiyonunda da üniversiteden mezun olmazdı. Ama en azından onu kovmazdım. Biraz daha kalmasına izin verir ve kendi kendine gitmesini beklerdim. Yaptığım şey –onu gitmeye zorlamak– gerekli olmaktan çok gerekçeliydi, doğru olmaktan çok savunulabilirdi.

Olayların gerçek versiyonunda, *Çelik Kaslar* kızlarının benimle karşılaşmasını istemedim. Onların beni ve Vi'yi birlikte görme riskini göze alamadım. Sırılsıklam saçlarıyla, benim bor-nozumun içinde, tam karşımda duran kardeşime, “Bence en iyisi buradan gitmen olacak,” dedim.

Ben'in arabasında ön koltuğa oturdum. Vi arka koltuğa geçti. Ben dikiz aynasından Vi'ye baktı. “Seninle telefonda konuşmuş-tuk, öyle değil mi?” dedi. “İkinizin sesi tıpatıp aynı.”

“Benzerliğimiz bununla sınırlı,” diye karşılık verdi Vi. Sonra bir tür monologla konuşmaya devam etti. “Ama kendimden başka kimseyi suçlayamam. *Kate*'i benden daha iyi tanıyan biri yoktur. Yardıma ihtiyaç duyduğumda ona gitmemem gerektiğini bilmeliydim. Eğer uslu durursan, cici kıyafetler giyersen ve sürekli mutluymuş gibi davranırsan Daisy seninle tabii ki ilgilenir. Fakat ilk sorun belirtisinde sana yol verir. Daisy çatışmaları sevmez, tuhafıllıkları sevmez. Aman dikkat et, çünkü Daisy'ye göre ben her gün biraz daha tuhaflaşıyorum. Olağanüstü bir ruhsal deneyim yaşadım, muhtemelen hayatımın en müthiş tecrübe-

siydi. Peki Daisy ne yaptı? ‘Evet, bunu görmezden gelelim. Hiç olmamış gibi davranalım,’ dedi.”

Vi’yi susturmak istedim. Kardeşimin ifşasının uygunsuzluğuyla ve sesinin uğultusuyla kendimden geçtiğimi hissettim. Kardeşimin söylediği şeyleri o anda kaleme alabilseydim, benim seçeceğim kelimelerin zıtlarıyla karşılaştırdım. Ben’in Vi’nin sözlerinden, özellikle bana Daisy demesinden ne anlam çıkardığını tahmin etmek zordu, ama benim ya da Vi’nin pek iyi bir izlenim bırakmadığını varsaymak isabetli olurdu.

“Biliyor musun Daisy?” diye devam etti Vi. Doğruca bana hitap ettiği halde, sözlerinde hâlâ mesafeli ve edimsel bir nitelik vardı. O sözleri benden çok Ben için sarf etmişti. O sözlerin görünmez ve bizden çok daha anlayışlı bir dinleyicisi de vardı. “Sekizinci sınıftayken Marisa’yla berbat şeyler yaşamam, bütün ruhani iletişimlerin kötü olduğu anlamına gelmez. Sen bu tür iletişimlerden uzak durmayı tercih edebilirsin. Burası özgür bir ülke, bu senin seçimin. Ama ben senin gibi olmak istemiyorum. Kendimi açmak istiyorum, diğer boyutları deneyimlemek istiyorum. Bu dünyanın kurallarıyla sınırlandırılmak istemiyorum. Bu beni bir ucube mi yapar? Tamam, öyle olsun. Pardon, senin adın neydi? Ben? Sakın korkma Ben, Daisy benim gibi değil. O *tuhaf* değil. Yalan söyleyemem, onun da önsezileri var, ama Daisy onları saklar ya da saklamaya çalışırken can verir. Yani sıkıcı romantizmine devam edebilirsin. Tipik bir tiki gibi görünüyorsun, bunu sana hakaret etmek için söylemiyorum. Tipik tikilerin, kendilerine tipik ve tiki denmesinden hoşlandığını düşünüyorum. Söylemeye çalıştığım şey şu, sana ve kardeşime ömür boyu mutluluklar diliyorum.”

Arabanın içi sessizdi, Vi’nin gerçekten sustuğuna inanmak zordu. “Marisa kim?” diye sordu Ben.

“Hiç kimse.” Arkaya döndüm, Vi’nin gözlerine baktım. “Artık dur, tamam mı?” dedim. “Ben bizi St. Louis’e götürerek büyük bir iyilik yapıyor.”

“Sana iyilik yapıyor,” dedi Vi, ama beni şaşırttı ve başka bir şey söylemedi. Birkaç dakika sonra Ben müzik setini açtı. Spin Doctors’ın albümlerinden biri çalmaya başladı; içinde “Two Princes” ve “Little Miss Can’t Be Wrong” olan albüm. Bugün bile, eğer bir dükkândaysam ve bu şarkılardan biri çalmaya başlarsa, oradan çıkıyorum.

Aradan bir buçuk saat geçti. Ben’e 270 numaralı otoyoldan nasıl çıkacağımızı tarif ederken içimin dehşetle dolduğunu hissettim. Gilbert Caddesi’ne vardığımızda, evimizin bizim yokluğumuzda da orada öylece durduğunu gördüm. Bir dejavu yaşıyor gibiydim. Ben arabayı durdurdu. “Ne kadar zamana ihtiyacın var?” diye sordu. “Sen içerideyken ben de az önce önünden geçtiğimiz McDonalds’ta zaman geçireyim.”

“Gerek yok. Sadece bir dakikalığına içeri gireceğim. Burada bekle.”

“Emin misin?” dedi Ben, şaşkın görünüyordu. Başımı evet anlamında sallayıp arabadan indim.

Saat öğleden sonra dört buçuktu. Evin kapısını defalarca çalmak zorunda kaldık çünkü ne bende ne de Vi’de anahtar vardı. Bir dakika sonra, annemin kapı deliğinden dışarı baktığını fark ettim. Kapı açıldı, annem telaşlı bir sesle, “Burada ne işiniz var?” dedi. Kahverengi naylon geceliğinin üstüne bir sabahlık giymiş, ayaklarına beyaz terlikler geçirmişti.

“Vi eve dönmek istiyor,” dedim. “Reed’de işler istediği gibi gitmedi.”

Annemiz kaşlarını çatı. “Onca para heba oldu. Babanız biliyor mu?”

“Henüz bilmiyor.” Annemin yanağını öpmek için öne uzandım. Vi ve annem birbirlerine hiç dokunmadılar. Vi’nin spor çantası benim elimdeydi. “Bunu üst kata koyacağım, olur mu?” dedim.

Kardeşim arabadan indiğinden beri şaşkın görünüyordu, bana cevap vermedi. Sonra annemize döndü ve gayet normal bir sesle, “Bir vıdayla zımbanın arasındaki fark nedir?” diye sordu.

“Neden bahsettiğini anlamıyorum,” diye karşılık verdi annemiz.

“Ben de bilmiyorum,” dedi Vi. “Hayatımda hiç zımbalanmadım.”¹⁸

Basamakları tırmanırken, annemin, “Her zamanki gibi ukalasın,” dediğini duydum.

Eski odamızın kapısı kapalıydı ve Vi’nin sekiz yıl önce astığı Kız Kardeşler Diyarı tabelası hâlâ kapıdaydı. Tabela onca zaman boyunca hep orada durmuştu, ama evde yaşarken onu bir şekilde görmez olmuştum. Bu durumda bir ironi vardı –odanın nüfusu şimdi bir ya da sıfır olabilirdi ama kesinlikle iki olamazdı– fakat bu tutarsızlığın üstüne kafa yormak kimseye bir şey kazandırmazdı. Kapıyı açtım, Vi’nin çantasını içeri bıraktım ve alt kata inmeden önce lavaboyu kullandım. Vi ve annem mutfağa geçmişlerdi. Vi masada oturmuş, patates cipsi yiyor ve portakal suyu içiyordu. Annem ayaktaydı, kuşku dolu gözlerle Vi’yi izliyordu. “Gitmek zorundayım,” dedim. “Bizi buraya getiren çocuk dışarıda bekliyor. Babama onu göremediğim için üzgün olduğumu söyleyin.”

18 İngilizcedeki “Vıdalanmak” fiili aynı zamanda bir deyimdir. “Kazık yemek, mahvolmak, seks yapmak, şapa oturmak gibi anlamları vardır. Vi hiç zımbalanmadığını ama vıdalandığını söyleyerek bu deyime gönderme yapmaktadır. –çn.

“Gidiyor musun?” Annem kafası karışmış bir halde bana bakıyordu.

“Bizi buraya getiren arkadaşım geri dönmek zorunda.”

Vi bana bakmadı, cips poşetiyle portakal suyunu alıp salona gitti, televizyonu açtı. Anneme sarıldım. Kadın o kadar zayıftı ki, ona sarılmak bir hayalete sarılmak gibiydi. “Şükran Günü’nde evde olacağım,” dedim. “Sadece bir ay kaldı.”

Geri çekildim. Annem beni tepeden tırnağa inceledi. “Dikkatli olmalısın Daisy,” dedi. “Sen de kilo almaya başlamışsın, sesi zalim değil endişeliydi.

Arabaya bindiğimde Ben’e baktım. “McDonalds’a gitmek istiyorsan otobandakine gidelim,” dedim. “Buradakinin servisi gerçekten çok ağır.”

Ben motoru çalıştırdığında garip bir korkuya kapıldım; Vi’nin koşarak evden çıkacağını, arabanın kapısını açacağını, beni yere yapıştıracağını ve evde kalmaya zorlayacağım düşündüm. Kirkwood’un şehir merkezinde dolaşırken ne ben ne de Ben konuştuk. 40 numaralı otoyola çıkıp batıya doğru ilerlemeye başladığımızda, Ben içten bir ses tonuyla, “Kardeşine bir teşhis konuldu mu?” diye sordu.

“Ne?”

“Yani kardeşinin psikolojik bir rahatsızlığı falan mı var ya da...”

“Şu an hayatı biraz karışık, hepsi bu,” dedim buz gibi bir sesle.

McDonalds’ta yemek yerken pek konuşmadık ama sessizlik beni rahatsız etmedi, sessizliği rahatsız edici bulmam için Ben’den hoşlanıyor olmam gerekirdi. Ona müteşekkirdim, ama Ben sıradan bir çocuktı ve Vi gibi birini anlamasını sağlayacak donanımdan yoksundu. Tekrar arabaya döndüğümüzde de konuşmadık. Ama ertesi gün Ben bana bir e-posta gönderdi ve

cumartesi akşamı sinemaya gidip gidemeyeceğimizi sordu. Ona hayır demek beni aşan bir pişkinlik ve kabalık olurdu. Hollywood Stadium'da *Kaçak*'ı izledik. Filmden sonra, Ben'in yurt odasında gerçekten seks yaptık, prezervatif bile kullandık. Ben hayatında ilk kez seks yaptığını aradan iki ay geçene kadar itiraf etmedi gerçi itiraf etmesine gerek de yoktu. Ben'in burnunu domuz burnu gibi görmeye birkaç hafta daha devam ettim. Bir gün onun ailesiyle birlikteyken, Ben'in babasının ve iki ablasının burunlarının da aynı olduğunu fark ettim. Ben'le üniversite boyunca bir çift olarak kaldık, mezuniyetin ardından birlikte Chicago'ya taşındık.

Vi artık bir e-posta adresine sahip değildi. Ama onu gündüz saatlerinde, annemiz yataktayken ve babamız isteyken arayabiliyordum. Aramadım. O pazar günü, babamla telefonda konuşarak geçirdiğim dakikalar sırasında, Vi'nin Lion's Choice isimli et restoranında işe başladığını öğrendim. Ertesi hafta, Vi'nin, Forest Park Devlet Üniversitesi'ne giden Patrick'le birlikte, Dogtown'daki bir apartman dairesine taşındığını duydum. Babam, o gün onu beklemeden evden ayrıldığım için bana kırılmamış gibiydi ama kırılıysaydı da söylemezdi. Annemle babamın Vi'ye geri dönüşüyle ilgili soru sormadıklarını ve sormadıkları soruların sonsuz olduğunu tahmin edebiliyordum.

Şükran Günü'nden bir gece önce, Columbia'dan St. Louis'e giden otobüse bindikten ve ailemin evinde akşam yemeği yedikten sonra, babamın arabasını alıp Vi'nin evine gittim. Saat dokuzdu. Vi ve Patrick televizyonun karşısında marinara soslu makarna yiyorlardı. Televizyonun sesi sonuna kadar açıktı, havada esrar dumanı vardı. Vi her zamankinden daha kilolu ve çok neşeli görünüyordu. Kardeşim lavaboya gittiğinde Patrick'e döndüm. "Vi ve Bay Caldwell hâlâ..."

“Ihh—ih—ih.” Patrick başını sağa sola salladı ve işaretparmağını ileri geri hareket ettirdi. “Bu evde o ismi telaffuz etmiyoruz,” dedi. Bu gerçek bir cevap değildi ama memnuniyetle kabul edebileceğim bir cevaptı. Vi ile Bay Caldwell’in o sonbahar boyunca zaman zaman zaman görüştüğünü daha sonra öğrenecektim. Üç yıl sonra, hiçbiri Vi olmayan dört kız, Bay Caldwell’le cinsel ilişkiye girdiklerini rapor edecek ve Bay Caldwell, Kirkwood Lisesi’nden kovulacaktı.

Sonraki ilkbaharda, Vi, çalıştığı restoranın müdavimlerinden birine patates kızartmasının nasıl olduğunu sordu. “Sen iğrenç patatesler yapıyorsunuz,” dedi kadın. Gramer kurallarına yapılan bu hakaret, Vi’yi, evimizden sadece birkaç dakika uzakta bulunan Webster Üniversitesi’ne kaydolmaya teşvik etti. Vi, St. Louis’teki bütün akademik kuruluşlarda derslere girmesine rağmen asla diploma sahibi olmadı. Ben’in arabasıyla Mizzou’nun kampüsünden kaçtığımızdan bu yana geçen yirmi yıl içinde, bu durumda ne kadar suçum olduğunu düşünmek için bol bol vakit buldum.

Üniversitedeki ilk yılımın sonbaharında tanıştığım Öğrenci İşleri memuru, otuzlu yaşlarında, tıknaz, sevecen bir Latin Amerikalıydı. Görüşme sırasında, yaptığım şeyden ötürü çok pişmanlık duyduğumu söyledim. (Doğruyu söylemek, yaratacağından çok daha fazla problem çözerdi ama bunu o anda düşünemedim.) Bir uyarıyla ve bir yıllık gözaltı cezasıyla kurtulmamın sebebi o pişmanlık itirafı mıydı emin değilim ama daha ciddi bir yaptırımla karşılaşmadım. 1974 yılında yürürlüğe giren Aile Eğitim Hakları ve Kişisel Mahremiyetin Korunması Yasası çerçevesinde, ailem olaydan haberdar edilmedi; sadece alkol ve uyuşturucuyla ilgili olaylar söz konusu olduğunda onlarla iletişime geçilebilirdi. Şiddet eylemi suçu beş yıl boyunca kayıtlarda kalacaktı. Sosyal çalışmalar eğitim fakültesine, mezuniyetimden

bir buçuk sene sonra başvurmamın sebebi buydu. Üniversite-
deyken disiplin cezasına maruz kalıp kalmadığım sorusuna, ha-
yır cevabı verebilmek istiyordum. Vi'nin yaptığı şeyi hiç kimse-
ye, hatta Ben'e ve Lauren'a bile söylemedim.

Öğrenci İşleri Ofisi'ndeki görüşmemden hemen sonra,
gündüz bakımevindeki mesaim başlamadan önce, aceleyle bir
kuaför salonuna gittim ve kuaföre saçlarımı yirmi santim kı-
saltmasını söyledim. Bu kısa kesim hayatımın en zorlayıcı saç
modeliydi ve yüzüme hiç yakışmamıştı. Ama kararımdan asla
pişman olmadım, zira o model sayesinde *Çelik Kaslar* kızları-
nın beni tanımasına engel oldum ve bu konuda mümkün olan
her önlemi aldığımı hissettim. Kuaför işini bitirdiğinde, Vi'nin
Mizzou'ya gelişinden bir gün önce gördüğüm rüyayı hatırladım.
Kuaför salonundaki aynaya bakarken, rüyamdaki kızın Vi olma-
dığını anladım; rüyamda kendimi görmüştüm.

Bölüm 8

COURTNEY'NİN HAMİLELİĞİYLE İLGİLİ tatsız haberden sonra, Whee-
linglerle birlikte çıkacağımız akşam yemeğinin –Amelia'nın ilk
et akşamı– iptal olacağını düşünmüştüm. Fakat cumartesi günü
öğleden sonra Hank'ten bir mesaj aldım. *17.30'da pizza, tamam
mı? Hemen cevap yazdım: Sizin için tamamsa bizim için de tamam.*

Sevdiğimiz ve sıkça gittiğimiz pizzacının mutfağında pence-
reler vardı. Çocuklar o pencerelerden, hamur yoğuran ve piz-
zaların malzemelerini hazırlayan mutfak ekibini seyredebiliyor-
lardı. Restoran erken saate rağmen kalabalıktı. Wheelinglerin
bir masa tuttuğunu görünce sevindim. Courtney bize el salladı.
Courtney de, Hank de her zamanki gibi görünüyordlardı sadece
biraz durgunlardı.

Courtney, sesindeki zorlama neşeyle, “Amelia ve ben pizza yapanları izlemek için seni bekliyorduk Rosie,” dedi.

“Rosie’yi götürmemi ister misin?” diye sordu Jeremy. “Tabii,” dedim.

Hank, Courtney’ye, “Amelia için salam mı söyleyelim yoksa jambon mu?” diye sordu.

Courtney gözlerini devirerek bana baktı. “Kana susamış bir kızımız var,” dedi. Bakışlarını tekrar Hank’e çevirdi. “Sen karar ver.”

Courtney, Amelia, Jeremy ve Rosie masadan uzaklaştıklarında Hank’e döndüm. “Nasılsın?” diye sordum. Hank benimle aynı anda, “Courtney sana hamilelikten bahsettiğimi hâlâ bilmiyor,” diye fısıldadı. Sakın bir şey söyleme.”

“Tabii ki söylemem,” dedim.

“Jeremy’ye bir şey anlatmadın, öyle değil mi?”

Owen’ı pusetten çıkarmaya çalışıyordum, Hank’le göz teması kurmanıştım. Masanın karşı tarafına baktığımda Hank’in yüzündeki huzursuz ifadeyi gördüm; arkadaşşıma yalan söylememi gerektiren türden bir ifade.

Yalan söyledim. Owen’ı kucağıma alırken, “Hayır hayır,” dedim. Hank’in hamilelikten mi yoksa test sonucundan mı bahsettiğinden emin değildim ama Jeremy’ye iki durumu da anlattığım için bunun bir önemi yoktu.

“Courtney bu gibi konuların mahrem kalmasından yana,” dedi Hank. Jeremy’ye her şeyi anlattığımı Hank’e söylemem gerektiğini hissettim. Bu durumda da, Hank’in asıl isteğı, Jeremy’nin Courtney’ye herhangi bir şey söylemesini engellemem olurdu. Hank, “Koca ağzımı kapalı tutmalıydım,” diye ekledi.

“Bilemezdin,” dedim. Owen’ın eline tutuşturacak bir oyuncak bulmak için ayağımanın dibindeki bebek çantasını karıştırdım.

İçinde turuncu yıldızlar olan saydam bir çingirak buldum. İşin doğrusu, Owen'ın oradaki varlığının yakışksız olduğunu hissediyordum, sağlıklı bebeğimle böbürleniyormuş gibiydim.

“Sabahın köründe bir yeni doğanla birlikte uyanmak istemediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum.” Hank gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Eşlerimiz ve kızlarımız masaya döndüğünde ağlıyor olursa, Courtney her şeyden haberim olduğunu hemen anlardı. Hank'i daha önce sadece bir kez, Barack Obama'nın başkan seçildiği akşam ağlarken görmüştüm.

“Kendini hırpalama Hank,” dedim. “Bunu yapamazsın. Her ne olursa olsun siz bu meseleyi mutlaka çözeceksiniz.”

Hank sessizdi, gözlerini birkaç kez kırptırdı. “Courtney kendi kafasında meseleyi çoktan çözdü,” dedi.

“Demek istediğin...”

Hank burnunu bir kez çekti –gözyaşı anı geçip gitmiş gibiydi– ve tekrar konuşmaya başladı. Ses tonu ağlamaklı değil sarkastikti. “Demek istediğim, Macelwane Madalyası'nı¹⁹ alnuş birinin geri zekâlı bir çocuğu olamaz.” O sırada genç bir garson masaya geldi. “Kusura bakmayın ama birkaç dakikaya daha ihtiyacımız var,” dedim. Fakat Jeremy ve Courtney kızlarla birlikte masaya döndüklerinde, Hank ya da ben herhangi bir şey sipariş etmemiştik, ne sipariş edeceğimizi bile konuşmamıştık. Bu durumun Courtney'yi rahatsız ettiği açıkça ortadaydı. Courtney, Jeremy'ye döndü. “Salam seviyorsunuz, öyle değil mi?” diye sordu.

“Seviyoruz.”

“Tamam o zaman,” dedi Courtney. “Bizim için mantarlı, sizin için de orta boy salamlı pizza istiyoruz. Amelia sizin pizzanızdan

19 Amerikan Jeofizik Birliği tarafından, yılın en başarılı üç jeofizik mühendisine, jeofizik bilimine yaptıkları olağanüstü katkı sebebiyle verilen prestijli bir ödül. –çn.

bir parça deneyebilir. Hangisi bizim garsonumuz?” Gözleriyle restoranı taradı.

“Amelia onların pizzasından yiyecekse onlar için büyük boy pizza sipariş etmeliyiz,” dedi Hank. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Fakat Courtney kaşlarını çattı. “Amelia sadece bir dilim yiyecek,” dedi. M n y  eline alıp ayağa kalktı ve sipariş vermek için kasaya gitti aslında burası sipariş vermek için kasaya kadar gitmeni gerektiren bir restoran değildi. Geri döndüğünde, elinde dört bira kupası vardı. O anda, Courtney Wheeling’in kadrolu bir profesör oluşunun ve benim olmayışımın sebebi- ni bir kez daha anladım. Courtney’yi bir süredir içki içerken görmemiştim. Hank’in de bira s rahisine baktığını fark ettim. Courtney kupaları bize dağıttı, masaya oturdu ve kendi kupasını havaya kaldırdı. “Verimliliğin şerefine,” dedi.

Yaklaşık otuz saniye boyunca, huzurun masaya geri döndüğünü düşündüm. Courtney kötü ruh halinden –onu bunun için suçlayamazdım– kurtulmuş gibiydi. Sonra doğruca bana baktı. “Kardeşin Orta Asya’da vakit geçirdi mi Kate?” diye sordu.

“Orta Asya mı?” Courtney’yi doğru duyup duymadığımdan emin değildim.

“Kardeşinin evindeki ibadet bayraklarından ötürü soruyorum.”

“Aa,” dedim. “Hayır. Kardeşim Orta Asya’ya hiç gitmedi.” Alacağım cevabın ne olacağına dair güçlü bir kuşkuyla, “Sen gittin mi?” diye sordum.

“Gittim,” dedi Courtney, birasından bir yudum aldı.

“Yaptığın araştırma için mi?” Courtney’nin data toplamak için şili’ye ve Endonezya’ya gittiğini biliyordum.

Courtney başını hayır anlamında salladı. “Sadece eğlenmek için. Üniversiteden sonra Nepal’de doğa yürüyüşü yaptım. Bu-

gün kendi kendime düşünüyordum, biri nasıl medyum olur? Bir sertifika alır mı? Geçmek zorunda olduğu bir sınav var mı?”

Courtney’ye baktım, gözlerimiz birkaç saniye boyunca birbirine kilitlendi. *Bebeğinde Down sendromu olduğu için üzgünüm,* diye düşündüm. *Kanal 5 Vi’yle röportaj yaptığı için üzgünüm, ama ikisi de benim suçum değil.* “Bildiğim kadarıyla yok,” dedim.

“Vi üniversitede ne okudu?”

Courtney her şeyi biliyor muydu? Ama bilmesine imkân yoktu. “Vi, Reed Üniversitesi’ne gitti ama okulu bitirmedi,” dedim.

“Üniversite diploması yok mu?”

“Courtney,” dedi Hank. “Eğer Vi’nin bir bilim insanı olmadığını kanıtlamaya çalışıyorsan, bu masadaki hiç kimse sana muhalefet etmez.”

Courtney dönüp kocasına baktı, sahte olduğu yan taraftan bile anlaşılan kocaman bir gülümsemeyle, “Ne?” dedi. “Sorularım onu rahatsız etseydi Kate bunu bana söylerdi.” Tekrar bana döndü. “Sorularım seni rahatsız ediyor mu Kate?” Başımı hayır anlamında salladım. Jeremy, Owen’ın oturmadığı boş dizimi masanın altından okşadı.

“Kardeşinin kehanetine gerçekten inanmıyorsun, öyle değil mi?” dedi Courtney.

Hank, çocuklarla birlikte Kaldi’nin Yeri’ne yürüdüğümüz sırada, medyum olmanın neden imkânsız kabul edildiğini anlamadığını söylemişti. Şimdi aynı şeyi tekrar etmesini beklemek gerçekçi bir şey değildi. Buna rağmen kendimi umutla beklerken buldum. Hank bir şey söylemeyince, “Bu epey karışık bir durum,” dedim.

Jeremy yumuşak bir sesle, “Bana karışık olmayan bir tek aile göster,” dedi. “Hey Amelia, duyduğuma göre bu akşam ilk kez et yiyecekmisin.”

Courtney, Jeremy'ye umursamaz bir bakış attı. "Yetişkin sohbeti yapmamız yasak mı?" diye sordu. "Eğer çocuklarımızın arkasına saklanıp sıkıcı sohbetler yapacaksak, çocuk parkında bunu yapabileceğim yüzlerce anne bulabilirim."

Jeremy, hâlâ yumuşak olan ses tonuyla, "Dilediğin konu hakkında konuşabiliriz," dedi. "Fakat Kate'i kardeşinin hareketlerinden sorumlu tutman, geçen akşam senin de belirttiğin gibi aptalca olur."

Courtney önce Hank'e, sonra Jeremy'ye baktı. "Kate kendini korumaktan aciz, narin bir çiçekmiş gibi davranıyorsunuz," dedi. "Sen narin bir çiçek misin Kate? Yoksa seni" –sesine sahte bir sempati ekledi– "rahatsız mı ediyorum?"

"Aslında bilmen gereken bir şey var," dedim, yüzümün kı-zardığından emindim. "Vi önümüzdeki hafta *Today* programına katılacak." Jeremy, Courtney'ye neden böyle bir şey söylediğimi daha sonra soracaktı. Ben de bu bilgiyi etrafa yayan kişi Jeremy olacakmış gibi, *Çünkü zaten öğrenecekti*, diyecektim. "Vi'nin üniversite diplomasına sahip olmaması programın yapımcılarını hiç rahatsız etmiyor sanırım," diye ekledim.

Courtney yüzüne kibir dolu bir ifade yerleştirdi. "İnsanlar iki haftadır hiçkırıldıkları ya da bir köpek balığı tarafından ısırıldıkları için *Today*'e çıkarlar. O programa çıkmak herhangi bir şey başardığı anlamına gelmez."

"Hadi ama Courtney," dedi Hank. "Vi, Kate'in kardeşi."

"Vi kamu sağlığına karşı bir tehdit!" diye karşılık verdi Courtney. Garson o sırada pizzalarımızı getirmemiş olsaydı, tartışma büyüyebilirdi. Yemeğimizin lojistiğiyle uğraşırken, Jeremy, Hank ve ben, Courtney'nin son yorumunu duymamış gibi davranacağımıza dair sessiz bir anlaşma yapmış gibiydik.

"Ben bunu istemiyorum," dedi Amelia. Hank'in tabağa koyduğu pizza diliminin üstündeki salamı gösteriyordu.

“O salam,” dedi Courtney.

“İstemiyorum. O kahverengi.”

“Salam kahverengi olur,” dedi Courtney.

“Ben kahverengi salam sevmiyorum.”

“Denemek bile istemiyor musun?”

Amelia başını hayır anlamında sallarken, Courtney ve Hank bakiştılar. Amelia bir kez daha, “Ben kahverengi salam sevmiyorum,” dedi.

Courtney pizza dilimindeki salamları ayıkladı. Amelia pizzanın ucunu ısırdı. “Bu çok lezzetli!” dedi.

Amelia’nın etle ilgili fikir değıştirmesinin Courtney için yeterince büyük bir zafer olabileceğini düşündüm. Courtney şimdi, bana da karşı muzaffer olma ihtiyacı hissetmeyebilirdi. Tereddütlü bir şekilde başka şeylerden –Loop’da bulunan ve denemek istediğimiz başka bir pizzacıdan, Citygarden’daki yeni restorandan– konuşmaya başladık. Fakat yemekten sonra, ayağa kalkıp ceketlerimizi ve çantalarımızı topladığımız sırada, ben Owen’ın araba koltuğunun kemerlerini bağlarken Courtney yanıma geldi. “Kardeşin gerçekten *Today*’e çıkacak mı?” dedi. “Yoksa beni sinir etmek için mi öyle söyledin?”

Courtney’yle teke tek kaldığımda ondan daha az çekindiğimi fark edip şaşırdım. Kocalarımız yanımızda olsalar ve benim tarafımı tutsalardı bile kendimi daha gergin hissedebilirdim. “İster inan ister inanma, hatta ben de ister inanayım ister inanmayayım, ama Vi söylediği şeye inanıyor. Bir deprem olacağını düşünüyormuş gibi yapmıyor, bir deprem olacağını düşünüyor.”

“Jeremy ona temel jeolojiden bahsedebilir. Bunu hiç düşünüdü mü?”

Courtney’le aramızda sadece otuz santim boşluk vardı ve etraf çok gürültülüydü. Courtney’nin cildindeki gözenekleri ve

sağ gözünün alt kirpiğindeki rimel birikintisini görebiliyordum. O anda, Courtney'nin sertliğinin altındaki esas kırılganlığı fark ettim. Courtney'nin kırılganlığı diğer insanlarınkinden farklı değildi. "Ne söylememi istiyorsun?" dedim.

Courtney, değer biçen ama duygu barındırmayan gözlerle bana bakıyordu. "Kaçamak cevaplara meyilli olduğunu hep düşünmüşümdür," dedi.

Arabaya bindiğimizde, "Courtney'nin aşırı stresli olduğunu biliyorum ama agresifliğine çok şaşırdım," dedim.

Jeremy sakın bir tavırla, "Evet, yemeği başka bir zamana ertelemeliydik," dedi. "Bence Courtney'nin tavrı kişisel değildi. Sen hasbelkader onun ilgi odağı oldun."

"Courtney için üzülüyor değilim."

"Üzüldüğünü biliyorum. İkinizin hayatında da bir sürü şey olup bitiyor," dedi Jeremy ve Forsyth Yolu'na girdi. "Courtney'nin bu akşamki tavırlarını savunacak değilim ama senin yerinde olsam ona biraz müsamaha gösterirdim," diye ekledi.

"Ona sert davrandığımı mı düşünüyorsun?"

Jeremy gözlerini bana çevirmeden, "Onun daha şimdiden yas tuttuğunu düşünüyorum," dedi.

Owen'ı yatağa yatırdığım sırada, cep telefonum Hank'ten gelen bir mesajla çınladı: *Bizden vazgeçme. Hâlâ arkadaş mıyız?*

Tabii ki, diye cevap yazdım.

Stüdyodayım, resim yapmıyorum.

Bir bira iç, diye yazdım.

Owen'ın gece iki beslenmesinden sonra uykuya daldım ama bir sonraki beslenme saatinden çok daha önce uyandım. Nere-

deyse sabah olduğunu düşündüm, fakat saatimdeki ışık düğmesine bastığımda saatin daha dört bile olmadığı görürdüm. Gözlerimi kapattım, kapatır kapatmaz tekrar açtım. 16 Ekim, diye düşündüm. Vi'nin depremi o gün gerçekleşecekti.

Pazar sabahı saat ona kadar bekledim ardından hemen kardeşimi aradım. "Bu tarih sana doğru geliyor mu?" diye sordum.

Vi bir süre sessiz kaldı. "Yanlış gelmiyor," dedi sonra.

"Peki doğru geliyor mu?"

"Kesin bir bilgi almadım. Ama olabilir. Deprem ayın on altısında gerçekleşebilir. Neden olmasın? Bu arada, *Today*'e çıkarırken giyecek bir şeyim olmadığını itiraf etmek bana acı veriyor. Babama doğum günü hediyesi bulmak için Galleria'ya gittiğimizde birkaç kıyafet almalıydım."

Seni kurnaz, diye düşündüm.

"Beni alışverişe götürebilir misin? Yemin ederim ki seni sadece şoför olarak kullanmıyorum. Moda tavsiyelerine ihtiyacım var."

"Öyleyse gerçekten umutsuz olmalısın."

"Aa, hadi ama. Sen şık bir kadınsın."

İşin doğrusu, son üç yılın büyük bölümünü aynı yeleğin içinde geçirmiştım. Yaprak yeşili örgü yeleğimi o kadar çok giymiştım ki Jeremy yeleğe Yeşilci adını takmıştı, bir süre sonra bana da Yeşilci demeye başlamıştı. Rosie'nin ilk doğum gününden bir ay önce, Noel'de, bana aynı renkte iki yelek daha hediye etmişti. Bu sayede, çamaşır yıkama günlerinde ve mamayla ya da tükürükle lekелendiğinde yeleğimden ayrı kalmamıştım.

"Bana kıyasla gayet şıksın," diyordu Vi. *Körlerin diyarında tek gözli adam kral olur*, demek istediğini hissedebiliyordum. Vi bu deyimini, birkaç yıl önce ettiğimiz kavgadan beri benim yanımda kullanmamıştı.

“Hadi söyle,” dedim.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Ben o meseleyi unuttum,” dedim.

“Şöyle söylesem nasıl olur? Sen bu senaryoda kraliyet ailesindensin. Gurur okşayıcı, öyle değil mi?”

“Şimdi dışarı çıkamam ama öğleden sonra seni alışveriş merkezine götürebilirim.”

“Owen’ı da getirecek misin?” diye sordu Vi. Aslında *Owen’ı getirme*, demek istiyordu. “Çocuklarla bütün hafta boyunca sen ilgileniyorsun,” diye ekledi. “Jeremy de payına düşeni yapsın.”

“Birkaç saat sonra tekrar konuşalım,” dedim.

Macy’de, Vi turuncu bir jile (onun seçimi), yuvarlak yakalı bej bir bluz (benim seçimim) ve V yakalı lila bir kazak (yine benim seçimim) denedi. Fakat bu kesimin onun göğüs yapısı için uygun olmadığı hemen anlaşıldı. Vi, prova kabiniindeki aynanın önünde dururken, “Memelerim ne zaman bu kadar sarktı?” diye sordu.

“Daha iyi bir sutyene ihtiyacın var, hepsi bu,” dedim. “Sakın alınma ama Lane Bryant’taki kıyafetleri denemeye ne dersin?”

“Şu büyük beden mağazasından mı bahsediyorsun?”

“Orada daha geniş bir koleksiyon bulabiliriz.”

Vi sıırttı. “Kelime oyunu mu yapıyorsun?”

Owen’ı evde bırakmıştım, bu yüzden etrafta rahatça dolaşabiliyordum. Lane Bryant’a gittiğimizde, çeşitli reyonlardan birkaç gömlek aldım ve askıları Vi’ye uzattım. “Şunlarla başla, prova kabiniinde buluşuruz,” dedim.

Beş gömlek daha buldum. Gömleklerin hiçbirisi beyaz ya da desenli değildi, çünkü yaptığım internet araştırması sırasında bu

tür giysilerin televizyon için uygun olmadığını öğrenmiştim. Vi'nin yanına giderken kendim için açık pembe bir bluz beğendim, en küçük bedenini elime aldım.

Prova kabinin kapısını açtığımda kardeşimin üstünde sadece siyah bir tunik ve külot olduğunu gördüm, halbuki ona denemesi için pantolon ya da etek vermemiştim.

“Üstündekinin elbise olmadığını biliyorsun değil mi?” diye sordum.

“Geri zekâlı değilim,” dedi Vi, sesi sevecendi. “Pantolonum tuniğin yukarı toplanmasına sebep oluyordu.”

“Kamera belden yukarını mı çekecek yoksa bütün vücudunu mu?”

Vi omuz silkti.

“Öyleyse bütün vücudunu çekeceğini farz edelim. Siyah kumaş pantolonun var mı?”

Vi alnını buruşturdu. “Var galiba.”

“Her ihtimale karşı siyah bir pantolon da alalım. Her zaman kullanabilirsin.”

“Günümüz kadınlarının gardırobunda birkaç adet siyah kumaş pantolon mutlaka bulunmalıdır,” dedi Vi, yapmacık bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. “Siyah kumaş pantolonlar çok şık ve kullanışlıdır.” Getirdiğim askıları kancaya taktım. Vi en önde ki pembe bluzu işaret ederek, “Bunu sevmedim,” dedi.

“O benim için,” dedim. Yeleğimi ve tişörtümü kabinin köşesindeki sandalyenin üstüne attım. Pembe bluzu askıdan aldığımda, arkasında en az iki düzine küçük düğme olduğunu gördüm. Emzirme sutyenimin –Rosie’nin bebekliğinden kalan ve kaldırma gücü Vi’nin sutyeninkinden daha fazla olmayan bej rengi nesnenin– içinde öylece durdum. Bu kadar çok düğmenin, bluzu satın alamayacağım anlamına geldiğini biliyordum.

“Denemeye devam et,” dedim Vi’ye. Ona kısa kollu mavi bir gömlek verdim. “Yeni favorim bu.”

Vi gömleği giydiğinde ben hâlâ bluzun düğmelerini açıyordum. Kardeşimle aynadan baktık. “Bu güzel oldu,” dedim.

Vi başını hayır anlamında salladı. “Bana göre değil.”

“Gerçekten çok zarif görünüyorsun.”

“Başkanlık seçimlerine katılan bir lezbiyen gibi görünüyorum.”

“Söylediğin şeyin en azından bir bölümü doğru, ha?”

Vi güldü. “Sence başkan seçilebilir miyim?”

Kolları dirsekte biten kırmızı bir bluzu kardeşime uzattım. “Bu işe yarayabilir,” dedim. Sonra, düğmelerinin yarısını açabildiğim pembe bluzla baktım ve bluzu denemeye karar verdim. Düğmeleri açma hızıma bakılırsa, Vi işini benden önce bitirecekti.

Bluzu kafama geçirirken, “Bu arada,” dedi Vi. “Tekrar araba kullanmaya başlayabilirim.”

Bluzun kafamda olmasına ve yüzümdeki şaşkınlık ifadesini gizlemesine sevindim. Sesimin normal çıkması için özen göstererek, “Öyle mi?” dedim.

“Görüştüğüm kadına –Stephanie– araba kullanmadığını söylemedim. Bunu anlayıp anlamayacağını bilemedim. Stephanie şu normal insanlardan biri olabilir. Jeremy gibi.”

“Tekrar buluştunuz mu?”

“Geçen akşam sinemaya gittik.”

Stephanie bir erkek olsaydı, Vi’ye onunla öpüşüp öpüşmediğini sorardım. Vi’nin kendi Jeremy’sini bulmasını elbette istiyordum, onun Jeremy’si bir kadın olsa bile. Fakat Vi’nin bir kadınla öpüştüğünü düşününce kendimi tuhaf hissediyordum. Kafam hâlâ bluzun içindeyken, “Peki eğlendin mi?” diye sordum.

“Fena değildi. Hayatımın en iyi gecesini filan yaşamadım tabii ki.”

“Daha ikinci buluşmanızdı. Beklentilerini makul tutmalısın. Bu arada, eve dönerken arabayı kullanmak istersen kullanabilirsin.”

“Aa, hayır,” dedi Vi. “Yıllardır direksiyon başına geçmedim. Önce alıştırma yapmalıyım, mesela boş bir otoparkta.”

“Önümüzdeki hafta şehir dışına gidebiliriz.” Bluz hâlâ yüzümdeydi. Sağ kolumu kafamın üstüne kaldırmıştım çünkü bluzun sağ kolu dirseğime dolanmıştı. Bluzun yakasını sol kolumla aşağı çekmeyi denediğimde, narin kumaşın yırtılma sesini duyup, donakaldım. “Vi,” dedim. “Sanırım sıkıştım.”

“Gerçekten mi?” Vi’nin sesi daha şimdiden neşe doluydu.

“Yardım edebilir misin?”

“Bir Lane Bryant bluzuna nasıl sıkışabilirsin? O kadar şişman değilsin.”

“Düğmeleri açar mısın lütfen?”

“Telefonumun kamerası olsaydı keşke. Bir dakika, senin telefonunun kamerası var, öyle değil mi?” Vi gülüyordu. Sıcaktan bunalmama ve bu pembe saten hapishaneden bir an önce kurtulmak istememe rağmen ben de gülmeye başladım.

“Fotoğrafımı çekersen seni öldürürüm,” dedim. “Sadece düğmeleri çöz.”

Vi arkama geçti, düğmeleri açmaya başladı. Kardeşimin sessiz bir sevinçle titrediğini hissedebiliyordum. “Senden nefret ediyorum,” dedim.

“Kımıldama,” dedi Vi. Hareketsiz durmaya çalıştım. “Saçların...” dedi kardeşim, ama cümlesini tamamlayamadı. Tekrar denedi. “Saçların düğmelere dolanmış. Bir itfaiyeci makasına ihtiyacımız var sanırım.”

Durumu eşit ölçüde komik ve dayanılmaz buluyordum. Sağ kolumu hareket ettirdim ve kumaşın yırtılma sesini bir kez daha duydum.

“Aman Tanrım,” dedi Vi. “Ne kadar kalitesiz bir kumaşmış. Tamam, bütün düğmeleri çözdüm.”

Sol kolumu, sağ kolumla paralel olacak şekilde yukarı kaldırdım. “Bluzu çıkart,” dedim. “Ama çok dikkatli ol.”

Bluz en sonunda kafamdan çıktığında, kendimi bir mağaradan kurtulmuş gibi hissettim. Aynaya bakınca yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu gördüm. Vi kahkaha attı. Ağzını eliyle kapatarak, “Özür dilerim,” dedi. “Ama kendini görebilseydin sen de gülerdin.”

“Bana o kadar şişman değilsin dediğin için teşekkür ederim.”

“Tamam, her zamankinden daha zayıf olduğun söylenemez,” dedi Vi. Tersyüz olmuş pembe bluzu düzeltiyordu. “Ama sen bir bebek makinesisin. Bu senin suçun değil.”

Bol ve pamuklu olan tişörtümü giydim. Tişörtün üstüne yeleğimi geçirdim. Pembe bluzu Vi’den almak için elimi öne uzattım. “Artık bebek yapma makinesi değilim,” dedim. “O defteri kapattık.”

“Şimdi böyle diyorsun.” Vi hâlâ kırmızı bluzun içindeydi. Bluzun fırfırlı yakasının onu bir palyaço gibi gösterdiğini düşündüm.

“Ne giymen gerektiğini kesinlikle buldum,” dedim. “Birkaç sene önce bir düğünde giymek için aldığım gümüş rengi bir bluzum var.”

“Senin kıyafetlerin bana olmaz.”

“O bluz olur. Hamileyken almıştım.”

“Artık zayıf olmadığını söylediğim için beni cezalandırıyor musun?”

“Bluzu giydiğimde sadece beş aylık hamileydim. Dümdüz bir bluz, altına kaşkorse giyiliyor. Bir kaşkorse de var. Saçını ve makyajını yapması için birini gönderecekler mi?”

“Öyle bir şey söylemediler.”

“Öyleyse ikisini de ben yaparım. Kamera ekibi saat kaçta gelecek?”

“Beş buçukta.”

“Tanrım.”

“Biliyorum. Ama New York’ta saat altı buçuk olacak. Benim röportajım da yedi de yayınlanacak.”

“Canlı mı?”

“Doğu Kıyısı’nda canlı. Burada bir saat gecikmeli.”

“Saat beşte gelirim.” Kardeşimle, çekim sırasında onun yanında olup olmayacağımla ilgili bir konuşma yapmamıştık. En başta, Vi bunu istese de onun yanında olmaya tahammül edemeyeceğimi düşünmüştüm, ama şimdi rahatladığımı hissediyordum çünkü kardeşim için pozitif bir netice yaratabilirdim. Peki Vi’yi televizyona çıkmaması için ikna etmeye çalışmaktan ne ara vazgeçmiştim? Bunu yapmak için geç kaldığıma ne zaman karar vermiştim? Kameralar çalışmaya başlayana kadar geç kalmış sayılmazdım.

“Ben gelmeden önce duş al,” dedim. Eğer televizyon kanalı bir makyöz gönderirse, gelen kişi benim yaptığım şeyi geliştirmekle yetinir.”

“Beni bir fahişeye benzetme sakın,” dedi Vi. Kırmızı bluzu çıkarıyordu. Ben de diğer kıyafetleri, pembe bluz da dahil olmak üzere, aldığım yere geri götürüyordum. Tezgâhtar kadına bluzda yarattığım hasardan bahsetmeyi düşündüm. Fakat pembe bluzda gözle görünür bir değişiklik yoktu.

“Vi,” dedim. “Televizyona çıkmak büyük bir şey, bunu biliyorum, ama bir deprem olacağından kesinlikle emin misin?”

Vi hiç tereddüt etmeden cevap verdi. “Evet,” dedi. “Kesinlikle eminim.”

Çarşamba sabahı saat dört kırk beşte arabaya bindiğimde hava serin ve karanlıktı. Vi’ye mesaj yazdım: *Uyandın mı? ve Henüz uyumadım* cevabını aldım. *Harika*, diye düşündüm.

Big Bend ve Manchester arasındaki yolda çok az araç vardı. Radyoda Rihanna’nın “Umbrella” isimli şarkısı çalmaya başladığında sesi sonuna kadar açtım. Owen ve Rosie arabadayken bunu yapamıyordum. Erken saate ve Vi’nin ulusal bir televizyon kanalına çıkma sebebinin sarsıcılığına rağmen, içimin heyecanla dolduğunu hissediyordum. Çünkü Vi ulusal bir televizyon kanalına çıkacaktı! Karanlıkta araba kullanırken tecrübe ettiğim ruh hali, Jeremy’nin bir konferans için başka bir şehre uçarken ya da konuşma yapmak için başka bir üniversiteye giderken deneyimlediği ruh hali miydi? Jeremy hem bize –bir aileye– hem de başka bir hayata sahip olabilirdi. Halbuki ben, sadece bize sahip olmanın yolunu biliyordum.

Vi’nin evindeki bütün ışıklar yanıyordu ve bütün perdeler açıktı. Vi sahanlık merdiveninin son basamağında durmuş sigara içiyordu. Ben henüz kaldırımda yürümeye bile başlamamışken, Vi bana seslendi. “Üç aydır tek sigara bile içmemiştim, ama çok stresliyim. Röportajı iptal edeceğim.”

Göğsümde bir kıpırtı hissettim; içimdeki duygu karmaşası bir kedi gibi geriniyordu. Vi’nin röportajdan vazgeçmesi beni sevindirirdi çünkü ikimiz de bizi bekleyen utançtan kurtulmuş olurduk, ama aynı zamanda o muhteşem sabahı asla yaşayamazdık. Karanlıkta araba kullanırken kazandığım ivme kaybolurdu.

Sabahın dört çeyreğinde boşuna uyanmış ve Owen'a boş yere biberon hazırlamış olurdum. "İptal etmek mi istiyorsun?" dedim.

"Hayır." Vi elindeki sigarayı, içinde en az yirmi tane izmarit olan kırmızı bir kâse, gereksiz bir gayretle söndürdü. "İşler son zamanda pek iyi gitmiyor," dedi. "Bu röportaj hiçbir işe yaramasa bile bana birkaç yeni müşteri kazandırır. İnsanlar manevi hayatlarına hiç değer vermiyorlar. Tasarruf etmeleri gerektiği halde bir kahveye beş dolar veriyor ama kendi enerjilerini beslemek için bir kuruş harcamıyorlar."

Bu tür konuşmalardan nefret ediyordum ve Vi bunu biliyordu. Kardeşim, beni rahatsız etmeye çalışmadığına göre, televizyon için prova yapıyor olmalıydı. Röportajı iptal edeceğini söylemesi de bir blöften ibaretti. Belki de ben, onu durdurabileceğime inanmak istemediğim için, kendi kendime onun blöf yaptığını söylemiştim. Aslında kardeşimi durdurabileceğimden emindim. Ben ne kadar ateşli davranırsam, Vi beni söndürmek için o kadar çaba gösterirdi. Ama kardeşimi nazıkçe yönlendirmek ve onun kendi başına bir karar vermesine müsaade etmek daha doğru olmaz mıydı? Vi, *Today* programına ortaparmağım göstermekten keyif alacak türden bir insandı. Onu bu yöne doğru itmemiştim çünkü kehanetinin doğru olmasından endişeleniyordum.

Vi'nin makyajını salonda yaptım. Kardeşimin elinde bir zamanlar bana ait olan iki taraflı ayna vardı. Vi kül tablası gibi kokuyordu ama televizyon başındaki insanlar bunu fark etmeyecekti. Vi'nin gözüne kalem çektiğim sırada, salonun geniş penceresinden, karanlık sokağa park eden yayın minibüsünü gördüm. Kalbimin hızlandığını hissettim. Röportaj gerçekten yapılacaktı. Ben evin kapısını açarken Vi gümüş rengi bluzu giymeye gitti, bluzu daha önce denemiş ve içinde güzel görünmüştü.

“Violet Shramm?” dedi beyzbol şapkası takan bir adam. “Ben Bill Sichko, prodüktör.” Elini öne uzattı ve benimle sert bir şekilde tokalaştı.

“Ben Violet’in kardeşiyim,” dedim. “Kendisi birazdan burada olacak.”

“Bir adın var mı Violet’in kardeşi?”

“Kate.”

Başparmağıyla arka tarafı işaret ederek, “Kameramanımız Tim ve sesçimiz Sully,” dedi. “Röportajı yapıyor muyuz?”

“Galiba,” dedim. Adam güldü. Sesimdeki tereddüitten ötürü güldüğünden emindim.

Vi odasından çıkana kadar, Bill Sichko bütün evi dolaşmış ve röportajı salonda yapmaya karar vermişti, şimdi kameramanla konuşuyordu.

Vi’ye döndüm. “Harika görünüyorsun,” dedim. “Gerçekten.”

Vi sıırttı. “Hamile kıyafetleri bana çok yakışıyor.”

Bill, Vi’nin oturumlar sırasında kullandığı havalı koltuğa değil, müşterilerini oturttuğu ucuz sandalyelerden birine oturmasını istedi. “Kimse fark etmeyecek,” dedi.

“*Today*’in kadrolu ekibi misiniz?” diye sordum.

Bill başını hayır anlamında salladı. “Bizim merkezimiz St. Charles’ta.”

Sesçi adam salonun köşesindeki su fışkiyesinin kaldırılmasını istedi. Vi sandalyeye oturmuştu, bluzunun içinden yaka mikrofonunun kablosu geçiyordu. “Fışkiyeyi küvete koyabilirsin,” dedi bana. Ben banyodayken kapı çaldı. Gidip kapıyı açtım. Eşikte siyah takım elbiseli bir kadın duruyordu, elindeki karton kutunun içinde üç kahve vardı. “Sen Kate olmalısın,” dedi. “Ben Stephanie. Elini sıkardım ama üstüne kahve dökmekten korkuyorum.”

Kadını görür görmez, NBC'nin yerel iş ortaklarından biri olduğunu anladım. Onun hakkındaki yanlış izlenimimi, daha tanıştığımız için memnun olduğumu söylerken düzeltmek zorunda kaldım. Stephanie bizden beş yaş kadar büyüktü, kahve-rengi saçlarının arasında beyaz şeritler vardı, çekici bir kadındı ve kesinlikle kilolu değildi. "Kahveni nasıl içtiğini bilmiyorum ama Vi'nin sütlü ve şekerli içtiğinden eminim," dedi.

O sırada kendi zihnimde yaptığım şey –tek fıncanlık kahve hakkımı bu kadar erken saatte kullanmamın doğru olup olmayacağına düşünmemin yanı sıra– kardeşim için Stephanie'ye karşı temkinli olmak değil, Stephanie gibi bir kadının kardeşimde ne bulduğunu merak etmektir. Stephanie hayatını yoluna koymuş bir yetişkin gibi görünüyordu. Karton bardağın plastik kapağını kaldırdım, fındık aromasını kokladım, kahveden bir yudum aldım. "Sade kahve tamamdır, teşekkür ederim," dedim.

Stephanie benim ardından salona girdi. Vi sandalyede dimdik oturuyordu. Sesçi adam Vi'nin kulağına bir kulaklık yerleştiriyordu. Vi ile Stephanie'nin birbirlerini nasıl selamlayacaklarından emin olmadıklarını fark ettim. Bunun sebebi hem ilişkilerinin çok yeni olması, hem de televizyon ekibinin varlığıydı. Sonra, Stephanie kararlı bir şekilde öne eğildi, Vi'nin başını öptü –evden ayrılırken ben de Jeremy'yi böyle öpmüştüm, kardeşimin yüzündeki makyajı hesaba katarak bunun doğru bir hareket olduğunu düşündüm– ve geri çekildi. "Sana kahve getirdim," dedi. "Meraklanma, tarçın aromalı değil. Ama kahven şimdilik bende kalsın."

"Rujunu bozmak istemezsin Vi," dedim.

"Rujumun bozulması dertlerimin en küçüğü," diye karşılık verdi Vi. "Kalp krizi geçirmek üzereyim." Bana suçlayıcı bir bakış attı. "Matt Lauer benimle röportaj yapacak ama ben onu göremeyeceğim," dedi. "Ben şu şeye bakmak zorundayım." Bir

tripodun üstüne yerleştirilmiş kamerayı işaret etti. “Matt’in sadece sesini duyacağım.”

“Derin nefesler al,” dedi Stephanie. “Nefesini burnundan al ve ağzından ver. Harika bir iş çıkaracaksın.”

“Otuz saniye içinde yayındayız Violet,” dedi Bill. Benim kalbim de deli gibi atmaya başladı.

Bill şimdi, “Beş, dört, üç, iki...” diyordu. Ben salonun giriş kapısında, Stephanie’nin yanında hiç kımıldamadan duruyordum ve nefes nefese kaldığımı hissediyordum. Vi yıllardır bu kadar güzel görünmemişti. Bu röportajın bir felakete dönüşmeyeceğini ummak çok mu fazla olurdu? Matt Lauer’in tuhaf bir şekilde tanıdık olan sesini duydum. “Şimdi St. Louis, Missouri’ye dönüyoruz. St. Louis’teki yerel bir medyumun geçen hafta yaptığı tahmin birçok vatandaşı huzursuz etti. Violet Shramm, yakın gelecekte büyük bir deprem olacağına dair inancını kamuyla paylaştı. Uzmanlar, Violet Shramm’in bir felaket tellalı olduğunu söylüyorlar. Fakat Shramm, insanların hayatlarını kurtarmak istediğini iddia ediyor. Programımıza hoş geldin Violet Shramm.”

Çok kısa bir gecikme oldu. “Beni konuk ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Vi.

“Yaptığın tahminle birçok insanı tedirgin ettin,” dedi Matt Lauer. Benim aklımdan geçen ilk şey, *Bu bir soru değil*, oldu. İkinci şey, *Neden Vi’ye birlikte prova yapmamızı önermedim?* idi.

Fakat Vi, samimi ve güven verici bir ses tonuyla, “Amacım insanları korkutmak değildi Matt,” dedi. O anda kardeşimin bu işin altından kalkacağını anladım. Sunucunun adını böyle mağrur bir tavırla telaffuz etmesinden hoşlanmıştım. “Fakat bana bir bilgi bahşedildi,” dedi Vi. “Ben de bu bilgiyi diğer insanlarla paylaşmamın önemli olduğunu düşündüm.”

“Depremleri önceden tahmin etmenin imkânsız olduğunu söyleyen bilim insanlarına ne cevap vereceksin?”

“Hepimiz kendi görüşümüzden sorumluyuz.” Matt Lauer’in sorularından sonra hâlâ gecikme oluyordu, ama gecikmenin Vi’nin tereddüdünden değil teknik bir meseleden kaynaklandığı anlaşılıyordu, çünkü Vi sıcak bir şekilde gülümsüyordu. Vi’nin savunmacı bir tavırla konuşmamasının iyi olduğunu düşündüm. “Ben bir mesaj aldım. Dürüst olmam gerekirse, bu acil bir mesajdı. İzleyicileriniz, bu ülkede yaşanmış en büyük depremin, 19. yüzyılda Missouri’de gerçekleştiğini bilmiyor olabilirler Matt.”

“Evet, New Madrid depremi. Buna rağmen, bazı insanlar, kalabalık bir tiyatrodan yangın var diye bağırıldığını düşünebilirler.”

“Yangın var diye bağırıyorum çünkü bir yangın çıkmak üzere.”

“Depremin çok yakında gerçekleşeceğini söylüyorsun, biraz daha kesin konuşabilir misin?”

Vi’nin yüzündeki ifade hâlâ sakın ve sarihti. Vi başını evet anlamında salladı. “16 Ekim,” dedi.

“Vay, ben buna kesin konuşmak derim,” dedi Matt Lauer. “Verdiğin tarihe sadece iki hafta kaldı. Şimdi, mesaj aldığını söylerken ne kastettiğini açıklayabilir misin? Sesler mi duyuyorsun? Ölülerle mi konuşuyorsun?”

“Bunlar güzel sorular Matt. Bu işi yapan farklı insanlar, farklı yollarla mesaj alırlar. Benim için çeşitli şeylerin kombinasyonu söz konusu. Bazen rüyalar, bazen bilinçli imgeler, bazen de salt sezgi. Koruyucu adını verdiğim ruhani bir rehberim var. Depremle ilgili uyarıyı ondan aldım.”

“İlginç.” Matt Lauer’ın yüzünü göremiyordum ama sesinde hem şüphe hem de saygı olduğunu duyabiliyordum. İki duyguyu aynı anda yansıtmak ustalık gerektiren, zor bir işti. Belki de Matt Lauer bu beceri sayesinde başarılı bir televizyoncu olmuştu. “Peki sen depreme nasıl hazırlanıyorsun? 16 Ekim’de nerede olacaksın?”

“Eğer sorduğun şey buysa, eyaletten kaçmayacağım. Muhtemelen birkaç şişe su ve buna benzer şeyler depolayacağım.” Vi asla acil durum malzemeleri depolamazdı. O malzemelere sahip olmasının tek yolu, her şeyin benim tarafımdan onun evine taşınmasıydı. Bunu yapacağıma dair zihinsel bir not aldım. “Florida’da yaşayanlar kasırga sezonunu bilirler,” dedi Vi. “Burada, Orta Batı’da yaşayanlar da baharın hortum sezonu olduğunu bilirler. İnsanlara vereceğim tavsiye, bu ayı deprem sezonu olarak görmeleri ve ona göre hazırlık yapmalarıdır. İzleyicilerinize iletmek istediğim en önemli şey, bu işten hiçbir kazancım olmadığıdır. Deprem sigortası satmıyorum. Müşterilerime her zaman şunu söylerim; tamam, Koruyucu’dan aldığım mesaj bu. Bu bilgiyle ne istiyorsanız onu yapın. Ben sadece aracıyım.”

“Bunlar, üstünde ciddi ciddi düşünülmesi gereken şeyler,” dedi Matt Lauer. “St. Louis’te yaşayan medyum Violet Shramm’le konuştuk. Kendisi, iki hafta sonra büyük bir deprem olacağını söylüyor ve insanları uyarıyor. Programımıza katıldığın için teşekkür ederiz Violet.”

“Ben teşekkür ederim Matt.”

Sonra Matt Lauer’in, “Az sonra ‘dev’ lakaplı bir fareden ve yeni dövme trendlerinden bahsedeceğiz,” dediğini duydum. “Bizden ayrılmayın.” Sonra müzik başladı ve Bill kameranın arkasından ayrıldı. “Aman Tanrım,” dedi Vi. “Bluzum terden sırlıklam oldu. Koltuk altlarım şelaleye döndü.”

“Mikrofonu kapalı, öyle değil mi?” dedim.

“Mikrofonu açık ama artık yayında değiliz.”

“Çok sakindin Vi,” dedi Stephanie. “Muhteşemdin.”

“Harikaydın,” dedim. “Gerçekten harikaydın.”

“Keşke soruları biz de duyabilseydik,” dedi Stephanie. “Programı internette izlemek için sabırsızlanıyorum.”

Gözlerimi kısıtım ve kafa karışıklığıyla Stephanie'ye baktım. Soruları biz de duyabilse miydik? Sonra, Matt Lauer'ın sorularını sadece Vi'nin duyabildiğini anladım. Bunu düşünmek bile istemiyordum ama bir şekilde Vi'nin kafasının içine girmiştim. Bunu bilerek yaptıysam, kendi kendimle imzaladığım anlaşmayı ihlal etmiştim. Peki bu istemsizce olduysa, hâlâ suçlu sayılabilir miydim? Bu, uykuda gezinirken diyet bozmak gibi bir şeydi.

Sesçi adam Vi'nin mikrofonunu çıkarırken, "Büyük bir depresyon olacağına gerçekten inanıyor musun?" diye sordu.

"Üzgünüm ama evet," diye karşılık verdi Vi.

Adamlar malzemelerini topladılar ve salondaki eşyaları eski yerlerine koydular. Evden ayrıldıklarında saat altı buçuk bile olmamıştı. "Gidip makyajımı sileceğim," dedi Vi. "Bir saat içinde geri dönmezsem takviye güç gönderin."

Vi gittiğinde Stephanie güldü. "Kardeşin bugüne dek tanıştığım en büyüleyici insan," dedi.

"New Age tiplerine aşına değilsin sanırım," dedim. Stephanie'nin, onun lehine bir şey söylediğini anlayıp anlamayacağından emin değildim.

Stephanie tekrar güldü. "Bizim gibi bilişim insanlarına kıyasla çok ilginçler," dedi. "Bilişim demişken, saat dokuzda Central West End'de bir toplantım var, ama toplantıdan önce Violet'i kahvaltıya götürebiliriz diye düşündüm. Biraz daha vaktin var mı?"

Stephanie, Vi'nin yaptığı işi fazla önemsenmeyen ve kesinlikle rahatsız edici olmayan bir meslek gibi görüyordu. Antarktika'da bir araştırmaya katılmak ya da bir film yıldızının asistanı olmak gibi. Vi'nin medyumluğu Stephanie için çok ilginçti ama itici ya da gülünesi değildi.

Kahvaltı davetini reddetmem gerektiğini düşündüm; iki çocuğumdan da uzaktım ve çocukların uyanmasına çok az kal-

muştı. Fakat Vi'nin ulusal televizyona çıkması, beni evdeki sabah rutininden muaf tutardı. "Aklında neresi var?" diye sordum.

"Four Seasons otelindeki restoranın manzarası harika, ama Violet'in daha çok seveceği başka bir yer biliyorosan..."

"Four Seasons kulağa çok iyi geliyor," dedim. Denny's gibi bir yere gideceğimizi düşünmüştüm. Four Seasons'a çocuksuz gitmek krallara layık bir değişiklik olurdu. Otel birkaç yıl önce nehrin hemen yanına inşa edilmişti ve ben oraya bir kez bile ayak basmamıştım. Aslında, şehir merkezine en son ne zaman gittiğimi bile hatırlamıyordum. "Fazlalık olur muyum?" diye sordum.

"Burada fazlalık olan biri varsa bile o sen değilsin Kate," dedi Stephanie. "Ayrıca, ikizini tanımadığım sürece Violet'i nasıl gerçekten tanıyabilirim?"

Daha önce çıktığım hiçbir erkek, Jeremy dahil, Stephanie gibi bir hassasiyet ifadesinde bulunmamıştı.

Stephanie, kendi kendini düzeltmek istiyormuş gibi, "İkinizin aynı insan olduğunu söylemeye çalışmıyorum tabii," dedi. "Seni tanımak istememin sebebi de bu aslında."

"Seni şimdiden uyarayım," dedim. "Vi'yle kıyaslanınca ben çok sıkıcı biriyim."

"Ah Kate," dedi Stephanie. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Şehir merkezine gitmek için yola koyulmadan önce, Vi'nin evinin önündeki kaldırımda lojistik bir kararsızlık yaşadık. Stephanie şehir merkezine üç ayrı arabayla gitmemiz gerektiğini düşünüyordu. Kahvaltıdan sonra farklı yerlere döneceğimiz hesaba katılırsa bu gayet mantıklı bir fikirdi. Ama Vi yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Stephanie'ye döndüm, "Vi'yi otele sen götür, ben de eve geri getireyim," dedim. "Böylece ikimiz de televiz-

yon yıldızıyla aynı arabaya binmiş oluruz.” Bence, Vi’nin medyumluğunu sorun etmeyen Stephanie, onun araba kullanmıyor oluşunu da sorun etmezdi, ama bu açıklamayı yapmak bana düşmezdi.

Vi’yi kahvaltıdan sonra eve bırakmak, benim kendi evime daha geç döneceğim anlamına da geliyordu. Ama Vi, Stephanie’nin Volvo’suna binerken minnettar gözlerle bana baktı ve verdiğim karardan emin olmamı sağladı.

Şehir merkezine vardığımda cep telefonumdan Jeremy’yi aradım. Telefon açıldığında, “Program yayınlanıyor mu?” diye sordum.

“Şimdi bitti. Vi gayet iyiydi.”

Jeremy’nin sesinde tereddüt olduğunu hissettim. “Gerçekten, ne düşündün?”

“Vi harika görünüyordu. Profesyonel bir makyöz olabilir misin. Rosie, ‘Televizyondaki kadın Vi teyzeme benziyor,’ dedi.” Rosie’nin programı seyretmesinden hiç hoşlanmamıştım. Jeremy bunu sezmiş olmalıydı çünkü bir saniye sonra, “Merak etme, konuşulanları anlamadı. Dikkati başka yerdeydi,” dedi. “Vi depremin 16 Ekim’de gerçekleşeceğini söyleyerek yeni bir medya fırtınası yarattı. Kıyamet kehaneti yapmış gibi oldu.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” Bu tarihin belirlenmesine katkıda bulunduğumu Jeremy’ye söylemeli miydim?

“Belki de böylesi daha iyi oldu,” diye devam etti Jeremy. “Ayın on altısı gelip geçecek. Kehanet sonsuza dek havada kalacağına geçerliliğini kaybedecek. Eve geldiğinde bu konuyu daha detaylı konuşuruz. Denver’daki konferansının 16 Ekim’de olduğunu unutmadın öyle değil mi? Cuma gününe denk geliyor.”

“Gerçekten mi?” Şimdi Jeremy’ye hiçbir şey söyleyemezdim. Eğer söylersem, o tarihi özellikle seçmiş gibi görünürdüm.

“Hemen cevap verme ama bir şey soracağım,” dedi Jeremy. “Sen ve çocuklar benimle birlikte gelseniz nasıl olur? Kalacağımı otelin kapalı havuzu var. Küçük bir Colorado tatili yapabiliriz.”

Bu bazı açılardan çok cazip bir fikirdi. Fakat Rosie ve Owen’la birlikte yaptığımız son uçak yolcuğu –Jeremy’nin Virginia’da yaşayan ailesini ziyarete gitmiştik– epey sorunlu geçmişti. Çocuklarla beraber Denver’a uçmak, onları yabancı beşiklerde uyutmak, hep birlikte küçük bir otel odasında kalmak ve Jeremy konferanslara katılırken çocuklarla üç gün boyunca tek başıma ilgilenmek; kulağa tatil yapmak gibi gelmiyordu. İşin doğrusu, Rosie’yi Jeremy olmadan yüzmeye bile götüremedim, çünkü Rosie’ye ve Owen’a aynı anda göz kulak olamazdım. Ayrıca, babamı ve Vi’yi St. Louis’te bırakmak istemezdim, ikisinin de şehirden ayrılmayacağından emindim.

“Bunu biraz düşün,” dedi Jeremy. “Vi’yi televizyonda gören insanlardan e-posta almaya başladım bile.”

“Kimlerden?”

“Bir bakayım. Sally’den, Karaböcek’in karısından ve Xiaojian Marcus’tan.” Bu insanlar; Jeremy’nin kuzeninin karısı, Jeremy’nin üniversitedeki en yakın arkadaşının karısı ve Jeremy’nin bölüm başkanının, Washington Üniversitesi Tıp Fakültesi’nde profesörlük yapan karısıydı. Xiaojian hiç çocuk doğurmamıştı ve Jeremy’yle nişanlandığımızda, iyi bir anne olmakla iyi bir çalışan olmanın müktebilen münhasır olduğunu söylemişti. Xiaojian, Jeremy’ye e-posta gönderdiyse, konuyu kocasına da anlatmıştı. Yani Jeremy’nin patronu, deprem kehanetinde bulunan medyumun Jeremy’nin baldızı olduğunu biliyordu. Ama Jeremy bu durumu dile getirmeyecekse, ben de getirmeyecektim. “*Today* programını yalnızca kadınlar mı seyrediyor?” diye sordu Jeremy. “Bu arada, Owen bir patlama yarattı.”

“Hangi pantolonunu mahvetti?”

“Gri olanı.”

“Pantolonu bir poşete koy ve bodrum merdiveninin başına bırak.”

“Tamamdır.”

“Henüz eve gelmiyorum,” dedim. “Çekime Stephanie de – kardeşimin kız arkadaşı ya da her neyse– geldi. Vi’yi kahvaltı için Four Seasons’a götürmemizi istedi. Senin için sorun olur mu? Bugün on bire kadar dersin yok, öyle değil mi?”

“Four Seasons mı? Bu kadın Vi’yi gerçekten seviyor olmalı.”

“Xiaojian neler yazmış? Aşağılayıcı şeyler mi?”

“Tek satır yazmış. ‘Baldızını az önce televizyonda gördüm,’ demiş.”

“Karının aynı anda hem anne hem de iş kadını olmayı başaramayacağı konusunda haklı çıktığımı için hâlâ böbürleniyorum, yazmamış mı?”

“Xiaojian o sohbet üstüne senin kadar kafa yormamıştır, buna emin olabilirsin,” diye karşılık verdi Jeremy. Ahizeyi ağzından uzaklaştırarak, “Kardeşinin de oyuncakla oynamasına izin ver Rosie,” dedi. Ahizeyi tekrar ağzına yaklaştırdı. “Git ve şık lezbiyen kahvaltısının tadını çıkar.”

Gümüş sofrta takımı büyük ve ağırdı. Masa örtüsü beyaz ve kalındı. Bir vazonun içinde taze güller vardı. Kahvaltının sonlarına doğru masamıza gelen kadın, daha önce hiç görmediğim biriydi. Ellili yaşlarındaydı, koşu şortu ve kırmızı bir tişört giymişti. Kıyafeti ortam için o kadar uygunsuzdu ki, kadının bu tür şık mekânlarda sıkça bulunan ve bu yüzden mekânların şıklığına karşı duyarsızlaşan biri olduğunu tahmin ettim. Kadın doğrucu Vi’ye baktı, azarlayan bir ses tonu kullanarak, “Sizi az önce televizyonda görmedim mi?” dedi.

“Aa,” dedi Vi. Yabancılar tarafından tanındığı için şaşırdığı son an buydu. “Evet, sanırım gördünüz.”

“Genelde sabah programlarını seyretmem, ama üst katta koşu bandındaydım,” dedi kadın, eliyle yukarıyı işaret etti. “St. Louis’te yaşamadığım için çok mutluyum! Buraya bir toplantı için geldim ve Tanrı’ya şükürler olsun ki bu öğleden sonra evime dönüyorum.”

“Vi’den imza mı istiyorsunuz?” diye sordu Stephanie. Sarkastik mi davranıyordu? Görünüşe göre değildi.

Kadın yüzünü buruşturdu. “Hayır,” dedi. “Duş almam gerek.” Tekrar Vi’ye baktı. “Sizi tanıdığımı biliyordum,” dedi kendinden memnun bir şekilde.

Kadın gittikten sonra, “Bu çok tuhaftı,” dedi Vi. Durumdan bütünüyle hoşnutsuz değildi ama bu tür karşılaşmalar yaşayacağını düşünmediği de belliydi.

“Bunlara alış tatlım,” dedi Stephanie. Şaşırtıcı olan şey *tatlım* kelimesi değil, Stephanie’nin sesindeki gururdu. Vi yaptığı işi hangi noktada Stephanie’ye açıklamıştı? *Today* programına çıkacağından bahsettiği sırada mı yoksa daha önce mi? Peki böyle bir sohbet nasıl açılmıştı? Jeremy’ye önsezilerimden ilk bahsedişimi hatırladım. Bir konser izlemek için arabayla Kansas’a gitmiştik, geri dönüş yolunda ona sezgilerimi anlatmıştım. Fakat biz birkaç gündür değil altı haftadır birlikteydik ve ben bu zamanın bile böylesi bir itirafın ağırlığını kaldırabileceğinden emin değildim. Üstelik, ben önsezilerimi istemsiz ve mahrem şeyler olarak tarif etmiştim; bizzat çağırdığım, uğraş edindiğim ve televizyonda insanlarla paylaşacağım şeyler olarak değil.

Hesap geldiğinde Stephanie hemen öne atıldı. “Birlikte ödeyelim,” dedim.

Stephanie kredi kartını deri defterin arasına koyuyordu. Başını hayır anlamında salladı. “Ben ısmarlıyorum,” dedi. “Her sabah muhteşem ikizlerle kahvaltı etmiyorum sonuçta.”

“Ama bir güzellik kraliçesiyle çıktın,” dedi Vi. Başıyla beni işaret etti. “Anlat ona.”

Stephanie güldü. “O başka bir hayattaydı. Ayrıca, çıkmak doğru kelime midir bilemiyorum. Arkansas’ta, Cave City denen küçük bir kasabada büyüdüm ve lisedeyken kasabanın Bayan Karpuz’uyla küçük bir kaçamak yaşadım.”

“Resmi unvanı Bayan Karpuz olan bir kız,” dedi Vi, çok eğleniyordu.

“Şimdi üç çocuğu ve tesisatçı bir kocası var,” dedi Stephanie.

“Evli Bayan Karpuz olmuş,” dedi Vi.

“Sanırım hepimiz bir açıdan ünlüüz,” dedi Stephanie.

Vi’yle birlikte arabaya bindiğimizde, “Stephanie’yi sevdim,” dedim.

“Göreceğiz.”

“Sorun nedir? Bence çok eğlenceli bir kahvaltıydı.”

“Onun bir kadın olmasının haricindeki sorunu mu soruyorsun?” dedi Vi, sırıttı. “Lezbiyenler ilişkilerinin çok hızlı ilerlemesini isterler. Stephanie benimle aynı evde yaşamaya hazır.”

“Gerçekten mi?”

Vi radyoya uzandı, pop müzik kanalından klasik rock kanalına geçti. “Sen banyoya gittiğinde, Stephanie bu akşam buluşmaktan bahsetti. Bir haftadan az bir sürede altıncı kez!”

“Senden hoşlanıyor,” dedim.

“Stephanie güzel mi sence?” Vi’nin sesi şaşırtıcı şekilde kırıldı. İşin bu kısmını unuttuğumu düşündüm; yeni biriyle

birlikte olmaya başladığında, onun sana dolaylı olarak sunduğu özelliklere uyum sağlamaya çalışırdın. Önce o özelliklerin neler olduğunu anlamaya çalışır, sonra da onlara ayak uydurup uyduramayacağına karar verirdin.

“Evet,” dedim.

“Bayan Kebach’a benziyor sanki,” dedi Vi. Güldüm. Bayan Kebach ilkokuldaki müzik öğretmenimizdi. Derslerde bize ksilofon çaldırırdı ve “Çekin, çekin, küreklerinizi çekin” şarkısını söyletirdi.

“Gerçekten benziyor!” dedim. “Ama Bayan Kebach da güzeldi. Demek istediğim...” Duraksadım. “Senin Bayan Kebach’la çıkacağını hiç düşünmedim ama o güzel bir kadındı. Peki Stephanie’ye bu akşamla ilgili ne cevap verdin?”

“Ajandama bakacağımı söyledim.”

“Onunla oyun oynama Vi.” Bir minibüsün yanından sol şeride geçtim, sonra kardeşime baktım. “Açıksözlü ve dürüst birine benziyor.”

“Bir zamanlar bilge bir kadın bana ne söylemişti biliyor musun?” dedi Vi. “Homoseksüel hayatın çok karışık olduğunu söylemişti. Ve her şeyin eşit olduğunu. Bir erkekle çıkmalıyım.”

“Ama hiçbir şey hiçbir zaman eşit değildir.”

Hank ve Courtney’nin o gün genetik uzmanıyla görüşeceğini biliyordum ama görüşmenin kaçta olduğundan emin değildim. Rosie’yle Owen’ın öğle uykusundan uyanmasını bekledim, sonra Hank’e mesaj yolladım. Onun Courtney’yle birlikte olabileceğini düşünerek üstü kapalı bir şeyler yazdım: *Buralarda mısınız? Her şey yolundadır umarım...* Otuz saniye sonra Hank’in cevabı geldi: *Bahçedeyiz, bize gel.*

Rosie, Owen'ın pusetini itmeme yardım etti. Bahçe yolunu kullanarak Wheelinglerin arka bahçesine gittik. Hank ve Amelia top oynuyorlardı. Courtney'nin bahçede olmadığını görünce rahatladım. Hank'in Amelia'ya, "Sadece kaleciler ellerini kullanırlar," dediğini duydum. Hank bize doğru döndü. Görünüşü ve tavırları normaldi, ama ben bir sorun olduğunu biliyordum.

"Amelia'yla top oynamak ister misin Rosie?" diye sordum.

"Rosie tebeşir istiyor," dedi Rosie.

Hank'e dönerek, "Zahmet etme," dedim. Ama Hank, bahçe oyuncaklarını koydukları plastik kovanın kapağını çoktan açmıştı. (Pirius marka araba kullanan, organik pamuktan üretilmiş giysiler giyen ve et tüketmeyen Wheelinglerin bile plastik eşyaları olduğunu görmek beni rahatlıyordu.)

Owen'ı çimenlerin üstüne serilmiş battaniyeye oturttum, oyuncaklarını yanına koydum. "Bir ahtapot çiz baba!" diye bağırdı Amelia. Hank bahçe yolunda yere çömelmişti, elindeki tebeşiri kaldırıma sürüyordu, kızlar Hank'e doğru eğilmişlerdi. Onların yanına gittim, ahtapot resmini bitirmek üzere olan Hank'i seyrettim, onun sanatsal kabiliyetlerini sık sık unutuyordum. Hank bir kedinin dış hatlarını çizmeye başladı. Kedinin bıyıklarını bitirdiğinde tebeşiri Amelia'ya uzattı. "Sen ahtapotu boya. Rosie sen de kediye boya," dedi. Ellerindeki tebeşir tozunu temizleyip yanıma geldi. "Courtney hamileliği sonlandırmaya kararlı," dedi.

"Çok üzgünüm Hank."

"Baba, Rosie resmimi mahvediyor," diye bağırdı Amelia. Rosie kedinin yüzünü karalıyordu.

"Sakin ol Amelia," dedi Hank. "Bırak da Rosie istediği gibi boyasın." Ardından bana döndü. "Üniversitedeyken, hamileliği sonlandırma hakkını savunan bir yürüyüşe katılmışım. Bos-

ton'daki Beacon Hill'de yürümüştüm, pankart açmıştım. Bu operasyonun yasal olması gerektiğine inanıyordum. Ama şimdi kendi karımın bunu yapacağını düşününce..." Hank sustu, yine ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Bir dakika sonra, kendini toparlamış bir halde, "Courtney bir daha denemek istemediğini söylüyor," dedi. "Bu hamileliğin büyük bir hata olduğunu düşünüyor. Biz sadece bir çocuk istiyorduk, sonra fikrimizi değiştirdik, o zamandan beri her şey kötü gidiyor; doğurganlık problemleri, hamilelik gerçekleştiğinde başlayan mide bulantıları, şimdi de bu. Courtney her şeyi arkamızda bırakalım ve hayattan tekrar keyif alalım diyor."

"Şu anda her şeyin çok zor olduğundan eminim."

"Öyle, ama Courtney fikrini çok nadir değiştirir."

Owen dizlerinden destek alarak oturur pozisyona geçti. "Aferin," dedim. "Kendi kendine oturmayı başardın." Oğlum gururlu ve dişsiz bir gülümsemeyle bana baktı.

"Normalde Courtney'nin inatçılığına hayranlık duyarım," dedi Hank. "Ödevini geç teslim etmeye çalışan bir öğrencisinin mazeretlerini dinlemeyi reddettiğinde ya da onu küçümseyen yaşlı bir bilim insanına karşı fikirlerini savunduğunda onunla gurur duyarım. Ama böyle bir durumda inatçılık edemezsin. Hamileliği bir kalemde silemezsin."

"Sen hamileliğin sonlanmasını istemiyor musun?" diye sordum, Hank'le aynı dili kullanmam gerektiğini hissetmiş ve *kürtaj* kelimesini telaffuz etmemiştim.

"Seçeneklerimizi gözden geçirmemiz gerekir diye düşünüyorum."

"Courtney birkaç gün sonra başka türlü hissedebilir."

Hank başını hayır anlamında salladı. "Operasyon önümüzdeki salı günü yapılacak. Mümkün olsa, Courtney operasyonu bugün yaptırırdı."

O sırada yeleğimin cebindeki telefonum çaldı. “Pardon Hank,” dedim. “Aryan Jeremy mi bir bakayım.”

Jeremy’ydi. “Wheelinglerin evinde misin?” diye sordu. Sesinde endişe verici, tuhaf bir sertlik vardı.

“Evet. Neden?”

“Seni az önce evden aradım. Sesli mesaj kutusu tamamen dolu. Mesajları dinledim. Bütün aramalar Vi’nin kehanetiyle ilgili. Bugün e-postalarını kontrol ettin mi?”

“Hayır. Sesli mesajlar yabancılardan mı yoksa tanıdığımız insanlardan mı? Yabancı biri beni nasıl bulabilir? Vi’yle aynı soyadını bile taşımıyoruz.” O anda, hazırlık yaptığım şeyin *bu* olduğuna dair gecikmiş bir farkındalığa vardım. Hayatımın yarısından çoğunu kendi görünmezliğimin temellerini atarak geçirmiştım. Vi ise, bundan çok daha uzun zamandır, kendi teşhihrinin temellerini atıp durmuştu. Onun hazırlığının ve gücünün benimkinden baskın çıkmasının hiç de şaşırtıcı olmayacağını düşünürken midemin burulduğunu hissettim.

“St. Louis o kadar büyük bir yer değil,” dedi Jeremy. “İnternet çağında dünya bile o kadar büyük bir yer değil.”

“Kimler aramış?”

“En başta benim annem, babam, kardeşim ve senin Miz-zou’daki arkadaşın Meredith. Ayrıca *Riverfront Times*’ta çalıştığını ve editörünün seninle aynı liseye gittiğini söyleyen bir muhabir. *Riverfront Times*; müzikten, restoranlardan, yerel siyasi skandallardan bahseden ve transseksüel eskortların reklamlarını yayımlayan haftalık bir dergiydi. St. Louis’e geri döndüğümde dergiyi okumuştum ama anne olduğumdan beri elime bile almanuştım. “Janet de mesaj bırakmış,” diyordu Jeremy. “Travis’in annesi olduğunu söyleyen Elise isimli biri de.”

Janet benim eski bir dostum ve iş arkadaşımdı. Rosie’nin müzik kursunda Travis isimli bir çocuk olduğunu hatırlar gi-

biydim. Ama Travis'in annesi, benim Vi'nin ikizi olduğumu nasıl bilebilirdi? Violet Shramm ile Kate Tucker arasında nasıl bağlantı kurabilirdi?

"Şehirden ayrılmayı planlayıp planlamadığını soruyor," dedi Jeremy. "Lisedeyken bebek bakıcılığı yaptığın bir ailenin annesi de aramış. Melissa Barret miydi?"

"Melissa Garret," dedim.

"Birkaç tane de... Neyse, seni üzmem istemiyorum. Ben fazla önemsemedim."

Midem yine buruldu. "Ne?" dedim.

"İsimsiz aramalar vardı. Sadece iki tane. Bir tanesi, 'Kardeşine sorumsuz biri olduğunu söyle,' diyordu. Diğeri de, 'Yangın!' diye bağırıp kapatmış."

"Tamam," dedim, yutkundum. "Anladım."

"Yangın diye bağırın adam eşek şakası yapıyor gibiydi. Diğeri de kendini beğenmiş, yaşlı bir öğretmene benziyordu. Mesajları sildim, ama şimdi keşke silmeseydim diyorum. Çünkü anlatırken kulağa daha tuhaf geliyorlar. Aslında abartılacak bir şey yoktu." Ama Jeremy'nin sesindeki o sertlik gerçekten vardı, Jeremy bu durumdan hiç hoşlanmamıştı.

"Peki şimdi ne yapmalıyız?" diye sordum.

"Bugün babanla konuştun mu? Bahse girerim ki muhabirler tarafından taciz ediliyordur. Ama bu akşam, yemeği dışarıdan isteyelim ve sadece dinlenelim. Tayland yemeğine ne dersin?"

Jeremy'nin tek tavsiyesi bu muydu? Tayland yemeği!

"Bu meselenin bizi etkilemesine izin veremeyiz Kate," dedi Jeremy. "Bu sadece Vi'yle ilgili."

Ama ben daha o sabah Vi'nin makyajını yapmıştım. Altıncı sınıftan lise son sınıfa kadar onunla birlikte yemek pişirmiş ve annem bizi yarı yolda bırakmamış gibi davranmıştım. Otuz

dört yıl önce onunla aynı insandım. Bu mesele elbette benimle ilgiliydi.

Telefonu kapattım. Hank utanmazlıkla ve merakla bana bakıyordu. “Telefonumuz deli gibi çalıyormuş. Vi’nin bu sabah *Today*’e çıkması olay olmuş,” dedim.

“Bir dakika, program bugün müydü?” dedi Hank. “Ve bana söylemek için şu ana kadar bekledin mi?” Hank sadece ilgili değil aynı zamanda heyecanlı görünüyordu, bahçeye geldiğimden bu yana ilk kez kederinden kurtulmuştu.

“Röportajı burada yaptılar, New York’ta değil. Vi’nin evinde. Vi, Matt Lauer’la konuştu.”

“Gidip hemen seyredelim. Sırf hayatım darmadağın oldu diye Vi’nin Matt Lauer’la konuşmasını izlemek istemeyeceğimi mi düşündün? Kardeşinin neye ihtiyacı var biliyor musun?”

“Bir ağızlığa mı?”

“Bir basın danışmanına.”

“Vi’nin basın danışmanına ihtiyacı yok.”

“Basın danışmanı kullanan yegâne kişiler, uyuşturucu bağımlısı yeni yıldızcıklar değiller. Basın danışmanları medyayla nasıl baş edileceğini bilirler. Vi *Today*’e çıktıysa başka programlardan da teklif alacak demektir. Courtney’le benim üniversiteden tanıdığımız bir kadın, Los Angeles’ta basın danışmanlığı yapıyor. Ona bir e-posta yazayım mı?”

Bu teklif bana çok Harvard-vari göründü. Hank bir basın danışmanının ne işe yaradığını bilmekle kalmıyor, bir basın danışmanı tanıyordu. “Kadının Vi’ye yardım etmesi Courtney için sorun olmaz mı? Ayrıca o kadın gibi bir basın danışmanı dünyanın parasını istemez mi?”

“İyi bir basın danışmanı Vi’nin bu işten para kazanmasını sağlayabilir. Bildiğim kadarıyla, bazı televizyon kanalları sadece

röportajlar için değil, kişisel fotoğraflar gibi şeyler için de telif hakkı ödüyorlar. Vi bir kitap anlaşması yapabilir, hatta kendi televizyon programını sunabilir.”

“Aman Tanrım.”

Hank gülümsedi. “Umduğun şey bu değil miydi? En iyisi ben Emma’ya bir e-posta yazayım. Kendisi Vi’ye yardım edemezse bile, yardım edebilecek bir sürü insan tanıyordur. En azından bu işlerin aşağı yukarı ne kadara mal olduğunu söyler.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Hank’in Courtney’yle ilgili soruma cevap vermediğinin farkındaydım.

Hank afacan bir ifadeyle, “Hey,” dedi. “Şu anda bir işe yaradığım için mutluyum.”

Bölüm 9

ÜNİVERSİTEDEKİ ÜÇÜNCÜ YILIMDA, bir pazar akşamı babamı aradım. Bir noktada, beş dakikalık konuşma hakkımızı epey aştığımızı fark ettim. Saatile baktım. On iki dakikadır telefonda olduğumuzu görünce şaşırdım. Sonra babam, “Annen yattı,” dedi. “Doktor annenin fibromiyaljisi için yeni bir ilaç yazdı. İlaç onu yoruyor.” Babam bunları rahat bir tavırla söylemişti, annemin fibromiyalji teşhisini daha önce konuşmuşuz gibi. O zamanlar fibromiyaljinin ne olduğunu bilmiyordum, öğrenmek için internete girdiğimde de kelimeyi yanlış yazmıştım. Şaşkınlık, nezaket ve korkaklık karışımı bir duyguyla, babama hastalıkla ilgili hiçbir şey sormadım. Birkaç gün sonra Vi’ye e-posta yazdım: *Annemle babamın fibromiyalji hakkında konuştuklarını duydun mu hiç? Fibromiyalji de ne Tanrı aşkına?*

Mizzou’ya başladığımdan beri eve çok nadir gidiyordum. Gilbert Caddesi’ndeki evimizde ebeveynlerimle yalnız olmaya

tahammül edemiyordum. Vi ara sıra ziyarete geliyordu ama asla uzun kalmıyordu. Ona sinemaya gitmeyi ya da öğle yemeği için buluşmayı teklif ediyordum, fakat Vi geceleri çalışıyor ve günün büyük bir bölümünü uyuyarak geçiriyordu. Bazen merak ediyordum; kardeşim, yurttan benimle kaldığında ve ben onunla birlikte olmak için zaman bulamadığımda kendini böyle mi hissediyordu?

Ben'i St.Louis'e götürmek ve aile evimi onun gözlerinden görmek, oraya yalnız gitmekten daha beterd. Bu mutsuzluklar mozolesi benim büyüdüğüm yer miydi? Ben'e, çocukluğumda her şeyin daha iyi olduğunu anlatmaya çalıştım. Mutfaktaki tabaklar, salondaki televizyon ve banyodaki havlular, ben daha küçükken bu kadar eski ve demode değillerdi. Çünkü *henüz* eskimemiş ve demode olmamışlardı.

Ben, ailemin evine geldiğinde o gülünç konuk odasında kaldı. Ailem, yatağın üstündeki katlanmış havluların bütün tuhaflikları telafi etmesini beklerdi ama havluları oraya annemin mi yoksa babamın mı koyduğunu hiç bilmezdim. En başlarda, o odanın ziyaretten ziyarete sadece Ben tarafından kullanıldığını düşünüyordum. Daha sonra, babamın artık konuk odasında uyuduğunu anladım çünkü komodinin altında babamın tansiyon ilacının boş kutusunu bulmuştum. Ama bunu öğrenmeden önce bile, konuk odasındaki büyük yatağa gitmektense, Ben'i gizlice kendi odama alırdım. Ben benimle sevişmeye çalışırdı ve ben ağlamaya başlardım; seks yüzünden değil –o ilk seferden sonra seks çok daha iyiye gitmişti–, ailemin ve geçmişin pençesine düştüğümden.

Annem eskiden de hayatla ilgili büyük bir çaba göstermezdi ama fibromiyalji teşhisinden sonra ya çabalamaktan tamamıyla vazgeçmişti ya da bunu yapacak gücü kaybetmişti. Bir zamanlar küçük ev işleriyle uğraşırdı ama şimdi akşamüstü beşe kadar

yatakta kalıyordu. Beşten önce sadece doktor randevuları için yaktan çıkıyordu. Babam o günlerde, annemi doktora götürmek için işe gitmiyordu. Eve gün ortasında geldiğim zamanlarda, beklendiğime dair tek işaret, ön kapıdaki paspasın altına bırakılmış anahtar oluyordu. Babam her akşam dondurulmuş yiyecekler yiyordu –ziyaretlerim sırasında ben de aynı şeyi yapıyordum–, annemse portakal suyu, kraker ve sürülebilir çedar peyniriyle besleniyordu. Annem yorgunluk sebebiyle üniversite mezuniyetime katılamadı, babam da onu evde tek başına bırakmak istemedi. Yani mezuniyet törenimde ebeveynlerim yoktu. Vi ve Patrick bir son dakika sürprizi yaparak törene geldiler. Önceden haber verselerdi, muhtemelen gelmemelerini söylerdim ama her şeye rağmen onları gördüğüm için sevinmiştim. Ben'in ailesi hepimizi, ayrıca Ben'in iki kız kardeşini ve büyük-babasını, Columbia'nın en şık restoranına götürdü. Vi istakoz yedi. Vi de Patrick de kişi başı dörder kokteyl içtiler.

Vi, ailemizin evinden, benim asla yapamadığım bir şekilde ayrılmıştı. Odamızdaki bütün eşyalarını alıp götürmüştü, Kız Kardeşler Diyarı tabelasını bile almıştı. Halbuki benim eski kıyafetlerim hâlâ gardıroptaydı, Nipher ve Kirkwood Lisesi yıllık-larım raftaydı, 1986 yılında masa lambama yapıştırdığım gözlüklü kaplumbağa çıkartması hâlâ oradaydı.

Üniversite yıllarının yaz mevsimlerinde Columbia'da kaldım ve bakımevinde tam zamanlı olarak çalıştım. Mezuniyetten sonra, Ben'le birlikte Lincoln Park'ta tek odalı bir ev tuttuk. Üniversiteden sonraki ilk Şükran Günü'nde, Chicago'da, çoğunu Mizzou'dan tanıdığımız arkadaşlarımız için yemek daveti verdik. Çocukluğumdaki Şükran Günü yemeklerinin aksine, güveç için dondurulmuş değil taze ıspanak kullandık ve kremayı marketten almak yerine kendi ellerimizle yaptık. Bu durum, yirmi iki yaşındaki insanlara özgü bir gurur duygusuyla dolmama sebep oldu. (Yine aynı zamanlarda, bir akşam yemeği

sonrasında, “Lahananın geri kalanını gübre yapacağım,” dedim Ben’e. Yaşadığımız binanın arkasındaki küçük bahçede, organik gübre üretmeye yarayan bir kompost kovası vardı. Kendimle ilgili böbürlendiğim her şey o tek cümlenin içinde saklıydı, eski beni geride bıraktığımı düşünüyordum.) Noel’de, Ben’le birlikte, onun Indianapolis’te yaşayan ailesini görmeye gittik. Aynı kalıp bir sonraki yıl da tekrarlandı; Chicago’da Şükran Günü, Indianapolis’te Noel. Babam, aralık ayının başlarında, “Birkaç gün için eve gelemezsin sanırım,” dedi. Gelemeyeceğimi söyledim. Yakın zaman önce Ben’le birlikte nişan yüzüğü bakmaya gitmiştik, evlilik teklifini St. Louis’te almayı kesinlikle istemi-yordum.

Vi, Noel arifesinde çalışıyordu ama Noel günü eve gidecekti. Babam da akşam yemeği için biftek pişirecekti. Annem, Noel arifesinde, her zamanki gibi akşam yemeği yemeden yatağa gitmiş. Saat sekizde, artık babamla paylaşmadığı yatak odasının kapısını kapatmış. Karısının çok geç saatlere kadar uyuduğunu bilen babam, yatak odasının kapısını tam yirmi saat sonra Vi’nin gelmesinden biraz önce çalmış. Cevap alamayınca kapıya tekrar vurmuş, sonra bir kez daha. Odaya girdiğinde, annemi kendinden geçmiş bir halde yatakta yatarken bulmuş, hemen 911’i aramış. Eve gelen acil servis görevlisi, annemin öldüğünü söylemiş. Vi arabasıyla evin önüne vardığında, sadece ambulans değil, bir itfaiye kamyonu ve polis aracı da gördü, hepsinin ışıkları yanı-yormuş.

Annemin öldüğünden gün boyunca habersizdim. Yedi aydır eve gitmemiştim. O gün öğleden sonra, annemin hâlâ uykuda olduğunu bilerek –tek pişmanlığım budur– iyi yıllar dilemek için babamı aradım. Bu, Ben’in Indianapolis’teki aile evinde gerçekleşen yemek davetinin ardından oldu. Mutfaktaki telefonu kullandım. Telefonu kapattığımda, sıradan tatil hüznüyle

karıştırdığım yürek burucu bir üzüntü deneyimledim. Mutfak kapısının diğer tarafında Ben'in sülalesi vardı; yetişkinler fazla yedikleri için sızlanıp futbol seyredirken, çocuklar şeker yiyor ve yeni oyuncaklarıyla oynuyorlardı.

Belki de on dakika boyunca mutfakta tek başıma oturdum. Buzdolabının kapısına iştirilmiş fotoğraflara baktım. Birinin içeri girmesini bekledim, çünkü bu sayede kendimi toplamak zorunda kalacaktım, bayram ruhumu kaybetmiş gibi görünmek istemiyordum. Ben'in ailesi neşeli ve gürültücüydü. Annesiyle babası benimkilerden çok daha genç görünüyordu. Buzdolabındaki fotoğraflardan biri onlara aitti. On üçüncü evlilik yıldönümlerinde çekilen fotoğrafta birbirlerine gülümsüyorlardı, adam smokin giymişti, kadının üstünde kırmızı renkli kolsuz bir elbise vardı. Başka bir fotoğrafta, Ben'in kız kardeşlerinden biri genişçe gülümsüyordu, maratonunu henüz bitirmişti. Bir dağın tepesinde çekilmiş diğer fotoğrafta, büyük kız kardeş küçük kız kardeşin arkasındaydı, parmaklarını kardeşinin kafasının üstüne eşek kulağı şeklinde yerleştirmişti. O fotoğrafın yanında, bütün ailenin bir kumsalda çekilmiş resmi vardı. Fotoğraflara bakarken, birdenbire, Ben'le evlenemeyeceğimi anladım. Bu kadar normal ve mutlu bir aileye sahip hiç kimseyle evlenemezdim. Ben'in annesi bir keresinde, hayattaki en büyük isteğinin, çocuklarının her birinin, onları çok sevecek insanlarla evlenmesi olduğunu söylemişti. Bir rol için seçmelere katıldığımı ve rolü kapmaya çok yakın olduğumu hissetmiştim. Fakat fotoğraflara bakarken, o rolü istemediğimi fark ettim. Benim ailem ile Ben'in ailesi arasındaki fark, her zaman çok acı verici olacaktı.

Salona döndüğümde Ben'in yanına gittim, ona başımın ağrıdığını ve erken yatacağımı söyledim. Yüzündeki hayal kırıklığına bakılırsa, Ben evlilik teklifini o gece yapmayı planlamıştı. Belki de tuğla evlerle dolu soğuk ve karanlık bir sokakta yürüyecektik.

Belki de bütün kuzenler, kardeşler, anneler ve babalar odalarına çekildikten sonra, şöminenin başında oturacaktık. Dışlerimi fırçalarken midemin burulduğunu hissettim. Ben'in ailesinin birlikte yatmamızı sorun etmediği çift kişilik yatağa girdim. (Lise-deki erkek arkadaşım Tom Mueller'in annesinin aksine, Ben'in annesi beni çok seviyordu. Chicago'daki evimize meyve kokulu sabunlar ve çikolatalar gönderiyordu, hediye kartlarını "Sylvia Anne" diye imzalıyordu.)

Ben'le birlikte Chicago'ya dönmemize daha iki gün vardı, yani evlilik teklifini iki gün daha bertaraf etmek zorundaydım. Chicago'ya döndükten sonra, Ben'in, aile evinde gerçekleşmeyen evlilik teklifini telafi etmek için yapacağı yeni planları da savuşturmak zorunda kalacaktım. Bütün bunları düşününce yorulduğumu hissettim. Ben'den ayrılmak istediğim yoktu; sadece, işlerin daha yavaş ilerlemesini istiyordum, beklemek istiyordum. Annemin ölümünden sonraki akşam, uykuya dalarken düşündüğüm şeyler bunlardı. Rüyamda annemi değil, bir çimenliğin karşı tarafından bana seslenen Vi'yi gördüm, onu duymazdan geldim.

O zamanlar cep telefonum yoktu. Ben'in soyadı Murphy'di. Fakat Vi ya da babam, Ben'in babasının ilk adını bilmiyorlardı. Indianapolis'teki bilinmeyen numaralar servisini aramaları hiçbir işe yaramazdı, bana ulaşmaları imkânsızdı. 26 Aralık akşamı, Ben'in babasının çalışma masasındaki bilgisayarın önünde otururken, Vi'nin gönderdiği e-postayı gördüm: *Beni acilen ara*. Nabzım hemen yükseldi. Normalde, gidip Ben'in annesini bulur ve şehirlerarası bir telefon görüşmesi yapmak için izin isterdim. Bunu yapmak yerine, çalışma masasındaki telefonu kaptım ve Vi'nin ev numarasını tuşladım. Telefon beşinci çalışta Patrick tarafından açıldı. Patrick, arayanın ben olduğumu anladığında, "Çok üzgünüm Daze," dedi.

"Ne oldu?" diye sordum.

“Kahretsin. Vi’nin sana ulaştığını sanıyordum,” dedi Patrick. “Annen öldü.” Önce Patrick’in şaka yaptığını düşündüm, ama sonra hıçkırıklarını duydum.

Yutkundum. “Ama nasıl?” diye sordum.

“Acil servis görevlisinin babana söylediğine göre, annenin ilaçlarından biri ters etki yaratmış. Annen uykudaymış.”

Annemin birçok reçeteli ilaç kullandığını biliyordum. Komodindeki ilaç şişesi ormanını görmüştüm, ama ilaçların hangi hastalıklar için olduğunu bilmiyordum.

“Vi şu anda sizin evde,” dedi Patrick.

O akşam Ben’le birlikte St. Louis’e gittik, oraya varmak dört saat aldı, meteoroloji kar yağışı uyarısında bulunmuştu ama kar taneleri biz St. Louis’e varınca düşmeye başladı. Babam bizi kapıda karşıladı. “Eve geldiğin için mutluyum,” dedi, sesi çatallıydı. Babamın arkasında Vi vardı, eski bir Nebraska Üniversitesi kazatması giymişti, gözleri şiş ve kırmızıydı.

Annemin cenazesi, katıldığım ilk cenazeydi. Manchester Yolu’ndaki cenaze evinde bir tören düzenlendi, sonra Oak Hill Mezarlığı’nda defin gerçekleştirildi. Mizzou’daki arkadaşım Lauren cenazeye gelmek istemişti ama memleketi Tampa’da avukat asistanlığı yapıyordu ve tatili çalışarak geçirmek zorundaydı. Babamın Omaha’da yaşayan erkek kardeşi karısıyla birlikte geldi. Patrick ve annesi, Vi’nin restorandaki iş arkadaşları, babamın birkaç meslektaşı, üç beş komşu ve Spriggs ailesinin dört üyesi de cenazedeydi. Pete Spriggs yirmili yaşlarının sonuna gelmiş ve yusyuvarlak bir adama dönüşmüştü. Onun, Vi’yle bana, “Siz ikizsiniz çünkü iki tanesiniz,” demesini beklediğimi, defin işlemi bittikten ve herkes dağıldıktan sonra fark ettim, ama Pete bunu söylememişi.

Tören sırasında annemin nasıl görüldüğünü hatırlamakta zorlandım. Gözümün önüne birkaç fotoğraf geliyordu ama onu etrafta dolaşırken ya da benimle konuşurken hayal edemiyordum. Bunlar yerine, Vi'nin lisedeki insan hakları dersinde söylediği bir şeyi hatırladım. "Annemiz, ırkçılık karşıtı hareketler sırasında Arkansas'taki Little Rock kasabasında yaşasaydı, lise binasına girmeye çalışan siyah öğrencilerin yüzüne tükürürdü," demişti Vi. Kardeşimin bu yorumunu beynimden uzaklaştırmaya çalıştım.

Cenazeden sonra amcamız, yengemiz, Patrick ve annesi öğle yemeği için bize geldiler. Yemek, Patrick'in o sabah Schnucks'tan aldığı sığır etlerinden ibaretti. Patrick telefonda annemin öldüğünü söylediği andan beri, kendimi Ben'in yanında gergin ve huzursuz hissediyordum. Ben'in evlenme teklifini reddetme fırsatı bulamadığım, ilişkimizi resmi olarak bozmadığım, onunla birlikte St. Louis'e geldiğim ve cenazede onun yanında durduğum için mutluydum, fakat onunla evlenemeyeceğimin hâlâ farkındaydım. Bunu yapamazdım.

Ciddi olarak evlilikten bahsetmeye başladığımızdan beri, Ben'le aramızda iki gerginlik noktası oluşmuştu. Nişan yüzüklerimizi iki gerginliği de çözmeden seçmiştik. İlk nokta, Ben'in Çinli bir bebek evlat edinmek istememesiydi. Konuyla ilgili sayısız konuşmanın ardından, "Bunun kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama çekik gözlü çocuklarımız olduğunu hayal edemiyorum," demişti Ben.

Bu şoke edici bir ifadeydi, ama şaşırmış gibi davranmak samimiyetsizlik olacaktı. "Başka bir ülkeden çocuk almaya ne dersin?" diye sordum. "Mesela Güney Amerika'dan?"

"Aynı şey," dedi Ben. "Ailemi seviyorum. Murphy genlerinin devredilmeye değer olduğunu düşünüyorum."

Ben'le aramızdaki ikinci ve üstünde hiç konuşulmayan gerginlik noktası, Vi'ydi. Ben bunu dile getirmeyecek kadar akıl-

lıydı ama kardeşimden hoşlanmıyordu. Belki de ikisinin nasıl tanıştığını hesaba katmalı ve Ben'i suçlamamalıydım. Vi bu durumun farkındaydı ve Ben'in yanında Vi'liğini daha çok ortaya seriyordu. Belki de Ben'in etrafta olduğu zamanlarda, kardeşimin Vi'liğini daha çok fark ediyordum: Vi, Ben'in yanındayken, Patrick'in kuzenin anlattığı Edepsiz Kurabiye hikâyesini gündeme getiriyor ya da arkadaşı Nancy'nin aldığı mor renkli devasa dildodan bahsediyordu, bazen de yüksek sesle osurup, "Kusura bakma," diyordu.

Annemin cenazesinin olduğu günün ikindisinde, babam kardeşini ve baldızını kaldıkları otele götürdü. Sonra biraz uyumak için eve döndü, uyudu. Babamın konuk odasında yatmayı tercih ettiği gözümünden kaçmadı. Vi salonda esrarlı bir sigara yaktı, bir duman aldıktan sonra sigarayı Patrick'e verdi. Patrick bir nefes çekip sigarayı Ben'e uzattı. Ben başını hayır anlamında salladı. Üniversitedeyken Ben'in esrar içtiğini defalarca görmüştüm. O anki itirazından rahatsız oldum. Esrarlı sigaradan benim de bir nefes almamın asıl sebebi, bu rahatsızlıktı.

Sigara tekrar kendisine döndüğünde, Vi içine dumanı çekti, "Acil görevlisi, annemin cesedini otopsi için adli tabibe götürdü," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedim. Ben tekli koltukta otuyordu, televizyondaki bowling müsabakasını seyrediyordu, ne kafasını ne de gözlerini oynattı, ama dikkatini Vi'ye yönelttiği anlaşılıyordu.

"Annemin genç yaşından ötürü," dedi Vi. "Annem ölmeden önce içime bir şeyler doğmuştu. Jocelyn benim Tarot kartlarımla oynuyor, Kılıç Onlusunu çekip duruyordu."

Son beş yıl içinde, Ben'e önsezilerimden hiç bahsetmemiştim. Vi'nin Mizzou'dan St. Louis'e giderken arabada söylediği şeyleri ne açmış ne de açıklamaya çalışmıştım.

“Şimdi düşünüyorum da, kartın kimi işaret ettiğini neden Koruyucu’ya sormadım?” Vi, Reed’in kütüphanesinde onunla konuşan varlığa *Koruyucu* adını vermiş ve varlıkla iletişim kurmaya devam etmişti. “Ama belki de annem vadesini doldurmuştu.”

“Annem kırk altı yaşındaydı,” dedim. Vi’nin Koruyucu’dan bahsettiğini fark etmemiş gibi yaparsam, Ben’in de fark etmesini engelleyebileceğimi düşündüm. Vi, Ben’in önsezilere aşina olmayabileceğini hiç hesaba katmamıştı.

“Ne büyük bir trajedi,” dedi Patrick. “Zavallı Rita.” Patrick ve Vi üçlü koltukta oturuyorlardı, Vi’nin bacağı Patrick’in kucagındaydı.

Vi esrarlı sigarayı tekrar Patrick’e uzatırken, “Annemin öbür dünyadan bizimle iletişime geçip geçmeyeceğini çok merak ediyorum,” dedi.

Ayağa kalktım. “Ben,” dedim. “Biraz yürüyelim.”

Altı hafta sonra, bir pazar akşamı, arkadaşlarıyla yaptığı futbol maçından eve dönen Ben’e, St. Louis’e geri taşınacağımı söyledim. “Çekik gözler hakkında söylediğim şey yüzünden mi?” diye sordu Ben.

Birkaç saniye boyunca kafam gerçekten karıştı. “Onunla hiç ilgisi yok,” dedim sonra.

“Aşağılık herifin teki değilim.”

“Öyle olduğunu söylemedim.” Annemin ölümünden sonra, Ben’le birlikte Chicago’da sürdürdüğümüz “bir zamanlar büyü- lü gibi görünen” hayata uyum sağlayamamıştım. Hafta sonlarında organik pazardan alışveriş yapmak ve Music Box’ta bağımsız filmler izlemekten keyif almaz olmuştum. (Gerçek şu ki, iki- miz de sadece yirmi üç yaşındaydık ve bir çocuk evlat edinmek için acele etmiyorduk. Bütün anlaşmazlıklarımıza rağmen, böyle

önemli meseleleri en baştan konuşarak sorumlu davrandığımı-zı hissediyor ve kendi kendimizi tebrik ediyorduk.) Taşınmaya kesin olarak karar vermemin sebebi, Chicago'daki Illinois Üniversitesi'nin sosyal çalışmalar fakültesinden aldığım mektuptu: Okula kaydolmayacaktım. Bununla kalmayacak, Chicago'dan ayrılacaktım. Son bir buçuk senedir, gündüz bakımevinde etkinlik direktörü olarak çalışıyordum. Şehirden ayrılacağımı Ben'den önce bakımevine söylemiş ve istifamı vermiştim.

"Benim de uzun mesafeli bir ilişkiyi hoş karşılamam mı gerekiyor yani?" dedi Ben.

Bir şey söylemedim. Ben'in yüzünde her şeyi anladığını söyleyen bir ifade oluştu. "Senin sorunun ne?" dedi Ben. "Ayrılmak istediğini bana böyle *mi* söylüyorsun?" Ben'in, birlikte geçirdiğimiz bütün zamanı silmek isteyip istemediğini merak ettim. Ben, 1993 yılında, Delta Upsilon binasının bodrum katında oynanan pinpon oyunundan başlayarak her şeyi silmek istiyor muydu? Kendimi olduğumdan çok farklı gösterdiğimi düşünüyor muydu? "Annen intihar ettiği için üzgünüm," dedi. "Gerçekten üzgünüm. Ama bu, kendi hayatını mahvetmen için yeterli bir sebep değil."

Alçak ve gergin bir sesle, "Annem intihar etmedi," dedim.

Ben şaşkınlıkla gözlerini kırptı, konuşmak üzereymiş gibi dudaklarını araladı. Yaklaşık otuz saniye kadar suskun kaldıktan sonra, "Vay canına. Tamam. Öyleyse tamam Kate," dedi.

Eve gitmek için bir araba kiraladım; Lincoln Park'taki apartman dairesinden almak istediğim çok şey yoktu ama otobüsle taşıyabileceğimden daha fazlaydı. Henüz yirmi beş yaşında olmadığım için, araba kiralama şirketi fazladan sigorta parası talep etti. Arabayı başka bir şehirde iade edeceğim için kiralama bedeli fahiş rakamlara ulaştı. Bütün bunlara rağmen, Vi'den ya da

babamdan gelip beni almalarını istemedim. 1999 yılının 12 Şubat gününde –şehri Sevgililer Günü’nden önce terk etmek iyi bir fikir gibi görünmüştü– kırmızı renkli bir Chevy Malibu’nun içinde, 55 numaralı eyaletler arası otobanda güneye doğru yol almaya başladım. Bloomington ve Springfield’den geçtim. Pine Caddesi Köprüsü’nden geçerken sağ tarafımda Kemer’i gördüm ve St. Louis’e asla geri dönmeyeceğimle ilgili inancımın ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Bu inancım yanlış çıkmakla kalmamış, ayrıca çok kısa zamanda yanlış çıkmıştı.

Babam geleceğimi bilmiyordu ama beni görünce çok şaşırmadı. Aslında şaşıran bendim; arabayı Gilbert Caddesi’ndeki evimizin önünde durdurduğumda, bahçedeki SATILIK tabelasını gördüm. Emlak ofisinin adının ve telefon numarasının altındaki kare şekilli metal plakada, KONTRAT ALTINA ALINDI yazıyordu. O anda, evden almak istediğim yegâne şeylerin, yani annemin Noel plaklarının, babam tarafından çoktan çöpe atıldığını anladım ve soluksuz bırakan bir öfkeyle doldum. Kuşku kısa zaman içinde doğrulandı ama babamla yüzleşmek gereksizdi; onunla yüzleşmek plakları geri getirmeyecekti. Babam, Des Peres’teki kiralık bir daireye taşınacağını söyledikten sonra, “Ben seninle gelmedi mi?” diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım. “Ama ben temelli geldim.”

Babamın bir parça meninuniyet, hatta minnettarlık göstermesini bekliyordum. Fakat babam sert bir yüz ifadesiyle, “Öyle mi?” dedi. “İstediğin şey gerçekten budur umarım.”

Babam o sıralar altmış üç yaşındaydı. *Annemin ölümünden sonraki günlerde, babam –ya da annem– Chicago’da, çalıştığım bakımevinde yaşasaydı, onlara bir evlat olarak gösteremediğim özeni, bakımevi çalışanı olarak gösterebilirdim,* diye düşündüm. Orada yaşayan insanların bütün problemlerini, hatta problemlerinden birini bile çözebildiğim gibi bir yanılgıya kapılmış değildim; ama sandal-

ye egzersizlerinde ve bingo oyunlarında onlara eşlik edebiliyor, kadınların tırnaklarını boyadığım ve yüzlerine güzellik maskeleri yaptığım bakım seansları düzenleyebiliyordum. Bir önceki yaz mevsiminde, bakımevinde bir sebze bahçesi kurmuştuk. İki adamla birlikte bakımevinin mutfağında yaptığımız acı biber ve su karışımı sayesinde, sincapları domateslerden uzak tutmayı başarmıştık. O yaşlı insanları en inatçı zamanlarında –onları etkinliklere katılmaları için ikna etmek tatmin edici bir mücadeleydi– bile seviyordum. Fakat işim için sakladığım sabrın bir kısmını babam ya da annem için kullanmak aklıma bile gelmemişti. Çok geç kalmıştım, artık bunu annem için yapamazdım.

Bununla birlikte, babamın beni etrafta isteyip istemediği çok net değildi. Eve dönüşümden sonraki birkaç gün boyunca babam bana karşı sevecendi. Fakat daha sonra, aynı evde kalan iki kiracıymız gibi davranmaya başladı, beni düşünerek alışkanlıklarını değiştirmede. Sabahları, ben de masada olmama rağmen, tostunu yerken gazete okudu. Akşamları televizyon seyretti. Birlikte yürüyüş yapma tekliflerimi reddetti. Benimle birlikte sinemaya gitmek ya da yeni açılan İspanyol restoranını denemek istemedi. Eve döndüğüm ilk haftanın sonunda büyük bir hata yaptığımı hissetmeye başladım ve bu histen bir türlü kurtulamadım.

Kiralık arabayı da iade ettiğim için eve kısılp kalmıştım. Babam işteyken Kirkwood'un merkezinden başka bir yere gidemiyordum. Kinko'ya gidip özgeçmiş bastırmak ve mektup göndermek için akşam yemeği sonrasına kadar beklemek zorundaydım. Bir sabah koşuya çıkmayı denedim, ama hava yine soğumuştur, göğsüm ağrıdı. *Post-Dispatch* gazetesini satır satır okumayı alışkanlık haline getirdim, şehirde ve ilçede gerçekleşen suçlar yüzünden paranoya geliştirdim, bunun dışında genellikle televizyon seyrediyordum.

Ben'i aramam için iki hafta daha geçmesi gerekti. Ben'in yatağa girmeye hazırlandığı geç saatlerdi. Ben, çok da sıcak olmayan bir merhabadan sonra, "Neden aradın?" diye sordu.

İrkildim. "Seni özlediğim için sanırım," dedim.

"Sana Lauren'la görüştüğümüzü söylemeliyim galiba."

"Hangi Lauren?"

"Lauren Lauren. Lauren Mitchell."

"Ama o Florida'da." Lauren'la Ben'in birbirlerinden hoşlandıklarından hiç şüphelenmemiş olmama rağmen, Ben'in üstüme boşaldığı o ilk akşamı hatırladım. Ben, *Arkadaşlarına söyleyecek misin*, diye sormamıştı. "Lauren'a söyleyecek misin?" diye sormuştu. "Uzun mesafeli ilişkilere karşı olduğunu düşünüyordum," dedim.

"Uçak diye bir şey var," dedi Ben. "Kate, eğer yanılmıyorsam, benden ayrılan sensin."

"Yine seninle birlikte olmak istersem ne olacak?"

"İstiyor musun?"

"Bilmiyorum."

"Öyleyse benimle oyun oynamayı bırak."

İkisi evlenecekti. Hemen değil, ama önünde sonunda. Ben, Lauren'ın kocası olacaktı, benim değil, bunu hissettim. Her şeye rağmen, ertesi gün Ben'i işyerinden aradım. "Bu hafta sonu bir otobüse binip oraya gelsem nasıl olur?" diye sordum.

Ben, bir an duraksadıktan sonra, "Cuma günü Lauren geliyor," dedi. Annemin cenazesine katılmak için işten izin almayan Lauren mı? Lauren'ı en son yaz sonunda, Ben'le beni ziyarete geldiğinde görmüştüm. Aramız her zamanki gibi iyiydi, ama şimdi bütün arkadaşlığımızı sorgulamamak imkânsızdı.

“Ona gelmemesini söyleyebilirsin,” dedim.

“Söyleyebilirim,” dedi Ben, sonra sustu, arkadan iş arkadaşlarının sesleri geliyordu. “Ama söylemek istemiyorum.”

St. Louis’teki beşinci haftamda, bir ajans aracılığıyla, Clayton’daki büyük bir evde yaşayan zengin ve yaşlı bir kadının bakıcısı olarak iş buldum. Haberi babamla paylaştığımda, “Yine kendi başına yaşayacağın için mutlu olmalısın,” cevabını aldım. Babam, onun evine taşınmamla ilgili tercihini bu cümleyle beyan etmişti.

Şans eseri, Patrick o zamanki erkek arkadaşının evine taşınıyordu. Adam bizden on yaş büyük bir avukattı ve Central West End’de bir dairesi vardı. Vi, Patrick’ten boşalacak odaya taşınmamı önerdi.

“Bunu düşüneneğim,” dedim.

Vi alay eder gibi bana baktı. “Daha iyi bir planın mı var?”

Yirmi dört saat sonra, kardeşime, “Koruyucu’yla evde iletişim kurmazsan senin yanına taşınırım,” dedim. Vi’nin onunla yüksek sesle konuşup konuşmadığını bilmiyordum ama bunu bilmek de istemiyordum.

Vi gücenmişti çok şaşırmış görünüyordu. “Koruyucu seni bu kadar çok mu rahatsız ediyor?”

“Ben evde değilken bile onunla konuşamazsın.”

“Koruyucu tamamıyla barışçıl bir varlık,” dedi Vi.

“Belki de birlikte yaşamamalıyız. Muhtemelen sadece kavgaderiz,” diye karşılık verdim.

Vi tek elini havaya kaldırdı. “Hayır, hayır. Kitapçada da meditasyon yapabilirim.” Maplewood’daki New Age akımına bağlı kitap dükkanından bahsediyordu, çalışmadığı akşamlarda genellikle oraya gidiyordu. “Eğer ruhsal döküntülerden endişe edi-

yorsan, evde manevi bir temizlik de yapabiliriz. Aslında en iyisi ne biliyor musun? Kendimize yeni bir ev bulalım. Şu an oturduğum ev muhteşem filan değil sonuçta.”

Vi'yle birlikte Richmond Heights'taki dubleks evin ikinci katını kiraladığımız gün, ben mutfak masasında tost yerken, babam *Post-Dispatch* okuyordu. Eşyalarım bavullara ve kutulara doldurulmuş –yeniden doldurulmuş– bir halde ön kapıda bekliyordu. Vi ve bir minibüsü olan arkadaşı Seth taşınmama yardım etmek için eve gelmek üzereydi. Gilbert Caddesi'ndeki evin satışı bir hafta içinde gerçekleşecekti. Bu kahvaltı, büyüdüğüm evde yediğim son yemekti ama kendimi duygusal hissetmiyordum. Babam, gazetenin iş haberleri bölümünü masaya bıraktıktan sonra, “Bir ara bana nasıl market alışverişi yapıldığını öğretebilir misin acaba?” diye sordu.

Evde geçirdiğim zaman içinde annemin eski yemek tariflerini uygulamadım, ama hayatımı dondurulmuş yemeklerle geçirmek istemediğim için babamın kredi kartını ödünç aldım ve haftanın birkaç akşamı Schnucks'a gittim. Muz, süzme peynir ve şarküteri ürünleri almak gibi bir yeteneğim olduğundan habersizdim. Babamın bu tür yeteneklerden yoksun olduğunu da bilmiyordum. Önce babamın benimle dalga geçtiğini ya da kendimi işe yarar hissetmem için böyle bir ricada bulunduğunu düşündüm, ama sonra bu ricanın içten olduğunu anladım. Onu market alışverişine götürmeye böyle başladım. Birkaç seferden sonra babam ne yaptığını bilir hale geldi, buna rağmen markete birlikte gitmeye devam ettik. O zamanlar alışverişe pazar günleri gidiyorduk, ben Jeremy'nin yanma taşındıktan sonra perşembe akşamları gitmeye başladık, babam emekli olduktan ve ben çocuk doğurduktan sonra hafta içi gitmeye devam ettik.

Vi'yle birlikte Richmond Heights'ta yaşamayı tercih etmemizin sebebi, bulduğum işin de aynı semtte olmasıydı. Evden

işe yürüyerek on beş dakikada gidebiliyordum, araba kullanmak zorunda değildim. Küçük işlerimi halletmek için Vi'nin arabasını alıyordum, bunun karşılığında benzin ve sigorta masraflarına ortak oluyordum. Bakıcı olarak bulduğum işten nefret ediyordum, o işin yaşadığım yeri belirmesine izin verdiğim için de kendime kızıyordum.

Bakıcılığını üstlendiğim kadının adı Bayan Abbott'tı. Bayan Abbott doksan altı yaşında bir duldu, genellikle akli başındaydı, ama benim orada olduğum saatlerin çoğunu uyuyarak geçiriyordu. Her salı, cumartesi ve pazar günü, akşam yedide kadının evine gidiyordum ve sabah yedide, yedeğim geldiğinde evden ayrılıyordum. Bayan Abbott'ın Ladue'da yaşayan yetmiş yaşındaki oğlu, annesiyle günün yirmi dört saati ilgilenecek bakıcılar tutmuştu, yani benim haricimde beş yardımcı daha vardı. Ben bakıcıların hepsiyle tanışmadım, bazılarının birkaç haftadan fazla dayanamadığını biliyordum.

Akşam yedi buçukta Bayan Abbott'a banyo yaptırıyordum, cildine vazelin sürüyordum, altını bezliyordum ve geceliğini giydirip yatağına yatırıyordum. (Bu işin annelik için iyi bir eğitim olduğunun henüz farkında değildim.) Kadının ilaçlarını içebilmesi için komodinin üstüne üç Ritz krakeri ve kamışlı bir bardağa doldurduğum sütü koyuyordum. Yatak odasındaki şöminenin üstünde duran not panosuna, kadına verdiğim ilaçları not ediyordum. Sonra ışıkları kapatıyordum, ama sabaha kadar odada kalıyordum. Bazen, evden ayrılırken Bayan Abbott hâlâ uykuda oluyordu. Ara sıra geceleri altına yapıyordu, bazen de akli karışmış bir halde uyanıyordu, ama genelde sakince uyuyor ve hafifçe horluyordu.

Bayan Abbott'ın odasında bakıcılar için bir yatak koymaya yetecek kadar alan vardı ama bir yatak yoktu. Mavi beyaz kuşla kaplanmış bir koltukta oturuyordum. Ajanstakiler geceleri

uyuyamayacağımı söylemedikleri için, uyuyabileceğim sonucuna varmıştım. Yatak odasındaki yazı masasının üstünde küçük bir televizyon duruyordu ama televizyonu hiç açmadım. Bunun iki sebebi vardı. İlk olarak, Bayan Abbott uyurken radyo dinliyordu ve ben birbiriyle yarışan seslerden hoşlanmıyordum. İkinci olarak, Bayan Abbott'ın öleceğinden ve televizyonun sesi yüzünden bunu fark etmeyeceğimden korkuyordum. Bayan Abbott'ın telefonunu şehirlerarası görüşmeler için asla kullanmamam, ona finansal konularda –mesela kadının çek defterini düzenlemek– asla yardım etmemem ve kadının evine asla kimseyi getirmem konusunda uyarılmıştım. Bunları yapmak uyarılmasam da aklıma gelmezdi.

İşimden nefret etmemin sebebi Bayan Abbott değildi. Kadına gündüz vakitlerinde bakıyor olsaydım işimi sevebilirdim bile. O evde çalışmaya başladığım ilk hafta kafama bir fikir yerleşmişti ve işimden nefret etmemin sebebi o fikirdi. O fikir gündüzleri bana komik görünüyordu; ama geceleri, o büyük ve karanlık evde Bayan Abbott'la yalnızken, o kadar da komik değildi. İşimdeki ikinci gecemde aklıma gelen fikir, yıllar önce Marisa'nın Quija tahtasıyla gelen varlığın beni tekrar bulacağıydı. Varlık beni Bayan Abbott'ın yatak odasında bulacaktı, belki de bir cisme bürünmüş şekilde önümde belirecekti. Sonra da... Tamam, varlığın ne yapacağıyla ilgili net bir fikrim yoktu, ama Vi'nin Koruyucu'yla iletişim kurmasını yasaklayarak ruhani dünyayla kendi iletişimimi engelleyebileceğimi düşündüğüm için benimle dalga geçeceği kesindi.

Her akşam, Bayan Abbott uyuduktan sonra, elime bir kitap ya da dergi alıyor ve uykumun gelmesini bekliyordum. Bayan Abbott'ın evine gidişimden birkaç saat önce mümkün olduğunca az sıvı tüketiyordum çünkü kadının yatak odasındaki tuvaleti kullanmaktan –kol koyma yerleri olan yüksek klozetlerden

biriydi- hoşlanmıyordum ve kadını yalnız bırakıp alt kattaki tuvalete gitmek istemiyordum. En sonunda uykuya dalmayı başardığımda, genellikle irkilerek uyanıyordum.

Bayan Abbott'ın evinde alarm sistemi olmadığını öğrendiğimde çok şaşırmıştım. Kadın, St. Louis'te bolca bulunan yarı özel caddelerden birinde yaşıyordu. Cadde halka şeklindeydi ve kaldırımı yoktu. Halkanın girişinde demir bir kapı vardı ama kapı gece gündüz açıktı, tehlikeli görünmesine rağmen içeri girişi engellemiyordu. Birkaç yıl sonra, Jeremy'ye, Bayan Abbott'ın evinin en az dokuz yüz elli metrekaare olduğunu söyledim. Jeremy bu söylediğime şüpheyle yaklaştı ve evi araştırmak için internete girdi. Evin bin yüz on beş metre kare olduğu anlaşıldı.

Evin ilk katında çok geniş, gölgeli odalar ve muazzam bir giriş holü bulunuyordu. Holde merdivenlerden ve iki katlı büyük pencerelerden başka bir şey yoktu. Benim özellikle ürkütücü bulduğum mutfağın zemini, siyah kırmızı karolarla kaplıydı, bu- laşık makinesi haricindeki bütün aletler onlarca yıl yaşındaydı.

Bayan Abbott'ın yanında on dört ay çalıştım. Geçmişe baktığımda, bunun aslında kısa bir dönem olduğunu görüyorum. Aynı zamanda, mutsuzluğum ve endişelerim yüzünden zamanın çok ağır ilerlediğini anlıyor ve on senemi Bayan Abbott'ın yardımcı olarak geçirmişim gibi hissediyorum. Aynı ajansla çalışmaya devam edebilir ama başka bir müşteriye transfer edilmeyi ve gündüz mesaisine geçmeyi isteyebilirdim. Şimdi düşününce yapmam gereken şeyin bu olduğu çok açık, ama yapmadım çünkü o zaman araba almak zorunda kalacaktım.

Çok açık olan bir şey daha var; annemin ruhu, beni Quija varlığından daha çok korkutuyordu. Babamın evinden taşınmamdan kısa bir süre sonra Gilbert Caddesi'ndeki posta kutusuna gelen adli tabip raporu, annemin ilaç zehirlenmesinden öldüğünü söylüyordu; annem, uyku hapları da -bu beni çok

şaşırttı— dahil olmak üzere dokuz ayrı ilaç kullanıyordu. Raporu barındıran zarfı, kapağı açık bir halde mutfak tezgâhının üstünde buldum, sonucu okudum, raporu zarfa geri koydum ve raporda yazanların hiçbirini babamla konuşmadım.

Ben de uykusuzluk çekiyordum. Bayan Abbott'ın evinde çalışmadığım gecelerde, akşam yemeği olarak sıvı meyve püresi içiyor ve saat yedi gibi yatağa giriyordum. Vi ve ben çalışma saatlerimiz yüzünden birbirimizi sıkça göremiyorduk. Kardeşim haftanın dört akşamını, bunlara ya bir cuma ya da bir cumartesi de dahildi, Hill'deki İtalyan restoranında hosteslik yaparak geçiyordu, çalışmaya öğleden sonra dörtte başlıyor ve gece yarısı paydos ediyordu. İkimiz de akşam yemeği vaktinde evde olmuyorduk, gündüzleri de görüşemiyorduk; çünkü Vi, benim aksime, gündüzleri rahatça uyuyabiliyordu. Pazar günleri babamızla öğle yemeği yiyorduk, sonra Vi bizden ayrılıyordu, babamla ben de Manchester Yolu'ndaki Schnucks'a gidiyorduk.

Vi, Reed'den ayrıldığından beri St. Louis'te yaşıyordu —kardeşimin St. Louis'ten sadece altı hafta ayrı kaldığını fark etmek çok tuhaftı— ve bu yüzden geniş bir arkadaş çevresine sahipti. Vi'nin arkadaşları büyürken tanıştığımız insanlar değildi. Bazıları kitapçada meditasyon yapan tiplerdi, pazartesi akşamları bir barda bilgi yarışması oyunu oynayan bir grup da vardı. Meditasyon, hakkında tek soru bile sormadığım bir aktiviteydi. Bilgi yarışmasına sadece bir kez katıldım ve neredeyse hiçbir soruya cevap veremediğimi, cevap verebildiğim birkaç sorunun da takımdaki herkes tarafından cevaplanabildiğini öğrendim. Bardan leş gibi sigara kokusuyla ayrıldım, dumanın çoğu kardeşimin sigaralarından gelmişti.

Vi'nin arkadaşları Patrick ve Nancy, esrar içip kafayı bulmak ve realite programlarındaki yarışmacılar hakkında nefret dolu yorumlar yapmak için sıkça bize geliyorlardı. Nancy kabarık

saçlı bir yoga tutkunuydu, annemin cenazesine gelmişti ve şu mor renkli büyük dildonun sahibiydi. Bazen salona geçip onlara katılıyordum, ama yaptıkları yorumlara katkıda bulunacak gücü bir türlü bulamıyordum.

Kasım ayında bir ikindi vaktiydi, Vi ve ben sekiz aydır birlikte yaşıyorduk. Kardeşim saat beşi biraz geçe eve geldi ve beni karanlık salonda, televizyonun karşısında buldu. Işıkları söndürmüştüm, *Uzay Yolu*'nu izliyordum, üstümde Ben'in babasına ait olan bir eşofman vardı, eşofmanın üstüne üniversite yıllarında aldığım bornozu geçirmiştim, bir kahve fincanına doldurduğum kırmızı şarabı içiyor ve büyük boy bir Doritos paketinden patates cipsi yiyordum. Kardeşimin o akşam çalışacağını sanıyordum, ama Vi restorana gittiğinde diğer hostesin halihazırda orada olduğunu görmüş ve müdür tarafından eve gönderilmişti.

Vi, anahtarlarını mektup sepetine atarken, "Vay canına," dedi. Salona girdi, tavandaki lambayı yakan düğmeye bastı. Gözlerimi kırıştırdım. Kafam karışmış gibi yapıp, "Vay canına ne?" diyebilirdim, ama buna gerek yoktu. "Depresyonda olduğunu biliyorsun değil mi?" dedi Vi.

"Doritosların kanuna aykırı olduğunu bilmiyordum."

"Hemen savunmaya geçme. Seni eleştirmiyorum. Ama bir psikoloğa gitmelisin."

Sağlık sigortam yoktu –aslında Vi'nin de sigortası yoktu– ama bunu dile getirmek yerine, "Böyle bir şey yapmayacağım," dedim.

Vi papasan sandalyeye oturdu ve ağzını eliyle örtmeden esnedi. "Ben her zaman terapiye gitmek istemişimdir," dedi. "Bir koltuğa uzandığın ve doktorun yüzüne bakmadığın eski moda bir terapiden bahsediyorum."

Paketten bir cips daha aldım.

“Planın bu mu yani?” dedi Vi. Bacaklarını sehpa uzattı. “Her akşam saat beşte *Uzay Yolu* ve abur cubur mu?”

“St. Louis’in altını üstüne getirmedişim için beni bağışla.”

“Bence şu anda bir sevgilin olmadığı için depresyondasın.” Vi’nin sesi düşünceliydi. “Bir sevgilin olmadığında kendin olmaktan çıkıyorsun.”

“Aklından geçen her şeyi dillendirmemeyi düşündün mü hiç?”

“Niyetim kötü değil Daze,” dedi Vi. Ebeveynlerimiz hariç etrafımdaki herkes bana uzun zamandır Kate diyordu, ama kardeşim *Daze* –Daisy’nin kısaltılmışı– isminden vazgeçmiyordu. Bana *Daze* diyen diğer kişi Patrick’ti. Ona kızmıyordum, çünkü Patrick bana annemin ölüm haberini verirken ağlamıştı. “Kötü durumdasın ve ben sana yardım etmek istiyorum,” dedi Vi.

Ayağa kalktım, Doritos paketini masaya bıraktım. “Eğer yardımını istersem, söylerim,” dedikten sonra odama gittim.

Bir sabah Bayan Abbott’ın yanından eve dönüyordum. Clayton Yolu’ndan geçerken, peşimde birinin olduğunu fark ettim. Arkama döndüm ve siyah bir adam gördüm. Ona düşmanca bir bakış attım. Adam mavi renkli bir doktor üniforması giymişti, üniformanın üstüne önü açık bir palto geçirmişti, benden en fazla on adım gerideydi. Güneş henüz doğmuştu, yolda o adamdan ve benden başka kimse yoktu. Brookline Terrace’a gitmek için sola döndüm, adamın dümdüz ilerleyeceğini düşündüm, ama onun da sola döndüğünü gördüm. Önce Edward Terrace’dan, sonra da Ralph Terrace’dan geçtim ve adamın yolunu değiştirmesini bekledim, ama o peşimden ayrılmadı. Birdenbire, adamın giydiği şeyin doktor üniforması olmadığını fark ettim. Benim üstümde o üniformalardan vardı, aptallık etmiş ve ada-

mın da aynı şeyi giydiğini farz etmiştim. Siyah adam kaçak bir mahkûmdu ve hapishane üniforması giyiyordu; beni soymayı, öldürmeyi ya da bana tecavüz etmeyi planlıyordu. (O anda düşündüklerimi savunmaya ya da makul kılmaya çalışabilirim, ama bunu yaparsam dürüstçe davranmamış olurum. O semtte hiç siyah insan yaşamıyor değildi, ama çok sayıda siyah insan yaşamıyordu.)

Vi'yle birlikte oturduğumuz dubleks bina, bir sonraki cadde-
de, Moorlands Drive'daydı. Beynim hızla çalışmaya başladı: Sağa dönüp eve doğru yürümek yerine, sola dönüp Clayton Yolu'na gitmek daha akıllıca olmaz mıydı? Orada bir arabaya el sallayabilirdim. Yoksa eve doğru koşmalı, kapının kilidini aceleyle açmalı ve kendimi çabucak içeri mi atmalıyım? Bunları yapmama fırsat kalmadan adama yakalanacak olursam, çılgılık atarak Vi'yi mi çağırmalıyım?

Ama Moorland'e vardığımda ne sola döndüm ne de koşmaya başladım. Yürüyerek sağa saptım. Siyah adam da aynı şeyi yaptı. Eve varmama iki bina kalmıştı, sonra bir bina. Yaya yoluna döndüm. Evin giriş kapısına on adım kalmışken arkama baktım, adam da yaya yolundaydı. O anda iki şey çok hızlı bir şekilde gerçekleşti: Mide bulandırıcı bir korkuyla doluydum ve saldırıya uğramak üzere olduğumdan emindim. Ben orada felç olmuş bir halde beklerken adam yanımdan geçti, benim oturduğum dubleks binanın sol kapısına yürüdü, cebinden bir anahtar çıkardı, kapıyı açtı ve binaya girdi. Bunun anlamı, siyah adamın, Vi'yle evimizin hemen altındaki daireye taşınan yeni kiracı olduğuydu. Bu durum, adamın bir katil ya da tecavüzcü olmadığını kanıtlamazdı ama adamın beni takip etme sebebinin cinayet ya da tecavüz olmadığını gösterirdi.

Eve girene ve kapıyı kilitleyene kadar kendimi tuttum ardından ağlamaya başladım. Gözyaşlarımın sebebi mahcubiyet ve

korkuydu. Sonra, gözyaşlarım, Ben'i ve Chicago'yu terk ederek hayatımı mahvettiğim için yaktığım bir ağda dönüştü. Gidip Vi'yi uyandırdım, hâlâ hıçkırıyordum, olanları kardeşime anlattım. Vi güldü ve bu aslında kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "İrkçilik karşıtı hareketler sırasında Arkansas'taki Little Rock kasabasında yaşasaydın, lise binasına girmeye çalışan siyah öğrencilerin yüzüne tükürürdün," bile demedi.

Ertesi hafta, ben banyodaki aynanın önünde durmuş saçlarımı kuruturken, Vi banyoya girdi ve küvetin kenarına oturdu. Bir akşam önce çalışmış ve restoran kapandıktan sonra iş arkadaşlarıyla birlikte eğlenmeye gitmişti. Yüzü bu öğle saatinde bile solgundu, uykudan yeni uyananlara mahsus hamurumsu bir görüntüsü vardı. Kardeşimden gelen sigara kokusunu alabiliyordum.

"Ne yapmanız gerektiğine karar verdim," dedi Vi. "Göbek dansı kursuna gitmeliyiz."

Vi banyoya girdiğinde saç kurutma makinesi kapatmıştım, ama yeniden açtım.

"Loop'ta bir kurs var." Vi neşeyle bağırıyor ve kurutma makinesinin sesini bastırıyordu. "Hem evden çıkmış oluruz hem de kilo veririz. Ayrıca göbek dansı sayesinde tonla kalori yakıldığını duydum. Aslında bu biraz mantıksız. Göbek dansçısının göbeksiz kalması saçma olmaz mı?" Başını öne eğip sağa yatırdım, hâlâ saçlarımı kurutuyordum. "Bunu bir düşün lütfen," dedi Vi, sonra banyodan çıktı.

İşini bitirdim, kurutma makinesini lavabonun altındaki çekmeceye koyarken Vi'nin geri geldiğini gördüm. "Bu arada," dedi kardeşim. "Şu korkunç siyah adamla tanıştım. Barnes Hastanesi'nde radyoloji doktoruymuş."

Göbek dansı kursuna hiç gitmedim, ama o yılın yılbaşı arifesinde Vi tarafından kandırıldım ve Nancy'nin yeni milenyumunu kutlamak için düzenlediği akşam yemeği partisine katıldım. Yeni milenyum zamanından önce kutlanıyor olabilirdi, bu da bakış açısına göre değişirdi. Vi ve Patrick bu konu üzerinde uzun uzadıya tartıştılar. Ben tartışmanın çok sıkıcı olduğunu düşündüm ve konuyla ilgili fikir üretmedim. Y2K probleminin sistemleri çökertip çökertmeyeceği, uçakları düşürüp düşürmeyeceği gibi meseleler daha çok ilgimi çekiyordu. Bir akşam, ben konuyla ilgili bir makale okurken, “Şu Y2K meselesi tamamıyla saçmalık,” dedi Vi. “Meditasyon grubunda bu konuyu konuştuk ve hepimiz, geçişin barışçıl olacağını söyleyen mesajlar aldık.”

Noel arifesinde, yani annemin ölüm yıldönümünden bir gün önce Bayan Abbott'ın evinde çalıştım. Babam Noel için evimize geldi. Schnucks'tan aldığım önceden pişirilmiş domuz budunu; patates püresi, bezelye ve kruvasanla birlikte servis ettim. Vi garnitürleri hazırlamama yardım edeceğini söylemişti ama etmedi. Tatlı olarak yine Schnucks'tan aldığım balkabağı turtasını yedik. Babam hem bana hem de kardeşime, yirmi beş dolar değerindeki Starbucks hediye kartlarından verdi. Hediyelerin mütevazılığı –bu postacınıza vereceğiniz türden bir armağandı– babam adına utanmamı sağladı, gerçi daha büyük hediye beklediğim de yoktu. Sonra, şükürler olsun ki, Noel bitti.

Nancy, Tower Grove'da yaşıyordu. Yılbaşı arifesinde, Nancy'nin yemek odasına ve salonuna kurulmuş iki masanın etrafında tam on beş kişiydik. Nancy'nin olağanüstü bir aşçı olduğu anlaşıldı, St. Louis'e geri döndüğümde beri yediği en iyi yemekleri o yapmıştı: Domuz pastırmasına sarılmış incir, rokfor dolgulu zeytin, biberiyeli ve sarımsaklı kuzu eti, sıcak ıspanak salatası, üzümlü ekmek ve çikolatalı turta. Nancy masalara isim kartları koymuştu, Vi ve ben farklı masalardaydık. Ben, otuzlu yaşların sonundaymış

gibi görünen Maxwell isimli bir adamın yanında oturuyordum. Maxwell kısa boylu ve tombuldu, koyu renkli gür bıyıkları vardı, beyaz kuş işlemeli bordo bir gömlek giymişti. Adamın yanına otururken gömleğine iltifat ettim; bunun sebebi gömleği sevmem değil, gömleğe dikkat etmemdi. Halihazırda üç kadeh kırmızı şarap içmiştim. Ana yemeğin sonunda, ben dördüncü kadehimi doldurmuşken, Maxwell öne uzandı, parmak uçlarını yanaklarıma bastırdı, “Yüzünün simetrisi inanılmaz,” dedi. Bu hareketten rahatsız olamayacak kadar sarhoştum. “Bir de kardeşimi görmelisin,” dedim. Maxwell güldü, “Gördüm,” dedi.

Tam o sırada, Nancy çatalını şarap kadehine vurdu. “Hanımlar ve beyler, şimdi Yanan Kâse Seremonisi’ni gerçekleştireceğiz,” dedi. Nancy’nin yaptığı açıklamaya göre, masadakilere küçük kâğıt parçaları dağıtılacaktı. Kâğıtların üstüne, bizi kötü etkileyen ve eski milenyumda bırakmak istediğimiz bir şey yazmamız gerekiyordu. Kâğıt parçaları daha sonra seramikten yapılmış büyük bir kâsenin içine koyulacak ve ateşe verilecekti. Kâinatın ruhu ricalarımızı duyacak, ilerlememizi engelleyen güçlerin elinden kurtulmamızı ve yeni başlangıçlar yapmamızı sağlayacaktı. Nancy konuşurken Vi’yle göz göze gelmeye çalıştım, ama kardeşim bana bakmıyordu.

Kâğıt parçalarından birinin bana ulaşmasını bekledim. Sonra da, konukların sayısından daha az kalem olduğu için, Maxwell’in kullandığı kalemi bana vermesini bekledim. Onun büyük harflerle *CİNSEL DOYUMSUZLUK* yazdığını görmüş ve bunu benim için isteyip istemediğini merak etmiştim.

Kalemi Maxwell’den aldıktan sonra, neredeyse yedi yıl önce hissettiğim şeyleri hissettim; mezuniyet akşamında, Kemer’in altında, Vi’yle birlikte dilek tutuyor gibiydim; o anda samimi olmak biraz komikti, ama samimi olmamak bir fırsatı heba etmek anlamına gelebilirdi. Bir dakika boyunca kâğıda hiçbir şey

yazmadım. Nancy kâğıtları toplamaya başladığında, kendi kâğıdına, *Annemle ilgili suçluluk duygusu*, yazdım. Sonra kâğıdı katlayıp Nancy'ye uzattım.

Kâğıtların içeride mi yoksa dışarıda mı yakılacağına dair bir tartışma başladı; içeride yangın alarmı devreye girebilirdi ama dışarısı da eksi on dereceydi. Vi, Patrick ve Patrick'in avukat sevgilisinin durduğu yere gittim. Kardeşimin kulağına eğilerek, "Nancy'nin iş arkadaşın olduğunu sanıyordum, meditasyon arkadaşın değil," diye fısıldadım.

"İkisi de," dedi Vi. Yüzümü okuyordu, ruh halimi anlamaya çalışıyordu. "Aya bakıp ulumayacaklar," diyerek devam etti. "Nancy seremoniden sonra sessiz film oynamak istiyor."

"Kâğıda bir şey yazdım," dedim.

"Güzel. Yıldızlı pekiyi aldın."

"Nancy, Maxwell denen şu adamla aramı yapmaya mı çalışıyor?"

Vi sırtıttı. "Yorum yok."

"Yoksa Maxwell'le aramı yapmaya çalışan sen misin?"

"Rivayete göre Maxwell'in Prens Albert'ı var. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Tabii ki bilmiyorsun. Maxwell'in penisinde piercing var."

"Bunu sana kim söyledi?"

Vi omuz silkti.

"Belki de sen Maxwell'le takılmalısın," dedim.

"Ben bu akşam Korkunç Siyah Adam'la bir şeyler içmeye gideceğim."

"Komşumuzla mı?"

"Onunla birkaç kez görüştük."

“Ne zaman?”

“Benimle ilgili her şeyi bilmiyorsun,” dedi Vi. “Sen Bayan Abbott’ın evindeyken,” diye ekledi. Konuklardan biri ısıklı çalınca sustuk ve tekrar Nancy’yi dinlemeye başladık. Nancy seremoni için dışarı çıkma kararı alındığını duyurdu. Nancy’nin oturduğu binayla kaldırım arasındaki donmuş çimenlikte bir halka oluşturduk. Nancy halkanın ortasında kalın, beyaz bir mum yaktı, seramik kâse elindeydi.

“Bu ve tüm diğer kâinatların enerjileri, bize verdiğiniz her şey için minnettarız,” dedi Nancy. “Yolculuğumuza devam ederken mütevazı dualarımızı kabul etmenizi istiyoruz. Kalplerimizi, bize engel olan şeylerden arındırmanızı diliyoruz. Geleceğe giden yolumuzu aydınlatın.” Bize baktı. “Şimdi sessiz olalım ki enerjiler dualarımızı kolayca duyabilsinler.”

Nancy’nin sağ tarafında Jocelyn isimli bir kadın duruyordu, elinde daha küçük bir kâse vardı. Jocelyn kâsenin içindeki kâğıtları teker teker Nancy’ye uzattı. Nancy kâğıtları aleve tutup yaktı. Ben halkanın karşı tarafında duruyordum ama Nancy’nin benim kâğıdımı aldığını hissettim. Yılbaşı arifesindeydik ve saat on biri geçmişti. Buna rağmen, dışarıda, Grand Caddesi’ndeki arabaların sesinden başka ses yoktu. Hava çok soğuktu, kalbimin hafifçe kabardığını hissettim. Belki de bunun sebebi umuttu.

O akşam, kendimi de şaşırtarak Maxwell’le yattım. Maxwell’in evi Nancy’nin evinden sadece bir blok uzaktaydı. Bir arabaya binmek zorunda olsaydım, büyük ihtimalle Maxwell’le eve gitmezdim. Maxwell’in bir Prens Albert’i –iki ucunda küçük topolar olan gümüş bir çubuk– gerçekten vardı. Piercingi önce elimle hissettim, ama seks yaparken, belki de prezervatif yüzünden, farkına bile varmadım. Maxwell seviştikten sonra bana sarıldı ve bütün gece boyunca horlayarak uyudu. Kollarını çapraz şekilde göğsüme dolamıştı; bu hem tatlı, hem de bunaltıcı bir durum-

du. Sabahın erken saatinde çiçe gitmek için kalktı, tuvaletteyken gürültülü bir şekilde osurup beni güldürdü. Yatağa döndü, ben uyuyormuş gibi yaptım, o bana tekrar sarıldı. Birkaç saatin ardından, ben gerçekten uyuduktan ve ikimiz de uyandıktan sonra, Maxwell birlikte kahvaltı etmemizi önerdi. Bu öneriyi, dostça olduğunu umduğum bir tavırla geri çevirdim. Ertesi hafta Maxwell beni birkaç kez aradı, ev telefonumu Nancy'den almıştı, onu geri aramadım.

Vi, yılbaşı arifesinde komşumuzla içki içmedi ama iki akşam sonra onunla buluştu ve birkaç hafta boyunca buluşmaya devam etti. Komşumuzla ilgili tek pişmanlığım, ona sürekli Korkunç Siyah Adam demiş olmamızdır. Adamın gerçek adı Jeff Parker'dı. Fakat bunca zaman sonra bile, Vi yanıma gelip yolda Jeff Parker'la karşılaştığını söylese, onun kimden bahsettiğini anlayacağımı sanmıyorum, ama Korkunç Siyah Adam dediği anda kimi kastettiğini anlarım.

Şubat ayında tekrar iş aramaya başladım ve yaşlı bakımı hizmetleri ajansından bir iş teklifi aldığımnda Bayan Abbott için çalışmayı bıraktım. Bayan Abbott'ın evinde herhangi bir varlıkla karşılaşmamıştım. Ama o evdeki son gecemde, Bayan Abbott bana annemin ismiyle seslenerek beni çok huzursuz etti. Onu yatağına yatırdığım sırada, "Rita, tatlım," dedi Bayan Abbott. "Cüzdanımdan altmış dolar almayı unutma." Bir an için çok şaşırdım, ama sonra bunun bir tesadüf olduğu sonucuna vardım, diğer bakıcılardan birinin adının Rita olmalıydı. "Bunun yapmam, ama teşekkür ederim," dedim.

Yeni işim, müşterilerimizin, Medicaid sağlık sigortasından ya da eve yemek servisi gibi hizmetlerden faydalanmaya yetecek niteliklere sahip olup olmadıklarını belirlemelerine yardım etmektir. Müşterilerimizle aileleri ya da doktorları arasında köprü vazifesi görüyordum. Artık sağlık sigortam vardı ama o za-

man bile bir psikoloğa gitmedim. Fakat altmış bin kilometrede bir Jetta satın almayı başardım. Bence o arabanın akıl sağlığım için yaptığı şey, yıllarca süren bir terapinin yapabileceğinden çok daha fazlaydı. Sonbaharda, benimle aynı ofiste çalışan Janet isimli bir kadın, onunla beş kilometrelik bir yarışa katılıp katılmayacağımı sordu, yarış bağış amaçlıydı. Katılacağımı söyledim. Janet’la birlikte Forest Park’ta koşmaya başladık, işten önce ya da sonra koşuyorduk. Janet’in yarıştan sonra verdiği bir pazar kahvaltısı davetinde David Frankel isimli bir adamla tanıştım. David, büyük bir araba kiralama şirketinin St. Louis sorumlusuydu. Onunla ciddi bir ilişki yaşamaya başladık. David aklımı başımdan almıyordu (sürekli şoförlüğümü eleştiriyor ve Vi’yle telefon görüşmesi yaparken çok yüksek sesle konuştuğumu söylüyordu) ama onunla sinemaya ve yemeğe gitmeyi seviyordum. Ayrıca, Vi, bir sevgilim olmadığında kendim olmaktan çıktığımı söylerken haklıydı. Vi’nin bunu söyleme sebebine karşı çıkabilirdim –Vi varlıksal bir uçurumun kenarında dolaşmaktan hoşlanıyordu ve ben o uçurumdan sevgililer sayesinde uzak duruyordum– ama çıkmadım, zira düşüncelerimiz farklı olsa bile kökenleri aynıydı. David’le ikinci buluşmamızdan önce banyoda makyaj yapıyordum. Vi telaşla içeri girdi. “Onunla evlenemezsin!” dedi. “Onunla yatabilirsin ama evlenemezsin!”

“Dereyi görmeden paçayı sıvıyorsun bence,” dedim.

“Hayır,” dedi Vi, yüzü çok ciddiye. “Başka biriyle evlenmen gerekiyor.”

İki yıl sonra, yirmi yedinci doğum günümüzde, Vi, ben, babam, Patrick ve David, Hacienda’da akşam yemeği yedik. Yemekten sonra babam evine döndü, Vi ve ben çocuklarla birlikte Loop’taki bir bara gittik. Çocuklar bilardo oynarken ben Vi’ye döndüm. “Yakında David’le nişanlanacağız,” dedim. “Bizim için mutlu olursun umarım.

Vi etkilenmiş görünmüyordu.

“David, Çin’den bir çocuk evlat edinmeyi kabul etti. Bu her erkeğin yapabileceği bir şey değil. Üstelik bu çok masraflı bir iş, ama David maddi açıdan yeterince güçlü.”

“Neden kendi başına evlat edinmiyorsun?” dedi Vi. “Küçük ve çişli bir veledi büyütmeneye yardım edebilirim.”

“Az önce ne dediğimi duymadın mı? Sadece evlat edinme masrafı bile yirmi bin dolar.” Vi ve ben yıllardır borç içindeydik.

“Bence gizlice hamile kalmalı ve sonra David’den ayrılmalısın,” dedi Vi. “Böylece hiç para vermeden anne olursun.”

“Bu berbat bir fikir. Ben çocuğunu tek başına büyüten bir anne olmak istemiyorum. Biyolojik çocuklar da istemiyorum.”

“Çin’den çocuk evlat edinmek soylu bir şey, ama sana uygun değil.” Vi birasından bir yudum aldı, ağzını elinin tersiyle sildi. “Senin kaderinde üremek var.”

“Şükürler olsun ki bu kararı sen vermeyeceksin.”

“Peki şuna ne dersin?” dedi Vi. “Sadece Noel’den önce nişanlanmayacağına dair söz ver.”

Noel’e dört ay vardı. “Ne fark edecek?” diye sordum.

Vi kendinden emin bir şekilde gülümsedi. “Çünkü o vakte kadar, gerçekten evlenmen gereken adamla tanışacaksın.”

Yeni milenyumunu kutladığımız o yılbaşı arifesinde, bütün kâğıt parçaları yandıktan sonra, Nancy vakur bir ses tonuyla, “Sevgili enerjiler, yakarmamıza izin verdiğiniz için size teşekkür ederiz,” dedi. Sonra bize bakıp, “Gece yarısından önce birer içki daha içmeye ne dersiniz?” diye sordu.

İçeri girdik, Vi ve ben Nancy’nin alçak koltuğunda yan yana oturduk. “Kâğıda ne yazdığını sorarsam dileğinin gerçek olması-

nı engeller niyim?” dedim kardeşime. “Sence ne yazdım?” diye karşılık verdi Vi. “Bahse girerim ki aynı şeyi yazdık,” diye ekledi.

O sırada başımı çevirip televizyona baktım. Sıcak ve kalabalık bir evde sarhoş olmak, lezzetli yemekler yemek, yakınımnda benimle sevişmek isteyen bir adam olduğunu (tuhaf ve kendi tabiriyle doyumsuz olsa da) bilmek güzeldi. Annemin o geceye daha fazla karışmasına izin vermeyecektim. Kâğıt parçasına yazdıklarımı yüzünden onu halihazırda çağırmıştım ama bundan fazlasını yapmayacaktım. Vi dizime hafifçe vurdu. O anda, hiç kimsenin, beni kardeşim kadar iyi anlayamayacağını hissettim. Bu hissin sebebi sarhoşluk olabilirdi ama hissettiğim şey yanlış da değildi.

Birdenbire herkes kıpırdanmaya başladı. Gece yarısından önceki son on saniye gelmişti. Vi ayağa kalktı, sonra da elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. “On, dokuz, sekiz,” diye bağırıyordu insanlar. “Yedi, altı, beş.” Bütün gücüyle bağırın Vi, *Sen de katıl!* dercesine bana baktı ve ben de katıldım, “Üç, iki, bir!” Herkes neşeyle haykırıyordu ve bir yerlerden “Auld Lang Syne” şarkısının melodisi geliyordu.

“2000 yılı kutlu olsun,” dedim. Vi bana yaklaştı, ardından – hayatında ilk ve tek kez– beni dudaklarımdan öptü.

Bölüm 10

VI’NİN KEHANETİNİ TAKIP eden haftalarda, yerel ve ulusal basında yayımlanan haberlerin bazıları şunlardı:

17 Ekim Cumartesi günü Chase Park Plaza’da düğün töreni yapacak olan müstakbel gelin, şehir dışından gelecek olan konukların törene katılmaktan vazgeçtiğini öğrenmişti.

Blues hokey takımının, 16 Ekim’de Buffalo Sabres’e karşı kendi sahasında oynayacağı ilk sezon maçının biletleri gişede kalmıştı.

Bölgedeki dindar gruplar kehaneti kınamıştı. Arnold'daki büyük Protestan kilisesi, 55 numaralı otoban üstündeki reklam panolarını kiralamak için para toplamaya başlamıştı. Afişlere, Eski Ahit'in üçüncü kitabında geçen şu cümleler yazılacaktı: MEDYUMLARA BAŞVURMAYIN VE RUHLARDAN MEDET UMMAYIN, ZİRA ONLAR SİZİ KIRLETİRLER. BEN İLAH'IM, SİZİN TANRI'NIZIM.

Bölgedeki muhallebi dükkânları sözde deprem pudıngleri satıyor ve bir spor barı depremburger servis ediyordu. İki üniversite öğrencisi, arabaların tamponları için DEPREMDE FRENE BAS çıkartmaları yapıyordu.

St. Louis'teki Target ve Walmart marketlerinin pil ve şişe su stokları tükenmişti. Şehir ve ilçe yöneticileri okulların 16 Ekim'de tatil edilemeyeceğini duyurmuşlardı. Bununla birlikte, okullarda acil durum tatbikatları yapılmış ve öğrencilere deprem sırasında nasıl davranılacağı öğretilmişti.

Saint Louis Üniversitesi Deprem Merkezi ve Washington Üniversitesi Yer ve Atmosfer Bilimleri Bölümü –bu Jeremy'nin bölümüydü– depremlerin önceden tahmin edilemeyeceğini beyan eden sert açıklamalar yapmışlardı. Bunun aksini iddia eden herkesin şarlatan olduğunu ve böylesi saçma bir hikâyeyi dikkate alan medyanın sorumsuzca davrandığını belirtmişlerdi. Jeremy'nin bölüm başkanı olan Leland Marcus, *Post-Dispatch* gazetesine, “Kariyerim üstüne yemin ederek söylüyorum ki, deprem sezonu diye bir şey yoktur,” demişti.

Hank haklıydı: *Today* programının yayınladığı gün öğleden sonra, Amerika'nın dört bir yanından düzinelerce gazeteci ve televizyon yapımcısı Vi'yi aradı. Hatta Avustralya'nın Sidney şehrinde yaşayan bir köşe yazarı bile arayanlar arasındaydı. Ertesi sabah, Amsterdam'da yayınlanan bir radyo programının yapım-

cısından, İsrail'deki *Haaretz* ve İngiltere'deki *Sun* gazetelerinin muhabirlerinden röportaj teklifleri geldi. Vi'yi Four Seasons'taki kahvaltının ardından eve bırakmıştım. Vi eve girer girmez yatıp uyumuştı. O uyurken telefonu çalıp durmuştu. Kehanet internette yayılmıştı. *St. Louis Beacon* ve *Riverfront Times* muhabirleri evin kapısındaki mektup deliğinden içeri kartvizitler atmışlardı. *Post-Dispatch*'ten bir muhabir, Vi'nin kaldırımına bir kamp sandalyesi kurup onun dışarı çıkmasını beklemiş ve bir köpek Vi'nin bahçesine kocaman bir bok kütlesi bırakmıştı. Gerçi Vi bu pisliğin kehanetle ilgisi olup olmadığından emin değildi, ama *Post-Dispatch* muhabirine bahçedeki pisliği sorduğunda, adam kaka yapan bir köpek görmediğini söylemişti. Fakat Vi, akşama doğru saat beş gibi uyanana kadar bu çılgınlıktan habersizdi. Saat altıda onu aradım. Kardeşim şaşkın bir sesle, "Neler olduğunu anlatsam inanmazsın," dedi.

"Hayır," diye karşılık verdim. "Bence inanırım."

"Washington'da yayımlanan bir gazetenin muhabiriyle telefonda konuştum. Washington'da yaşayan birinin St. Louis'teki depremle ilgilenmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. Telefonu kapattıktan sonra sesli mesajlarımı dinledim ve Washington'ın dertlerimin en küçüğü olduğunu anladım. Mesajları dinlerken kapının çalındığını duydum. Dışarıda *Post-Dispatch*'ten bir adam vardı. Adamla konuşurken Fox televizyonun minibüsü evin önüne geldi. Kime ne söylediğimi çoktan unuttum."

"Belki de muhabirlerle konuşmamalısın," derken, bizim evimize de bir muhabir geldiğini söylemedim. Wheelinglerden dönerken bahçe yolunda rastladığımız kız da bir *Post-Dispatch* muhabiriydi, en başta onun gazeteci olduğunu anlamamıştım çünkü on altı yaşında görünüyordu. Kız kendini tanıttığında hızla yanından geçerek, "Yorum yok," demiştim. Birkaç dakika sonra dışarı baktığımda, kızın gittiğini görüp şaşırmıştım.

“İşportada rende satıyor değilim,” diyordu Vi. “Kendilerini koruyabilmeleri için insanları uyarıyorum.”

“Bu akşam bize gelmek ister misin?” diye sordum. Kardeşimi evimde istemiyordum, çocuklarımın kamusal teşhir mikropuyla hastalanmalarını ve yabancıların nefretine maruz kalmalarını istemiyordum. Üstelik, Vi’nin bir şey satmadığı tamamıyla doğru değildi. Daha önce *Today* röportajında da belirttiği gibi, kardeşim yeni müşteriler edinmekten mutluluk duyardı. Fakat Vi’nin evde tek başına kalması ve herkes tarafından ulaşılabilir olması da iyi sonuçlar doğurmazdı. “Hank’in üniversiteden tanıdığı bir basın danışmanı var,” dedim. “O kadın sana yardım edebilir. Daha fazla basın mensubuyla konuşmadan önce o kadınla görüşmeye ne dersin?”

“*Washington Post*’u ve *L.A. Times*’ı geri aramayayım mı yani?”

“Evet,” dedim. “Şimdilik.”

“Basın danışmanı muhtemelen bir milyon dolar ister.”

“Hank bu işten senin de para kazanmanı sağlayacak yollar olduğunu düşünüyor,” dedim. Kendimi o yolların hangileri olduğunu söylemeye ikna edemedim. “Jeremy hemen gelip seni alsın. O gelene kadar kimseyle konuşmayacağına dair söz verir misin? Hiç konuşma demiyorum, ama bir plan yapmak zorundayız. Şimdi Hank’i arayıp basın danışmanının telefon numarasını alacağım. Kadın Los Angeles’ta, yani hâlâ işte olabilir.”

“Bekle,” dedi Vi. “Kapı çalıyor.”

“Açma!”

Vi güldü. “Seni bu kadar korkutan şey nedir?”

Kitle histerisi dışında mı? Jeremy’nin yaşayacağı profesyonel utanç dışında mı? Wheelinglerle olan dostluğumuzun resmi yıkılışı dışında mı? “O röportajları yaparak ne kazanacaksın?” dedim. “Sen kehanetini insanlarla paylaştın. Henüz bilmiyorsan,

öngörün internete de yayıldı. Söylemek zorunda olduğun şeyi söyledin. Daha fazla konuşmak kendini tekrar etmek olmaz mı?”

Vi birkaç saniye boyunca sessiz kaldı, onu ikna etmeyi başardığımı düşündüm, ama kardeşim tekrar konuştuğunda sesi hırçındı. “Koruyucu, insanları uyarmam gerektiğini söyledi.”

Karşılık vermedim. Kardeşim benim yanımda Koruyucu’dan bahsetmeyeceğine dair söz vermişti, ama nadiren bahsettiğinde ona saygı göstermem gerekmez miydi? Anlaşmamız böyle değil miydi? Vi tekrar konuşmaya başladı. “Biliyorum, dikkatleri üstüme çekmek istediğimi düşünüyorsun. Sana kıyasla istiyor bile olabilirim. Amacım görünmez olmak değil. Ama konunun bunlarla ilgisi yok.”

“Olduğun yerde kal,” dedim. “Jeremy on dakika içinde orada olacak.”

Ben telefodayken, Jeremy çocuklara akşam yemeği yedirmeye başlamıştı. Ahizeyi telefon yuvasına geri koymak için mutfığa gittiğimde, “Çocukları ben doyurayım, sen de Vi’yi alıp buraya getir, olur mu?” dedim.

Jeremy bu fıkirden hoşlanmış gibi görünmüyordu.

“Buraya gelmezse muhabirlerle konuşmaya devam edecek,” dedim. “Telefonu ve kapısı durmadan çalışıyor.”

“Geceyi burada mı geçirecek?”

“Olabilir,” dedim, Jeremy’yle göz göze geldim.

“Gidip Vi’yi alacağım,” dedi Jeremy. “Fakat onu ondan korumak senin işin değil. Vi kendinden sorumlu.”

Aslında öyle değil, diye düşündüm. Tamamen değil.

Jeremy, aklımdan geçenleri okumuş gibi, “Embriyo olduğunuz zamanlardan bahsetmiyorum,” dedi. “Şimdiki zamandan bahsediyorum.” Owen’a tatlı patates yedirdiği kaşığı bana uzattı

ve mutfaktan çıktı. Jeremy'nin arkasından, "Teşekkür ederim," diye seslendim.

Basın danışmanıya iletişime geçip geçmediğini öğrenmek için Hank'e bir mesaj yazdım. Hank beni telefonla arayarak, "Kadının gönderdiği e-postayı hemen sana yönlendiriyorum," dedi. "Yardım etmekten mutluluk duyacağını söylüyor."

"Ne kadar ücret talep ettiğini de söylemiş mi?"

"E-postayı okursun, ama birkaç haftalık hizmet bedeli on beş bin dolar civarında."

"On beş bin dolar mı!" Bir taşralı gibi konuştuğumun farkındaydım ama şaşkınlığımı saklamak zordu.

"Bu kadın işini çok iyi yapıyor Kate. Ona tamamıyla güveniyorum. Ayrıca onun kalibresindeki insanların ortalama hizmet bedeli bu."

O sırada aklımdan iki şey geçti. Birincisi, Wheelinglerden birinin ya da ikisinin birden aileden zengin olması gerektiği, çünkü para meseleleri onları asla endişelendirmiyordu. Fakat Hank, Amelia'nın doğumundan önce resim öğretmeni olarak çalışırken bile, benim yaşlı bakımı ajansında çalışırken kazandığım paradan fazlasını kazanamazdı. İkinci düşüncem, Hank'i bize davet etmektir. Çünkü Hank, Vi'yle Jeremy'yi, Emma'nın o paraya değer olduğuna ikna edebilirdi. Fakat Courtney'le aramız iyi olsaydı bile Hank'i bize davet etmem yakışık almazdı, Courtney hamileliğiyle ilgili bunca sıkıntı yaşarken, Hank'in onun yanında kalmasına izin vermem gerekirdi.

Jeremy ve Vi eve geldiklerinde, kardeşimin benim bildiğimden daha fazla gazeteciyle konuştuğunu öğrendim. Vi, uyku sonrasında görüştüğü muhabirlere ek olarak; Florida-Naples'taki, Virginia-Richmond'daki ve Yeni Zelanda-Wellington'daki

gazetelere röportajlar vermişti. Vi, bütün gazetecilerin onunla ilgilendiğini yapmacık bir şaşkınlıkla anlattı. Ondan kimseyle konuşmamasını rica etmiştim ama o ricamı duymazdan gelmişti; bununla birlikte, o muhabirlerle bizim sohbetimizden önce konuşmuş olması da mümkündü. Vi sırtarak, “Aa, bir de iyi haberim var,” dedi. “Patrick basın danışmanlığımı bedavaya yapacağını söyledi.” Patrick’in Crate&Barrel’da mağaza müdürü olduğu düşünülürse, bu durum pek umut verici değildi. “Bir bira alabilir miyim?” diye sordu Vi. Mutfağa doğru yürürken arkasına dönüp bize seslendi, “Siz de ister misiniz?”

Salonda oyun oynayan Rosie, Owen’ın elindeki çöp kamyonunu aldı. Jeremy’ye döndüm, “Hank’in önerdiği şu basın danışmanını arayacaktım ama kadının ücreti on beş bin dolar,” diye fısıldadım. “Bu parayı ödeyebilir miyiz?”

Jeremy gülerek bana baktı, şaka yaptığımı düşünüyordu.

“Yüksek bir meblağ olduğunu biliyorum,” dedim. “Ama işler kontrolden çıkıyor.”

Jeremy’nin yüz ifadesi değişti. Kocam çaresizliğimi anlamıştı; ama bu, isteğimi kabul etmekle aynı şey değildi. Vi salona döndü. “Şu basın danışmanını arayalım,” dedim. “Kadının adı Emma. Hank onun harika olduğunu söyledi.” Kurmak üzere olduğum cümle yüzünden yüzüm yanıyordu, bütün evliliğim boyunca yaptığım en kötü manipülasyon manevrası bu olacaktı. “Kadın biraz pahalı, bu konuda haklıydın Vi. Fakat kadının ücretini senin adına biz ödemek istiyoruz, çünkü buna değeceğini düşünüyoruz.” Jeremy’nin öfkeli şaşkınlığını hissettim. (Duman duman yükselen değil, lazer ışını gibi doğruca üstüme odaklanan bir öfke.) “Müşteri akınına uğradıktan sonra bize olan borcunu ödeyebilirsin,” diye devam ettim. Vi’nin borcunu asla ödemeyeceğini ve onu borcunu ödemesi için asla zorlamayacağımı biliyordum, ama bu önerme Jeremy’yi sakinleştirebilirdi.

Mutfaktan telefonu aldım. Hank'ın e-postasındaki numarası tuşlarken, Jeremy'yle göz göze gelmeye cesaret edemedim. "Emma Hall, Halkla İlişkiler," dedi bir kadın sesi. "Ben Kate Tucker, Hank Wheeling'in arkadaşı," diye karşılık verdim. "Hank size kardeşimden bahsetmiş olmalı."

"Emma ofiste değil ama ona ulaşmaya çalışırım," dedi ses. Konuşan kişi tabii ki Emma değildi. Los Angeles'ta çalışan bir basın danışmanının elbette bir asistanı olacaktı. Kısa bir sessizliğin ardından, "Sizi Emma Hall'a aktarıyorum," dedi kadın.

Emma Hall araba kullanıyordu, arabanın camları muhtemelen açıktı. Kadın İngiliz'di, Hank bundan bahsetmemişti. Açtığım telefon hoparlörü, karşı taraftan gelen rüzgâr sesi ve İngiliz aksam, kadını anlamayı zorlaştırıyordu; kadının ne söylediğini deşifre etmeden önce, bütün cümleyi duymam gerekiyordu. Ayrıca, Emma'nın söylediği ilk şey, "Hank harika biri, öyle değil mi? Courtney de şahane. İkisini de çok seviyorum. Kansas City'ye, onları ziyarete gitme fikri hep çok ilgimi çekmiştir," oldu. Fakat bunlar dışında kadının her şeyini sevdim. Emma dost canlısı, özgüvenli ve alçakgönüllüydü, Vi'nin *Today* röportajını seyretmişti, kardeşimin televizyonda giydiği bluzaya iltifat etti, yani benim bluzuma iltifat etmiş oldu. "Bir basın danışmanının tam olarak ne yaptığını anlamak istiyoruz," dediğimde Emma güldü, "Harika bir soru," dedi.

Emma'nın açıklamasına göre bütün medya sorguları ondan geçecekti. Bir gazeteci doğrudan Vi'yle iletişim kurarsa, Vi gazetecinin telefon numarasını ya da e-posta adresini Emma'ya iletenecekti. Emma röportaj taleplerinin çoğunu reddedecekti. Sırf bu yüzden, onunla çalışmayı daha çok istedim. "*Today*'e çıktıktan sonra, siktiriboktan gazetesıyla konuşmana gerek yok," dedi Emma. Evet, Emma o zarif sesiyle gerçekten *siktiriboktan*, demişti. Konuşmaya devam etti. "Amacının ne olduğunu da konuşmalıyız Violet. Nasıl bir imaj yansıtmak istiyorsun?"

“Önem alabilmeleri için insanları uyarmak istiyorum.”

“Kesinlikle, kesinlikle,” dedi Emma. Onun Vi gibi insanlarla daha önce de karşılaştığı izlenimine kapıldım; samimiyetle özgecil, ama tamamıyla özgecil değil.

“Kafadan kontak biri gibi görünmek istemiyorum,” diye ekledi Vi. “Bu işten bir çıkarım olmadığının anlaşılmasını istiyorum.”

Emma, Vi’nin bir internet sitesi olup olmadığını sordu. Vi olmadığını söyledi. “Öyleyse yapmamız gereken ilk şey bu,” dedi Emma. “Telefonu kapatır kapatmaz asistanımı arayacağım ve bir internet sitesi adresi almasını söyleyeceğim. Siteye şimdilik iptidai bir şeyler koyarız. Senden kişisel bir beyan yazmanı istiyorum. Kısa olsun, bir paragraf filan. Kim olduğunu ve kehanetin sana nasıl geldiğini anlat. Çok sade bir dil kullan.”

“St. Louis’e mi geleceksin yoksa işleri oradan mı yürüteceksin?” diye sordum. “Bu duruma bağlı,” dedi Emma. Sonra gülerek, “Ben daha önce Kansas City demiştim, öyle değil mi?” diye ekledi. “Halbuki hiçbiriniz Kansas City’de yaşamıyorsunuz. Nezaket gösterip hatamı düzeltmediniz. Yazıklar olsun bana!”

Resmi olarak birlikte çalışmaya karar verdiğimizizi belirten tek kelime etmedik. Fakat Emma’ya ödemeyi bizzat yapacağımı söylediğimde ve onunla özel olarak konuşabilmek için telefonun hoparlörünü kapattığımda, hepimiz kararımızı vermiş gibiydik. Vi hâlâ yanımda duruyordu. Kardeşimin rakamı öğrenmesini istemediğim için, “Hank’e gönderdiğin e-postada belirttiğin hizmet bedeli...” diyerek konuşmaya başladım.

“Otuz gün için on beş bin dolar,” dedi Emma, sesinde çekingenlik yoktu. “Ayrıca St. Louis seyahatlerimin ulaşım ve konaklama masrafları.”

Midemin bulandığını hissettim. “Peki bu parayı peşin mi ödeyeceğiz yoksa taksitler halinde mi?” diye sordum.

“Yarısı şimdi, yarısı iki hafta sonra.”

“Paranın ilk yarısını banka havalesiyle mi göndereyim yoksa çek mi yazayım?”

“Nasıl istersen,” dedi Emma. “Sana güveniyorum Kate. Hank ve Courtney’nin arkadaşları benim de arkadaşımdır...”

Bir noktada, Jeremy’nin Rosie’yle Owen’ı üst kata götürdüğü günün farkına varmıştım, ama telefonu kapatana dek bu durumla ilgilenmemiştim.

“En başta beni sansürlemek istediğini düşünmüştüm, ama Emma gerçekten harika,” dedi Vi. “Kadının kaç para istediğini gerçekten söylemeyecek misin?”

“Beleş atın dişine bakılmaz.” Jeremy biraz rahatsız mı olmuştu yoksa öfkeden kudurmuş muydu? Her ne olursa olsun, Vi’nin Jeremy’den onay almadığımı öğrenmesi hiçbir işe yaramazdı.

“Bin dolardan az mı yoksa çok mu?”

“Bu konu hakkında konuşmayı bitirdik.”

“Çok, öyle mi?” Vi tek kaşını yukarı kaldırdı. “Teşekkür ederim Daze. Courtney Wheeling, şeytani mesajlarımı yaymama yardım ettiğinizi duyunca ne düşünecek?”

Aynı şeyi kendi kendime sormamışım gibi, “Courtney şu anda başka meselelerle meşgul,” dedim.

Vi dikkatle bana baktı. “Yoksa düşük mü yaptı?”

Courtney kürtaj olmayı düşünüyorsa, kardeşimin onun düşük yaptığına inanması daha iyiydi. Fakat Courtney hâlâ hamileyken onun düşük yaptığını söylemek de yanlış olurdu. “Bana bir şey sorma,” dedim.

“İyyk,” dedi Vi. “Sence yeterince yemek yemediği için mi düşük yaptı?”

“Courtney yeterince yemek yiyor,” dedim. “Sadece zayıf biri.”

“Biliyor musun, kendimi hâlâ *Today*’de izlemedim,” dedi Vi. “Sen izledin mi?”

Üst kata çıkıp Owen’ı emzirmem ve her akşamki gibi uyutmam gerekmiyor muydu? Belki de bu akşam her şeyi Jeremy’ye bırakmalıyım. Owen akşam yemeğinde iki kavanoz patates püresi yemişti, tekrar beslenmesine daha üç saat vardı. “İzledim, ama tekrar izlerim,” dedim. Programı Hank’le birlikte internetten izlemiş, her ne kadar Vi’nin *Today*’e çıktığını bilmek rahatlatıcı bir düşünce olmasa da kardeşimin başarılı bir röportaj yaptığını hatırlayınca rahatlamıştım.

Vi’yle birlikte koltuğa oturduk. Jeremy’nin bilgisayarını benim sağ, Vi’nin de sol dizine yerleştirdik. “Saçım harika görünüyor,” dedi Vi. “İyi iş çıkarmışsın. Ah kahretsin, çenemin altı gerçekten üç kat mı?”

“Değil.”

Röportaj bittikten sonra, “Çok da kötü değilmiş,” dedi Vi.

“Bana inanmamış mıydın?” dedim. Kısa bir sessizliğin ardından, “16 Ekim’le ilgili fikrin değişti mi?” diye sordum.

Vi uzaklara dalmıştı. Gözlerini mutfağın olduğu yöne çevirmişti ama mutfağa bakmıyordu. Kardeşimin benden uzaklaştığını hissediyor ve onun benim evimde bir felaket imgesi görmesini istemiyordum. Vi’nin esrarengizliği neredeyse etkileyiciydi. Vi gerçek bir kabiliyete sahipti, eskiden olsa kardeşimin kabiliyetinden bu kadar etkilenmezdim, çünkü aynı şeye ben de sahiptim. Ama zaman içinde, benim kabiliyetim neredeyse tamamen körelmiş, kardeşiminki ise her zamankinden daha keskin hale gelmişti.

“Hayır,” dedi Vi. “Değişmedi.”

Vi’ye bizde kalabileceğini söyledim –bu fikir birkaç saat önce hiç cazip görünmüyordu ama akşamı Vi’yle birlikte ge-

çirmek düşündüğümünden daha keyifli olmuştu— fakat Vi’nin cep telefonu birkaç kez çaldı. Saat dokuz civarında, yılbaşı arifesi yemeğine ev sahipliği yapan Nancy, Vi’yi almaya geldi. Birkaç kişiyle birlikte bir bara gidecekler ve bir şeyler içeceklerdi. Vi, Nancy’yle hâlâ yakın olmasına rağmen, diğer meditasyon arkadaşlarından uzaklaşmıştı. Vi’nin söylediğine göre, Brady Ogden vakasından sonra arkadaşları onu kıskanmaya başlamışlardı; çünkü Vi medyumluk yaparak geçinebiliyorken, onlar hâlâ gündelik işlerde çalışmak zorundaydı.

Nancy içeri girmedi, ona verandadan el salladım. Vi dışarı çıkarken, “Evinin kapısında bekleyen gazeteciler ya da tuhaf tipler görürsen buraya geri gel,” dedim. “Sen eve girene kadar Nancy hiçbir yere gitmesin.”

Vi sırtarak, “Paranoyaklık yapıyorsun,” dedi. “Aslında gurur okşayıcı bir şey.”

Kardeşim, Nancy’nin arabasına binerken, “İnternet sitesi için kişisel beyan yazmayı unutma,” diye seslendim.

“Tamam tamam,” dedi Vi.

Ön kapıyı kilitledim, bebek çantasını düzenledim, ilk katın ışıklarını söndürdüm ve alarmı kurdum. Normalde, ben Owen’ı emzirirken evi kapatma işini Jeremy yapardı. Jeremy akşam yemeği yemiş miydi? Vi’nin röportajını seyrettikten sonra atıştırdığım krakerler dışında ben bir şey yememiştim.

Jeremy’nin alt kata geri dönmemesi kesinlikle alışılmadıktı ama dönmeyişinin sebebi çok açıktı. Daha önce yatak odama giderken hiç korkmamıştım, fakat o akşam korktum. Odanın kapısı kapalıydı. Banyoya girdim, işim bittiğinde yatak odasının kapısında duraksadım. Kapıyı çalmam gerekip gerekmediğini düşündüm ama bu çok tuhaf bir hareket olurdu. Kapıyı açıp odaya girdim, Jeremy’nin komodinindeki gece lambasının açık olduğunu gördüm. Jeremy yatakta oturuyordu, gözlüklerini tak-

mıştı, eski bir üniversite tişörtü giymişti, yorganı göğsüne kadar çekmişti. Cep telefonunu tek eliyle tutmuş ve öne uzatmıştı. Telefonun ekranından gelen ışık, gözlüğün camlarından yansıyor. Bir otobüs sesi duydum. Sonra bir adam, “Tamamdır,” dedi. Jeremy bir film ya da dizi seyrediyor olmalıydı. Ekranın küçüklüğü ve Jeremy’nin yalnızlığı beni her nedense üzdü.

“Selam,” dedim. “Selam,” diye cevapladı Jeremy, sesi gergindi ama sebepsizce zalim değildi. Jeremy kızgın olduğunu göstermeye çalışmıyordu, *sadece* kızgındı.

Öne doğru bir adım attım. “Basın danışmanının parasını bizim ödeyeceğimizi söylediğim için mi kızgınsın, yoksa bunu senin onayını almadan söylediğim için mi?”

“İkisi için de.” Jeremy’nin sesinde şaka tonu vardı ama mizah yoktu. Jeremy seyrettiği şeyi durdurup bana baktı. “Çok merak ediyorum, banka hesabımızda kaç para olduğunu düşünüyorsun?”

Yutkundum. “Yirmi bin mi?”

“Pekâlâ, bugün maaşımı aldım ve on bir bin dolardan biraz fazla paramız oldu.”

“On bir bin mi?”

“Evet,” dedi Jeremy. “On bir bin.”

Emma kredi kartı kabul eder miydi? “Özür dilerim,” dedim. “Bu konuyu seninle konuşmadığım için çok üzgünüm ama Vi’nin o kadınla çalışmasını gerçekten istiyorum. Vi bu işin kaç paraya mal olduğunu bilseydi Emma’yla çalışmayı kabul etmezdi. Emma’yı gerçekten sevdi, ona danışmadan hiçbir gazeteciyle konuşmayacağını söyledi. Bu tam olarak benim istediğim şey.”

“Vi’nin hareketlerini kontrol edemeyeceğini anlaman gerekiyor. Ciddiyim Kate. Vi yetişkin ve başına buyruk bir kadın. Ona şimdilik tasma takmış olabilirsin, ama onu hizada tutabileceğin fikri, uzun vadede kötü sonuçlar doğuracak.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Tamam,” dedim.

“Bunları kötü niyetle söylemiyorum. Çok çirkin bir şeye bulaşmandan korktuğum için söylüyorum.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. “Haklı olduğundan da eminim. Fakat medya idaresi için bir profesyonelle çalışmanın nesi kötü? Vi zor durumda. Telesekreterimize bırakılan mesajları bizzat dinledin. Vi bunun yüz katını yaşıyor. Nereye dönse, onunla konuşmak isteyen bir gazeteciyle karşılaşılıyor ve hayır diyemiyor. Vi spot ışıklarını seviyor ve insanlara yardım ettiğine inanıyor.”

“O zaman gazetecilerle konuşsun. Ona gösterilen ilgi er ya da geç kaybolacak.”

Bu çok radikal bir düşünceydi, benim bütün enerjimi tüketen hummalı tavrın tam tersiydi. Bu düşüncede çok çekici, özgürleştirici bir şey vardı. Basitçe geri çekilsem ve hiçbir şey yapmasam ne olurdu? Ama bu mümkün değildi. “Emma’ya bir şans verelim,” dedim.

“Ve bütün birikimimizi de...”

Bütçemize hâlâ katkıda bulunuyor olsaydım, bu konuşma farklı bir şekilde ilerler miydi? Ama sonra, “Sahip olmadığımız on beş bin doları düşüncesizce harcayacaksan, muhteşem bir düz ekran televizyon almanı tercih ederdim,” dedi Jeremy.

Yani beni affedecekti. Şanlıydım. “Haklısın,” dedim. Telefonu işaret ederek, “Ne izliyorsun?” diye sordum.

“Kesinlikle komik olmayan bir komedi filmi.”

Bir adım daha attım. “Başka bir şey yapmak ister misin?”

Jeremy, odaya girdiğimden beri ilk kez gülümsedi, en azından yarı gülümsedi. “Aklından ne geçtiğine bağlı.”

Yatağa girdim, Jeremy’nin üstüne çıktım, bacaklarım onun belinin iki yanındaydı. “Bir-iki fikrim var,” dedim. Telefonu Je-

remy'nin elinden alıp komodinin üstüne koydum. Öne eğilip kocamı öptüm, hemen karşılık aldım. Jeremy ve ben, küçük çocukları olan diğer çiftler gibiydik, hiç sevişmeden haftalar geçiriyorduk. Her zaman çok yorgunduk ya da ağlayan bebeklerle ilgileniyorduk. Bazen, bebek monitörlerinden çocukların sesini dinlerken, sevişememekle ilgili şakalar yapıyorduk. “Bir takvim belirleyebiliriz,” demiştim bir keresinde. “O insanlardan biri olmak istemiyorum,” diye karşılık vermişti Jeremy. “Ama o çizelgelerin neden hazırlandığını biliyorsun, öyle değil mi?” diye sormuştum.

Jeremy tişörtünü çıkardı. Sonra ben kendi tişörtümden –sütümün akmaması için sevişirken sutyenimi çıkarmıyordum– kurtulmak için kollarımı yukarı kaldırdım ve akşamları yapmamız gereken şeyin bu olduğunu düşündüm; alt katta dondurma yiyip televizyon seyrettikten sonra doğruca yatağa girmek. Kavgasız sevişmeyi tercih ederdim, ama Jeremy'yle öpüşürken ve onun beni okşayan ellerini hissederken, insanların barışma seksi hakkında söylediklerinin doğru olduğunu düşündüm.

Hâlâ Jeremy'nin üstündeydim. Bedenimin titrediğini hissettiğimde, Jeremy sadece dört dakikadır içimdeydi. Genellikle ilk boşalan ben olurum ama Jeremy de fazla beklemezdi, bu konuda çok uyumluyduk. (Hızlı ve verimli çalışmamız göz önüne alınırsa, bu işi daha sık yapmamamız için bir sebep yoktu.) Jeremy boşalırken, “Seni çok seviyorum Katie,” diye fısıldadı. Boynunu öptüm. Bana sadece sevişirken Katie dediğinin farkında olup olmadığını bilmiyordum.

Gece lambası açıkken uyuyakalmıştık, benim sutyenim dışında ikimiz de hâlâ çıplaktık. Bir noktada Owen'ın ağladığını duydum. Yataktan çıktım, yerdeki giysilerimi toplayıp aceleyle giyindim.

Owen'ın odası, denizyıldızı şeklindeki gece lambasının yaydığı ışık haricinde karanlıktı. Owen beni görünce ağlamayı kesti. Onu kucağıma alıp sallanan sandalyeye oturdum.

O akşam, Vi'yle beraber Emma'yla konuşmuş ve *Today* röportajını seyretmiştik. Bunları yaparken kardeşimle aramda entrika havasına benzer bir hava oluştuğunu hissetmiştim. Yirmi yıl önce, "You May Be Right" şarkısının dans koreografisini çalışırken hissettiğime benzer bir şeydi; diğer insanlar tamamen yok olmuş ve yaptığımız şey sadece kardeşimle bana ait bir projeye dönüşmüştü. Fakat Owen'ı emzirirken duygularım değişti. Vi'nin kehaneti eğlenceli değildi, korkutucuydu. Yok olmalarına izin verdiğim insanlar da çocuklarımdı; çok küçük ve bana ihtiyacı olan çocuklar. Owen yedi kiloydu, kendi başına hiçbir şey yapamıyordu, konuşamıyordu, doğru düzgün oturmaktan bile acizdi; açık mavi pijamasıyla bir uyku tulumunun içinde uyuyordu. Owen'ı ve Rosie'yi korumaktan daha önemli hiçbir şey yoktu. Belki de şehri *gerçekten* terk etmeliydik. Ya da en azından, Jeremy'yi Denver'a gitmekten vazgeçirmeliydim.

Owen'ın altını değiştirdim ve gazını çıkartmak için sallanan sandalyeye geri götürdüm. Owen derin bir nefes aldı, sol elini kalbimin üstüne koyup koynuma kıvrıldı. Oğlumu uzunca bir zaman kollarımın arasında tuttum, sırtını okşadım.

Vi ertesi sabah saat on gibi beni aradı ve "yazar tıkanması" yaşadığı için kişisel beyanını yazamadığını söyledi. Kardeşimin yazar tıkanması dediği şeyin, akşamdan kalmak anlamına geldiğinden emindim. "Emma o beyanı acilen istemişti," dedim. "Ben bir şeyler yazar, seni ararım."

Owen'ı ilk gündüz uykusu için henüz yatırmıştım. Rosie'yi, *Kâşif Dora*'nın yeni bölümünü izlemesi için televizyonun karşısına oturttum. Jeremy'nin yemek masasında duran dizüstü bilgi-

sayarını açtım. Rosie etrafta dolaşmaya başlayana kadar on dakikam vardı, yedi dakika içinde tek paragraflık bir beyan yazmayı başardım.

Merhaba, benim adım Violet Shramm. İnternet sitemi ziyaret ettiğiniz için teşekkür ederim. Çocukluğumdan beri, duyu ötesi algılar olarak da bilinen önseziler deneyimliyorum. St. Louis-Missouri’de doğup büyüdüm. Yemek yapmayı, realite programları (suçluluk hissettiren bir keyif) izlemeyi ve ailemle vakit geçirmeyi seviyorum. Sizin de duymuş olabileceğiniz üzere, yakın zaman önce, St. Louis bölgesinde büyük bir deprem olacağına dair bir kehanette bulundum. Amacım insanları korkutmak değildi. Tek isteğim, insanların hazırlık yapabilmesi ve güvende olması için uyarıda bulunmaktı. Bu cümlenin sonuna FEMA’nın bağlantısını koyabileceğimizi düşündüm. Paragrafı, Vi’nin Brookstone’daki kasiyere söylediği şeyleri hatırlayarak bitirdim: Umanm kehanetim yanlış çıkar. Ben bir bilim insanı değilim ve herkes gibi hatalar yapabilirim. Görüşlerimi ve fikirlerimi sizlerle paylaşmamın tek sebebi iyi niyettir.

Yazdığım şeyi okumak için Vi’yi aradım. Vi, Brady Odgen’in bulunmasına yardım ettiğini ve Michael Jackson’ın ölümünü halka açık olarak öngördüğünü de beyana eklememi istedi, halbuki ikisini de Kanal 5’te anlatmıştı. (Vi, ikinci öngörüsünü, kendi evindeki toplu bir oturum sırasında müşterileriyle paylaşmıştı. Buna “halka açık” denebileceğinden emin değildim. Michael Jackson’ın ölümünden iki gün önce, müşterilerine, adamın sağlığından endişe ettiğini söylemişti.) Kardeşimin isteğini gönülsüzce kabul ettim. Vi son cümleyi silmemi de istedi. Onu tersine ikna ettim. O da beni, paragrafın başına şu korkunç cümleyi koymaya ikna etti: *Bunu okuyan herkese, pozitif enerjiyle dolu bir gün dilerim.* Emma daha sonra ilk cümleyi kesti; paragrafın geri kalanı, Vi’nin aynı gün öğleden sonra açılan internet sitesinde yayımlandı. Kişisel beyanın yanında, Vi’nin bir önceki Şükran

Günü'nde çekilen fotoğrafı vardı. Vi fotoğrafta kırmızı bir kazak giyiyor ve güzelce gülümsüyordu. Fotoğrafın orijinalinde Vi ve Rosie yan yana oturuyorlardı. Fotoğrafı Jeremy'ye yollamış ve Rosie'yi kesmesini rica etmişim, zira kızımın Vi'nin internet sitesinde görünmesini istememişim, sonra fotoğrafı Emma'ya göndermişim.

Fotoğrafı göndermek için e-postamı açtığımda, düzinelerce Facebook mesajı bildirimiyle karşılaşmış ve 16 Ekim'den önce Facebook'a giremeyeceğimi anlamışım, belki de asla giremeyecektim. E-postamı kapattıktan sonra, spor malzemeleri satan büyük bir firmanın internet sitesini bulmuştum; pilli bir radyo, ilkyardım seti, üç adet su geçirmez el feneri (el fenerimiz vardı ama su geçirmez değildi) ve propan ocağı sipariş etmişim. Jeremy bir şey sorarsa, ona satın aldığım şeylerle ilgili yalan söylemeyecektim. Yine de, siparişimin Jeremy evde değilken gelmesi için dua etmişim.

Vi'nin *Today* röportajını takip eden ilk günlerde, kehanetle ilgili makalelerin altına yazılan yorumları okuyordum. *Bu kadın tam bir aptal. Ona inananlar da aptal. Ya da: Bu kadın insanları korkutmaktan vazgeçmeli. Aynaya bakmalı ve diyetle başlamalı!* Ve tabii ki: *Eğer geleceği görebiliyorsa, neden piyangoyu kazanıp daha güzel bir ev almıyor? Televizyonda gördüğüm kadıyla bir bok çukurunda yaşıyor.* Piyango yorumu her zaman ama her zaman olurdu.

Yorumları Vi de okuyordu. Ben Rosie'yle oyun oynarken ya da Owen'ın altını değiştirirken kardeşim telefonumu çalırıyordu. Acil bir durum olmasından endişelenip telefona cevap veriyordum. Geçmişte, bir işin tam ortasıdaysam Vi'nin telefonlarını açmazdım. Ama şimdi, kardeşimin şöhretini göz önüne alıyor ve telefonu duymazdan gelmeye cesaret edemiyordum. "Tamam şunu dinle," diyordu Vi. "Tıpkı diğer kıyamet kâhin-

leri gibi Bayan Shramm'ın de görkemli hezeyanları olduğu ortada.' Ama ben kıyamet kopacağını söylemedim ki! Bunu ne zaman söyledim?"

"Yorumları görmezden gel," diyordum kardeşime. "Hiçbiri ni okuma." Vi'ye yorumlarını okumamasını tavsiye ederek kendimi kandırmayı da başarıyordum, yani en azından birimizi ikna edebiliyordum.

"İnsanların bu kadar kötü olduğunun farkında değildim," dedi Vi bir seferinde. Onu Şeytan'ın ajanı olmakla suçlayan bir internet makalesi –yorumları değil, makalenin kendisini– okumuştı.

"Farkında değil miydin? Gerçekten mi?"

Emma'yla yaptığımız bir konuşma sırasında –Vi yine benim evimdeydi, Jeremy çocuklarla birlikte üst kattaydı ve Emma telefonun hoparlöründe– "İnternet sitelerine yazılan kötü yorumları nasıl sildirebiliriz?" diye sordu Vi. "Zira yazılanlar doğru değil. İnsanlar gerçek isimlerini bile kullanmıyorlar."

"Ah, o saçmalıkları okumamalısın," dedi Emma. Vi'nin yorumları okumasına şaşırmış gibiydi. Yorumları okumak, bizim acemi hatalarımızdan bir diğeri. "İnsanlar korkunç şeyler yazıyorlar, öyle değil mi? Ama bana inan; o yorumları yazan adam kırk yaşında, hâlâ ailesinin evinin bodrum katında yaşıyor ve yıllardır aynı boktan işte çalışıyor. Çok öfkeli biri, dünyaya kızgın. Onun seni etkilemesine izin vermemelisin, ona acımalısın."

Emma, aynı sohbet sırasında, Vi'nin evinin önündeki gazetecilerle konuşmamasıyla ilgili yaptığı uyarıyı tekrar etti. Vi'nin evinin önünde sürekli gazeteciler vardı, buna alışmıştık; çoğu zaman gündüz bir-iki tanesi kaldırımında duruyordu, bazıları akşama kadar bekliyordu. Üstelik sadece yerel basın muhabirleri gelmiyordu. Bir Japon gazetesi bile muhabir göndermişti; haki pantolon ve beyaz gömlek giyen zayıf bir adam. Bu durum be-

nim için o kadar inanılmazdı ki, adamın yanma gidip şunu sormak istedim: “Sadece Vi’yle konuşmak için on altı saatlik bir uçak yolculuğu mu yaptın gerçekten?” Adama tek kelime etmedim. O gün öğle vakitlerinde Vi’yi evinden aldıktan sonra, arabada Rosie ve Owen varken o eve asla gitmemeye karar verdim. Aslında, bütün bu çılgınlık bitmeden o eve hiç gitmemeliydim.

Ara sıra bizim evimizin etrafında da gazeteciler oluyordu. Rosie’yle Owen’ı dışarı çıkarmadan önce sokağı mutlaka kontrol ediyordum. Ama bir seferinde, adamın biri sokağın karşı tarafında bekleyerek beni kandırmayı başardı. Ayrıca, *Post-Dispatch* gazetesinden bir muhabir, kapımızın zilini günler boyunca her sabah çaldı, aynı şeyi her akşamüstü saat altıda tekrarladı. Bu muhabir, daha önce bahçe yolunda gördüğümüz genç kız değildi, kapımıza notlar ve kartvizitler bırakan orta yaşlı bir adamdı. Adı Phil Krech’ti. Vi’nin *Today* röportajından sonra konuştuğu muhabir oydu. Emma’ya ondan bahsettiğimde, Phil Krech evimize gelmeyi bıraktı. Sanırım Emma, Vi’nin adamla bir kez daha konuşmasını sağlamıştı. *Post-Dispatch*’te yayımlanan bir makalede Vi’nin ikizi olduğundan bahsedildi. Vi’yle benim Kirkwood Lisesi yıllığından alınmış bir fotoğrafımız *Riverfront Times* gazetesinde ve şoke edici bir şekilde *People* dergisinde yayımlandı. İsmim iki makalede de Daisy Tucker olarak geçti, çünkü ilk adımları resmi olarak değiştirmemiştim. Jeremy’nin adı ve mesleği de saklı tutuldu. Gazeteciler tarafından defalarca arandım, artık sesli mesajları kontrol etmiyordum, Jeremy bütün mesajları ben dinlemeden siliyordu. 16 Ekim yaklaşırken, Vi’nin evinin kameralardan, ışıklardan ve uydu alıcılarından ibaret bir sirke dönüşüp dönüşmeyeceğini merak etmeye başladım; ünlü bir politikacıyla seks yapan bir kadının evinin ya da silahlı saldırıya sahne olan bir okul kampüsünün medya tarafından sirke dönüştürüldüğüne şahit olmuştum.

Emma telefonda Vi'yle konuşuyordu. “‘Üzgünüm ama röportaj taleplerini basın danışmanım değerlendiriyor,’ diyeceksin,” diyordu. “Bırak da kötü insan ben olayım.” Bunu duyunca Emma'ya karşı büyük minnettarlık hissettim. Ama sonra, “Bu arada, *Today*'le yaptığım görüşmeler devam ediyor,” dedi Emma. “Birkaç gün içinde daha fazla bilgi sahibi olurum.

“Bir dakika,” dedim. “Vi tekrar *Today*'e mi çıkacak?”

“Sana söylemedim mi?” dedi Vi.

Vi yanında ben yokken Emma'yla mı konuşuyordu? Görünüşe göre öyleydi. “Seni neden bir kez daha istesinler ki?” diye sordum kardeşime.

Emma cevap verdi. “Hikâyenin onlara ait olduğunu düşünüyorlar. Vi'yi bütün ülkeye tanıttıkları için onunla bir yakınlıkları var. Vi'yi ikinci kez yayma çıkarmak istiyorlarsa, aile fotoğrafları gibi özel şeyler için telif hakkı ödemek zorundalar.”

“Aile fotoğrafları mı?”

“Sakinleş,” dedi Emma. “Henüz hiçbir şey kesin değil.”

“Yaptığın her şey için teşekkür ederim,” dedim. “Bu meselemin benimle ilgili olmadığını biliyorum ama fotoğraflarımın *Today*'de yayımlanmasını istemiyorum.”

“Dikkate alındı,” dedi Emma. “Başka bir konuya geçecek olursak, Los Angeles'ta yaşayan sinir bozucu bir tipin sizi ziyaret etmesine ne dersiniz?”

“Harika olur deriz,” dedi Vi.

Emma yirmi dört saat için St. Louis'e geldi. Konaklama masrafı bize ait olmak üzere Ritz-Carlton'da kaldı ama, “Asıl arzu ettiğim Vi'nin St. Louis'ini görmek,” diyerek zamanının çoğunu gezmekle geçirdi. Vi, Emma ve kendi kendini gezintiye davet eden Patrick, masrafını yine bizim ödediğimiz kiralık bir Town

Car'la (St. Louis'te Town Car kiralayan herhangi birine hiç rastlamamıştım) Nipher Ortaokulu'na, Kirkwood Lisesi'ne ve Gilbert Caddesi'ndeki eve gittiler. Hill'de, yani Vi'nin en uzun çalıştığı restoranda öğle yemeği yediler.

Emma'nın şehre gelişinden bir gün önce, "Gezintiye sen de katılmalısın," demişti Vi. "Bebek bakıcısını çağırırsın."

Kendra'dan bahsediyordu. Kendra, Washington Üniversitesi'nde öğrenciydi ve haftada bir gün bana yardım ediyordu. "Gelebileceğini sanmıyorum, daha önce haber vermeliydim," dedim.

"Emma seninle tanışmak istiyor," dedi Vi.

Garip şekilde uzun bir tartışmanın ardından, Vi ve Emma'nın akşam yemeği için bize gelmesine karar verdik. Yemeğe Wheelingleri de davet edecektik çünkü Emma'yı onlar sayesinde tanımıştık. Courtney'i evime almak, bu noktada ilk tercihim değildi. Fakat bunun tersini yapmak, onunla aramızdaki gerginliğin altını çizmek anlamına gelecekti. Ayrıca, Vi'nin Courtney'le sorun yaşadığını bilmesini ve bu durumdan keyif almasını istemiyordum. "Stephanie'yi de getirebilirsin," dedim.

"Arabasına atlayıp gelebilir," diye karşılık verdi Vi.

Stephanie yemeğe gelmedi ama Patrick geldi. Emma'nın çok çarpıcı bir kadın olduğu anlaşıldı; beyaz bir teni, koyu renkli kısa saçları ve on santimlik topukları vardı. Karşılaştığımızda yanaklarımı öptü ve Rosie'yle Owen'ın ne kadar tatlı olduklarını söyledi. Bir şişe kırmızı şarap ve kocaman bir zambak buketi getirmişti. (Bunların parasının da bizim cebimizden çıkıp çıkmadığını merak ettim.) Emma'nın zarif tavırlarına bir tür temaşa eşlik ediyordu. Kendimi şüphelenmekten alıkoyamadım; Emma, banliyölerde bu kadar erken saatte akşam yemeği yenmesini komik bulmuş olabilir miydi? Kadını sevmemiş değildim, ama onun bu versiyonuna –kanlı canlı, yüksek topuklu, muhteşem

Emma– telefondaki sesine güvendiğim kadar güvenip güvenmediğimden emin olamıyordum. Ayrıca, Emma Hank’le flört ediyordu!

Hank ve Amelia yanlarında Courtney olmadan gelmişti. “Courtney sinüs enfeksiyonu geçiriyor,” dedi Hank. İçki getirmek için mutfığa giderken, Emma’nın, “Ben artık yaşlı bir kız kurusuyum ama sen hâlâ üniversitedeki kadar yakışıklısın Hank. Bu nasıl oluyor?” dediğini duydum.

O sırada, Jeremy pizzaları ve salatayı getirdi. Şarap kadehlerini ona uzatıp insanlara dağıtmasını rica ettim. Hâlâ mutfaktaydım, salatayı ahşap bir kâsenin içine boşalttım. Hank bir bira almak için mutfığa girdi. Sesimi iyice alçaltarak, “Burada olduğun için Courtney kızgın mı?” diye sordum. Hank, ocağın yanındaki çekmecedden dinazor şekilli bir şişe açacağı aldı. “Aslına bakarsan yarına kadar dinlenmek istedi.”

“Ah.” Hank kürtağdan bahsediyordu, kendimi kötü hissettim. “Courtney nasıl?” diye sordum.

Hank omuz silkti. Rosie o sırada mutfığa girdi, pembe pantolonunu giymişti, ayaklarına benim terliklerimi ters olarak geçirmişti ve üstü çıplaktı.

“Eksik bir şey varmış gibi hissediyor musun Rosie?” dedi Hank.

“Tişörtünü giyersen kendini daha rahat hissedersin tatlım,” dedim.

Yemekten ilk önce Wheelingler ayrıldı, saat sekizi birkaç dakika geçiyordu. Rosie’yle Owen’ı çoktan yatırmıştım. Owen saat onda süt emmek için uyandığında, Emma, Patrick ve Vi hâlâ oturuyorlardı. Owen’ı emzirip salona indim, konuklarımızın bir şişe şarap daha açtığını görünce şaşırdım ama en azından bu şişe çabuk biteceğe benziyordu. Kiralık araba saatler önce gitmişti.

Konuklarınızın evden nasıl ayrılmayı düşündüğünü anlayamadım. Jeremy, *Gönder şunları*, diyen gözlerle bana baktı.

Emına'ya döndüm. "Yoruldu mu? Yoksa Vi ve Patrick'le birlikte St. Louis'in gece hayatını mı keşfedeceksin?"

"Buradan birkaç blok uzakta gayet düzgün barlar var," dedi Jeremy. "Hem de yürüme mesafesinde."

Vi başını hayır anlamında salladı. "Hayır, hayır, hayır," dedi. "Onlar tiki barları. Arsenal Caddesi daha iyi olur."

"Bir taksi çağırmamı ister misin?" diye sordum.

"Şehir merkezi de olabilir," dedi Vi. "Zira bugün Kemer'e gidemedik."

"Bu St. Louis'i görmediğim anlamına gelir, öyle değil mi?" dedi Emma. "Resmi olarak görmemiş sayılırım."

O kadar yorgundum ki gözlerimi açık tutabilmek için kaşlarımı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Neşeli bir sesle konuşmaya çalışarak, "Bu durumda kesinlikle şehir merkezine gitmelisiniz," dedim.

Patrick altdudağını sarkıttı. "Bize katılmayacak mısın Daze?" dedi.

"Keşke."

Konuklarımız nihayet gittiğinde –Emma evden çıkarken yine yanaklarımı öpmüştü– mutfığa girdim. Bulaşıkları yıkamakla meşgul olan Jeremy'nin poposuna vurdum. "Üzgünüm," dedim.

"Uyku tulumumu alıp salonun zeminine sermek üzereydim."

"Onların çocukları yok, hepsi bu." Masadaki tabağı alıp Jeremy'ye uzattım. "Her neyse, Emma hakkında ne düşünüyorsun?"

"İyi birine benziyor," dedi Jeremy. *Verdiğimiz onca paraya değer biri*, demesini mi bekliyordum? Jeremy kimse hakkında böyle bir şey söylemezdi. "Patrick tükenmiş görünüyor," diye ekledi.

“Patrick salata sosunun ilahî olduğunu söyledi. Ben de bu iltifatın sahibi sayılmam dedim.”

Jeremy zorla gülümsedi. İşin doğrusu, konuklarımız bize köpüklü bir heyecan ve California pırıltısı getirmişlerdi. Onlar gidince kirli tabaklarımızdan, yorgunluğumuzdan ve benim hepimiz için hissettiğim korkudan başka bir şeyimiz kalmamıştı.

Ertesi sabah, Courtney jinekoloğunun muayenehanesinde hamileliğine son verdi. Amelia okuldaydı. O öğleden sonra bizim eve gelmelerini –bir çocuk bakıcısı tutmuşlardı– ya da Wheelingler için yemek yapmayı önermedim. Çünkü Courtney, Jeremy’yle benim her şeyden haberdar olduğumuzu hâlâ bilmiyordu. Hank’ın bana mesaj yazmasını bekledim, ama Hank bir şey yazmadı; ne o gün ne de ertesi gün.

“Bir komplikasyon olmamıştır umarım,” dedim Jeremy’ye.

“Sadece dinlendiklerinden eminim,” dedi Jeremy.

Hank perşembe günü aradı. “Courtney işe döndü.”

“Bu iyiye işaret, öyle değil mi?”

“Onu vazgeçirmek için daha çok uğraşmalıydım. Yeterince çabalamadım.”

“Kendine yüklenme.” Rosie, Owen ve ben salondaydık. Rosie baloncuğunu Owen’ın kafasına koymaya çalışıyordu. Owen, olaya müdahale etmediğim için şaşırılmış ve üzülmüş gibi bana bakıyordu. “Yapma Rosie,” diye seslendim. “Kardeşini rahat bırak.”

“Yapma Rosie,” diye tekrarladı kızım, ardından baloncuğu tavana doğru fırlattı. “Baloncuk uçmak istiyor.”

“Sen harika bir koca ve harika bir babasın,” dedim Hank’e. “Bunu biliyorsundur umarım.” O anda, *Down sendromlu bir bebeğe hamile olsaydım kürtaj yaptırmazdım*, diye düşündüm. Ben Courtney’nin yaptığı tercihi yapamazdım.

“Dün Amelia’yı Oak Knoll’e götürdüm, sırf evden uzaklaşsın diye,” diyordu Hank. “Amelia, öne arkaya sallanan şu ahşap kuşa bindi. En fazla beş yaşında olan bir kız yanıma geldi, Amelia’yı gösterdi. ‘Kız kardeşi nerede?’ diye sordu.”

“Aman Tanrım.”

“Aklımı kaybedecektim. Aslında kaybettim, ama eve döndüğümüzde.”

Rosie’yle Owen’ı seyrederken –Rosie baloncuğu yine havaya fırlatıyordu. Owen eski bir *Times* dergisindeki mide ilacı reklamını yırtmaya çalışıyordu– kalbimin sıkıştığını hissettim. “Çok üzgünüm,” dedim.

Hank yutkundu. “Bebeğin kız olduğunu düşünüyordum,” dedi.

Bölüm 11

2002 YILININ EKİM ayıydı, Cadılar Bayramı’na az kalmıştı. Bir akşam, Schnucks’ın makarna koridorunda, Jeremy’le çarpışmamıza ramak kaldı. Ben market arabasını itiyordum, Jeremy’nin elinde bir alışveriş sepeti vardı. Arabayı koridorun köşesinden döndürdüm ve Jeremy’ye çarpmasına birkaç santim kala sertçe geri çektim. “Çok özür dilerim!” dedim. “Hayır hayır. Benim hatamdı,” diye karşılık verdi Jeremy. Sonra bana baktı, “Sen meyveci kızsın!” dedi heyecanla.

“Öyle miyim?” dedim.

Jeremy, ağzından böyle bir şey kaçırdığı için kendini çok aptal hissettiğini bana daha sonra söyledi. O anda, onun utandığını hissetmiş ama çok sevimli olduğunu düşünmüştüm. Jeremy, çıktığım adamların en kısa boylu olanıydı, çok kısa kesilmiş koyu renk saçları ve metal çerçeveli gözlüğü vardı. Ağırbaşlı

görünümüne rağmen, yanakları çocuksu ve sevimli bir şekilde kırmızıydı. Jeremy bana çıkma teklif etmeden, hatta adını bile söylemeden önce, onunla evleneceğimi biliyordum. Spagetti ve rigatoni kutularının yanında kocamla tanışmıştım.

Jeremy, Schnucks'ın batı kanadını işaret ederek, "Seni şura-daki dükkânda görmüştüm," dedi. Gösterdiği tarafta daha küçük mağazalar ve meyve püresi satan bir dükkân da dahil olmak üzere restoranlar vardı. "Aa, oraya sürekli giderim," dedim. "O kadar organik ve doğal ürünler satan bir yerin, bir solaryum salonuyla yan yana olması çok tuhaf," dedi Jeremy. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum!" diye karşılık verdim. Sessizlik oldu. "Bizi cep telefonlarımızdan korumak için diyotlar satıyorlar ama yan duvarlarından gelen ultraviyole ışınlarının yiyeceklere neler yaptığını hiç düşünmüyorlar," dedim. "Aslında diyotun ne olduğunu bile bilmiyorum," diye ekledim.

Jeremy gülümsedi. "Güçlü bir şey olmalı."

Yine sessizlik oldu. Etkileşimimizin kırılma noktasına gelmiştik; ya sohbeti gereksizce uzatacak ya da dönüp kendi yollarımıza gidecektik. Ama endişeli değildim. Sohbetimizi uzatmasak bile, daha sonra yine sohbet edeceğimizi biliyordum. Evlenebilmek için sohbet etmemiz gerekiyordu. Ayrıca, o sırada hâlâ David'le çıkıyordum.

"Bu civarda yaşadığını tahmin ediyorum," dedi Jeremy.

Başımı evet anlamında salladım. "Big Bend'in diğer tarafında."

"Ben DeMun'dayım."

"Washington Üniversitesi'nde öğrenci misin?"

Jeremy'nin yanaklarındaki kırmızılık yoğunlaştı. "Yer ve Atmosfer Bilimleri bölümünde profesörüm." Şakacı bir sesle, "Profesör olacak kadar yaşlı görünmüyorsun," dedim. "İnan bana, sırf bu yüzden ders vereğim günlerde kravat takıyorum,"

dedi Jeremy. Kısa bir sessizlikten sonra, “Belki bir dahaki meyve püresi alışverişimizde karşılaşırız,” diye ekledi. “Güzel olur,” dedim. “Belki de orada buluşmak için randevulaşırız,” dedi. “Eğlenceli olur,” diye karşılık verdim. “Ya da dışarı çıkıp gerçek bir şeyler içeriz,” dedi Jeremy. “Neden sana e-posta adresimi vermiyorum?” dedim. Alışveriş listemin kenarından kopardığım kâğıt parçasına e-posta adresimi yazarken hissettiğim suçluluk duygusu, içimdeki iyimserlik sezgisi ve Jeremy’nin yanında deneyimlediğim kimyasal kıpırdanma tarafından bastırıldı. “Bu arada, ben Kate.”

“Ben de Jeremy.” O sırada ikimiz de el sıkışmamız gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyorduk, sıkışmadık. Evleneceğim adamın elini sıkamak çok resmi ya da aptalca bir hareket olacaktı. Sol kolumu havaya kaldırıp elimi salladım. “Yakında görüşürüz,” dedim.

Jeremy ertesi gün bir e-posta gönderdi. Önümüzdeki hafta South City’deki bir restoranda akşam yemeği yemek isteyip istemeyeceğimi sordu. David’den, Jeremy’yle buluşmamızdan çok daha önce ayrılmaya karar verdim; ama bunu, Jeremy beni almaya gelmeden bir saat önce yapabildim. David’in evindeydim, ona ayrılık kararımı açıkladım. “Tanıdığımız herkesin evleneceğimizi düşünüyor olması seni hiç ilgilendirmiyor sanırım,” dedi David.

“Başka insanlarla daha mutlu olacağımızı düşünüyorum.”

David alaycı bir tavırla, “İnsanlar bu cümleyi başka biriyle tanıştıklarında söylemezler mi?” dedi.

Bir anlık tereddütten sonra, “Bunu söylüyorum çünkü doğru olduğuna inanıyorum,” dedim.

David gözlerini kısarak bana baktı. “Peki kuzenimin bar mitzvah kutlamasına geliyor musun yoksa gelmiyor musun?”

“Sana bununla ilgili bir e-posta gönderirim, olur mu?”

Arabamla eve giderken, duş alırken ve Jeremy'nin gelmesini beklerken, bu sekansı doğru bir şekilde idare edemediğimi fark ettim. Kapıyı açıp da Jeremy'yi, onun siyah saçlarını ve metal çerçeveli gözlüğünü görünce, onu gerçekten tanımıyor olmakla onunla evlenmek arasındaki köprüyü kuramadım. O köprüyü kurabilmek için, sahip olduğumdan şüphe duyduğum bir çaba göstermem gerektiğini anladım. Şimdi düşünüyorum da, Jeremy'yle evleneceğimden emin olmasaydım, o tür bir şüpheye de kapılmazdım.

Arabada öğrendiğime göre, Jeremy 1970 doğumluydu –ben-den beş yaş büyüktü– ve Virginia-Arlington'da büyümüştü. Evli ve çocuklu bir ağabeyi vardı. Connecticut'taki Wesleyan Üniversitesi'nden mezun olmuş, Cornell Üniversitesi'nde yüksek lisans ve doktora yapmıştı. İki aydır Washington Üniversitesi'nde çalışıyordu. St. Louis'e ilk kez, üniversite kampüsündeki iş görüşmesi için gelmişti. Bu işten önce Berkeley'de doçent olarak çalışmıştı. Ama bunlar sadece ayrıntılardı, şahsi geçmişlerimizin küçük ve sayısız deneyimleriydi, tek başlarına anlamları yoktu ama bir araya geldiklerinde bizi tanımlıyorlardı.

Restoranda birçok sessizlik yaşadık. Çünkü ben sohbet etmek için Schnucks'takinden daha az çabahyor ve Jeremy'nin daha fazla uğraşmasına sebep oluyordum, çünkü Jeremy benim daha az çabaladığımı anlıyor ve bunun sebebini merak ediyordu. Planım şuydu; yemekten sonra, Jeremy'ye onu tanıdığım için sevindiğimi ama biriyle çıkmaya hazır olmadığımı söyleyecektim. Sonra şöyle düşündüm; herhangi bir şey söylememe gerçekten gerek var mıydı? Eğer varsa, belki de Jeremy beni eve bıraktığında konuşmalıydım. Belki de yüz yüze konuşmamalıydım. Bir e-posta da işe yarardı, üstelik daha münasip olurdu.

Ama Jeremy çok nazikti. Onun e-postayı açtığı anda yaşayacağı sakın hayal kırıklığını ve kafa karışıklığını düşündüm, onu in-

citmek istemediğimi hissettim. Eve dönüş yolunda, 40 numaralı otoyolun rampasını çıktığımız sırada, “Bir şeyler içmek istersen, yaşadığım binanın hemen köşesinde bir bar var,” dedi Jeremy çekine çekine. Hayır diyeceğimi düşündüğü belliydi. Randevumuzun kötü gittiğini biliyordu ama bunun sebebini bilmiyordu. Yemekten sonra içki içmeyi önermek çok önceden verdiği bir karardı, tatsız bir akşam geçirmemize rağmen kararından dönmemişti.

“Tamam,” dedim.

Jeremy bana baktı. “Tamam mı?”

Daha istekli bir sesle, “Elbette,” dedim.

Arabayı Southwood Yolu’nun kenarına park ettikten sonra dışarı çıktık. Kaldırımında yan yana geldiğimizde, Jeremy elini omzuma koydu. Bu harekette cömert bir şey, kötü davranışımı affetme isteği vardı.

Yemekte bir şişe şarabı bölüşmüştük. Bara girdiğimizde –güzel bir mekândı, oraya daha önce de gitmiştim– Jeremy buzlu viski sipariş etti. Ben votka tonik istedim. Jeremy’yle havadan sudan sohbet ederken, bedenime rahat bir sıcaklık yayıldığını hissettim. İkişer içki daha içtiğimizde sıcaklık iyice artmıştı. Bir noktada, Jeremy ebeveynlerinin boşanmasına kısa bir gönderme yaptı. Ben şaşkınlığımı gizleyemeyecek kadar sarhoştum.

“Annenle baban boşandılar mı?”

Jeremy gözlerini kırptı, şaşkınlığıma şaşırılmış gibiydi, sonra başını evet anlamında salladı. Annesiyle babasından daha önce de bahsetmişti, ama benim boşanmayı tahmin edebileceğim şekilde değil.

“Kaç yaşındaydım?” diye sordum.

“Yedi,” dedi Jeremy. “İkinci sınıftaydım. Ağabeyim dokuz yaşındaydı.”

“Bence mümkün olan en kötü zamanda boşanmışlar. Çünkü sen, her şeyin değiştiğini anlayacak kadar büyük, ama sebebini anlayamayacak kadar küçükmüşsün.”

Jeremy ciddi bir ifadeyle, “Bu doğru sayılır,” dedi.

“Travma yaşadın mı?” Yanlış bir ses tonuyla konuşmuştum; sesim fazla meraklı çıkmıştı.

“Annemle babam birbirlerine karşı medeni olmak için büyük çaba gösterdiler,” dedi Jeremy. “Ama evet, epey sarsıldım.”

Yani Jeremy, bütün eski erkek arkadaşlarımdan aksine, acısız bir hayat yaşamamıştı. Belki de onunla gerçekten evlenebilirdim. Birkaç saat önce, ona tekrar görüşemeyeceğimizi söylemek gibi aptalca bir niyetim mi vardı gerçekten? Jeremy’nin gözleri zekâ doluydu, elleri çok güzeldi, o ellerin tenimde dolaştığını hayal edebiliyordum. Gece yarısına doğru, “Buradan çıkmak ister misin?” diye sordu Jeremy. Başımı evet anlamında salladım. Birlikte onun evine gittik. Tam olarak, ona yakıştırdığım evle karşılaştım; içinde yetişkinlere özgü mobilyalar –bej rengi bir koltuk, yatak odasının açık kapısından gördüğüm ahşap bir yatak– bulunan, derli toplu, tek odalı bir ev. Ayrıca, çişimi yapmak için tualete gittiğimde, şırıltının havalandırma fanı tarafından bastırıldığını fark ettim. İlk buluşma için daha fazla ne isteyebilirdim?

Ben tuvaletteyken Jeremy müzik –Van Morrison– açtı. Çok kısa zaman sonra bej rengi koltuğun üstünde öpüşüyorduk, sonra yatak odasına geçtik ve yorganın altına bile girmedik. On dakika içinde ikimiz de çıplak kaldık. Jeremy yatağın yanındaki komodinin çekmecesinden prezervatif alırken, yeterince erkekle çıktığımı ve bu yüzden karşımdakini nasıl memnun edeceğimi bildiğimi düşündüm. Fakat beni nasıl memnun edeceğini bilen bir adamla ilk kez karşılaşıyordum. Jeremy, yaptığım her harekete ve çıkardığım her sese karşı tetikteydi, o anda yaptığı şeyi benim tepkilerime göre daha çok ya da az yapıyordu.

Çok sarhoştum ve şehvet duygusuyla kendimden geçmiştim; ama bir an için, mutlak bir kafa açıklığıyla, *Bu adamı bulduğuma inanamıyorum*, diye düşündüm. Sonra, mümkün olan en mutlu şekilde, patlamak üzere olduğumu hissettim.

Sevişme bittikten sonra Jeremy üstümden indi, bana sarıldı, ikimiz de sessizdik. Sonra Jeremy, “Battaniye ya da su ister misin?” diye sordu. Tavrında gösterişsiz bir nezaket ve saygı vardı. Öyle bir anda, nezaketi ve saygıyı, vıcık vıcık bir duygusallığa tercih ederdim.

“Yorganın altına girebiliriz,” dedim.

Girdik. Yatak odasının ışığını hiç açmamıştık ama salondan gelen sarı ışık demeti içeri giriyordu. Jeremy kolunu boynumun altına soktu, omzumu tuttu, bana iyice sokuldu.

“Yemekte olanlarla ilgili, özür dilerim çünkü...”

“Sorun yok.”

“Ama ne söyleyeceğimi bilmiyorsun.” Jeremy, ebeveynlerinin boşanmasıyla ilgili meraklı sorular sorduğum için özür dileyeceğimi mi düşünmüştü? Halbuki ben, yemekte kendimi geri çektiğim için özür dileyecektim.

“Her ne söyleyeceksen, sorun yok. Özür dilemeni gerektiren bir şey yok.”

Bu cümle kesinlikle doğru değildi, ama o kadar cömert ve o kadar nazikti ki beni susturdu.

O gecedен sonra, kendime, Jeremy’le birlikte olmalı mıyım ya da onu tanımak için çaba harcamalıyım gibi sorular sordum. Bununla birlikte bazen, Jeremy’nin neden benim sevgilim ya da kocam olmak istediğini sorguladım. Fakat onun evinde geçirdiğim o ilk gecede ve sonraki zamanlarda, Jeremy’yle birlikte olmak, çocukluğumda annemin Noel plaklarını dinlerken hissettiğim o güzel duyguyu yeniden deneyimlememi sağladı.

“Ah, dışarıda korkunç bir hava var, ama evdeki ateş pek tatlı...” diyordu Noel şarkılarından biri. Bu cünleyi ne zaman duysam mutlu olurum. Şarkının içine girmek, kızakların ve kar tanelerinin arasında güvende olmak isterdim. Jeremy’nin yanındayken, şarkının içine girmeyi başardığımı hissediyordum, istediğimi elde etmiştim.

Birlikteliğimizin ilk yıldönümünde, “O gece sana, seninle bir daha görüşemeyeceğimi söyleyecektim,” dedim Jeremy’ye. Bunu şakacı bir tavırla söylemişim, eski bir aptallığı itiraf ediyordum.

Jeremy ciddi bir ses tonuyla, “Biliyorum,” dedi.

“Biliyor musun?”

“Tabii ki,” dedi Jeremy, bu hatırayı eğlenceli bulmadığı açıktı.

İlk yıldönümümüzden çok daha önce, birlikteliğimizin altıncı ya da sekizinci haftasında, Jeremy’ye önsezilerimden bahsetmiştim. Bu konuyu Ben’le ya da David’le hiç konuşmamıştım, fakat Jeremy’yle yaşadığım ilişkinin sağlam bir temel üstüne kurulduğunu ve önseziler yüzünden sarsılmayacağını biliyordum. Jeremy ve ben Kansas City’de düzenlenen Wilco konserine gitmiştik. Onunla yolculuk etmek ve geceyi bir otelde geçirmek, benim için en az konser kadar heyecan vericiydi. Dört saatlik geri dönüş yolculuğunu yarıladığımızda, “Sana söylemek istediğim bir şey var,” dedim.

Jeremy dönüp bana baktı. “Evli olduğunu filan söyleme sakın,” dedi.

“Evli değilim. Hamile de değilim.”

“Güzel,” dedi Jeremy. “Demek istediğim, eğer hamile olsaydın...” Uzanıp elimi tuttu. *Bir yolunu bulurduk, benim için sorun olmazdı,* diyeceği belliydi.

“Bazı psişik güçlerim var.”

Birbirimize baktık. Jeremy gülümsüyordu, ama yüz ifademi görünce ciddileşmeye çalıştı. “Özür dilerim,” dedi. “Ama böyle bir şey söyleyeceğini düşünmemiştim. Devam et.”

“Kulağa nasıl geldiğini biliyorum. Üstelik sen bir bilim insanısın. Ama ben... Bunu seninle paylaşmak zorunda olduğumu düşündüm.” İnsan, cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olduğunu sevgilisine itiraf ederken kendini böyle mi hissederdi? Gerçi öyle bir şeyi çok daha önceden söylemek gerekirdi.

“Yani tanışacağımızı tanışmadan önce biliyor muydun?” diye sordu Jeremy.

Mezuniyet gecemizde Vi’yle birlikte Kemer’in altındayken gördüğüm imgeyi hatırladım. Fakat bunu Jeremy’ye açıklamaya çalışmak, meselenin olduğundan çok daha büyük görünmesine sebep olacaktı. “Kendi hayatımla ilgili önsezilerde çok başarı değilim,” dedim. Önümüzdeki kamyonun plakasına –Tennessee– baktım. Jeremy kamyonu geçmek için sol şeride girdi. “Bu enstrüman çalmak gibi bir şey,” dedim. “Keman çalmayı erken yaşta öğrenirsen ve bu konuda kabiliyetliysen, zaman içinde iyi bir kemancı olabilirsin. Ama hiç keman dersi almazsan ya da birkaç yıl alıp sonra bırakırsan, söz konusu kabiliyet hayatının bir parçası olmaktan çıkar.” Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledim, “Kardeşim kabiliyetini geliştirdi. Bunu pozitif bir şey olarak görüyor.”

“Sen görmüyor musun?” Jeremy’nin ses tonu benimkine uygun bir şekilde ciddileşmişti. Vi, Jeremy Tucker isimli biriyle tanıştığımı öğrendiğinde, “Bu küçük bir kâşifin ismi,” deyip gülmüştü. Ama onun Jeremy’den hoşlandığını biliyordum, çünkü üçümüz birlikte bir Meksika restoranına gitmiş ve iyi vakit geçirmiştik. Jeremy, bizim çilekli margarita ısmarladığımızı görünce aynı şeyi içmeye karar vermişti ve Vi bu hareketin antimaskülen olduğunu düşünüp sevinmişti. Yemeğin ardından,

Jeremy, Vi'nin bilgi yarışması barına gitme teklifini de kabul etmiş ve kardeşimin kalbini bir kez daha fethetmişti. Sonra barda, bir sürü soruya doğru cevap vermiş, Vi'nin ve arkadaşlarının pek sevmediği, her zaman kazanan takımın aksine Vi'nin takımının kazanmasını sağlamıştı. “Bu adam Avrupa tarihiyle ilgili bunca şeyi nereden öğrenmiş?” diye sormuştu Patrick. Ertesi akşam, işten eve döndüğümüzde, Vi sırtarak, “Görünüşü de küçük bir kâşif gibiymiş,” demişti. “Tam sana göre bir koca aday.”

Kansas City'den dönerken, “Bu çok uzun bir hikâye,” dedim Jeremy'ye. “Ortaokuldayken, sınıf arkadaşlarımdan biriyle birlikte Quija tahtası kullanmaya başladım. Sonra arkadaşım bana düşman oldu. Tüyler ürpertici kabiliyetlerimiz olduğunu söyleyerek Vi'yle beni herkese ifşa etti. Neticede haklıydı, kabiliyetlerimiz gerçekten tüyler ürperticiydi.”

“Peki ne çeşit önsezilerin var?” diye sordu Jeremy. “Süper kupayı hangi takımın kazanacağını mı biliyorsun? Cüzdanını nerede bıraktığını mı?”

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. “Aslında ikisi de değil,” dedim. “Cüzdan meselesi önseziden çok hatırlamakla ilgili. Süper kupaya gelince, eğer bir maçta olsaydım hangi takımın kazanacağını hissedebilirdim. Fakat önseziler, bir futbol maçından çok daha karanlıklar. Ortaokuldayken, sınıf arkadaşlarımdan birinin ölümünü öngördüm. Kız hemen ölmedi, ama yıllar sonra doğa yürüyüşü yaparken öldü. Şöyle tarif edeyim, mesela bir kadınla tanıştığım la, kadının yeme bozukluğu yaşadığını sezebiliyorum. İnsanların ne tür sorunlar yaşadığını anlayabiliyorum. Üniversitedeyken sosyoloji sınıfına yazıldım. Sınıfın ilk gününde, derse giren profesörle ilgili iğrenç bir hisse kapıldım. O dersi almaktan vazgeçtim. Profesör ders yılının sonlarına doğru tutuklandı, çünkü çok büyük bir çocuk pornosu arşivi vardı.”

“Ama adamın özellikle çocuk pornosu sevdiğini anlamadın, öyle değil mi? Belki de adamda bir tuhafılık olduğunu hissettin ama hepsi buydu. Yeme bozukluğu meselesine gelince, yanılıp yanılmadığını asla bilemezsin, bilebilir misin?”

Cevap vermedim. Jeremy’yi ikna etmeye çalışmayacağıma dair kararımı daha önceden vermiştim.

“Yanlış anlama, bunları uydurduğunu filan düşünmüyorum,” dedi Jeremy.

“Uydurmuyorum.”

“Bana biraz katlan,” dedi Jeremy. “Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylemedi.”

“Sürat yaptığım için bir tek trafik cezası yemedim. Bu daha neşeli bir örnek olabilir. Kesinlikle sürat yaptım. Ama bazı zamanlarda, yavaşlamam gerektiğini hissettim ve yavaşladıktan hemen sonra bir polis arabasının yanından geçtim.”

“Öyleyse arabayı neden ben kullanıyorum?”

“Üniversitedeyken büyük bir Yunan Haftası partisinin idari komitesindeydim. Son dakikada, partiye gitmemem gerektiğini söyleyen bir hisse kapıldım. Partiye katılmamam çok tuhaf görünecekti, bu yüzden herkese grip olduğumu söyledim. Partideki herkesin başına kötü bir şey geleceğinden endişeleniyordum, çatının çökmesi gibi. Fakat olan şey şuydu; polis gelmiş ve birkaç kişiyi içki içmek suçuyla tutuklamıştı.” Tutuklananların arasında olsaydım okuldan atılırdım, zira Mizzou’da bir suç kaydım daha vardı. Fakat hikâyenin bu bölümünü başka bir zamana saklamaya karar verdim; Jeremy’yi bilgiyle boğmaya gerek yoktu.

“Yani özetle, psikik güçlerin sayesinde suç dolu bir hayat yaşıyor ama asla yakalanmıyorsun,” dedi Jeremy. Bana baktı. “Dalga geçtiğimi biliyorsun değil mi?” diye ekledi. “Benim de bizimle ilgili bir öngörüm var.”

Konuşmanın nereye gittiğini hemen anladım ve bunun tek sebebi psişik güçlerim değildi. Ama yüzüme iyi huylu bir ifade kondurmaya çalıştım.

“Bence biz harika bir çiftiz,” dedi Jeremy. “Ve birbirimizi çok mutlu edeceğiz.”

Açıklamaya çalıştığım şeyi hafife alıyor olsa bile çok şekerdi. Sohbeta bir son vermenin zamanı gelmişti.

Jeremy kısa bir sessizliğin ardından, “Bu tür bir kehanet beklemiyordun, öyle değil mi?” dedi.

Beni hayal kırıklığına uğrattığı doğruydu, bunu ilk kez yapıyordu. Fakat söylediği şeyde, hayal kırıklığını etkisiz hale getiren tuhaf bir etki de vardı. “Çok garip bir şeyden bahsettiğimin farkındayım,” dedim.

“Ben buna psişik güç demem ama hepimiz bazı durumlarla ilgili bilinçaltından gelen işaretler yakalarız.”

“Doğru,” dedim. “Ama benim bahsettiğim şey bu değil. Bazı olaylarla ilgili rüyalar görüyorum, rüyaların anlamını çoğu zaman bilmiyorum, ama rüyalarımnda gördüğüm şeyler bir süre sonra gerçekten oluyorlar. Bir filmin sadece bir sahnesini görmek gibi. Filmin tamamını sonradan seyrediyorum.”

“Bunun senin açımdan nasıl devam ettiğini hâlâ anlamıyorum.”

“Bırakabildiğim kadar geçnişte bıraktım.”

“Ortaokulda olan şey yüzünden mi?”

“Önsezilere ihtiyacım olmadığı için. Tatbiki bir şey bile değil.” Arabanın penceresinden dışarı bakıyordum, sağ tarafta büyük bir çiftlik arazisi vardı. “İnsanların psişik güçlere sahip olmaya inandığına inanıyorsan, sorun yok.”

“Benim neye inandığım önemli değil,” dedi Jeremy. “Bana söylediğin şey senin bir parçan ve ben sana inanıyorum. Her

neyse, madem kişisel itiraflar yapıyoruz, ‘Gerçek sarışın değilim,’ demekten çok farklı bir itirafta bulunduğunu kabul etmelisin.”

“Ben gerçek sarışınım.”

Jeremy gülererek, “Şükürler olsun,” dedi. “Çünkü bu durum sinir sistemimde ciddi bir şok yaratabilirdi,” diye ekledi. “Orta-okuldaki şu mesele... Uzun hikâye olduğunu söyledin. Peki anlatmak istediğin uzun bir hikâye mi yoksa anlatmak istemediğin uzun bir hikâye mi? Baskı yapmak istemem ama yolumuz uzun.”

Saniyeler boyunca bu sorunun cevabını düşündüm. Yanımda benden beş yaş büyük, tuhaf şekilde nazik ve benden çok farklı şartlarda büyümüş bir bilim profesörü vardı. O adamın arabasının yolcu koltuğundaki bakış açımdan geçmişe baktım ve ortaokulun çok uzaklarda olduğunu gördüm. “Anlatabilirim,” dedim.

Jeremy ve ben Kansas City yolculuğunu yaptığımız sıralarda evlilikten bahsetmeye başladık, önce küçük imalar kullandık. Bir keresinde Jeremy’nin evindeydik, ben televizyonda kanal değiştirirken o mutfakta yemek hazırlıyordu. Fiji Adaları’ndaki hayvanların hayatını anlatan bir programda durdum, Jeremy o sırada salona geldi. “Şunun güzelliğine bir bak,” dedim. Jeremy, “Balayı için oraya gidelim mi?” diye karşılık verdi.

Bir akşam pizzacıya gittik, büyük bir ailenin oturduğu masanın yanına oturduk, yemeğimizi yedik. Eve dönerken, “Bir başka ülkeden çocuk evlat edindiğini hayal edebiliyor musun?” diye sordum Jeremy’ye.

Jeremy, “Elbette,” dedi.

“Çin’den çocuk evlat edindiğini hayal edebiliyor musun?”

Jeremy yine, ona radyoyu açıp açamayacağını sormuşum gibi rahat bir şekilde, “Tabii ki,” dedi.

“Lisedeyken bizim sokakta yaşayan bir çift için bebek bakıcılığı yapardım,” dedim heyecanla. “Çin’den evlat edindikleri iki muhteşem kızları vardı. O zamandan beri aynı şeyi yapmak isterim. Bu sayede çocuklarımın psişik güçleri de olmaz, zira bu güçlerin annemin ailesinden geldiğini düşünüyorum.”

“Vay,” dedi Jeremy, ama bunu sakın bir şekilde söyledi. “Ben biyolojik çocuklarım olsun isterim ama ikisini birden yapmamız için bir sebep yok. Önsezilerin kalıtsal olduğundan emin misin?” Önsezi kelimesini Jeremy’nin ağzından duymak tuhaf bir şekilde sevindiriciydi; bu kelime benim için aile içi bir referansa sahipti, ben *Sınıf* filmindeki Rob Lowe’u izlerken, Jeremy bana yağlı şekerli kızarmuş ekmek hazırlamıştı sanki.

“Ben de her zaman böyle düşündüm,” dedim. “Peki mutlu olmak için biyolojik çocuklarının olması şart mı?”

“Bilmiyorum,” dedi Jeremy.

Bu konu zaman zaman tekrar açıldı. Yanlarında Asyalı bir çocuk olan beyaz bir çift gördüğümüzde Jeremy’yi dürttüm ve “Bak,” diye mırıldandım. Bir pazar sabahı, geç saate kadar uyuduktan ve seviştikten sonra, “Mesele şu,” dedi Jeremy. “Bence sen ve ben gerçekten harika çocuklar yaparız. Çocuklarımız biraz Kate-vari, biraz Jeremy-vari, biraz da kendileri olurlar. Onların büyümesini izlemek bize büyük keyif verir.”

Bu, bir zamanlar Ben’in yaptığı önermeden çok farklıydı, üstelik bu önermede çekik gözler de yoktu. “Ama ya çocuklarımız psişik olurlarsa?”

“Ya miyop olurlarsa? Ya müzik kulağından yoksun olurlarsa?”

“Aynı şey değil.”

“Ya evlat edindiğimiz çocuklarda ciddi davranış sorunları olursa?”

“Davranış problemleri Doğu Avrupalı çocuklarda daha sık görülüyor,” dedim. “Üstelik, kusurlu ebeveynler olsak ve davranış bozukluğuna sahip evlat edinilmiş çocuklar büyütsek bile, çocuklarımız bir yetimhanede yaşayacaklarından daha iyi hayatlar yaşarlar. Ama kusurlu ebeveynler olur ve davranış bozukluğuna sahip biyolojik çocuklar büyütürsek, bu tamamıyla bizim hatamızdır.”

“Tabii ki kusurlu ebeveynler olacağız. Diyelim ki biyolojik çocuğuna en ideal hayatı sunamayacaksın, bu durumda o çocuk için en iyi olan şey, hiç var olmamak mıdır?”

“Bir anlamda.”

“Sen keşke var olmasaydım diyor musun?”

“Bazen.”

Jeremy güldü. “Kasvetli dünya görüşünü gizlemekte çok başarılısın.”

“Teşekkürler.”

“Bir şeyin altını çizmeme izin ver lütfen. Psikik kabiliyete sahip olmanın sana büyük sıkıntı verdiğini biliyorum. Fakat benim bakış açıma göre, seni tanımlayan şey bu kabiliyet değil. Seni birine tarif ediyor olsaydım, kabiliyetin kişisel özellikler listende ilk ona girmezdi. İlk elliye bile girmezdi.”

Ertesi hafta, Jeremy biyojeokimyasal demir döngüsüyle ilgili bir sunum yapmak üzere Vancouver’a gitti. Onun yokluğunda, teknik olarak hâlâ Vi’yle paylaştığım evde kaldım. Jeremy’nin gidişinin üçüncü sabahında uyandım ve şöyle düşündüm: *İki beyaz bebek doğuracağım. Çocuk yapmanın zar atmaktan farklı olduğunu hâlâ düşünmüyordum. Değişen şey şuydu; Jeremy’nin varlığı, şansın benden yana olabileceğine inanmanımı sağlamıştı.*

British Columbia’da sabah yedi olana kadar bekledim, sonra Jeremy’nin cep telefonunu aradım. Bu aramanın birimize ya da

ikimize birden küçük bir servete mal olup olmayacağını hiç bilmiyordum. Jeremy telefonunu açtığında, “İki beyaz bebek doğuracağım,” dedim.

Jeremy güldü. “Aklında bir baba adayı var mı?”

“Ciddiyim. Ama fazla beklememeliyiz. Çünkü otuz dokuz yaşındayken hamile kalmaya çalışmak istemiyorum.”

Bu konuşmayı yaparken yirmi yedi yaşındaydım. Jeremy tekrar güldü. “Vancouver’dan erken ayrılmam ve oraya gelip seni hamile bırakmam için bir teklifte mi bulunuyorsun?”

“Şaşırmış gibi değilsin. Teslim olacağımı en başından beri biliyor muydun?”

“Mutluyum,” dedi Jeremy. “Bu heyecan verici bir haber. Telefon çalmadan üç saniye önce uyanmıştım, hepsi bu.”

Ben otuz bir yaşındayken Rosie doğdu, otuz üç yaşındayken de Owen. Aslında Jeremy beni ikna etmemiştir. Jeremy, benim kendi kendimi ikna etmeme izin verecek kadar zekiymi.

Bölüm 12

9 EKİM CUMA GÜNÜ, Vi’nin öngördüğü depremden bir hafta önce, O’fallen’da yaşayan bir adam, karısıyla çocukları uyuyana kadar bekledi, onları yataklarında vurdu ve silahı kendi kafasına dayadı. İlk haberlere göre, adamın bunu yapmasının sebebi, ailesini yaklaşan kıyametten korumak istemesiydi. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır*, diye düşündüm. Haber sabah gazetesinde yoktu ama *Post-Dispatch*’in internet sitesinde yer almıştı. Yazıyı korkunç bir mide bulantısı eşliğinde, Jeremy’nin cep telefonunun küçük ekranından okudum.

St. Louis dışında yaşayanların da Vi'nin kehanetini duyduğunu elbette biliyordum, ama kehanetin insanlar tarafından saçma ve güvenilirmez olarak değerlendirildiğini düşünüyordum. Zira St. Louis'te gördüğüm kadarıyla, kehanet yüzünden tedirgin olduğunu itiraf eden kişiler, tedirginlikleri yüzünden utandıklarını da söylüyorlardı. St. Louis halkı şehri terk etmiyordu. Her şeye rağmen, etrafta kıyamet günü tarikatlarının uyarıları dolaşırken, kehanete inanmayanlar bile söz konusu gün gelip geçtiğinde rahat bir nefes alacaktı.

Owen'ı pusete bindirdim ve biraz hava alması için dışarı çıkardım. Eve geri döndüğümde Jeremy cep telefonunu bana salladı. "O'Fallen'daki adamın birkaç ay önce işini kaybettiğini ve dengesiz olduğunu söyleyen haberler çıkmaya başladı," dedi.

"Dengesiz olduğu ortada," dedim.

Vi o gün öğleden sonra beni aradı. "İnsanlar kafayı yemiş," dedi. Konuyla ilgili sorumluluğunu tamamıyla reddettiği belliydi.

"Ve sen hâlâ bir deprem olacağını düşünüyorsun. Öyle mi?"

Vi sabırsız bir şekilde, "Aksini düşünürsem ilk sana söylerim," dedi.

Ertesi akşam, Jeremy ve ben salondaki koltukta oturuyorduk. Bir gece önce yayınlanan ve erken yattığımız için seyredeemediğimiz *Saturday Night Live* programının kaydını izliyorduk. Sehpanın üstündeki bebek monitörlerinden birinden mırıltılar geldiğini duyduk. Jeremy programı durdurdu. "Bu kız mı yoksa oğlan mı?" diye sordu. Kısa bir sessizlik oldu, sonra bir mırıltı daha geldi.

"Kız," dedim. "Yukarı çıkayım mı?"

"Muhtemelen uyanık bile değil," dedi Jeremy, uzaktan kumandanın oynat tuşuna bastı. Elimi onun koluna koydum.

“Bekle.”

“Uyanırsa sesini duyarsın,” dedi Jeremy, ama beni memnun etmek için görüntüyü tekrar dondurdurdu.

Bir dakika boyunca sessiz kaldık. Jeremy, muhtemelen e-postasını kontrol etmek ya da maç sonuçlarına bakmak için cep telefonu aldı. Aradan bir dakika daha geçince, “Yukarı çıkıp koridorda oturacağım,” dedim.

Jeremy, başını telefondan kaldırıp bana baktı. “Ciddi misin? Orada ne kadar oturacaksın?”

Elimle televizyonu gösterdim. “Sen programı izlemeye devam et.”

“Bir sıkıntısı olursa Rosie bize seslenir.”

“Daha fazla ses çıkarmadığı takdirde odasına girmeyeceğim. Ama uyanırsa yanında olmak istiyorum.” Mantıklı davrandığımı düşünüyor değildim, ama duyduğum mırıltıda, “kaygılı yüreği” harekete geçiren bir şey vardı. Orada öylece oturup, kadın elbisesi giymiş erkeklerin oynadığı skeçlere gülemeyeceğimi biliyordum. Jeremy’yle aramızdaki fark buydu; Jeremy muhtemelen, beni sıkıntıya sokan şeyin ilacının kadın elbisesi giymiş erkekler olduğunu düşünüyordu.

Üst kata çıktım, koridorun ahşap zeminine oturdum. Yanıma bir dergi alabilirdim ama almadım. Hayatımın o döneminde, hiçbir şey yapmadığım için sıkılmam imkânsızdı. Hiçbir şey yapmamak az rastlanır bir keyifti, şekerleme yapmak gibi bir şeydi.

Rosie ses çıkarmadı. Beş dakika sonra, Jeremy’ye verdiğim sözün aksine, kızımın odasının kapısını açtım ve içeri girdim. Rosie yatakta yüzüstü yatıyordu, avuç içlerini ve dizlerini yatağa yapıştırmıştı, minik poposunu hafifçe yukarı kaldırmıştı. Başı duvara dönük olduğu için kızımın yüzünü göremiyordum ama

ritmik soluklarını duyuyordum. Bu gece, Rosie'nin ateşlendiği gecelerden biri olmayacaktı, ama o geceleri çok iyi biliyordum: Rosie ilacını içtikten sonra mırıldanıp arkasını dönerdi. Ben bir noktada pes eder ve kızımın yatağının yanına, yere uzanırdım.

Ama hayır. Bunlar bu gece yaşanmayacaktı. Sırf bu endişe kalıbına girmeyi biliyorum diye, sırf onun ateşlenmesinden endişe ettim diye, Rosie ateşlenmeyecekti. Ben artık medyum bile değildim ve bundan vazgeçmiş olmamın sebebi tam olarak böyle anlardı.

Aşağı indim. Televizyondaki görüntü hâlâ aynı skeçte donmuş durumdaydı. Jeremy, *Jeofizik Araştırmaları Dergisi*'ni okuyordu. Salona girerken, “Üzgünüm,” dedim. “Keşke izlemeye devam etseydin.”

“Seni bekledim.”

“Rosie'nin pembe kazağındaki lekeyi çıkarmaya çalışacağım. Artık televizyon izleme havasında değilim.” Asıl yapmak istediğim şey –Jeremy isteyken yapmak istediğim şey– duvara astığımız her şeyi aşağı indirmektir. Bunu Jeremy'nin yanında yapmaya cesaret edemezdim.

Jeremy, Rosie'nin bebek monitörünü işaret etti. “Tamamıyla sessiz,” dedi. Rosie'nin odasına girdiğimi duymuş muydu?

Birbirimize baktık. “Vi'nin kehanetinin diğer tarafına geçtiğimizde her şey daha iyi olacak,” dedim.

“Bu hafta Kendra geldiğinde, gidip manikür yaptırmalı ve biraz rahatlamaya çalışmalısın. Yarın manikürcüyü ara ve bir randevu al.”

“Olabilir,” dedim. Fakat manikür yaptırmaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim. Jeremy'den sakladığım aptalca bir sırrım vardı; Kendra geldiğinde sadece Rosie'yi ona bırakıyor ve Owen'ı yanıma alıp bazı gündelik işleri halletmeye gidiyordum. Bunu

tek çocukla yapmak, iki çocukla yapmaktan daha kolaydı. Yani Kendra'nın geldiği saatler benim için gerçekten mola daydı ama Jeremy'nin düşündüğü türden bir mola değildi. Rosie, Kendra'yı çok seviyordu. Kendra'yla geçirdiği saatler, bir yetişkinin sadece onunla ilgilendiği yegâne vakitlerdi. Kızıma bu keyfi yaşatarak fedakârlık yaptığımı düşünmüyordum. Bunu Jeremy'ye söylemiyordum çünkü Kendra ne zaman gelse, bir sonraki hafta iki çocuğumu da ona bırakmayı planlıyordum. Kendra bir sonraki hafta yine geliyordu, Rosie onu görünce heyecandan deliriyordu ve ben planımdan yine vazgeçiyordum.

Jeremy hâlâ bana bakıyordu. "Bu konuyu epeydir konuşmadık ama perşembe günü konferansa gideceğimi unutmadın değil mi?"

Jeremy'nin perşembe günü konferansa gideceğini unutmuş muydum? Konferansın çok önceden planlandığını biliyordum ama kendimi Jeremy'nin bizi bırakmayacağına inandırmıştım. Jeremy rezervasyonlarını çoktan iptal etmişti, bütün bunlar olup biterken bir uçağa binip Denver'a gitmeyecekti.

"Bu konferansın senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Ama bu her yıl düzenlenen bir konferans, birini kaçırmak kariyerin için büyük bir sorun yaratmaz."

"Cornell'deki konuşmamı iptal ettiğim takdirde Denver'a gidebileceğime karar vermiştik. Hatırlıyor musun?"

"O zamandan beri çok şey oldu. Hem artık kadrolusun, bu çeşit şeyler yapmak zorunda değilsin, öyle değil mi?"

"Kate, pazar sabahı bir sunumum var. Tam on iki ayrı kişiyle yemek ve kahve randevularım var."

"Diğer profesörlerin de aileleri var. Acil bir durum çıktığını söylersen sana anlayış gösterirler."

Jeremy iç geçirdi. "Şöyle açıklayayım," dedi. "Courtney, geçen hafta yaşadıklarına rağmen konferansa gidiyor." Kürtajdan

bahsediyordu, ama bunun ikna edici bir nokta olduğunu düşünüyorsa, yanılıyordu.

“Courtney’nin bizimle ne ilgisi var?” dedim.

“Benimle birlikte gelmeyi iyice düşündün mü? Uçak biletleri şu anda çılgınca pahalıdır ama en azından Owen’ın biletine para ödemeyiz. Hey, üstelik biz müsrif insanlarız.”

Jeremy’nin Emma Hall’dan bahsettiği çok açıktı ama bunu duymazdan geldim. “Vi’yi ve babamı öylece bırakıp gidelim mi yani? Ayrıca, Rosie ve Owen’la birlikte yolculuk yapmak tam bir kâbus.”

“Konferansa gitmediğimi varsayalım,” dedi Jeremy. “Burada ne yapacağımı düşünüyorsun? Derslerimi zaten iptal ettim.”

İlk gerçek öfkeyi o anda hissettim. “Ciddi misin?” dedim. “Burada olmanın tek sebebi verdiği dersler mi?”

“Moral destek istiyorsun. Bunu anlıyorum. Ama ben, olmayacak bir şey için burada kalmanın anlamını sorguluyorum.”

Alaycı alaycı, istemeden Vi-vari bir şekilde güldüm. “Her şeyden bu kadar emin olmak çok güzeldir kesin.”

“Bir düşün,” dedi Jeremy. “Bunun doğru olduğunu söylemiyorum ama, Vi ya da sen psişik olmasaydınız ne olacaktı?”

Öfkeli gözlerle Jeremy’ye baktım. “Sen gerçekten Amerikalı olmasaydın ne olacaktı? Belki de Fransız’sındır, bunu hiç düşündün mü? Belki insan bile değilsindir. Ya bir zürafaysan? Zürafa olduğunu söylemiyorum ama bu fıkri bir düşünmeni istiyorum.”

Jeremy koltuğun minderine hafifçe vurdu. “Buraya gel,” dedi. Hareket etmedim. “Ya da gelme,” dedi Jeremy. “O kadar uzun boylu değilim, zürafa olmadığımı buradan biliyorum.” Gülmedim. “Anladım,” dedim.

“Kendimize dair inançlarımız vardır. Ama bazen, inançlarımız yanlışır. Sana gelince, önsezilere sahip olmak seni zaten mutlu etmiyor. Öyleyse neden her şeyi akışına bırakmıyorsun?”

Bazen, Jeremy'den sakladığım tek sırrın, Owen'ı bebek bakıcısıyla bırakmamak olduğunu unutuyordum. Çok daha büyük bir sırrım vardı; iki yıl önce, duyu ötesi algılarımı bir köşeye atmıştım. Bu durum Jeremy'yi kısmen haklı çıkarıyordu. Jeremy'nin haklılığı ve benimle ilgili kazanılmamış bilgisi beni rahatsız ediyordu. Jeremy'nin yakışıklı yüzüne bakıyor, benim sağlam bir eş ve iyi bir anne olduğuma dair bir inanç görüyordum; psişik güçler ve kendim gibi konular da dahil olmak üzere, dünyadaki her şeyi benden iyi bildiğine dair sarsılmaz bir özgüven görüyordum. Böyle zamanlarda kendimi haksızlığa uğramış gibi hissediyordum.

“Kanıtlanmış bir başarı geçmişi olan tek kişi Vi değil,” dedim. Rosie'yle ilgili endişemin öfkeyle yer değiştirmesinden memnundum. “Brady Ogden'ı kaçırın adanın yakalanmasında benim de rolüm olduğunu unuttun mu? *Today* programının çekiminde Matt Lauer'ın sorularını Vi'den başka kimse duyamıyordu ama ben duyabiliyordum. Böyle olmak istemiyorum. Sadece böyleyim. Senden başka herkesin yanlış olduğunu düşünerek hem küstahlık ediyorsun hem de bizi küçümsüyorsun. Özellikle, Vi'nin kehaneti çocuklarımızın güvenliğini tehdit ediyorken.”

Jeremy hâlâ öfkelenmemiştii. Jeremy asla öfkelenmezdi. “Ben de Brady Ogden'ı düşünüyordum. Bütün vaktini Brady adına endişelenerek geçirmek için düğünümüzü ertelemek istemiştin, hatırlıyor musun? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştün.”

“Diğer insanlara merhamet göstermek kötü bir şey mi? Vi ve ben tamamıyla haklıydık.”

“Endişelerin sana galip gelmesine izin veriyorsun. Düğünümüzde bunu yapıyordun, birkaç dakika önce Rosie'nin sesini duyduğunda bunu yapıyordun ve şimdi de bunu yapıyorsun. Son haftaların çok zor geçtiğini biliyorum, ama bunun çözümü, hayatını askıya almak değil.”

“Hayatlarımızda buna benzer bir şey bir daha asla olmayacak!” dedim. “Bu büyük bir olay ve doğrudan bizimle bağlantılı. Bir an için Vi’nin haklı olduğunu düşünelim. Büyük bir deprem olursa ve sokağımızın elektriği –hatta bütün şehrin elektriği– kesilirse ne yapacağız? Ya da benim üstüme bir dolap devrilirse, bacağım kırılırsa, hastaneye gitmek zorunda kalırsam ve çocuklarla ilgilenecek durumda olmazsam ne yapacağız? Sana ihtiyaç duyacağız. Ya da Vi’nin yanıldığını ve deprem olmadığımı düşünelim. Bu durumda cuma günü sıradan bir gün olur. Vi küçük düşer. Kardeşimin ne yapmaya karar vereceğini ya da onu medyanın kimin koruyacağını bir tek Tanrı bilir. Sonra Vi bana ihtiyaç duyar. O bana ihtiyaç duyarsa, ben de sana ihtiyaç duyarım. Owen’la, Rosie’yle ve Vi’yle aynı anda baş edemem. Ayrıca...”

Jeremy elini havaya kaldırıp beni susturdu. “En kötü durum senaryolarını hayal ediyorsun,” dedi. “Bu söylediklerin elbette olabilir, ama olacaklarını sanmıyorum.” Bir süre için sessiz kaldı. Sonra tekrar konuşmaya başladı. “Eğer bir medyumsan, soracağım soruyu sen cevapla ve o cevaba göre bir plan yapalım. Bir deprem olacak mı?”

Kendi kocam tarafından zor duruma düşürülmek nasıl da tuhaftı. Jeremy’ye önsözlerimi yok ettiğimi söylemenin tam zamanıydı. Ama Jeremy’nin konferansa gitmesini engellemek için yapmam gereken tek şey, ona Vi’yle aynı fikirde olduğumu söylemek değil miydi? Vi’yle aynı fikirde olduğumdan emin değildim. Son haftalarda, bazen dehşet dolu bir kuşkusuzluk, bazen de bunun tam tersini –Vi’nin gülünesi bir şekilde yanıldığının utancını– hissetmiştim. Fakat Jeremy’yi St. Louis’te tutabilmek için, “Evet evet,” dedim. “16 Ekim’de büyük bir deprem olacağını düşünüyorum. Bence Vi haklı.”

O anda Jeremy’nin yüzünden tuhaf bir ifade geçti. Jeremy, benden çok tatlı ama saçma bir şey duymuş gibiydi. Ona tek boynuzlu bir at gördüğümü söylemişim sanki.

“Sence bu mümkün değil mi?” diye sordum.

“Her şey mümkündür,” dedi Jeremy. “Ama deprem ihtimali sonsuz küçüklükte.”

“Yani son yedi yıldır, önsezilerin saçmalıktan ibaret olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

“Bazı olasılık deneyleri yapıldı,” dedi Jeremy. “İstatistikçiler, insanlarla dolu bir odadaki kaç kişinin aynı gün doğduğunu kestirebildiler. Her seferinde, istatistikçilerin doğru rakamları, matematikçi olmayanların doğru rakamlarından daha fazlaydı. Deneylerin sonucunda, bu tahminlerin çok anlamlı olduğunu düşünen insanların, aynı gün doğan insanlar olduğu anlaşıldı. Bu insanlar tahminlerin bir anlamı olduğuna inanıyorlardı çünkü mesele onlar için kişiseldi.”

“Diğer bir deyişle, rüyamda gördüğüm şeylerin gerçek olması tamamıyla tesadüf. Öyle mi?”

“Buna doğrulama sapması deniyor. Halihazırda var olan inancını desteklemek için, sözde bir kanıtı yüce bir anlam yükleyiyor ve inancınla çelişen bilgileri görmezden geliyorsun.”

Konuşmaya başlamadan önce Jeremy kadar sakin olmaya çalıştım. “Benimle ilgili neyin doğru neyin yanlış olduğuna neden sen karar veriyorsun? Bunca zaman, hiç açık fikirli olmadığın halde, neden açık fikirliymişsin gibi davrandın? Bana şu kilise patlamasını anlatmıştın, hatırlıyor musun?” Jeremy, psişik güçlerim olduğunu öğrendikten birkaç hafta sonra, 1950’de, Nebraska’daki bir kilise korosundan bahsetmişti. Bu koro, grupsal algı ötesi duyuların meşhur bir örneği idi. Koronun prova yaptığı Baptist kilisesinde, prova saatinde, gaz sızıntısı yüzünden büyük bir patlama olmuştu ama kimse yaralanmamıştı. Bunun sebebi, koronun bir tek üyesinin bile kiliseye zamanında gelmemiş olmasıydı. Bu olasılığın gerçekleşme ihtimali milyonda birdi. Ben bu olaydan haberdar değildim, çünkü dışarıdaki psişik güçlerle

ilgili herhangi bir şey bilmiyordum. Daha sonra konuyu araştırmış ve Jeremy'nin Washington Üniversitesi Kütüphanesi'nden paranormal fenomenler hakkında bir kitap aldığını öğrenince çok duygulanmıştım. "Bütün bunları benimle dalga geçmek için mi yaptın?" dedim. "Arkamdan gülerken beni ciddiye alıyormuşsun gibi mi davrandın?"

"Asla arkandan gülmedim," dedi Jeremy. "Yüksek lisans programımda mavi saçlı bir kadın vardı. Saçlarının gerçek rengini bilmiyordum. Kadının sıra dışı bir kişiliği de yoktu. İlk tanıştığımızda onun bir punk olduğunu düşünmüştüm ama sonra sıradan biri olduğunu anlamıştım. Saçları maviydi, hepsi buydu. Senin önsezilerine de böyle bakıyorum. Onlar senin mavi saçların. Gel gör ki çok önemli değiller."

Jeremy'nin yaptığı benzetme başka bir zamanda sevimli görünebilirdi. Fakat sevgili kocamın blöfünü görmüş, onu benim saçmalıklarla –zararsız saçmalıklar ama yine de saçmalıklarla– dolu olduğumu itiraf etmeye zorlamış ve evliliğimizin temelinde açıklık ve cesaret eksikliği olduğunu anlamıştım. Jeremy'yle kavgaya etmiyorduk çünkü sorunlarımızı açıkça tartışmıyorduk.

O sırada bebek monitöründen bir feryat yükseldi. Bu Owen'dı, karnı acıkmıştı. Üst kata dönmek için hareketlendim. *Saturday Night Live* hâlâ izlenmemiştii, Rosie'nin kazağı hâlâ lekeliydi, Jeremy'nin yolculuğu hâlâ karara bağlanmamıştı. Belki de beni memnun edecek şekilde karara bağlanmamıştı, zira ben merdivenin yarısını tırmanmışken, "Gitmeden önce bütün rafları sağlamlaştırıyorum," diye seslendi Jeremy. "Böylece üstüne düşmezler."

Amelia Wheeling'in anaokulunda olduğu sabahlarda, Rosie'yle Owen'ı Richmond Heights Kütüphanesi'ndeki masal saatine ya da Wydown Park'a götürüyordum. DeMun'daki

parklara ya da Oak Knoll'a gitmiyordum çünkü Amelia yokken Rosie'nin oralarda sıkılacağını düşünüyordum. Belki de Hank yokken benim oralarda sıkılacağımı biliyordum.

12 Ekim Pazartesi sabahı çocuklarla birlikte dışarı çıktık. Hava açık ve serindi. Kütüphaneye gitmedik, çünkü Vi'nin kehanetini tartışan diğer anneleri dinlemek istemiyordum. Wydown Park'a vardığımızda –Rosie ve ben oraya meşe palamudu parkı diyorduk çünkü parkın tam ortasında devasa bir meşe palamudu heykeli vardı– cep telefonumun çaldığını duydum. Telefonun ekranına bakınca arayanın Vi olduğunu gördüm. Vi neşeli bir sesle, “Senin evindeyim,” dedi. “Peki sen neredesin?”

“Neden benim evimdesin? Bir dakika, araba mı kullandın?”

“Taksiye bindim. Sana bir sorum var.”

“Yüz yüzeyken sormak zorunda olduğun bir soru mu?”

“Kötü bir şey değil. Endişelenme.”

“Wydown'daki parktayız.”

“Epey uzaktasınız,” dedi Vi. Karşılık vermedim. “Ama küçük ayaklarımla koştura koştura oraya geleceğim,” diye ekledi kardeşim.

Telefonu kapattıktan sonra Rosie'yi pusetten indirdim. Rosie meşe palamudu heykeline doğru koşmaya başladı. Parkta bizden başka sadece dört kişi vardı. İçlerinden ikisi, yaşlı bir adam ve Rosie'den biraz küçük bir erkek çocuğuydu. Onları daha önce de görmüştüm, küçük çocuğun yaşlı adamın torunu olduğunu düşünüyordum. Rosie ve küçük çocuk birlikte oynamazlardı ama bakışıp dururlardı. Yaşlı adam ve ben de birbirimize baş selamı vermekle yetinirdik. (Adamın İngilizce bilmediğinden neredeyse emindim.) Parkla caddeyi birbirinden ayıran çitin yakınındaki bir masada, iş kıyafetleri giyen ve karton bardaklardan kahve içen bir kadınla adam oturuyordu. Kadın zayıftı, ince çiz-

gili ipek kumaştan dikilmiş bir takım elbise ve rahatsız görünen yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

Owen'ı pusetten çıkardım ve evden çıkmadan önce göğsüme bağladığım kanguruya koydum. Kangurunun kayışlarını sıkıca bağladıktan sonra, pusetin altındaki sepetten bir top aldım ve çimenlerin üstünde Rosie'ye doğru yürüdüm. Rosie beni görünce hınzırca gülümseyip tekrar koşmaya başladı, masada oturan kadınla adama doğru koşuyordu. Owen ve ben geride kaldık. Rosie, masadaki çiftin birkaç adım uzağında durup, "Bu adam babam değil," diye bağırdı.

Kadınla adam güldüler, ama etraflarında mutsuz bir enerji dolaştı, Rosie önemli bir sohbeti bölmüş gibiydi. Sonra, büyük bir şaşkınlıkla, kadının Marisa Mazarelli olduğunu fark ettim. Onu neredeyse on yedi yıldır görmemiştim. Marisa aynı anda hem eskisi gibi, hem de eskisinden çok daha yaşlı görünüyordu. Patrick birkaç yıl önce Marisa'yla karşılaşmış ve Vi'yle bana onun çok seksi görüldüğünü söylemişti. Marisa, Patrick'in tarif ettiği kadar seksi değildi ama hâlâ hoştu. Bununla birlikte, havası azalmış görünüyordu. Kahverengi gözleri, kahverengi saçları ve kalkık bir burnu vardı. Fakat sıra dışı bir güzelliği, dikkat çeken bir varlığı yoktu. Bunun sebebi ortaokul ve lise yıllarının, yani Marisa'nın kudret çağının çoktan sona ermiş olması mıydı? Yoksa Marisa'nın kudretinin izleyiciye tâbi olması ve bu güneşli ekim sabahında, bu parkta, Marisa'yı izleyecek kimse bulunmaması mıydı? Marisa kardeşimin kehanetini duymuş ve bunu gülünç bulmuş olmalıydı. Fakat o anda gaddarca bir yorum yapmak istese bile, bu yorumu yaşlı bir adam, küçük bir çocuk ve Marisa'nın erkek arkadaşından başka kim duyacaktı? Masadaki adamın, Marisa'nın erkek arkadaşı olduğunu düşündüm. Çünkü evli insanlar, bir hafta içi sabahında, çocuksuz bir şekilde parka gelmezlerdi.

Marisa'nın erkek arkadaşı, Rosie'ye baktı. "Kaç yaşındasın?" diye sordu sıcak bir sesle.

Konuşmak istemiyordum, sesimin beni ele vermesinden korkuyordum, Marisa beni hâlâ tanımamış olabilirdi. Fakat birkaç saniyelik sessizliğin ardından, Rosie'yi konuşmaya teşvik etmemin tuhaf görüldüğünü fark ettim. "Kaç yaşında olduğunu biliyor musun tatlım?" dedim. Marisa'nın bakışlarını görmezden geldim ve kızımın koyu kahverengi saçlarına bakmayı tercih ettim.

"Yedi!" diye bağırdı Rosie.

"İki buçuk yaşındasın," dedim. "Yedi yaşında değilsin."

Rosie, "Sen yedi yaşındasın!" diye bağırdı ve masadan uzaklaştı. "İyi günler," diyerek ben de arkama döndüm.

Marisa'nın bakışlarının sırtımda olduğunu hissedebiliyordum. Marisa beni kesinlikle tanımıştı, benim onu tanıdığım da farkındaydı. Birbirimizi tanımadığımıza dair sessiz bir anlaşma yapmış gibiydik. Rosie'nin peşinden koşarken, bu karşılaşmadan benim kârlı çıktığımı düşündüm. Çünkü ben iki sevimli çocuğumla birlikte parktaydım ve Marisa'nın yüzükparmağının boş olduğunu görmüştüm. Bu o güne kadar yaptığım en çirkin, en ilkel matematikti: *Ben bir koca buldum ama sen bulamadın*. Marisa şimdiye kadar bir koca bulamamıştı, bulduysa bile boşanmıştı.

Rosie, bir bankta oturan yaşlı adamla küçük çocuğa doğru koştu. Küçük çocuğun kucağında plastik askerler vardı. Yaşlı adam ve ben birbirimize gülümsedik. Vi parka geldiğinde, Rosie plastik askerleri kuru yaprakların altına gömüp dışarı çıkıyordu.

"En az üç kilometre yürüdüm," dedi Vi, bizden birkaç metre uzaktaydı, yanakları kızarmıştı, alnı terlemişti. Yaşlı adama el salladı. "Selam," dedi. "Ben Violet. Kate'in kardeşiyim."

Yaşlı adam koyu bir aksanla, "Tanıştığımıza sevindim," dedi. Demek ki İngilizce biliyordu. Her halükârda, Vi kendini tanıta-

rak park adabına aykırı hareket etmişti. “Şuradaki kadını görüyor musun?” dedi sonra. “Yemin ederim ki Marisa Mazarelli.”

Kısa bir tereddüttün ardından, “Ta kendisi,” dedim.

“Ne yani, bana söylemeyecek miydin? Gidip onu yumruklayacağımdan mı korktun?”

Bu ihtimali düşünmüştüm. “Bana sormak istediğin soru neydi?” dedim. Yaşlı adamın İngilizce bildiğini öğrendiğime göre, bu konuşmayı onun önünde yapmak tuhaf değil miydi?

Vi hâlâ karşı tarafa bakıyordu. “Marisa şu adamla gizli bir ilişki yaşıyor olabilir mi?” diye sordu.

Aynı şey, yani adamın evli olabileceği benim aklımdan da geçmişti –sadece Marisa’nın yüzükparmağına bakmıştım, adamın kine dikkat etmemiştim– ama omuz silktim. Owen mız-mızlanmaya başlamıştı, cebimden bir emzik alıp oğlumun ağzına soktum. Owen emziği yere tükürdü. Dizlerimin üstüne çöktüm, kangurudan düşmemesi için Owen’ı elimle göğsüme bastırarak öne eğildim, emziği yerden aldım.

“Marisa beni *Today* programında görmüş müdür acaba? Ya-nına gidip sorayım mı?” Vi’nin sesinde gurur vardı. Courtney Wheeling’in *Today* programına çıkan insanlar hakkında söylediği şeyi hatırladım. Ona göre köpek balığı saldırısına uğrayan ya da iki hafta boyunca hıçkıran insanlar *Today*’e çıkardı, hayatta başarılı olan insanlar değil.

Yaşlı adam, aynı koyu aksanla, “Sen depresyonla ilgili programa çıkmıştın. Ünlü bir hanımsın,” dedi. Genişçe gülümsedi.

Vi memnun görünüyordu ama şaşkın değildi. “Aa, programı izlediniz mi?” dedi. “Evet, o bendim.”

“Ben Türkiye’den geliyorum. Orada İzmit’te korkunç bir deprem olmuştu. Türkiye’deki binalar buradakiler gibi sağlam değiller.”

“Doğru,” dedi Vi. “Binaları güçlendirmemişler.”

“Buradaki binalar sağlam.”

“Umarım öyledir,” dedi Vi.

“Bu kadar ünlü bir hanımla tanışmak benim için bir onur.” Yaşlı adam konuşurken bana bakıyordu, bu karşılaşmayı gerçekten yaşadığını teyit etmemi bekliyor gibiydi.

Owen emziğini tekrar yere tükürdü. Saatiime baktım ve oğlumun beslenme vaktinin geldiğini fark ettim. Kabak ezmesi kavanozunu, küçük kaşığı ve yemek önlüğünü mutfak tezgâhında bıraktığımı da o anda hatırladım. Owen’ı dışarıda emzirmekten hoşlanmıyordum, ama oğlumun çıldırmasını istemiyorsam bunu hemen yapmak zorundaydım.

“Owen’ı emzirmek için şuradaki banka gidiyorum Vi,” dedim. “Rosie’ye göz kulak olur musun?” Vi gözlerini devirerek bana baktı.

İki bank öteye gittim, puseti orada bırakmıştım. Owen’ı kangurudan çıkardım. Oğlumun tek memeye doymasını umut ettim. Yaşlı adamla küçük çocuğun parktan ayrıldıklarını gördüm. Plastik askerlerden yoksun kalan Rosie’nin sinir krizi geçirmemesi için dua ettim. Sonra Vi ellerinin ve dizlerinin üstüne çöktü. Rosie mutluluk dolu bir çığlık atarak teyzesinin sırtına bindi. Vi öne doğru emekledi, sonra kafasını geriye savurdu ve yüksek sesle kişnedi. “At havucu çok sever,” dedi Rosie. Belki de kardeşimi hafife alıyordum, belki de kardeşimi hayatım boyunca hafife almıştım. Rosie bir noktada Vi’nin sırtından indi. Vi ellerinin ve dizlerinin üstünde kaldı. Rosie onun etrafında dolaştı. “At uyusun!” diye bağırdı. Vi yan tarafına devrildi.

Vi’nin, “Ah Rosie, dikkat et!” diye bağırdığını duydum. “Ah Rosie hayır! İğrenç!” Kardeşim, “Annen hiç mutlu olmayacak,” derken kahkaha atıyordu.

“Ne oldu?” diye seslendim.

“Rosie köpek pisliğine bastı,” dedi Vi, hâlâ gülüyordu.

“Onunla ilgilenmiyor muydun?”

“Çimenlerin ortasında köpek kakası olacağını düşünmemiştim.” Bunu ben de düşünmemiştim. Düşünseydim, yere düşen emiziği Owen’ın ağzına sokmazdım. Buna rağmen, Vi’nin gözetiminde böyle bir şey yaşanmasının tesadüf olmadığını hissettim.

Rosie pembe spor ayakkabılarını giymişti. Kızım teyzesiyle birlikte bana doğru yürürken, köpek kakasının taze olduğunu ve ayakkabının sağ tekinin üst tarafına yapıştığını gördüm. Vi’ye seslendim, “Ayakkabıyı çıkarabilir misin?”

“Ona kesinlikle dokunmam,” dedi Vi.

“Ellerim şu anda dolu Vi,” dedim. Zaman azalıyordu, bundan emindim. “Hadi ama,” dedim, “bebek çantasında ıslak mendil var.”

“Üzgünüm,” dedi Vi, ama sesi hiç üzgün değildi. “Çocuk sahibi olmamamın bir sebebi var.”

O anda, tam da tahmin ettiğim üzere, Rosie öne eğildi ve ayakkabısının sol tekini eliyle sildi. Kahverengi avcunu zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı. “Rosie pislik yaptı,” dedi. Meşe palamudu heykeline doğru koştu.

“Dur Rosie,” diye seslendim. Owen’ı göğsümden alıp Vi’ye verdim ve Rosie’nin peşinden koştum. Rosie beni arkasında görünce neşeyle bağırdı. Ondan sadece birkaç adım uzaktaydım, öne uzanıp mantosunun yakasını yakalayabilirdim. Fakat o sırada, Rosie alçak duvarın önündeki kaldırıma ulaştı ve yüzüstü yere düştü, çığlık atmaya başladı. Onu sırtından tutup ayağa kaldırırken, ne kadar kan göreceğimi henüz bilmiyor olmama rağmen dehşetle doldum. Çok kan vardı. Kızımın burnundan ve dudaklarından kan boşanıyordu, üst dudağı şişmeye başlamıştı. Kalbim çılginca atmaya başladı.

“Her şey yolunda Rosie,” dedim. “İyisin.”

Rosie çok yüksek sesle çığlık atıyordu, beni duymuyordu, gözlerinden yaşlar akıyordu. Onu dikkatlice kollarımın arasına aldım –bu noktada ikimizin üstünde de köpek kakası olduğunu varsayabilirdim– ve Vi’yle Owen’a doğru yürüdüm. Owen da ağlıyordu. İki çocuğum da umutsuzca hıçkırıyordu.

Vi alnını buruşturmuştu. “Rosie iyi mi?” diye sordu. Bütün bunlar onun yüzünden olmamış gibi kaygılı bir sesle konuşmuştu. Rosie yüzünü Vi’ye döndürdü. “Aman Tanrım,” dedi Vi.

“Kanı temizlemem gerek,” dedim. “Owen’ı bebek arabasına koy, çantadaki mendilleri çıkar. Rosie’nin ellerini ve yüzünü mümkün olduğunca sileceğim, gerisini de evde halledeceğim.”

Vi söylediklerimi yaptı, itaatkârlığı rahatsız ediciydi. Rosie’yi kucağımdan indirmeden kendi ellerimi sildim, sonra onun ellerini temizledim. Mendili ağzına götürdüğümde Rosie inledi ve kafasını geri attı. “Çok dikkatli olacağım,” dedim. “Canının acıdığını biliyorum. Biliyorum.”

“Daisy,” dedi biri. Vi değildi. Konuşan kişinin sesi aynı anda hem çok tanıdık hem de çok yabancıydı. Kafamı kaldırıp yukarı baktım. Marisa Mazarelli bankın önünde duruyordu, elinde araba anahtarları vardı. “Hastaneye gitmesi gerekiyor mu?” diye sordu. “Evinizin nerede olduğunu bilmiyorum ama buraya yürüyerek geldiğiniz belli.” Marisa, eski Marisa’dan hiç beklenmeyecek bir tedirginlikle konuşuyordu, bir iyilik yapma teklifinde bulunmuyor da bir iyilik rica ediyor gibiydi.

Bir saniyelik tereddüttün ardından, “Bizi eve bırakabilirsin,” dedim. “Sen Owen’ı bebek arabasıyla eve getirebilir misin Vi?” Marisa ve Vi birbirlerine hiçbir şey söylemediler.

Marisa devasa bir SUV kullanıyordu. Arabanın ön koltuğuna oturdum, Rosie’yi kucağıma aldım, emniyet kemerini bağlama-

dım; aynı anda üç trafik kuralını birden ihlal ediyordum. Ayrıca, Rosie köpek kakası kokuyordu. Belki ben de kokuyordum. Marisa bunu fark etmiş miydi?

Marisa arabayı park yerinden çıkarırken, “Kızının düştüğünü görünce çok üzüldüm,” dedi.

“Rosie iyi olacak,” dedim. “Öyle değil mi Rosie? Kendini iyi hissetmeni sağlayacağız.” Kızımın yaralarının derin olmadığını düşünüyordum ama ortada bunca kan varken bundan emin olamıyordum.

Rosie hüzün dolu bir sesle, “Rosie düştü,” dedi.

Aklım başımdan gitmişti, ama ayağımın altındaki dağınıklığa dikkat edecek kadar kendimdeydim. Yerde spor ayakkabıları, mobilya katalogları, yarı dolu su şişeleri ve birkaç Steak’n Shake poşeti vardı. (Zayıflığına bakılırsa, Marisa o restorandan sadece diyet kola almış olabilirdi.) Marisa arabayı çalıştırdığında, hoparlörlerden bir Kenny Chesney şarkısı yükselmişti. Marisa (country müzik mi dinliyordu?) sesi kıstı. Bir an önce eve gitmek istiyordum. “DeMun’daki San Bonita Caddesi’nde yaşıyoruz,” dedim. “Ama Clayton’a girmek için Big Bend’e dönmelisin, çünkü bu taraftan oraya dönemezsin.”

Trafik akıcıydı. Hiç konuşmadan, Kenny Chesney dinleyerek yol aldık. Kollarımın arasındaki Rosie minicikti. Owen’dan çok daha iri olduğu için, onun aslında ne kadar küçük olduğunu sıkça unutuyordum.

Evin önüne geldik. Marisa’nın motoru durdurmasını beklemeden arabanın kapısını açtım. “Teşekkür ederim,” dedim.

“Kızın iyidir umarım,” dedi Marisa.

Yürümeye başladım, Rosie kucağımdaydı. Marisa’nın, “Daisy,” diye seslendiğini duydum. Arkama döndüm.

“Sana sormak istediğim bir şey var,” dedi Marisa. “Seni arayabilir miyim?”

“Olur,” dedim, tekrar döndüm.

Yaralarını rahatça temizleyebilmek için Rosie’yi televizyonun önüne oturttum ve *Meraklı George*’u izlemesine izin verdim. Kızımın dudaklarını ve burnunu önce sabunlu bir bezle, sonra da ıslak bir havluyla sildim. Yaraların üstüne Neosporin –bu merhem bana Brynn Zansmyer’ı hatırlatıyordu– sürdüm. Rosie ona her dokunuşumda inledi. Sağ burun deliğinin derisi sıyrılmıştı. Üst dudağı zedelenmiş ve iyice şişmişti. Fakat yaralar temizlenmişti ve Rosie ağlamayı bırakmıştı. Şişliği azaltması için ona buzlu dondurma verdim. Rosie’nin bir fotoğrafını çekip Jeremy’ye göndermeyi düşündüm, ama bunu yaparak yok yere panik yaratacaktım, Jeremy’yi daha sonra arayabilirdim. Salonun penceresinden Vi’yle Owen’ı gördüm. Vi, evin ön sundurmasına çıkan dört basamağı aşabilmek için bebek arabasını yukarı kaldırdı, Owen hâlâ arabanın içindeydi. Arabayı yukarı kaldırırken ben de bu kadar sarsak görünüyor muydum? Kapıyı açtım. Owen bana gülümseyerek, “Da-da,” dedi.

“Hah,” dedi Vi. “Konuşmasına az kaldı.” Rosie’ye baktı. “Hastamız nasıl?” diye sordu. “Sümüğe benzeyen şu şey nedir?”

“Sadece akıntı.”

“Önce köpek kakası şimdi de burun sızıntısı. Harika bir sabah.” Vi tekli koltuğa oturdu, sabolarını çıkardı ve çoraplı ayaklarını sehpaye koydu. “Ben de bir buzlu dondurma alırım,” dedi.

Owen kucağımdaydı, Rosie’nin yanına oturdum, bluzumu yukarı çektim –parkta Owen’ı emzirdikten sonra sutyenimin ön tarafını açık bırakmıştım– ve oğlumu tekrar emzirmeye başladım. “Kendi evindeymiş gibi davran,” dedim Vi’ye.

Vi mutfaktan geri döndüğünde, “Geçmiş Noel Cadısı arabada ilginç bir şeyler söyledi mi?” diye sordu.

“Konuşmadık. Tek isteğim eve gelmekti.”

“Kehanetimden bahsetti mi?”

“Konuşmadık diyorum. Bizi eve getirmesi hoş bir hareketti, bunu kabul etmelisin.”

Vi güldü. “Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim. Sana sormak istediğim şeyin ne olduğunu merak etmiyor musun?”

Kardeşimin bana bir şey sormak istediğini unutmuştum.

“Cuma sabahı tekrar *Today*’e çıkıyorum. Prodüktör bu sefer senin de benimle gelmeni istiyor.”

“Neden?”

Vi güldü. “Şu anda kendi yüzünü görmelisin,” dedi. “Limon yalamış gibi görünüyorsun.”

“Kehanetle hiçbir ilgim yokken neden benimle ilgilendiklerini bilmiyorum.”

“Ama insanların ikizler hakkında ne düşündüğünü biliyorsun. Hepimizin duyu ötesi algılara sahip olmasını isterler ve bu bizde gerçekten var.”

“Prodüktöre psişik olduğumu söylemedin, öyle değil mi?”

“Seni olduğun gibi tarif ettim. Beyaz bahçe çitleri olan bir banliyö annesi. Prodüktör, ‘Bu çok daha iyi!’ dedi. Çünkü Emma’nın da söylediği gibi –buna bayılacaksın– senin normalliğin bana inanılabilirlik katıyor.” Vi, Emma’nın yanında kesinlikle kullanılması gereken o berbat İngiliz aksanıyla ekledi, “Sen, bu çok ama çok tuhaf kehanete kuşkuyla yaklaşan Normal Amerikalı Kadın İzleyici’nin temsilcisisin.”

“Yani prodüktöre psişik olduğumu söyledin,” dedim. Vi, tıpkı Jeremy gibi, önsezilerimi öldürmek için elimden geleni yaptığımdan habersizdi.

“Takıntılardan kurtulma zamanı geldi,” dedi Vi. “Bunca zamandır utanç verici olduğunu düşündüğün şeyin aslında bizi

çok havalı yapan şey olduğu anlaşıldı. Hem bir daha ne zaman *Today*'e çıkacaksın?”

“Seninle televizyona çıkmıyorum,” dedim. “Bu kesinlikle mümkün değil.”

“Önsezilerinden hiç bahsedilmezse çıkar mısın?”

“Kesinlikle mümkün değil,” diye tekrar ettim.

“İnsanların hayatını kurtaracağını bilsen bile çıkmaz mısın? Bu, KSDK kanalında yayınlanan *Show Me St. Louis* programı değil Daisy. Bu *Today*!”

“Şu noktada, Amerika’da, senin kehanetinle ilgili her şeyi bilmeyen herhangi bir kadın, adam ya da çocuk var mı Vi?” Owen doymuştu, onu göğsümden alıp kucağıma oturttum.

“Emma, Matt Lauer’ın –ya da röportajı her kim yaparsa onun– bu sefer çok daha saygılı davranacağını söyledi. Çünkü cuma günü için birçok farklı seçeneğim olduğunu biliyorlar. Şu anda çok popülerim.” Vi popülerim derken parmaklarıyla tırnak işareti yapmıştı nerdeyse elindeki buzlu dondurmayı yere düşürecekti.

Ben sırtını okşarken Owen geçirdi. “Aferin sana,” dedim.

Vi dondurmanın son parçasını ısırdı. “Bunu yapmazsan birkaç yıl sonra pişman olacaksın,” dedi dolu ağzıyla.

“Bu benim sorunum,” diye karşılık verdim.

“Gerçekten bencillik ediyorsun.”

Vi’nin riyakâr, mantıksız ve çelişkili davranması benim için yeni bir şey değildi. Buna rağmen, kardeşimin geçmesine izin vermeyeceğim bir çizgi vardı. “Sen Rosie’nin ayakkabısındaki pisliği temizlemiyorsun ama bencillik eden ben oluyorum, öyle mi?”

“Ah, ayakkabıyı temizleseydim benim için televizyona çıkar mıydın yani?”

“Çıkmayacağımı en baştan biliyorsan neden sordun?”

“Çünkü bana olan sadakatinin, diğer insanların ne düşüneceğiyle ilgili korkuna bir kez olsun galip geleceğini düşündüm,” dedi Vi. Sesinde alay değil samimiyet vardı, söyledikleri sırf bu yüzden aşağılayıcıydı.

“Korkmuyorum, sadece teşhirci değilim.”

Vi ayaklarını sehpadan indirdi, öne eğildi ve dondurmanın çubuğunu ayaklarını çektiği yere koydu. “Önsezilere sahip olduğumuzu herkese söylemeye karar verdiğinde ben senin yanında durdum,” dedi. “Bana sormadın. Peki ben, ‘Ah, açığa çıkarılmamayı tercih ederim,’ dedim mi?”

“Sekizinci sınıftan bahsediyorsun.”

“Baklayı ağzından çıkaran ilk kişi sensin. Bunu inkâr edemezsin.”

“Bu yirmi yıl önceydi,” dedim. “On üç yaşındaydık.”

Vi omuz silkti. “Yani?”

“Bu tamamen...” Birkaç saniye için konuşamadım, çünkü konuya Vi’nin hangi gülünç suçlamasından gireceğime karar veremedim. “İlk olarak, dikkatleri üstüne çekmeyi seviyorsun,” dedim en sonunda. “Her zaman sevdin. Sen siktiriboktan bir ucube olmayı seviyorsun.” Rosie’yle Owen’ın yanında gerçekten *siktiriboktan* mı demiştim? “Benim seni utandırmak için yapabileceğim herhangi bir şey, senin kendini utandırmak için her gün yaptığın şeylerle kıyas bile götürmez. Geçtiğimiz son birkaç hafta hayatının en parlak dönemi oldu. Gel gör ki insanları ne kadar korkuttuğunu ya da kehanetinin doğru olup olmadığını hiç düşünmedin. Sen sadece televizyona çıkacağın için heyecanlısın. Sekizinci sınıftayken –senin deyiminle– benim yanımda durmanın sebebi ise hiçbir şeyi umursamıyor olmandı. Açığa çıkmak ya da çıkmamak senin için önemli değildi. Yani, sırf sa-

dakatin yüzünden yanımda durdurduğunu söyleme. Ben sana fazlasıyla sadakat gösterdim Vi. Fazlasıyla cömertlik de gösterdim. Üstelik...”

“Aşırı yorucu işinden kazandığın maaşla sekiz dolarlık fajitalarımın parasını ödeyerek mi cömertlik gösterdin?” diyerek sözümü kesti Vi. “Bahsettiğin şey bu mu?” Vi ve ben sürekli kavgaya ederdik, fakat o anda hissettiğim öfkenin saflığı ve harareti, eski kavgalarımızda deneyimlediğim duygulardan çok farklıydı.

“Seni sosyopat!” diye bağırđım. “Yemekler cömertliğimin en küçük parçası. Emma’nım kaç para aldığını öğrenmek istiyor musun? Gerçekten bilmek istiyor musun? On beş bin dolar. Şimdi evimi terk et!”

“Memnuniyetle.” Vi ayakta ydı, terliklerini ayaklarına geçirdi, çantasını aldı. Onun öfkeyle titrediğini görmek tatmin ediciydi. Vi biraz daha hızlı hareket etseydi, ona son bir şeyler söylememe engel olabilirdi.

Ama Vi henüz kapıya ulaşmamışken, “Sen yetişkin olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun,” dedim. “Evlilik, çocuk sahibi olmak ya da gerçek bir işte çalışmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Beni sürekli eleştirmen çok saçma. Sen beni eleştirirken dilimi ısırıyorum, çünkü beni eleştirme cesaretini gülünesi buluyorum. Bu, bir mağara adamının bana görgü öğretmesine benziyor.”

“Kendi kendine ne kadar kusursuz bir hayatın olduğunu söyleyip durursan, bir gün buna gerçekten inanabilirsin.”

“Ben asla böyle bir şey...”

“Bazı insanlar günlerini çocuk bezi değiştirerek geçirmek istemiyorlar ama sen bunu hayal bile edemiyorsun. Bazı insanlar dünyada başka şeyler de olduğunu düşünüyorlar. Buna inanabiliyor musun? Ayrıca müthiş bir anne olduğunu zannetmen de çok komik. Zira çocuklarını küçük ve yapışkan pısırlıklara

dönüştürüyorsun. Tanrı aşkına! Rosie'nin böğürtlenlerini ikiye bölüyorsun! Evet, annemiz kafayı yemişti, ama nefes almamızı engellemezdi." Vi elini kapıya dayadı, bana baktı. "Dilini ısırın tek kişi sen değilsin sanırım," dedi.

Bölüm 13

JEREMY'YLE EVLENMEME İKİ hafta kala Vi beni işten aradı. "Seninle konuşmam gereken bir konu var," dedi.

Kardeşim düğününe gelmeyeceğini mi söyleyecekti? Aklımdan geçen ilk şey buydu. Belki de gelecekti ama baş nedimem olmaktan vazgeçmişti. Belki de baş nedimem olacaktı ama birlikte seçtiğimiz nedime elbisesini giymeyecekti. Kendimi bütün bu olasılıklara hazırladım ve onunla kavgaya çıkmaya karar verdim. Kardeşimin düğün sevincimi mahvetmesine izin vermeyecektim. Sonra Vi, "Konu düğünle ilgili değil," dedi.

"Neyle ilgili?" diye sordum.

"Bu akşam buluşabilir miyiz? Jeremy olmadan?"

"Jeremy'nin bölüm başkanı bizi akşam yemeğine götürecektir, ama daha önce gelebilirsin. Beş buçuk gibi evde olacağım. Ciddi bir şey mi var?"

"Evet," dedi Vi. "Ama bizimle ilgili değil."

Jeremy ve ben California'nın Mendocino kasabasında evlenmeye karar vermiştik, uzak bir yerde evlenmenin kusursuz bir fikir olduğunu düşünmüştük. Bir yıl önce, Jeremy bir konferans için San Francisco'ya gitmişti, daha sonra ben de ona katılmıştım, sahil şeridindeki bir pansiyonda tatil yapmıştık ve Jeremy bana orada evlenme teklif etmişti. Düğün törenimiz o pansiy-

yonda gerçekleşecekti. Mendocino'daki pansiyonda evlenmek, mekânın uzaklığına ve küçüklüğüne rağmen eğlenceli olacaktı. Üstelik uzak akrabalarımızı ve Janet haricindeki iş arkadaşlarımızı düğüne davet etmemek için güzel bir bahane yaratacaktı.

Bununla birlikte, düğün planlarımız derinleştikçe, Mendocino'daki küçük bir pansiyonda evlenmenin bile çok pahalıya mal olacağı anlaşıldı. Aslında, düğün maliyetini o kadar arttıran şey, tam olarak abartısız bir düğün yapma çabasıydı. Jeremy ve ben, birlikte yaşayamaya başlamadan kısa bir süre önce, birbirimiz hakkında zıt bilgiler edinmiş ve hayrete düşmüştük: Jeremy benim borcum olduğunu öğrendiğinde şaşırmıştı, ben de onun borcunun olmadığını öğrendiğimde. O noktada dokuz bin dolar eğitim kredisi, dört bin dolar da kredi kartı borcum vardı. Ben iki borcumun da utanç verici olduğunu düşünmüyordum –özellikle Vi'ye kıyasla iyi bir mali güvenilirliğim vardı– ama Jeremy'nin bu durumdan hoşlanmadığını görebiliyordum. Jeremy böyle bir şey söylememişti, ama borçlarımı ve okulun bir dönemlik ücretini ailemden almamış olmamı, alt sınıfa ait bir durum olarak görmüş bile olabilirdi. Onun eğitim kredisi borcu *olmadığı* benim aklıma bile gelmemişti. Jeremy'yi tanıyana kadar, doktora derecesi olan insanların, lisansüstü çalışmalar yaparken fon aldığını bilmiyordum. Üstelik Jeremy'nin ailesi onun bütün üniversite –benimkinden çok daha pahalı sayılan özel bir üniversite– masraflarını karşılamıştı.

Vi'nin oda arkadaşı olmayı bıraktığım hafta, Jeremy düğün hediyesi olarak eğitim kredisi borcumu ödemek istediğini söyledi. Bir önerisi daha vardı: Onun yanma taşındıktan sonra kira ödemeyecektim. Kira için ayırdığım parayla kredi kartı borcumu kapatacaktım. Borcum bittiğinde, aldığım maaşa uygun –Jeremy benim kazandığımın iki katını kazanıyordu– bir ölçüde kiraya katkıda bulunacaktım. Dışarıda yemek yemek gibi

günlük masrafları da sırayla karşılayacaktık. Vi ve ben büyürken, annemiz bize, bir annenin çocuklarına öğretmesi gereken şeyleri –umumi tuvaletlerde klozet kapağına tuvalet kâğıdı sermek ya da dizleri tıraş ederken bacakları düz tutmak gibi– öğretmemişti. Ben bu çeşit şeyleri gözlemleyerek ya da bir şeylerin yanlış olduğu hissine kapılarak derlemiştim. Jeremy’nin finansal teklifini duyduğum akşam, babamın da bazı dersleri öğretmekte başarısız olduğunu anladım. Ayrıca, Jeremy’nin cömertliği yüzünden afalladım.

Fakat düğün masrafları –prova yemeği, düğün töreni ve resepsiyon için pansiyona yapılacak ön ödemeler; davetiyeler, çiçekler, fotoğrafçı ve düğün pastası– üst üste binince, savurgan davranan taraf Jeremy oldu. Ayak direyen taraf ise bendim. Jeremy gülümseyerek, “İnsan sadece bir kez evlenir,” dedi. “Umarım öyle olur,” diye ekledi. (Jeremy’nin annesiyle babası boşanmışlardı ama ikinci eşleriyle birlikte birbirleriyle sosyalleşebilen medeni insanlardı. Jeremy’nin babası ve üvey annesi, Jeremy’nin annesiyle üvey babasının bizim için bir kış önce Virginia’da düzenlediği nişan partisine katılmışlardı.)

En sonunda, Jeremy’yi bir orkestraya ya da DJ’ye –Patrick iPod’una bizim için şarkılar indirecekti– ihtiyacımız olmadığına ikna ettim. İnternette tanesi yüz elli dolara iki adet kullanılmış gelinlik aldım. Üstüme daha iyi oturan gelinliği elimde tuttum, diğerini sattım. Düğün saçımı ve makyajımı arkadaşım Janet yapacaktı. Jeremy’nin ağabeyinden ve benim kız kardeşimden başka düğün görevlimiz olmayacaktı. Davetli listesi biz de dahil olmak üzere yirmi altı kişiyle sınırlı tutulacaktı. Jeremy iki konuda esnek davranmadı: Konukların kendi paralarıyla içki aldığı bir bar söz konusu bile olmayacaktı –ben de buna can atıyordum ama Jeremy, bu fikri sadece aklımdan geçirdiğim için bile, beni bir kez daha alt sınıftan görmüş olabilirdi– ayrıca herkese,

üstünde isimlerimizin ve düğün tarihimizin yazılı olduğu kibrit kutuları dağıtılacaktı. Gerçi ikram listesi uzadıkça, kibrit kutularının epey ucuza mal olacağı anlaşıldı. Bütün bunlara rağmen, her şey söylendiğinde ve yapıldığında, o hafta sonunun maliyeti yirmi bin doları bulacaktı. Bunun anlamı, Jeremy'nin birikimlerini kısmen tüketmek zorunda kalacağımızdı. (Jeremy bazı hisse senetlerini satacaktı. Dikkatimi çeken asıl şey, onun hisse senedi sahibi olmasıydı. Jeremy, benim aksime, biz tanışmadan önce de gerçek bir yetişkindi.) Prova yemeğinin masraflarını Jeremy'nin babası karşılayacaktı. Benim babam da düğünün en azından küçük bir kısmına katkıda bulunur muydu? Ondan böyle bir teklif gelmemişti. Babam bir sene önce emekli olmuştu. Onun finansal durumuyla ilgili bir şey bilmiyordum ama oturduğu kiralık daire gayet mütevazıydı.

Dürüst olmam gerekirse, kendi düğünümle ilgili kararsızlığımın tek sebebi masraflar değildi. Düğün tarihi yaklaştıkça tanıdıklarımın ve iş arkadaşlarımla samimi soruları çoğalıyordu ve ben kuzey California'da evleneceğim gerçeğinin daha çok farkına varıyordum. Bu, kendini özgür ruhlu olarak tanımlayan bir kadının tercihi gibi görünüyordu; ayak parmağına yüzük takan, ekmeğini hiç yoktan kendi eliyle yapan, Daisy isimli bir kadının tercihi gibi.

Düğünden yaklaşık bir ay önce, sıcak bir ağustos sabahında, Jeremy ve ben Forest Park'ta yürüyüşe gittik. "Seninle evlenmek istiyorum," dedim ona. "Ama bunu adliye sarayında yapabilmek isterdim."

"Bu çok sıkıcı olur," dedi Jeremy. Bir saniye sonra annemle babamın da orada evlendiğini hatırlayıp ekledi. "Özür dilerim. Beni dinle. Düğünde ne giyeceğimiz umurumda değil. İlk dans, isim kartları ya da diğer zırvaların hiçbiri umurumda değil. Ama düğünler, insanların mutlu sebeplerle bir araya toplandığı nadir

olaylardan biridir ve ben bunu istiyorum. Güzel bir ortamda, bizi seven insanlarla birlikte olmak istiyorum. Hem düğünü iptal etsek bile depozitolarımızı geri alamayız.”

“Bir de benim romantik olmadığımı söylüyorsun. Karaböcek yeni kız arkadaşını düğüne getirecek mi?” Gerçek adı Nick Chandler olan Karaböcek, Jeremy’nin Wesleyan’daki oda arkadaşıydı.

“Ona bugün bir e-posta göndereceğim.”

“Bir parça heves kırıcı olmaya çalış. Onun hevesini zarif bir şekilde kır. Karaböcek’in yeni kız arkadaşını sevimli bulduğunu biliyorum, ama yüzlerce dolarım o kız için harcamak ister misin?” Kayıkhanenin önünden geçiyorduk. Jeremy elimi tuttu. “Biraz inancın olsun. Tamam mı? Her şeyin niceliği belirlenemez.”

Ben Jeremy’nin evine taşındığımda, Vi yeni bir ev arkadaşı bulmuştu. Sheila isimli bu yabancı, Moorlands Drive’daki iki katlı binada benden boşalan odaya taşınmıştı. Jeremy ve ben iki ay içinde nişanlanmıştık. O süre içinde, Vi ve Sheila bir dizi tartışma yaşamış, kira kontratını ihlal etmiş ve kendi yollarına gitmişlerdi. Trattoria Marcella’da garsonluktan müdür yardımcılığına terfi eden Vi, Rock Hill’de bir ev bulmuş ve hayatında ilk kez yalnız yaşamaya başlamıştı. Kardeşimin yalnız yaşamayı şiddetle tavsiye ettiği anlardan birinde, “Sana inanmıyor değilim,” demiştim. “Ama benim için çok geç.”

Vi, o huzursuz edici telefon konuşmasını yaptığımız günün akşamında evime geldi. İçeri girer girmez, kapının yanındaki sehpanın üstünde duran açık yeşil renkli mumu gördü. Mumu eline aldı, kokladı, “Sedir ağacı mı?” diye sordu.

“Çam.”

“Nereden aldın?”

“Galleria’daki bir mağazadan. İster misin?” Bana ait olan eşyaları Vi’ye vermek, Jeremy’yle birlikte olmaya başladıktan sonra edindiğim tuhaf bir alışkanlıktı. Bunun sebebi Jeremy’nin parasına yakın olmam mıydı yoksa Vi’nin hâlâ ve ebedi bir şekilde yalnız olmasından kaynaklanan belli belirsiz suçluluk duygusu muydu? Belki de ortada bu kadar sinsi bir sebep yoktu, belki de sadece şefkat söz konusuydu.

“Gerçekten mi? Teşekkür ederim.” Vi, mumu, omzuna astığı aşırı büyük hasır çantanın içine attı ve salona doğru yürüdü. Koltuğa oturdu, parmak arası terliklerini çıkardı ve çıplak ayaklarını sehpanın üstüne koydu. Sırtını, kollarını ve göğüs çatalını açıkta bırakan ince çizgili yazlık bir elbise giymişti. Yanakları ve göğsü kızarmıştı, alnı hafifçe terlemişti. “Hava çok sıcak,” dedi.

Buzdolabından diyet kola almak için mutfığa gittim. “Bu akşam çalışıyor musun?” diye seslendim.

“Şükürler olsun ki hayır,” dedi Vi.

Salona döndüğümde, “Neler oluyor?” diye sordum.

“Brady Ogden’ı biliyor musun?”

“Kaçırılan çocuk mu?”

“Onunla ilgili bir önsezim var.”

“Aman Tanrım Vi.”

“Sanırım bir posta işçisi tarafından kaçırıldı. Onlara posta işçisi deniyor değil mi?”

“Postacı gibi mi?”

“Olabilir. Belki de sadece postanede çalışan biridir. Bir erkek.”

“Peki Brady...” Bunu sormak çok zordu. “Hayatta mı?” Brady Odgen, otuz kilometre uzaktaki Florissant’ta yaşayan dokuz yaşında bir çocuktü. Üç ay önce, ılık bir mayıs akşamında, dondurma arabasının müziğini duymuş ve annesiyle babasına

bir Bomp Pop dondurması almaya gidip gidemeyeceğini sormuştu. Evden çıkmış ve bir daha geri dönmemişti. Dondurma arabasının şoförü –yakın zaman önce liseden ayrılmış bir genç– polis sorgulamasının ardından temize çıkmıştı. Delikanlı uyuşturucu etkisi altındaydı ama kimseyi kaçırmamıştı. Brady Odgen’in kayboluşu, *Post-Dispatch*’in ön sayfasında defalarca yer almış ve yerel haber programlarına konu olmuştu, yakın zaman önce ulusal haberlere de çıkmıştı.

Vi’nin yüzündeki ifadeyi çok iyi tanıyordum. Kardeşim bir şeyi hatırlamak için çabalıyormuş gibi görünüyordu ama yaptığı şey hatırlamak değildi. “Hayatta,” dedi. “Bundan eminim. Ama onu kaçıran adam ona bir şey yapıyor olabilir. Şey... biliyorsun işte.”

“Ona işkence mi ediyor?” Bu katlanılmaz bir sohbetti.

“Cinsel tacizde bulunuyor. İşkenceyle cinsel taciz arasında bir fark yok bence. Adamın yaşadığı yeri görürsem hemen tanırım. Birlikte çevreyi dolaşsak olur mu? Sana sormak istediğim şey buydu.”

Vi araba kullanmaktan yıllar sonra vazgeçecekti, yani bu rica o an için çok garipti. “Sence arabaya atlamalı ve Florissant’taki her sokağı dolaşmalı mıyız?”

“Adamın hâlâ Florissant’ta olduğunu sanmıyorum. Biz büyürken kimsenin yaşamadığı banliyölerden birinde. Chesterfield’da olabilir.”

“Olabilir mi?”

Vi huzursuz ve düşünceli görünüyordu. “Evet, olabilir,” dedi.

“Polise gitmelisin.”

Vi şaşkınlıkla bana baktı. “Polise mi gitmeliyim?”

“Diyelim ki arabaya atladık ve Chesterfield’a gittik, sokaklarda dolaştık. En iyi senaryoya göre bir evin önünden geçtik ve

sen adamın orada olduğunu hissettin. Sonra ne yapacağız? Gidip kapıyı çalmayacağımızdan adım kadar eminim.”

“Bir ev değil, apartman dairesi,” dedi Vi. Şimdi kendinden daha emindi. “Bana polise gitmemi söyleyeceğini düşünmemiştim. Ya yanılıyorsam ve koca bir kaçık gibi görünürsem?”

“Ama çocuk taciz ediliyorsa...” Kardeşimle bakıştık. “Eğer ben bir şeyler hissetseydim, kesinlikle polise giderdim.”

Vi’nin yüzünde büyük bir kuşku ifadesi vardı.

“Polisin bu vakayla uğraşmak için bir sistem kurduğundan eminim. Brady Odgen için bir ihbar hattı açıldı, öyle değil mi? Bahse girerim ki gelen ihbarların çoğu yanlıştır, ama bu durum polislerin cesaretini kırmıyordur. Polise gidip, ‘Brady’ nin, Chesterfield’daki bir apartman dairesinde yaşayan bir postacı tarafından kaçırıldığına dair bir önsezim var,’ diyebilirsin. Belki de polisin elinde bir şüpheli listesi vardır, şüphelilerden biri senin tarifine uyar, polis de o şüpheliyi daha derin bir şekilde inceler.”

Vi başparmağındaki şeytantırnağını ısırды. “Bana bu meseleyi unut dersin sanmıştım. Dügünle filan uğraşıyorsun ya.”

“Çünkü kaçırılan çocuk bütün dikkatleri üstüne çeker ve bana gösterilen ilgi azalır, öyle mi? Çok teşekkür ederim.” Kolumdan bir yudum alıp dimdik durdum. “Koruyucu’dan mesaj aldın mı?”

Vi başparmağını ağzından çekti. “Bu konuda almadım,” dedi. “Sabahları bazı imgelerle uyanıyorum.” Beklenmedik bir şekilde gülümsedi. “Erkekler sert bir penisle uyanmanın kötü olduğunu düşünüyorlar, imgelerle uyansalar ne olacak acaba?”

“Bence çoğu erkek bunun kötü olduğunu düşünmüyor.”

Vi güldü. “Sen ve Jeremy hakkında bu kadar çok şey bilmek istemiyorum,” dedi. İtiraz etmeme fırsat vermeden, “Onun soyadını almayı planlıyorsun, öyle değil mi?” diye sordu.

Cevap vermedim. “Gerçekten mi Daze?” dedi Vi.

“Bir çiftin aynı soyadını taşıması güzel,” dedim.

Vi ayaklarını sehpadan indirdi ve koltukta daha dik oturdu. “Pederşahi beyin yıkamaları bir kenara bırakacak olursak, yeni isminin sana doğumunda verilen isimden yüzde yüz farklı olacağını farkında mısın?” diye sordu. “Daisy Shramm’dan Kate Tucker’a?”

Bunun tabii ki farkındaydım. “Yani?”

“Kate Tucker bir seyyahın ismi. Bir kâşifle evlenmiş bir seyyah olacaksın.”

“Görüşünü paylaştığın için teşekkür ederim. Düğün için ayakkabı aldın mı?”

Vi için T.J. Maxx’ta bir nedime elbisesi bulmuştuk. Degaje yakalı koyu pembe elbise Vi’nin üstünde çok güzel durmuştu. Tek endişem, normalde o kadar dar elbiseler giymeyen kardeşimin son dakikada fikir değiştirmesi ya da elbisenin altına postal giymeye karar vermesiydi.

“Senin koku testinden başarıyla geçecek babetler aldım,” dedi Vi. “Üstelik sadece dokuz dolara. Endişelenme.”

“Ne renk?”

“Siyah.”

Ayakkabıları düğünden önce mutlaka görmeliydim. “Yarın işten sonra arabayla etrafta dolaşırız,” dedim.

Evden birlikte çıktık. Arabalarımıza gitmek için aksi yönle-re dönmeden önce, “Polisi ara,” dedim kardeşime. “Bakalım ne diyecekler.”

Jeremy’nin bölüm başkanı Leland Marcus ve Washington Üniversitesi’nde onkoloji profesörü olarak çalışan karısı Xiaoji-

an, nişanımızı kutlamak için beni ve Jeremy'yi akşam yemeğine davet etmişlerdi. Bu tuhaf bir durumdu çünkü onları düğüne çağırmamıştık, çağırmak aklımıza bile gelmemişti. Elli yaş civarında ve çocuksuz olan bu çifti neredeyse hiç tanımıyordum. Şangay'da doğan Xiaojian, yakın zaman önce hormon terapisi ve göğüs kanseriyle ilgili çok önemli bir çalışma yapmıştı. Leland kariyerine NASA'da başlamıştı. Bir kış önce, Jeremy'nin bölümünün yeni yıl partisinde, Leland'la yirmi beş dakikalık bir sohbet gerçekleştirmiştik. Minnesota'nın Boundary Waters bölgesindeki balıkçılıkla ilgili olan bu sohbet, aslında Leland'ın yaptığı bir monologdan ibaretti. Eve dönüş yolunda, "Leland'la bu kadar uzun sohbet eden ilk kişi sensin," demişti Jeremy. Hank ve Courtney'yle de o partide tanışmıştım. Onlarla ilk olarak açık büfe masasında, sonra da partiden ayrılırken konuşmuştum. Gecenin soğukunda, birbirimize hoş ve mesafeli veda sözleri söylerken, gelecekte iyi dostlar olacağımızı hiç bilmiyordum.

Leland ve Xiaojian'la birlikte gittiğimiz restoranda şarabımızı, aperatiflerimizi ve ana yemeklerimizi tüketmeyi bir şekilde başardık. (Jeremy'yle evlilik yeminlerimizi vereceğimiz çimenli tepenin manzarası hakkında boş boş konuştuğumun ve masada doktora derecesinden yoksun tek kişi olduğumun farkındaydım.) Sonra masaya Xiaojian ve benim için kapuçino, Leland için de böğürtlenli turta geldi.

Xiaojian bana döndü. "Düğünden sonra bebekleriniz olacak," dedi. Bunun bir soru mu yoksa yorum mu olduğunu anlamak zordu.

"Muhtemelen," dedim.

"İş ya da bebek. Bunu biliyorsun değil mi? Kadınlar hepsini birden yapabileceklerini iddia ederler ama bu bir yalandır. İş ya da bebek. Asla ikisi birden değil. Yaşlılarla çalışıyorsun, öyle değil mi?"

Başımı evet anlamında salladım. Xiaojian'ın benim ne iş yaptığımı biliyor olması mı, yoksa bu sert tezi hiç tereddüt etmeden ortaya atması mı daha şaşırtıcıydı?

"Bebeğin olursa yaşlılara hoşça kal dersin," dedi Xiaojian.

"Birlikte çalıştığım kadınların çoğunun çocukları var."

"Küçük çocukları mı var?"

"Bazılarının."

"Öyleyse onlar ya kötü annelerdir ya da kötü çalışanlar. Bu konuda bana inanabilirsin."

Jeremy bu konuşmayı dinliyor muydu? Dinliyor olmasını umdum. Zira Xiaojian'ın yorumlarını daha sonra adil bir şekilde değerlendirebileceğimi düşünmüyordum.

"Herkes kendi yolunu çizmek zorunda sanırım," dedim. Xiaojian neşeli bir tavırla karşılık verdi. "Bana inanmadığını görüyorum, ama çok yakında inanacaksınız."

O sırada biri masaya yaklaştı ve Xiaojian'la benim aramda kalan köşede durdu. İlk önce onun garson olduğunu düşündüm, ama masaya gelen kişi öne doğru eğilip dirseğime dokunarak, "Daisy Shramm?" dedi.

Bedenimin gerildiğini hissettim. Böyle bir şey tabii ki ilk kez olmuyordu, neticede St. Louis'te yaşıyordum; kapı komşumun kuzenimle iş arkadaşı olduğunu öğrenebilir, spor salonunda bankacımla karşılaşabilir, markette jinekoloğuma rastlayabilirdim. Banliyö ilkokuldan, ortaokuldan, liseden ve üniversiteden tanıdığım insanlarla doluydu. Fakat ben bu insanları, genelde onlar beni fark etmeden önce fark ederdim. Aslında onların varlığını sezerdim, sonra başımı öne eğer ya da olduğum yerden uzaklaştırdım, çok vahim durumlarda ise bir tuvalet kabinine saklanırdım. Bir keresinde, Jeremy'yle birlikte Ted Drewes marketinin otoparkındaydık, arabanın kaportasına oturmuş dondurma yi-

yorduk. “Anahtarları bana ver,” dedim Jeremy’ye. Arabanın kapısını açtım, yolcu koltuğuna oturdum ve dondurmamla birlikte olduğum yere sindim. Alex Cooke’un— o öpüştüğüm ilk erkekti ve şimdi dört çocuk babası gibi görünüyordu— büyük ailesiyle birlikte arabanın önünden geçip gitmesini bekledim. Daha sonra davranışımın sebebini Jeremy’ye açıklamaya çalıştım. “Bir an için tanık koruma programında olduğunu zannettim,” dedi Jeremy.

Restoranda, geçmişten tanıdığım o kişinin bana yaklaştığını fark etmemiştim çünkü Xiaojian Marcus’un gevezeliği yüzünden etrafıma dikkat etmemiştim. Yanıma gelen kişi erkekti, yaşı benimkine yakındı, neşeli bir yüzü vardı, onu tanıdığımı biliyordum ama kim olduğunu çıkaramıyordum. “Ben Laird,” dedi adam. “Laird Mueller. Tom’un kardeşi.”

“Nasılsın?” dedim. Ayağa kalkmadım, kalksaydım ona sarılmak zorunda kalabilirdim. Laird’i en son lise yıllarımda, Tom’un kız arkadaşıyken görmüştüm.

“Şu tesadüfe bak, daha geçen hafta senden bahsettik,” dedi Laird. Leland ve Jeremy’nin sustuğunun farkındaydım. Xiaojian ise etkileşimi gözlemliyor gibiydi. “Birkaç iş arkadaşımınla birlikte kâğıt oynuyorduk,” diye devam etti Laird. “Clayton’daki Selvin and Associates’te çalışıyorum. İş arkadaşlarımdan biri Kirkwood Lisesi’nden Kevin Chansky. Onu hatırlar musun bilemiyorum, benimle aynı sınıftaydı. Kevin sohbet sırasında, ‘Ağabeyin Daisy Shramm’le çıkmamış mıydı?’ diye sordu. ‘Çıkmaz olur mu!’ dedim.” Laird, gizli bir bilgi verecekmiş gibi elini ağzının kenarına götürdü. “Aramızda kalsın ama o zamanlar ben de sana vurgundum,” dedi. “Neyse, Kevin birdenbire, ‘Daisy bir cadıydı,’ dedi. ‘Hadi canım!’ diye karşılık verdim. ‘Evet,’ dedi Kevin. ‘İkiz kardeşi de cadıydı. İkisinin de psişik güçleri vardı.’ *Ben de, Annem Daisy’den bu sebeple nefret ediyormuş meğer*, diye düşündüm. Yaşlı ve aşırı muhafazakâr Peg Mueller.” Laird samimi ve sıcak bir

şekilde güldü. Yaşanan an o kadar katlanılmazdı ki, bir parçam hâlâ o anın ortasında olduğumuza inanamıyordu.

“Pekâlâ, Laird,” dedi Jeremy. “Adın Laird’di değil mi?” Ses tonu yumuşaktı. Onu tammayan biri sesinin dostça olduğu bile söyleyebilirdi. “Yemeğimizi bitirmek üzereyiz. Ama seni gördüğümüze sevindik.”

Laird, Jeremy’nin diplomatik küçümseyişini küçük bir gecikmeyle özüksedi, sonra büyük bir coşkuyla, “Aynen!” dedi. “Seni görmek güzeldi Daisy. Sizleri gördüğüm için de mutluyum.” Restoranın ön tarafındaki bar sandalyesine dönen Laird’i izlerken rahatladığımı hissetmedim. Caddede yürürken tehlikeli bir köpek size doğru gelir, sonra uzaklaşır, ama yepyeni bir ilgiyle geri dönmeyeceğine dair hiçbir garanti yoktur ya, işte öyle bir şeydi.

Laird’in gevezeliği; nişanlımın, onun patronunun ve patronunun karısının takip edemeyeceği kadar karmaşıktı, en azından bunu düşünüp kendimi avutabilirdim. Xiaojian neşeli bir sesle, “Demek bir...” dedi, cümlesini ‘cadısın’ kelimesiyle bitirmek istediğinden emindim, ama o “ikizin var,” diye bitirdi. Kadının soru mu sorduğu yoksa yorum mu yaptığı yine belirsizdi. Fakat sonra gelen cümle kesinlikle bir soruydu. “Sen iyi ikiz misin yoksa kötü olan mısın?”

Xiaojian, Laird’in masaya gelişinden önce bamtelime basmamış olsaydı, ona standart ikiz tabağımı (tıpatıp aynı, gerçekten eğlenceli, büyürken dikkat çekmemeye çalışan, hâlâ çok yakın, hemen hemen her gün görüşen ikizler) sunabilirdim. Bunu yapmak yerine, hiç gülümsemeden, “Kötü olanım,” dedim.

Arabada, “Üzgünüm,” dedim Jeremy’ye.

“Neden?”

“Laird’in masaya gelişi tuhaf değilmiş gibi davranmamıza gerek yok.”

“Yirmi yıl önce aynı okula gittiğin bir ahmağın davranışlarından seni sorumlu tutacağımı mı düşündün?”

Önce sessiz kaldım. “Bir cadıyla evleneceğin için gergin misin?” diye sordum sonra.

Jeremy güldü. “Burnunu oynatmanı ve beni kadrolu yapmanı umut ediyorum.”

“İnsanlarla karşılaşmaktan nefret etmeme rağmen St. Louis’ten ayrılmak istememem tuhaf mı sence?”

“Baban ve Vi yüzünden burada kalıyorsun.” Benim arabamı Jeremy kullanıyordu, 40 numaralı Doğu otobanına girmek için sola döndü. O sırada, ona Vi ve Brady Odgen’dan bahsedebildim. Bunu yapmak yerine, “Vi düğünümüzde postal giyecek galiba,” dedim.

“Canı nasıl isterse öyle yapsın,” dedi Jeremy.

Ertesi gün öğleden sonra Vi’yi evinden aldım. McKnight’ta otobana girdik. Chesterfield’a gitmek normalde yirmi dakika sürerdi, fakat trafiğin en yoğun olduğu saatlere kaldığımız için kırk dakikamızı aldı.

Chesterfield’a yaklaşırken hastanelerin ve yeni ofis binalarının önünden geçtik. “Hangi çıkış?” diye sordum Vi’ye.

“Ah Tanrım,” dedi Vi. “Senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi.”

“Clarkson Yolu? Chesterfield Bulvarı?” Daha sonraki yıllarda, Chesterfield’daki Babies “R” Us mağazasına düzenli olarak gidecektim, ama 2004 Eylül’ünün o ikindi vaktinde, nereye gitiğimle ilgili hiçbir fıkre sahip değildim.

“İkisi de olur,” dedi Vi. Kardeşimin ne kadar zaman boyunca dolaşmayı düşündüğünü merak ettim. Jeremy’ye, düğün kıyafetlerini konuşmak için Vi’yle buluşacağımı ve beni akşam yemeğine beklememesini söylemiştim.

Chesterfield Bulvarı’nın çevresini dolaşp kuzeye doğru yol aldık ve Olive Yolu’na çıktık. Kelebek Evi’nin²⁰ –çocuk sahibi olana kadar hiç gitmediğim bir yer daha– önünden geçtik. Sonra bir benzin istasyonunun otoparkına girdik ve yönümüzü değiştirdik. Vi tetikteydi, başını pencereye döndürmüştü, sessizdi. “Sana aşına görünen bir şey var mı?” diye sordum. Vi cevap vermedi. Evlerin sıralandığı bir yola girdim çünkü girmemem için bir sebep yoktu. Ama sokaktaki evler, yeni ve şık görünümlü müstakil binalardı. Yanlış sokakta olduğumu, Vi, “Bir apartman dairesi arıyoruz,” demeden önce de biliyordum.

Kendimizi önce Ellisville’de, sonra Ballwin’de bulduk. (St. Louis, bir merkezi bulunmayan düzinelerce semte ve mahalleye bölünmüştü. Bazı semtlerde sadece evler ve birkaç yüz insan vardı.) Vi’ye döndüm, “Chesterfield’den çıktığınızı biliyorsunuz değil mi?” diye sordum. “Belki de geri dönmeliyiz,” dedi Vi. “Üzgünüm.”

Döndüm. Kendimizi yine Clarkson Yolu’nda bulduk. O yol bizi Baxter Yolu’na, Wild Horse Creek Yolu’na, Eatherton Yolu’na, Olive Caddesi’ne –Chesterfield’in küçük havalimanının önünden geçiyorduk– ve yine alışveriş merkezinin yakınına götürdü. Geçtiğimiz yerlerde müstakil evlerden oluşan siteler vardı ama Vi’nin sürekli tekrarladığı üzere biz bir apartman arıyorduk. Sonra birkaç apartman da gördük, ama onlar doğru binalar değillerdi. Vi’ye danışmadan otobana çıktım ve St. Louis’e doğru

20 Çeşitli kelebek türleri için doğal habitat sağlamak amacıyla kurulan ve Missouri Botanik Bahçesi’nin bir bölümü olarak hizmet veren, kâr amacı gütmeyen kurum. –çn.

yol almaya başladım. Woods Mill Yolu sapağının otuz metre kadar gerisindeyken, “Buradan dön,” dedi Vi.

Sağ şeritte bile değildim, yan aynaya baktım, şerit değiştirdim ve çıkış rampasına girdim. “Sağa git,” dedi Vi. Fazla bir şey bekle-miyordum, çünkü Woods Mill Yolu’ndan daha önce de geçmiş-tik. Ama Vi iki dakika sonra, “Şu otoparka gir,” dedi. Girişinde TERRACE VIEW APARTMANLARI yazan bir siteyi işaret ediyordu. Girişin ötesinde önce alçalan, sonra da yükselen asfalt kaplı bir yokuş vardı. Otoparka girdim ve arabayı boş bir park ye-rine soktum, ama motoru durdurmadım. Önümüzde krem rengi sıvayla kaplanmış, birbiriyle aynı, üç devasa bina yükseliyordu. Her birinin beş katı ve en az elli dairesi vardı. Binaların meşum-luğunu ve kötülüğünü hemen hissettim. Vi’ye yeni bir katiyetle inanıyor olmama rağmen, oradan derhal ayrılmak istedim.

“Samanlıkta iğne aramak gibi olacak,” dedi Vi.

“Neden biraz daha kafa yormuyorsun?” Arabanın motorunu hâlâ durdurmamıştım, hatta vites kolunu park durumuna bile getirmemiştim. “Dışarı çıkmayı düşünmüyorsun değil mi?”

Vi her binaya teker teker baktı. “Hayır,” diyerek beni rahat-lattı. Dönüş yolunda ikimiz de konuşmadık. Vi’nin yaşadığı dört daireli kiremit binanın –Terrace View Apartmanları’ndan son-ra çok küçük görünüyordu– önüne geldiğimizde, Vi’ye düğün ayakkabılarını soracak kadar enerjim bile yoktu.

Eve gittiğimde, “Vi seni besledi mi?” diye sordu Jeremy. Saat neredeyse sekizdi, Jeremy yumurta yapıyordu.

“Aslında hayır,” dedim. “Yumurta ikimize de yeter mi?”

“Yeter,” dedi Jeremy.

O gece, on ikiden biraz önce, yani Jeremy’yle birlikte ya-tağa girdikten bir saat sonra uyandım. İçimde çocukluğumdan

hatırladığım kötü bir his vardı. Önce evde bir ses, hatta bir hırsız olup olmadığını merak ettim. Etrafı dinlemeyi sürdürdüm ama garip bir şey duymadım. Jeremy yanımdaydı, uyuyordu. Onu uyandırmayı düşündüm ama bu isteğe karşı koydum. Onu uyandırabileceğimi bilmek yeterliydi. Yukarı sıyrılmış tişörtümü düzelttim, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, *Her şey yolunda*, dedim kendi kendime. Bir sonraki an, *Postanede çalışmıyor*, diye düşündüm. *New Ballas Yolu'ndaki bir fotokopi dükkânında çalışıyor*. Fakat Vi'nin niye yanıldığını anlıyordum; adamın üniforması ve gömleği açık maviydi. Kırklı yaşlarda, temiz tıraşlı, çok kısa saçlı, sarışın bir adamdı. Üniformasındaki isim kartında DEREK yazıyordu.

Yataktan kalkıp salona gittim. Vi'nin cep telefonu numarasını çevirdim ve koltuğa oturdum. (Bazen, Vi'yi ararken, hangi numara onun hangi numara benim diye durup düşünmek zorunda kalıyordum. Bir keresinde, Jeremy'nin yanına taşındıktan kısa bir zaman sonra, Vi'yi aramak istemiş ama kendi numaramı çevirmiştim. Telesekreterin karşılama mesajında kendi sesimi duymuş ama gerçekten kulak vermemiştim. Telesekretere Vi için bir mesaj bırakmışım, daha sonra mesajı dinlerken çok şaşırmışım.)

Vi telefonu açtı. “Neden ayaktasın?” diye sordu. Arkadan müzik ve insan sesleri geliyordu.

“Neredesin?”

“Birkaç arkadaşım ile birlikte Maxwell isimli bir adamın evine geldim, ama birazdan ayrılıyorum,” dedi Vi. Sonra güldü. “Dur bir dakika, sen Maxwell'i tanıyorsun.” Sesini iyice alçaltıp ekledi. “Ona senin evlenmek üzere olduğunu söyleyeyim mi? Bu haber onun kocaman ve sakallı kalbini kırar mı?”

“Çocuğu kaçırın adamı gördüm Vi,” dedim. “Bir rüyada gördüm. Sanırım bir fotokopicide çalışıyor.”

“Fotoğrafıda mı?”

“Fotokopi. Kinko fotokopi gibi bir yer. Ama bir zincir değil. Sanırım haklısın, adam şu apartmanlardan birinde yaşıyor. Şimdi ne yapacağız?”

“Adam çok kısa saçlı, doğru mu? Tuhaf bir şekilde yakışıklı?”

“Adı Derek. İsim kartını gördüm.”

Vi uzunca bir zaman hiç konuşmadı, arkadan gelen sesleri hâlâ duyuyor olmasaydım telefonunun kesildiğini düşünebilirdim. “Bir anlaşma yapalım,” dedi Vi en sonunda. “Polisi sen ararsan, onlara ben olduğumu söyleyebilirsin.”

Florissant Emniyet Müdürlüğü’nün telefonunu bulmak için internete bakmış olsaydım, ihbar hattına isimsiz bir mesaj bırakabileceğimi anlardım, ama internete bakmadım. Jeremy’yle birlikte hâlâ buzdolabının üstünde tuttuğumuz Sarı Sayfalar Telefon Rehberi’ni aldım ve emniyet müdürlüğünün direkt telefonunu aradım. Telefona cevap veren kişi beni ihbar hattına bağladı ve ben şunları söyledim: “Söyleceklerimi çok tuhaf bulmazsınız umarım. Ben, zaman zaman bazı önsezilere kapılan biriyim, buna duyu ötesi algı da diyebilirsiniz sanırım. Brady Odgen ve onu kaçıran adam olduğunu düşündüğüm kişiyle ilgili önsezilerim var. Brady’yi kaçıran adamın adının Derek olduğunu düşünüyorum. Kendisi bir fotokopicide çalışıyor ve Woods Mill Yolu’nda bulunan Terrace View Apartmanları isimli sitede yaşıyor. Bunların hiçbirinden tam olarak emin değilim ama soruşturmaya değer olduğunu düşünüyorum. Benim adım Violet Shramm.” Vi’nin cep telefonu numarasını bıraktım çünkü Vi’nin ev telefonu yoktu. Sonra, dışçı randevumu iptal etmek için aramışım gibi sıradan bir tavırla, “Tamam. Hepsi bu. Çok teşekkür ederim,” dedim.

Yatağa döndüğümde, “Kiminle konuşuyordun?” diye sordu Jeremy, ama tam olarak uyanık değildi.

“Televizyon izliyordum,” dedim. “Uyuyamadım.”

Perşembe akşamları, Jeremy iş arkadaşlarıyla birlikte poker oynardı. (Oyuna “inek pokeri” derdi çünkü bütün oyuncular, Jeremy’nin bölümünde ya da fizik bölümünde çalışan profesörlerdi, tek kadın oyuncu Courtney Wheeling’di.) Ben de babamı market alışverişine götürürdüm. Manchester ve Woodlawn’ın köşesindeki Schnucks’a gitmekten vazgeçmemiştim, Gilbert Caddesi’ndeki eski evimize en yakın market orasıydı.

Yine bir perşembe akşamı, Schnucks’ın kahvaltılık gevrek reyonunda, “Kardeşin tek başına yaşamayı sevdi,” dedi babam.

“Üstüme alınmamaya çalışıyorum,” diye karşılık verdim. Vi’yle en son bir gece önce, ihbar hattına mesaj bıraktıktan kırk sekiz saat sonra konuşmuştum. Florissant polisi Vi’yi aramamıştı. Rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı hissetmem gerektiğinden emin değildim. Ama Vi’nin, Brady Odgen meselesini babamıza anlattığını düşünmüyordum.

“Düğün masraflarını genelde gelinin ailesinin ödediğini biliyorum,” dedi babam. Bir an için içimin umutla dolduğunu hissettim. Babamın bu gelenekten haberdar olduğundan bile emin değildim. Ama babam, “Vi’nin asla evlenmeyeceğini düşünüyorum,” dediğinde bütün umudumu yitirdim.

Ben de babam gibi düşünüyordum, ama bunu onun ağzından bu kadar kesin bir şekilde duymak yine de şaşırtıcıydı. “Henüz yirmi dokuz yaşında bile değiliz baba,” dedim. “İnsanlar artık daha geç evleniyorlar.”

“Bunu biliyorum. Üstelik ben annenizle evlendiğimde sizden çok daha büyüktüm. Fakat benim bahsettiğim şey kardeşinin yaşı değil, mizacı. Evliliğin Vi’ye göre olup olmadığından emin değilim.” Yine şaşırdım. Hatta babamla aynı fikirde olmama rağmen Vi’yi savunma ihtiyacı duydum.

“Senin Jeremy’yle yakaladığın istikrarı Vi’nin de yakalamasını isterdim,” dedi babam. “Ben öldükten sonra da bir güvencesi olsun isterdim. Sana bir şey sormak istiyorum. Senin düğününe yardım etmek yerine kardeşin için taksitle bir ev alsam hayal kırıklığına uğrar mısın? İkisini birden yapamadığım için çok üzgünüm. Annenin de her zaman söylediği gibi, finansal meselelerde hiçbir zaman becerikli değildim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Sorun değil,” dedim. Sesim kararsızdı, ama babamın dikkatini çekecek kadar çirkin değildi.

“Bunun sana haksızlık olduğunu biliyorum ama...”

“Baba.” Elimini yukarı kaldırdım. “Sorun değil. Bu konuyu konuşmamıza gerek yok.”

Babam konuşmaya devam etti. “Washington Üniversitesi’ndeki profesörlerin iyi bir maaş aldığından eminim,” dedi. “Sorunlu biriyle evleniyor olmasaydın bunu asla yapmazdım ama...”

“Hiç sorun değil baba,” dedim. “Gerçekten.”

“Ama senin olmasını istediğim bir şey var.” Market arabasını babam itiyordu; benim uzun boylu, zayıf, yaşlı ve hüzünlü babam. Sonra bana baktı. “Arabada,” dedi.

Alışverişi bitirdik. Poşetleri benim arabamın bagajına koyduk. Babama bana bir şey vereceğini hatırlatmak gibi bir niyetim yoktu –yirmi beş dolarlık bir Starbucks hediye çeki daha almaktan korkuyordum– ama koltuklarımıza oturduğumuzda, babam bana mavi kadifeden dikilmiş bir kesecik uzattı. Kesenin içinde ne olduğunu biliyordum; keseyi açmak, geçmişini açmak gibi olacaktı. Fakat babam bekliyordu ve benim keseyi açmaktan başka şansım yoktu. Bir an sonra, annemin şans bileziği elimdeydi. Bileziğin süsleri boş vaatler misali sallanıyordu: altın beyzbol sopası, bakır yonca, rüzgâr değirmeni, turkuvaz gözlü kaniş, minyatür bira kupası. “Deyiş nasıldı?” dedi babam. “Eski bir şey, yeni bir şey... Bu senin eski şeyin olabilir diye düşündüm.”

Çocukken benim olmasını çok istediğim belli şeyler vardı. Onlara asla sahip olmadan büyümüştüm ve artık benim olmalarını istemiyordum. Ama yine de, “Teşekkür ederim baba,” dedim.

“Bileğine takmamı ister misin?”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Bence onu saklamalıyım, böylesi çok daha özel olur,” dedim.

Jeremy poker gecelerinde saat on ikiye kadar dışarıda olurdu. Eve döndüm, televizyonu açtım. Vi’yi arayıp ona bilezikten bahsedebilirdim ama onun işte olduğunu düşündüm. Saat dokuza doğru cep telefonum çaldı, ekranda kardeşimin adını görünce şaşırdım. “Bir dedektifle yaptığım görüşmeden az önce döndüm,” dedi Vi. “Bize inanıyorlar sanırım.”

“Bu akşam restoranda değil miydin?”

“Arayıp hasta olduğumu söyledim. Dedektif bir kadındı ama adı Tyler’dı.”

“Seni ne zaman aradılar?”

“Bugün öğleden sonra. Bana gel, sana her şeyi anlatayım.”

“Pijamalarımı giydim bile.”

“Yani?”

Bir saniye sonra, “Tamam,” dedim. “Sana geliyorum.”

Dedektif Tyler McGillivary öğleden sonra Vi’yi aramış ve onu hemen görmek istediğini söylemişti. Yirmi dakika sonra Vi’nin evine gitmişti. Ona bir saat boyunca sorular sormuştu; hayatı, işi, geçmiş önsezileri ve Brady Ogden’la ilgili belirgin hisleri hakkında. Vi’nin Brady Ogden davasını ne kadar yakından takip ettiğini ve Ogden ailesiyle temasa geçip geçmediği-

ni öğrenmek istemişti. “Brady’nin iki ağabeyi olduğunu biliyor muydun?” diye sordu Vi. “Sen bunu bilmiyor muydun?” dedim.

Dedektif Tyler McGillivary tuvaleti kullanmıştı –Vi kadının etrafı kontrol ettiğini düşünmüştü– ve dışarı çıktığında Vi’ye merkeze gelecek vakti olup olmadığını sormuştu. Sonra Vi’yi merkeze götürmüştü. (Bir polis arabası kullanmıyordu, kullandığı araba amblemsiz polis araçlarından birine bile benzemiyordu. Vi, ön panelde bir sinema bileti görmüş ve arabanın kadına ait olduğunu düşünmüştü.) Merkezde Vi’yi özel bir odaya sokmuş, kahve getirmek için dışarı çıkmış ve iki adamla birlikte geri dönmüştü. Adamların da polis teşkilatından olduğu belliydi ama Vi, onlarla tanıştırdıktan hemen sonra isimlerini unutmuştu. Dedektif McGillivary, Vi’nin evinde sorduğu soruları tekrar sormuştu; özellikle olası zanlıyla ve psişik güçlerle ilgili olanları. “Benden bahsetmedin, değil mi?” dedim.

“Bir ikizim olduğunu söyledim.”

“Benim de psişik güçlere sahip olup olmadığını sordular mı?” Sormuşlardı, sorduklarını biliyordum.

“Bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını söyledim. Hoşlanmadığını biliyorum Daze. Sana söz de vermiştim ama ne yapabilirdim? Yemin ederim ki Derek adını senin bulduğunu söylemedim. Seninle fazla ilgilenmediler zaten.”

Polisler Vi’ye saygılı davranmışlardı. Onunla bir suçun tanığıymış gibi konuşmuşlardı. Vi, Koruyucu’nun onunla ilk kez nasıl iletişim kurduğunu anlattığında bile –kardeşim bu noktada manidar bir şekilde bana baktı– polisler gözlerini devirmemişlerdi.

Dedektif McGillivary, Vi’ye etrafta dolaşmayı önermişti. Adamlardan biri de onlarla birlikte gitmişti. Arabayı Dedektif McGillivary kullanmıştı, adam önde, Vi ise arkada oturmuştu. Vi bu sefer, arka koltukta, bir deniz gözlüğü görmüştü.

Vi, Ogden ailesinin evinin önünden geçirilmiş ve evin çevresinde dolaştırılmıştı. Brady Odgen'in okuduğu ilkokula ve daha önce birlikte gittiğimiz apartmanlara götürülmüştü. Dedektif McGillivary, Vi ve diğer adam kırk beş dakika boyunca apartmanların otoparkında durmuş ve havadan sudan sohbet etmişlerdi. Fakat otoparktan ayrılmak üzereyken, Vi birdenbire soluğunun kesildiğini hissetmiş ve Koruyucu'nun, "Çocuğun yardıma ihtiyacı var," dediğini duymuştu.

"Dedektif seni tekrar arayacak mı?" diye sordum.

"Evet. Başka bir şey hissedersen ben de onu arayacağım."

"Çocuğu bulurlarsa sana haber verecekler mi?"

Vi tuhaf bir ifadeyle bana baktı. "Haber vermelerine gerek kalmayacak," dedi. "Çocuğun bulunması ulusal bir haber olacak."

İhbar hattına mesaj bıraktığımda, Brady Odgen'in hemen bulunacağını ve onu kaçırان adamın tutuklanacağını düşünmüştüm. Ama düğün gününden önceki son hafta sonu gelip geçti ve Dedektif McGillivary ne beni ne de Vi'yi aradı. Brady Odgen'la ilgili başka bir imge görmedim, ama uyuyamadığım gecelerde onu çokça düşündüm. O devasa binalardan birinde, sarı saçlı canı bir adamın yanında, dokuz yaşında küçücük bir çocuk vardı.

Jeremy ve ben çarşamba günü Mendocino'ya gidecektik. Pazartesi günü Vi'yi aradım. "Bir haber olup olmadığını öğrenmek için dedektifi arayacak mısın?" diye sordum.

"Sen ara. Ben olduğunu söyle."

"Anlaşmamıza göre polisle sen konuşmalısın."

"Ama dedektife söyleyecek bir şeyim yok." Vi'nin her zaman söyleyecek bir şeyi olmaz mıydı? "Sen sadece, bu olayın düğünden önce aydınlanmasını istiyorsun," dedi Vi. Bununla birlikte,

“Şu anda Brady Odgen için yapabileceğin hiçbir şey yok Daze,” derken sesinde art niyet ya da eleştiri yoktu.

O akşam, Jeremy bir tencere kaynar suyun içine bir paket spagetti atarken, “Seninle evlenmek istiyorum ama düğün davetini iptal etmemiz gerektiğini düşünüyorum,” dedim. “Üzgünüm.”

Jeremy soğuk gözlerle bana baktı. “Bu konuyu daha önce konuşmamış mıydık?” dedi.

“Vi, Brady Odgen’la ilgili bazı şeyler hissetti. Geçen hafta onu etrafta dolaştırdım. Vi, çocuğu kaçırın adamın nerede yaşadığını bildiğini düşünüyor. Hâlâ hayattaysa Brady Odgen da orada olabilir. Ben de adamın adının Derek olduğuna dair bir rüya gördüm. Sonra Vi bir polisle buluştu.”

“Peki, bütün bunlar bizim düğün planlarımızı nasıl değiştiriyor?” Jeremy’nin ağzının şaşkınlıktan açık kalacağını düşünmemiştim, zira nişanlımı iyi tanıyordum, ama onun ne kadar sakın olduğunu görmek yine de hayret vericiydi.

Jeremy bir açıdan iyi bir soru sormuştu. Ama başka bir açıdan, sorunun cevabı kendinden menkuldu. “Dokuz yaşında küçücük bir çocuk hâlâ kayıpken bizim gösterişli bir davet vermemiz iğrenç olmaz mı sence?”

Jeremy’nin öfkesini dudaklarının kenarından okuyabiliyordum. Jeremy ve ben hiç kavga etmemiştik. Vi’ye göre bunun anlamı, birbirimize karşı tamamıyla dürüst olmadığımızdı. Jeremy’nin öfkesine olan aşinalığım, öfkenin kışkırtıcısı değil, şahidi olmamdan kaynaklıyordu. Birkaç ayda bir, birileri Jeremy’yi gerçekten çok kızdırırdı –poker oyununda Jeremy’nin kafasına fincan fırlatan bir sarhoş ya da araba servisinde faturayı şişiren bir motor tamircisi– ve Jeremy onu kızdıran insanın nasıl bir

insan müsveddesi olduğuyla ilgili üç beş yorum yapardı, sonra öfkesi kaybolup giderdi.

Fakat bu sefer farklıydı; Jeremy'nin öfkesi doğruca bana yönelmişti. “Brady Odgen ne zamandır kayıp?” dedi Jeremy. “İki ay mı?”

“Neredeyse dört ay.”

“Tamam. Neredeyse dört ay. Çocuk neredeyse dört aydır kayıp. Biz bu süre içinde biftek mi yoksa tavuk mu diye tartıştık. Mantar dolmasıyla ıspanaklı börek arasında kaldık. Çiçeklerin rengine karar veremedik. Anlamama yardım et lütfen...”

“Üzgün olduğumu söyledim. Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyorum.”

“Rahatsız edici mi?” O neredeyse büzülmüş, neredeyse gülümseyen dudakların kenarında, Jeremy'nin benim tarafımda olmayışının tuhaflığını bir kez daha gördüm. “Dünya çok büyük bir yer Kate,” dedi Jeremy. “Burada aynı anda hem iyi hem de kötü şeyler oluyor. Irak Savaşı ya da Kosova'daki dehşet yüzünden düğünümüzü iptal etmemiz gerekir mi?”

“Kardeşim bunlarla doğrudan alakalı değil,” dedim. “John F. Kennedy Junior'ın uçağının düştüğü zamanı hatırlıyor musun? J.F.K. Jr. kuzeninin düğüne gidiyordu. Kuzen ve müstakbel kocası düğünü iptal ettiler. Daha sonra yine evlendiler. O hafta sonunun doğru zaman olmadığını biliyorlardı, hepsi bu.” O uçak kazası kafamı çok meşgul etmişti. Bunun tek sebebi, Kennedy'nin çok genç ve yakışıklı olması değildi. Uçakta Kennedy'nin karısı ve karısının ikiz ablalarından biri de vardı. Hayatta kalan diğer ikizin kazadan sonra ne yaptığını aylar boyunca –hatta zaman zaman hâlâ– merak ettim. O kadının iki kardeşi vardı ve iki kardeşini de aynı anda kaybetmişti.

“Beni yanlış anlama ama sen bir Kennedy değilsin,” dedi Jeremy. “Brady Odgen da senin kuzenin değil. Onu yolda görsen, tanır mısın?”

“Kesinlikle tanırım.”

“Bir pislik gibi konuşuyor olabilirim ama ben tanımam.” Jeremy kollarını göğsünde birleştirdi. “Mesele şu ki, eğer Mendocino’da evlenmeyeceksek, evlenmek istemiyorum,” dedi.

Jeremy’nin bana söylediği en şoke edici şey hiç şüphesiz buydu. Kararımın Jeremy’yi memnun etmeyeceğini tabii ki biliyordum, ama onu ikna edebileceğimi düşünmüştüm. Jeremy hayal kırıklığına uğrayacaktı ama beni anlayacaktı, hatta hassaslığımı görüp duyulanacaktı.

“Yani düğünden sen vazgeçiyorsun.”

“Vazgeçmek istemiyorum.”

“İnsanların uçak biletlerini iptal etmek zorunda kaldıkları için öfkeleneneceğinden mi korkuyorsun? Bilet parasını geri alamazlar bile, parayı yeni bilete aktarabilirler.”

Jeremy başını hayır anlamında salladı. “Mesele bu değil,” dedi. “Bu olayın, birlikte yaşayacağımız hayat için bir örnek teşkil etmesini istemiyorum, hepsi bu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğlendiğin için cezalandırılacağına dair şu inancın... Bu çok üzücü Kate. Sıradan keyifler deneyimlemen yasak değil. Belki çocukluğunda yasaktı ama artık değil. Çocuk sahibi olmanda da bir sakınca yok.”

“Çocuk sahibi olmak ile California’da evlenmemek arasında kocaman bir fark var.” İçimde iki zıt duygu vardı: Jeremy beni bu kadar yakından gözlenlediği için seviniyor ve Jeremy beni bu kadar yakından gözlenlediği için ihanete uğradığımı hissediyordum.

“Şundan korkuyorum,” dedi Jeremy. “Eğer evlenirsek...” Sus-tu. Kullandığı *eğer* kelimesiyle, beni üzdüğü kadar kendini de üz-müş olmalıydı. “Ne zaman kötü bir şey olsa kendini tüket-eceksin. Hayatını sürekli rafa kaldıracaksın.”

Jeremy geçmişte bunu yaptığımı mı inanıyordu? Sekizin-ci sınıftaki cadılık döneminde ve annemin ölümünden sonra hayatımı rafa kaldırdığımı mı düşünüyordu? “Gerçekten böyle düşünüyorsan, benimle daha en başta neden evlenmek istediğini anlamıyorum,” dedim.

“Seni sevmem yeterli bir sebep değil mi?” diye karşılık verdi Jeremy. Mutfaktaki ahşap masasının üzerinden birbirimize ba-kıyorduk. “Düğünü en ince ayrıntısına kadar planladık,” dedi Jeremy. Yapmamız gereken tek şey uçağa binmek.”

“Orada evlenmememiz gerektiğini söyleyen hissim sadece Brady Odgen’la ilgili değilse ne olacak? Belki de sahil şeridinde araba kullanırken kaza yapacağız.”

Jeremy’nin azalan öfkesi, bu cümleyle birlikte tekrar alevlen-di. Jeremy dişlerini sıkarak, “Bir kaza geçireceğimizi mi düşünü-yorsun?” dedi.

“Geçirebiliriz.”

Jeremy bir adım geri gitti. “İkimizi birden deliler diyarına sürüklemene izin veremem Kate,” dedi. “Tamam mı? Bunu ya-pamam.”

“Kaza geçireceğimizi düşünmüyorum,” dedim küçük bir sesle. “Sadece, zihnimin bir yankı odasında olduğunu hissediy-orum.”

Jeremy yanıma geldi, elini omzuma koydu. “Çok hoş, rahat ve eğlenceli bir düğünümüz olacak,” dedi. “Bu kendini suçlu hissetmeni gerektirecek bir şey değil.”

Havalimanına taksiyle gittik, çünkü Mendocino'da epey uzun kalacaktık ve otopark parası taksi parasından çok daha fazla tutacaktı. Jeremy ve ben taksinin arka koltuğuna oturduk; radyo istasyonlarını ve araba galerilerini tanıtan reklam panolarının önünden geçerken hiç konuşmadık. Dışarıdan bakan biri, bir düğüne değil de cenazeye gittiğimizi zannedebilirdi, kendi düğünümüze gittiğimizi asla tahmin edemezdi. Havalimanında, güvenlikten geçtikten sonra, Jeremy ve ben farklı restoranlardan öğle yemeği aldık. Yemeğimizi yolcu giriş kapısında birlikte yedik. Hâlâ konuşmuyorduk. Uçak havalanırken gözlerimi kapattım, Jeremy elimi tuttu.

Tuhaf bir ağırlıksızlık hissettim, bir tür bağışlanma. Düğünü iptal etmeye çalışmışım. Jeremy, benimle evlenmeyeceğini söyleyerek bana karşı koymuştu. Jeremy'yle evlenmemek çok büyük bir hata olurdu. Bu dizilim, olayları akıl süzgecinden geçirmemi ve Brady Odgen'ın başına gelen –hâlâ gelmekte olan– şeylerden sorumlu olmadığımı anlamamı sağlamıştı. Bir ayağımı diğerinin önüne koymak, yürüdüğüm yoldan sapmamaya çalışmak yeterli olacaktı, ama sahte de olsa bir parça gelin sevinci sergilemek gerekirdi. Gözlerim hâlâ kapalıydı. Jeremy'yi benden kurtarmam gerekip gerekmediğini düşündüm. Onunla evlenerek ona haksızlık mı edecektim? Ama ona bir çıkış yolu göstermişim ve Jeremy o yola sapmamıştı.

Şimdi, dönüp o uçak yolculuğuna tekrar baktığımda, neşeli olması gereken bir olayın üstüne düşen gölgeyi hatırlamakla kalmıyor, nasıl da özgür olduğumuzu görüp şaşıyorum. Fiziksel bir özgürlükten bahsediyorum. O gün, Jeremy ve ben, uçak koltuklarında oturan iki yetişkindik. Uyukluyor, bir şeyler okuyor, gazoz yudumluyorduk. Çok yakında, göğüslerimize kıvrılan, ellerimizi tutan, mızımızlanıp ağlayan, beslenmek ve eğlenmek isteyen minik bedenler olacağını bilmiyorduk. O zamanlar sü-

rekli ihtiyatlı olmam gerektiğini düşünürdüm. Peki ihtiyatımın gerekçesi neydi? Belli ki alıştırma yapıyordum.

Belki de şu anda ikiyüzlülük ediyorum. Eğer geçmişte kendim için problemler edindiysen, belki de hâlâ ediniyorum. Belki de bunu hayatım boyunca yaptım. Tıpkı Vi'nin söylediği gibi, kendim için engeller yarattım, sonra şaşkınlıkla etrafıma baktım ve engellerin nereden çıktığını merak ettim.

California'ya vardığımızda işler biraz düzeldi. Manzara değişikliği ve değişen manzaranın güzelliği bize iyi gelmişti: Mavi gökyüzü, yeşil tepeler, pırıltılı sular ve kıyıya vuran dalgalar. Akşam yemeği vaktinde Mendocino'ya vardık. Pansiyondan kasabaya yürüdük. Beyaz ışıklarla süslenmiş çitleri olan bir restoranın avlusunda akşam yemeği yedik ve bir şişe şarap içtik. Artık konuşuyorduk ama hâlâ resmiydik. Çoğunlukla, önümüzdeki birkaç günün lojistiğinden bahsettik. Jeremy yemekten sonra konyak ısmarladı. Pansiyondaki odamıza döndüğümüzde ikimiz de çakırkeyiftik. Odada, buz kovaşına yatırılmış bir şişe şampanya ve iki kadeh bulduk; pansiyon bize bir ikramda bulunmuştu. Jeremy şampanyayı bana danışmadan açtı –mantar tavana çarptı, sıvı köpük köpük etrafa fişkırdı ve Jeremy buna engel olmak için hiçbir şey yapmadı– ardından kadehleri doldurdu. Kadehlerin birini bana uzattı. “Bize,” dedi. Kadehlerimizi tokuşturduk.

“Bu çok güzel,” dedim.

“Yirmi bin dolar harcadığında inanılmaz eşantyonlar alabilirsin,” dedi Jeremy.

Büyük boy yataktaki beyaz örtünün üstüne yan yana oturduk ve sırtımızı yastıklara dayadık. Şampanya şişesinin yarısını tükettiğimizde, Jeremy elimdeki kadehi aldı, yere bıraktı. Sonra üstüme çıktı, ağzını ağzıma dayadı, giysilerimi çekiştirdi. Beni soyduktan sonra dişlerini meme uçlarıma geçirdi, parmaklarını

içime soktu. Birkaç dakika sonra parmaklarını çekti ve içime girdi. Jeremy'nin kollarına tutundum. İkimiz de aynı anda boşaldık. Jeremy üstümden inmek yerine orada öylece yattı, hâlâ içimdeydi. Aramızda akan sıvıyı hissedebiliyordum. Bir dakika sonra, “Beni seninle evlenmek zorunda bıraktığın için mutluyum,” dedim.

Ailelerimiz ertesi gün geldiler; Jeremy'nin öz ve üvey ebeveynleri, ağabeyi, ağabeyinin karısı, onların iki çocuğu, Vi, babam ve Patrick. Akşamüstü serinliğinde, pansiyonun ana kapısının önünde Vi'yle birlikteydik. “Arabada az kalsın kusuyordum,” dedi kardeşim. “Yolların bu kadar virajlı olduğunu söylememiştin.”

“Dedektiften haber aldın mı?” Vi başını hayır anlamında salladı.

Jeremy bir Çin restoranında rezervasyon yaptırmıştı. Restorana gittik, hep birlikte yuvarlak bir masanın etrafına oturduk. Hayatımın farklı bölümlerine ait insanların etkileşimini gördüğümde, bir düğünün, evlenirken düzenlenen bir partiden ibaret olmadığını anladım. Bir düğünün onca masrafa değip değmeyeceğini sorgularken düz anlamlı düşünmüştüm. Jeremy'nin yengesi Meg, Patrick'le beraber kahkahalar atıyordu. Vi ve Jeremy'nin annesi koyu bir sohbete dalmışlardı. Babam, Jeremy'nin üç yaşındaki yeğeni Eddie için traktör resmi çiziyordu.

Bu büyüme hissi, ailelerimizle dostlarımızın rastlantısal ve keyifli birlikteliği, ertesi gün gelen insanlarla çoğaldı: Meg ve arkadaşım Janet, çocuklarıyla birlikte havuza girdiler. Jeremy'nin arkadaşı Karaböcek ve Patrick, pansiyonun önündeki çimenlik alanda frizbi oynadılar. Sayıları hâlâ yirmiyi geçmeyen –diğerleri cumartesi günü gelecekti– konuklarımızı, pansiyonun arkasındaki terasta düzenlediğimiz prova yemeğine davet ettik. Jeremy'nin boşanmış annesi ve babası, oğullarının harikallığıyla

ilgili konuşmalar yaptılar ve benim gibi bir gelinleri olacağı için ne kadar mutlu olduklarını söylediler. Onlar oturduktan sonra babam ayağa kalktı. İçimin utançla dolduğunu hissettim; babamın, düğün masraflarının hiçbirini ödemiyor olmasına rağmen konuşma yapması bir tür protokol ihlali sayılır mıydı? Fakat bunu benden ve Jeremy'den başka kimse bilmiyordu. "Hislerimi ifade etmekte asla başarılı olamadım," dedi babam. "Fakat Daisy ve Violet, eskiden şarkı söylemeyi ve dans etmeyi çok severlerdi. Ben de onlar için şu şarkıyı söylemek istiyorum." Babam, "The Way You Look Tonight" isimli şarkıdan bahsediyordu. Şarkıyı müzik aletlerinin eşliği olmaksızın söyledi. Saniyeler boyunca dehşet içindeydim. Üstelik babam bana Daisy demişti. Ama babamın başlangıçta ince olan sesi –her zaman güzel bir sesi olmuştu– kalınlaştı. Şarkı bir noktada, dayanılmazdan büyüleyiciye evirildi. O hafta sonunun geri kalanında ve düğünden çok daha sonra, babamın şarkısından düğünün en önemli olayı olarak bahsedildi.

Yaşlılar ve küçük çocukları olanlar yemekten sonra odalarına çekildiler. Biz geri kalanlar, büyük bahçe koltuklarına oturduk. (Vi ve Patrick birbirlerine dolanmış bir halde terastaki hamağa serildiler. Babamın onları göremiyor olması iyiydi, zira o görüntü zavallı adamın kafasını karıştırabilirdi.) Bir pansiyon çalışanı iki bahçe sobası getirdi. Güzel kokulu serin hava ve sobaların ısısı, kendimi bir Noel şarkısının içindeymişim gibi hissetmemi sağladı. O anda, babama bir bahane uydurmak yerine, annemin şans bileziğini takmaya karar verdim. Bileziği son anda çantama koymuştum ve takmamak için bir sebep göremiyordum.

Jeremy ve ben saat birde odamıza döndük; geleneği bozmuş ve düğünden bir gece öncesini ayrı geçirmemeye karar vermiştik. Jeremy gelinliğimi de görmüştü, çünkü gelinliğim son beş ay boyunca St. Louis'teki gardırobumuzda asılı durmuştu.

Jeremy banyoda dişlerini fırçalıyordu, ben çoktan yatağa girmiştim, o sırada kapı çaldı. İrkildim. (Brady Odgen'in bulunması için dua ederek onca zaman geçirmiştim, ama şimdi onu düşünmek istemiyordum, Brady'nin varlığının düğün töreni bitene kadar askıya alınmasını istiyordum.) Kapı deliğinden dışarı bakınca korkum azalmadı, çünkü dışarıda Vi vardı.

Fakat kapıyı açtığımda, kardeşim gülümsüyordu. "Seni kaçırmaya geldim," dedi. Yüzümden bir dehşet ifadesi geçmiş olmalıydı, çünkü Vi, "Yanlış kelime seçimim için özür dilerim," dedi. "Seni bir yere götürmek için geldim."

"Neden?"

"Sürpriz."

"Yarına kadar bekleyemeyecek bir sürpriz mi?"

"Tamam, bilmek zorundaysan söyleyeyim. Senin için bekârlığa veda partisi veriyorum. Sadece beş dakika sürecektir ama gelmiş geçmiş en iyi parti olacak. Baş nedimenin bekârlığa veda partisi düzenlemek zorunda oluşunu bilmediğimi sanıyordun, öyle değil mi?" Vi'nin kendinden memnun olduğu çok belliydi.

"Jeremy, bir dakikalığına Vi'yle birlikte gidiyorum," diye seslendim. Jeremy banyonun kapısını açtı, ağzında diş fırçası vardı. "Şimdi mi?"

"Selam Jeremy," dedi Vi. "Müstakbel karın hemen geri dönecek. Yani güzel kafanı yormana gerek yok."

Vi'yi takip ederek koridoru geçtim, köşeyi döndüm ve onun odasının kapısına vardım. Vi ritmik bir şekilde kapıyı çaldı. Kapının diğer tarafından iki vuruşla cevap geldi. Vi kapı tokmağını çevirdi. İçeri girdiğimizde, bir kadın sürüsü, "Sürpriz!" diye fısıldadı. Müstakbel görümcem Meg'i, müstakbel kayınvalidem Carol'i, arkadaşım Janet'ı ve Patrick'i gördüm. Patrick fahri bir kadın olmalıydı, belki de Vi'yle aynı odada kaldığı için oradaydı.

Şifoniyerin üstüne pembe sıvıyla dolu altı shot bardağı dizilmişti. Vi bardakları dağıtırken, Patrick benim kafama plastik bir taç geçirdi. Üstümde hâlâ ve tabii ki pijamalarım vardı. “Bu ne?” diye sordu Carol. “Düğünsel bir lezzet,” dedi Vi. Ondan geriye saydı. Altımız birden, bardakların içindeki sıvıyı kafamıza diktik. Pembe sıvının, limonatayla karıştırılmış votka olduğundan emindim. “Beklediğim kadar iğrenç değildi,” dedi Carol.

Vi, elindeki buz kovanını kalçasına dayamıştı. “Bir duyurum var,” dedi. “Otele gelmeyi kabul eden bir erkek striptizci bulamadım. Bu durumun Kate’i çok üzeceğinden eminim.”

“Gecenin bir yarısında boşuna uyandığınızı mı söylüyorsunuz?” dedi Meg. “Kendimi kandırılmış hissediyorum!”

“Ama iyi haberlerim de var,” dedi Vi. Elini buz kovanına daldırdı. “Bakın ne buldum. Penis konfetisi!” Bir avuç dolusu konfeti üstüme fırlattı, sonra diğer kadınlara döndü. Koluma konan konfetiye baktığımda, sarı renkli, pırıltılı bir penis gördüm. Penisin baş tarafı yuvarlaktı, alt tarafında kalp şekilli topar vardı. Diğer penisler pembe, mavi ve yeşildi, onlar da pırıltılıydı. “Seni kadın cinsi adına tebrik ediyorum Kate,” dedi Vi. “Jeremy’nin penisinin uzun yıllar boyunca bu kadar pırıltılı olmasını diliyorum.” Etrafa baktı, hınzırca gülümsedi. “Parti bitti millet,” dedi. “Odalarınıza dönün.”

Düğün töreninden bir buçuk saat önce, Janet makyajımı yaparken –ben banyodaki küvetin önüne çektiğimiz sandalyede oturuyordum, Janet ayaktaydı– Vi içeri girdi. “Onu buldular!” diye bağırdı. “Bu sabah buldular. Onu kaçırان adamı da tutukladılar.”

Ayaklarım çıplaktı ama gelinliğimi giymiştim. Gelinliğimin üstüne eski bir tişört geçirmiştim. (Makyaj bittiğinde, Janet tişörtü kesip üstümden çıkaracaktı. Bu numarayı, kendi düğünü

için tuttuğu makyözden öğrenmişti.) Ayağa fırladım, Vi'ye sarıldım. "Buna inanamıyorum," dedim. "Biliyorum!" dedi Vi. "Bir mucize."

"Kimi buldular?" diye sordu Janet.

Kardeşim de ben de sessizdik. Vi, düşün günümün hatırına, sözü bana bırakmış gibiydi. "Brady Odgen," dedim sonra.

Janet şaşkın görünüyordu. "Tanıdığınız biri mi?"

Kısa bir duraksamanın ardından, "Hayır," dedim. "Ama olayı yakından takip ediyorduk."

"Ben yapamazdım," dedi Janet. Başını sağa sola salladı. "Fazla üzücü."

Tekrar sandalyeye oturdum. Vi lavabonun yanındaki mermer tezgâha yaslandı. Kardeşimden gelen enerjiyi ve heyecanı hissedebiliyordum. Dedektifin söylediği diğer şeyleri öğrenmek için can atıyordum. "Çocuğun nasıl olduğunu biliyorlar mı?" diye sormakla yetindim.

"Hayatta," dedi Vi. "Bu iyi bir başlangıç. Onu kaçırın adam..." -Vi ağır ağır konuşuyordu, kelimelerini özenle seçiyor ve bana bakıyordu- "bir fotokopicide çalışıyormuş. New Ballas Yolu'ndaki bir fotokopicide."

"Aman Tanrım," dedi Janet. "Çocuğu yetişkin bir adam mı kaçırmış? Zavallı çocuk sonsuza dek berbat durumda olacak."

"Hayır," dedi Vi. "İnsanlar iyileşir."

Vi banyoya girmeden önce Janet yüzüme fondöten sürüyordu, beyaz renkli üçgen süngerini yanaklarımda gezdirmeye devam etti. Onun gücendiğini, Vi tarafından azarlandığına inandığını görebiliyordum. "Fotoğrafçı, bütün aile üyelerinin saat dörtte bayrak direğinin yanında olmasını istemişti Vi," dedim. "Gidip düşünu al-san iyi olur." Ama sonra, "Sana katılıyorum, insanlar iyileşir," diye ekledim. Çünkü Janet arkadaşımı ama Vi benim kardeşimdi.

O öğleden sonra, banyoda, Vi'nin Brady Odgen'in bulunmasındaki rolünü gizli tutabileceğimi düşünerek ne büyük bir saflık etmiştim. Kardeşimin önsezilerini tamamen gizli tutabileceğimi düşünerek ne büyük bir saflık etmiştim. Düğün günümde, Brady Odgen'in bulunduğunu Vi'ye haber veren kişi Dedektif McGillivary değil, Jocelyn'di. Jocelyn, Vi'nin meditasyon grubundan arkadaşıydı ve haberi neredeyse bütün St. Louis'e yaymıştı. Dedektif McGillivary gazetecilerle konuşurken, olayı çözen ihbarın yerel bir medyumdan geldiğini söylememişti. Fakat Vi, polisle konuştuğunu bütün New Age arkadaşlarına anlatmıştı, o arkadaşlar da kendi arkadaşlarıyla konuşmuşlardı. Kısa zaman sonra, Vi fal baktırmak isteyen yabancılardan telefonlar almaya başlamıştı. Vi en başlarda bedavaya fal bakmıştı, ona bu iş karşılığında para alması gerektiğini söyleyen kişi Jeremy'ydi. Yani sonradan yaşanan her şeyde Jeremy'nin de suçu olduğunu söylemek mümkündü.

Hikâye çeşitli aralıklarla –Derek Smith sorgulandığında, sonra duruşmaya çıkarıldığında, çocuk tacizi ve adam kaçırmaktan suçlu olduğu kanıtlandığında ve müebbet hapis cezasını çekmeye başladığında– tekrar edildi ve Vi her seferinde hakkını alamadığından şikâyet etti. Bununla birlikte, bir yıldan az zaman içinde, hayatını sadece fal bakarak idame ettirebilir duruma geldi. Sonra grup oturumları düzenlemeye başladı. Beni en çok şaşırtan şey, Vi'nin kurumsal müşterilerinin olmasıydı. Bu müşterilerin arasında bölgesel bir hamburgerci zinciri ve bir emlak şirketi de vardı. Vi onlarla çalışmaya başlamadan önce bir gizlilik anlaşması imzalamıştı, ama bana her şeyi anlatmaktan tabii ki çekinmemişti.

Vi bir keresinde, “Polisler Brady'yi bizim yardımımızla buldular ama bundan hiç bahsetmediler, bu seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordu.

Bu, hayatın en muğlak parçalarından biriydi: Önümüze serilen kanıtların bolluğuna rağmen, başka insanların bizim istemediğimiz şeyleri istediğine ya da bizim istediğimiz şeyleri istemediğine inanmayı imkânsız buluyorduk. Yüzümde şaşkın bir ifade olmalıydı, çünkü Vi, “Tamam, tamam,” dedi. “Kiminle konuştuğumu yine unuttum.”

Düğünümü çok iyi hatırlamıyorum ve bunun alışılmadık bir durum olduğunu biliyorum. Net olarak anımsadığım tek şey, zamanın hiç olmadığı kadar hızlı ve neşeli geçtiği. Bir insanın hayatındaki en mutlu günün düğün günü olduğu fikrini savunanlardan değilim, ama bunun benim için doğru olduğunu söyleyebilirim. Çocuklarımın doğduğu günler daha önemli ve kesinlikle daha sevinçliydi ama bebek doğurmak insanın canını acıtır, oysa bir düğünde sadece eğlence vardır.

Düğün törenimiz yapılırken tepenin altındaki okyanus pırıldıyordu. Benzer ses tonlarıyla evlilik yemini etmek, yetişkinler kulübüne katılmak gibi bir şeydi. Pansiyon, düğün resepsiyonunun gerçekleşeceği alandaki masaları açık mavi örtülerle, koyu mavi peçetelerle, parlak şarap kadehleriyle ve hezeran çiçekleri barındıran vazolarla süslemişti. İlk dansımı Jeremy'yle, ikinci dansımı babamla, üçüncü dansımı da “You May Be Right” eşliğinde Vi'yle yaptım. Bir ikizim olduğunu tekrar hatırlayan düğün konuklarının daha da neşelendiğini hissettim. Billy Joel'in –Patrick'in iPod'undan– söylediği şarkının bir noktasında kardeşimle yüz yüze geldik, ikimiz de kızarmıştık; ben beyaz gelinliğimin, Vi ise pembe renkli dar elbisesinin içindeydi, ayakları şimdi çıplaktı ama törenin başında gerçekten babet giymişti. “Babam bana taksitle bir ev almak istiyor,” dedi Vi. “Senin düğününe bunca para harcadığı için kendini suçlu hissediyor olmalı.” Sonra birbirimizden uzaklaştık. Vi, ona, “Bu harika,” dediğimi duymamış olabilirdi ama bunu samimiyetle söylemiştim.

Düğünümün netlikle hatırladığım bölümü şu: Fotoğrafçı aile fotoğraflarım çektikten sonra, Jeremy ve ağabeyi, tepenin kenarında bekleyen nikâh memurunun yanına gittiler; Vi, beyaz sandalyelerin arasındaki kısa koridorda yürümeye başladı; ben babamın koluna girdim –annemin şans bileziği dışında bir takı takmamıştım, rüzgârın sesinden başka ses yoktu– ve kardeşimi takip ettim. Jeremy karşımdaydı, haki bir pantolon ve lacivert bir blazer giymişti, yeşil kravat takmıştı, arkasında gökyüzü vardı. Onu daha beş dakika önce görmüş olmama rağmen, ilk kez görmüş gibi şaşırdım: Birazdan benim kocam olacak adam, onun karısı olmam için beni bekliyordu.

Bölüm 14

ROSİE'YLE OWEN'IN ODALARINDA sadece birer tane çerçeveli resim vardı. Owen'ın resminde alfabenin harflerine tutunmuş çeşitli hayvanlar, Rosie'nin resminde ise kumsalda yürüyen küçük bir kız bulunuyordu. Vi'nin kehanetinden bir gün sonra, resimleri duvardan indirmiş ve dolaba kaldırmıştım. 13 Ekim Salı sabahı, Jeremy işe gittikten sonra, Owen'ı bebek kangurusuna oturttum, Rosie'yi çizgi film izlemesi için salona götürdüm ve evin içinde dolaşarak duvarlardaki her şeyi aşağı indirmeye başladım: Şöminenin üzerindeki siyah beyaz dağ resmi, ön kapının yakınındaki ayna, yemek odasındaki tablo ve merdivenin duvarına astığımız üç düğün fotoğrafımız.

Duvarдан indirdiğim çerçeveleri bodrum katına taşıdıktan sonra, salondaki koltuğun yanında duran ayaklı lambayı ve sehpanın üstündeki abajuru da oraya götürdüm. Yemek odasındaki avizeye ve mutfaktaki raylı ışıklara dokunmadım; tehlike arz etmedikleri için değil, onları sökmesi çok zor olduğu için. Ayrıca, önümüzdeki üç günü karanlıkta geçirmek –benim için bile–

aşırılık olurdu. Mutfak dolaplarındaki bardakları ve tabakları dışarı çıkardım, hepsini gazete kâğıdıyla sardım ve karton kutuların içine koydum. Televizyonumuz düz ekran değildi, onu 15 Ekim akşamı masadan alıp yere koymayı planlıyordum.

Kendra çocuklarla ilgilenmek için eve geldiğinde, ben Target'tan alınacak şeylerin listesini yapıyordum. Rosie büyük bir heyecanla Kendra'nın kollarına atıldı. "Kendra oyun hamuruyla oynamak istiyor," dedi.

Kendra, kollarındaki Rosie'yi salona götürürken, "Oyun hamuruyla oynamak için can atıyorum," dedi.

Kendra'ya Rosie'nin yaralı dudağıyla ilgili bir mesaj yazmayı düşünmüş ama bunu yapmayı unutmuştum. Jeremy, evvelki gün işten eve geldiğinde Rosie'yi görmüş ve derin bir of çekmişti, sonra Rosie'yi kucağına almıştı, "Diğer adama haddini bildirmişsindir umarım," diye şaka yapmıştı. Bana bakarak, "Sakin kendini suçlama, olur böyle şeyler," demişti.

Ertesi sabah, Rosie'nin üstdudağıyla burnu arasında, kahverengi ve yapış yapış bir bölge oluşmuştu. "Kızımızın Hitler bıyığı var," diye fısıldamıştım Jeremy'ye.

"Charlie Chaplin daha uygun bir benzetme olur," demişti Jeremy.

Kendra gelmeden önce iki çocuğumu da onunla bırakmaya niyetliydim. Fakat Rosie'nin Kendra'yla ne kadar mutlu olduğunu görünce, dadı ilgisinin tümünü yine kızıma bırakmaya karar verdim. Target'a Owen'la birlikte gittim. Kasaya gittiğimde, tekrar kullanılabilir alışveriş poşetlerini arabanın bagajında unuttuğumu fark ettim. Kasiyer, orta yaşlı siyah bir kadındı. "Merhaba küçük bey," dedi Owen'a. "Sen çok yakışıklı bir küçük beysin."

Marketten aldığım şeyleri kasa bandına bıraktım. "Bahse girerim ki şişelenmiş su aradınız ama bulamadınız," dedi kasiyer. "Şişe sular markete gelir gelmez tükeniyorlar."

“Daha önce almıştım,” diye karşılık verdim. Aslında daha fazlasını almayı planlamış ve boş rafları gördüğümde huzursuzlanmıştım. Fakat asıl amacım kâğıt tabak ve bardak almaktı ki onları bulmayı başarmıştım.

Kasiyer, benimle bir sır paylaşacakmış gibi öne eğildi. “Bakın ne diyeceğim,” diye fısıldadı. “Vadem dolmuşsa dolmuştur. Tanrı’nın planlarını sorgulamak benim haddim değil. Ben yalnız yaşıyorum, yani kendimden başka kimse için endişelenmek zorunda değilim. En küçük çocuğum yirmi sekiz yaşında. Eğer benimle birlikte yaşayan küçük bir çocuğum olsaydı, ben de şişe su almak isterdim. Kesinlikle alırdım.”

Kredi kartımı kadına uzattım. Kadın kartın ön yüzüne baktı, sonra gözlerini bana çevirdi; beni ilk kez gerçekten görüyormuş gibiydi. Sonra, insanların etkileyici bir şey gördüklerinde çıkardığı o ıslık sesini çıkardı. “Şu medyuma tıpatıp benziyorsun!” dedi.

Target’tan sonra Galleria’ya gidip spor ayakkabı aldım. Deprem olmasa ve şehrin kırık yollarında bebek arabası itmek zorunda kalmasam bile yeni spor ayakkabılarına ihtiyacım vardı çünkü eski ayakkabılarım iyice yıpranmıştı. Öğleden sonra Galleria’dan çıktım, canım fena halde hamburger istiyordu. Otoparkta, arabanın dikiz aynasından Owen’a baktım. Owen çoraplı ayağını ağzına götürmüştü. Arka koltuğa uzanıp oğlumun çorabını çıkardım. Oğlum madem ayak parmağını emecekti, bunu bir engele takılmadan yapmalıydı. “Birlikte öğle yemeğine çıkmaya, sonra da eve gidip uyumaya ne dersin?” dedim. “Bu Owen ve anne için iyi bir plan mı?”

St. Louis’in simgelerinden biri olan Blueberry Hill’e gitmeye karar verdim. Seksen küsur yaşındaki Chuck Berry, pop kültürü temalı bu restoranda hâlâ düzenli olarak sahneye çı-

kuyordu. Jeremy, ilişkimiz başladıktan kısa bir süre sonra bilet almış ve Chuck Berry'yi ilk kez canlı dinlememi sağlamıştı. Restorana vardığımda, Owen'ı araba koltuğuyla birlikte içeri soktum; restoranlardaki yüksek çocuk sandalyeleri Owen için hâlâ çok büyüktü. "İstedığınız yere oturabilirsiniz," dedi girişteki garson. Sağa döndüm; kabinlerle, masalarla, sandalyelerle, video oyunlarıyla, bir tilt masasıyla, çeşitli müzik öteberisiyle –çerçevelenmiş konser afişleri, albümler, *Rolling Stone* dergisinin kapakları– lav lambaları ve Simpsons figürleriyle dolu bir salona girdim. Owen'ın araba koltuğunu boş bir kabindeki sıranın üstüne yerleştirdim. Sipariş almak için masaya gelen garsona, "Ne yiyeceğimi halihazırda biliyorum," dedim. "Orta pişmiş bir hamburger." Duraksadım. "Ve patates kızartması." Bir kez daha duraksadıktan sonra, "Ne tür biralarınız var?" diye sordum."

"Oktoberfest'imiz var. Hafif malt tadında..."

"Harika," dedim.

"Marul, domates ya da soğan?"

"Evet," dedim. "Hepsi birden."

Garson gittiğinde, masanın altına bıraktığım bebek çantasına uzandım. Çantanın içinden Owen'ın çingırağını aldım. Çingırağı oğluma verdiğim sırada, sırtımda bir el hissettim. Arkama döndüm ve Jeremy'yle Courtney Wheeling'in kabinin yanında durduğunu gördüm.

"Kate?" Jeremy beni gördüğü için çok şaşırmış ama bir o kadar sevinmişti. Öne eğilip alnımı öptü, sonra Owen'ı da öptü. "Restorana girdiğimde, *vay canına, şu bebek Owen'a ne çok benziyor, kadın da Kate'in yeleşinin aynısını giymiş*, diye düşündüm," dedi. Jeremy ve Courtney işyerine uygun şekilde giyinmişlerdi; Jeremy'nin üstünde ceket ve kravat, Courtney'nin üstünde takım elbise vardı. "Size katılabilir miyiz?" diye sordu Jeremy. Karşımdaki sıraya oturmadan önce özür dilemiş gibi Courtney'e

baktı. *Dalga mı geçiyorsun?* diye düşündüm. Bu özrü'n sebebi benim Vi'yle kardeş olmam mıydı yoksa pizzacıda yaşanan gerginlik miydi? Jeremy, ben masadayken lunar radar altimetresinden değil de çocukların tuvalet eğitimden bahsedileceği için özür dilemiş olabilir miydi?

“Hank’in Amelia ve Rosie’yle birlikte içeri girmek üzere olduğunu söyleme sakın,” dedi Courtney. Bu ihtimal onu mutlu etmiş gibi sıcak bir sesle konuşmuştu. Fakat Courtney’ye güvenmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, onun kürtajdan bir hafta sonra bu kadar normal, hatta neşeli olmasını uygunsuz buluyordum.

“Bildiğim kadarıyla öyle bir şey olmayacak. Aslında Rosie bebek bakıcısıyla birlikte evde.”

“Owen neden evde değil?” diye sordu Jeremy.

Aklıma gelen ilk yalana tutundum. “Ben evden çıkarken Owen yaygara kopardı. Arabanın onu sakinleştireceğini biliyordum.”

“Manikürden vaz mı geçtin?” dedi Jeremy, sesi kırıgındı.

“Halletmem gereken birkaç iş vardı.”

Jeremy sahte bir kızgınlıkla Owen’a baktı, işaretparmağını salladı, “Bugün annenin tatiliydi. Senin tatilin değil.” Owen’ın yüzü sevinçle parladı. “Oğlumu bana ver,” dedi Jeremy. Yemeği-mi bitirdiğimi ve kalkmak üzere olduğumu söylemeyi düşünmememe rağmen, Owen’ı araba koltuğundan çıkarıp masanın karşı tarafına uzattım.

O sırada garson geldi, bir kupa dolusu birayı masaya bıraktı. Jeremy, yüzündeki panik ifadesini silmeyi başardıktan sonra, normal bir ses tonuyla, “Ne birası içiyorsun?” diye sordu.

Biranın tadını bilmiyordum ama kupayı Jeremy’ye doğru ittim. “Bir Oktoberfest spesiyali,” dedim. “Denemek ister misin?”

Jeremy biranın tadına bakarken, “Aman Tanrım, bira harika görünüyor,” dedi Courtney. Jeremy kupayı ona uzattı. Bu hareketin içinde, Courtney’nin benim bardağımdan bira içmesinin değil, Jeremy’yle aynı bardağı paylaşmasının samimiyeti vardı. Courtney birayı yuttuktan sonra, “Ben de bir bira istiyorum,” dedi.

“Öyleyse üç olsun,” dedi Jeremy. “Kızların benden daha sarhoş olmasına izin veremem, öyle değil mi?”

Garson yemek siparişlerini –Jeremy için tavuklu sandviç, erdemli vejetaryen Courtney için kırmızı fasulye ve haşlanmış pirinç– aldı. Adam masadan ayrıldıktan sonra, Courtney, Jeremy’ye döndü. “Sen az önce Kate’le bana kızlar mı dedin?” diye sordu. “Senden duyduğum en cinsiyetçi şey buydu.”

Jeremy güldü. Onun Courtney’den özür dilemesine engel olmak istediğimi fark ettim. Belki de dilemeyecekti, ama ben onun konuşmasına fırsat vermeden, “Buraya sık sık geliyor musunuz?” diye sordum.

Jeremy ve Courtney birbirlerine bakmadan önce güldüler. O anda Courtney’ye karşı öyle büyük bir antipati hissettim ki, bu hissin daha önce orada olmayışına şaşırdım. “Bu, karşı cinsiyetle ilişki için kullanılan klasik cümlelerden birine benzedi,” dedi Jeremy. “Buraya sık sık gelir misiniz? Ben Schwartz ve Marcus’la birlikte birkaç kez geldim ama Courtney’yle beraber hiç gelmedim. Öyle değil mi?” Bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı, Courtney’ye baktı. *Birbirinize bakmayı bırakın!* diye düşündüm. Yakarışım cevap bulmuştu, en azından Jeremy bana döndü. “Pekâlâ, hangi işleri hallettin?” diye sordu.

Bir keresinde, erkeklerin zeki kadınlarla çıkmak ya da evlenmek istemediği klişesinin yanlış olduğunu kanıtlayan bir araştırma sonucunu okumuştum. Erkekler, zeki kadınlarla çıkmakta ya da evlenmekte bir sakınca görmüyorlardı; söz konusu kadın-

lardan daha zeki olmaları şartıyla. Kadın yüksek lisans yapabilir, eğer adam doktora derecesine sahipse, diyordu makale. Ben kendimi her tanıma göre zeki buluyor –neticede yüksek lisans yapmıştım– ve bununla gurur duyuyordum, fakat makaleden rahatsız olmuştum. Jeremy’nin gözünde bu muydum: Onun, Target’taki indirimler hakkında sohbet edebileceği tatlı ve sıkıcı karısı mıydım? Sonra merak ettim: Jeremy’nin Denver’a gitmekte bu kadar ısrarlı olmasının sebebi, orada Courtney’yle vakit geçirmek istemesi miydi? Hayatımda ilk kez böylesi bir güvensizliğin pençesine düşüyordum. “Az önce alışveriş merkezinden geldik,” dedim. “Sıkıcı detayları kendime saklayayım. Owen, Galleria’nın ilk katındaki su fiskeyesine bayıldı.”

“Gerçek anlamda bayılmamıştır umarım,” dedi Jeremy.

“Bir saniye. Oğlumun fiskeyede bayılmasına izin vererek sorumsuzluk mu ettim sence?”

Jeremy nazikçe güldü. “Sudan bahsetmişken,” dedi Courtney, “Hank’i ikna ettim, Şükran Günü’nde Hawaii’ye gidiyoruz.” Bana döndü. “Julia Roberts’ın ailesiyle birlikte tatil yaptığı bir tatil köyünde kalacağız, oh la la.”

Bu çarpıcı bilgi parçası, son iki Şükran Günü’nü bizim evimizde geçiren Wheeling ailesinin, bu sene aynı şeyi yapmayacağını söylüyordu. Şükran Günü’nü Wheelinglerle geçirmek için can atmıyordum, ama Courtney’nin geçmişi hiç anmayışında çifte hakaret olduğunu düşünüyordum.

“Kendi mutfağı olan bir villada kalıyorsun,” diyordu Courtney. “Böylece her yemeği dışarıda yemek zorunda kalmıyorsun. Otelin kumsalında sörf dersleri veriyorlar. Çok eğlenceli, öyle değil mi?”

“Biz Missouri’de kasım ayının görkemini tercih edeceğiz, öyle değil mi Kate?” dedi Jeremy. O sırada, heyecan ve utanç verici hamburgerimle patates kızartmam masaya geldi.

“Sen başla,” dedi Jeremy. “Benim yemeğim gelince Owen’ı sana veririm.”

Garson birkaç dakika sonra Jeremy’yle Courtney’nin yemeklerini getirdi. Ama Jeremy, Owen’ı ondan alıp araba koltuğuna oturtmayı teklif etmeme rağmen, ben yemeğimi bitirene kadar Owen’ı kucağında tuttu. Her nasılsa, yemekler masanın normalleşmesini ya da normale yakın olmasını sağladı. Evet, Courtney’yi artık sevmiyordum. Evet, Courtney, Jeremy’nin karısı olmamasına rağmen onunla yan yana oturuyordu. Fakat sohbetimiz en baştaki kadar rahatsız edici ve ayarsız görünmüyordu. Dile getirilmemiş bir anlaşma sayesinde hiçbirimiz Vi’nin kehanetinden bahsetmiyorduk. Vi’yi savunacak durumda değildim zaten, önceki günde evimden nasıl hışımla ayrıldığını unutmamıştım.

Şükürler olsun ki, Owen en sonunda gerçekten yaygara koparmaya başladı ve ben restorandan ayrılmak için bir bahane bulmuş oldum. Masadan kalkarken hesabı ödemedim, Jeremy’nin benim payımı ödeyeceğini biliyordum. Owen’ın araba koltuğunu dışarı taşıırken, Courtney’nin, “Hank’e selam söyle,” dediğini duydum.

Eve gidince Owen’ı odasına çıkardım, emzirdim ve uyuttum. Sonra, Kendra’ya ödeme yapmak için salona döndüm. Rosie bizimle birlikte evin kapısına yürüdü, Kendra’nın eline yapıştı, “Kendra kalmak istiyor,” dedi.

“Kendra gerçekten kalmak istiyor,” dedi Kendra. “Ama okula gitmek zorundayım, sen de uyumalısın. Önümüzdeki hafta tekrar gelmeme izin verir misin?”

Bir deprem yaşanmış ya da yaşanmamış olsun, diye düşündüm. Kendra’nın bir dahaki gelişinde hayatın normale dönmüş olacağını umut etmek hayalcilik miydi? Çocukken, Noel ya da doğum günüm yaklaşırken, peynir tenekelerinin ya da portakal suyu kutu-

ların üstündeki son kullanma tarihlerini bir yere not ederdim. Bozulmanın, benim beklediğim tarihten sonrasına denk gelip gelmeyeceğini merak edip heyecanlanırdım. Kendra'nın arkasından kapıyı kapatırken, aynı aciliyetin daha karanlık bir şeklini deneyimledim: *Şu günler çabucak geçsin. Lütfen, lütfen, çabucak geçsin.*

Dudağına Neosporin sürdükten sonra Rosie'yi öğle uykusuna yatırdım. O sırada ev telefonu çaldı. Telefonun ekranında Jeremy'nin adını gördüğümde hem rahatladım hem de öfkelendim. İçimde ergenlere ait bir dürtü vardı ve bana telefonu açmamamı söylüyordu. Ama sonra ne olacaktı? Bir saat içinde Jeremy'yle konuşmak isteyecektim ama o derste olacaktı. Telefona cevap verdiğimde, "Bunun çok tuhaf olduğunu biliyorum," dedi Jeremy. "Ama düşündüğün sebepten ötürü tuhaf değildi."

"Benim düşündüğüm sebep nedir?"

"Pekâlâ, Courtney ve ben bir ilişki yaşamıyoruz," dedi Jeremy. Gözlerimin dolduğunu hissettim. Bunlar bir aptalın göz yaşlarıydı, çünkü Jeremy çok tatlıydı ve ben tam bir şapşaldım. "Kate, eğer bir gün seni aldatırsam, metresimle öğle yemeği yemek için Blueberry Hill'e gitmem," diye devam etti Jeremy. Sonra daha ciddi bir ses tonuyla ekledi. "Seni görmeden sadece bir saniye önce, Courtney bana kürtaj olduğunu söyledi. Benim olaydan haberdar olup olmadığımı, Hank'in sana bir şey söyleyip söylemediğini bile sordu. Hayır deyip yalan söyledim. Kendimi gerçekten çok kötü hissettim. Geri kalanını biliyorsun zaten. Ortam çok tuhaftı ama bunun seninle ilgisi yoktu."

Öfkem gerçekten de dindi, aslında Jeremy'ye güvenmediğim için kendimi utanmış hissettim. "Courtney iyi mi peki?" diye sordum.

"Konuyu fazla konuşmadık. Sen gittikten sonra, Courtney son birkaç haftanın zor geçtiğini söylemekle yetindi."

“Courtney’nin bir kadından çok bir erkek olduğunu düşünmeye başlıyorum,” dedim. “Duygularını kendine saklıyor.”

Jeremy hemen cevap vermedi, onun e-postasını kontrol ettiğini düşündüm, ama tekrar konuştuğunda bunu yapmadığını anladım. “Courtney, Hank’ın sana her şeyi anlattığını bilmiyor ve bu durum beni rahatsız ediyor,” dedi Jeremy. “Eğer Hank seninle konuştuğunu Courtney’ye söylemeye karar verirse, Courtney benim yalan söylediğimi anlar. Daha önemlisi, Hank sana sırrını açıyor ama kendi karısından bilgi saklıyor. Ne yapmaya çalışıyor?”

Jeremy’nin Courtney’yle olan arkadaşlığının beni kıskandırdığı gibi, benim Hank’le olan arkadaşlığım da Jeremy’yi mi kıskandırıyor? Bu dinamik her zaman bariz ve beklendikti. Bu ihtimalin bize çok uzak olduğunu düşünmemizin sebebi de buydu. Fakat şimdi anlaşıldığı üzere, o kadar da uzağımızda değildi. Jeremy’nin kıskançlığını güven verici ve gurur okşayıcı bulmam zavallılık mıydı?

“Belki de Hank, Courtney’den korkuyordur,” dedim.

“Courtney’den mi?” Jeremy’nin ses tonu, bu önermenin aptalca olduğunu söylüyordu.

“Ben Courtney’den korkuyorum,” dedim.

Jeremy güldü. “Hayır korkmuyorsun,” dedi. “Rosie nasıl?”

“İkisi de uyuyor.”

Kısa bir sessizlik oldu, Jeremy’nin işe dönmek üzere olduğunu anladım. Kocam, en genel tanımıyla üniversitede ders veriyordu; ama onun öğrencileriyle ya da iş arkadaşlarıyla buluştuğu ve kendi araştırmasına gömüldüğü günler benim için gizemliydi. Aslında benim günlerim bile benim için gizemliydi; öğleden sonra ya da akşam olduğunda düşünüyor ve günü nasıl geçirdiğimi hatırlamakta zorlanıyordum. “Eğer merak ediyorsan, öğle yemeklerinde bira içmek gibi bir alışkanlığı yok,” dedim.

“Biraz şaşırdım,” diye karşılık verdi Jeremy. Yumuşak bir sesle konuşmuştu; ben konuyu açmasam birayla ilgili hiçbir şey sormazdı.

“Dürtü siparişiydi. En son üniversitede, bir otopark partisinde saat beşten önce bira içmiştim.”

“Kate, sıkı partileyen dernek kızı. Onunla tanışamadığım için çok üzgünüm.”

“O kadar da sıkı partilemiyordum, bir şey kaçırmış sayılmazsın,” dedim. “Eve geldiğinde görüşürüz.”

“Seni seviyorum Yeşilci,” dedi Jeremy.

“Ben de seni seviyorum,” dedim.

Saat beş kırk beş civarında evin kapısı çalındı. Jeremy ve ben dondurmalarımızı bitirmiştik ama hâlâ televizyon seyrediyorduk. Şaşkın gözlerle birbirimize baktık. “Eğer kapıda bir gazeteci varsa polis çağıralım,” dedim. Jeremy’nin kapıya hiç bakmamasını tercih ederdim ama salondaydık, bütün ışıklarımız ve televizyonumuz açıktı.

Jeremy kalktı, kapıyı biraz araladı, “Yardımcı olabilir miyim?” dedi. Kapıdaki kişiyi tanımadığı ama onu tehditkâr bulmadığı belliydi. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi bir kadın sesi. “Daisy’yi görmek için geldim. Çocuklarınız olduğunu biliyorum, uyku saatinden sonra gelmemin daha uygun olacağını düşündüm.”

“Karım sizi tanıyor mu?” diye sordu Jeremy, Daisy-Kate karmaşasıyla *karım* kelimesini kullanarak baş ediyordu, bana asla Daisy demezdi.

Kapıya gittim. “Merhaba Marisa,” dedim.

“Özür dilerim,” dedi Marisa. “Ben... senin telefon numaranı bulamadım, parka ne zaman geleceğini de bilmiyordum, cuma

günü neler olacağını bir tek Tanrı bilir, ben de cumadan önce gelmek istedim. Kızın nasıl?”

“İyi,” dedim. Sesim Jeremy’ninki kadar sakın ve duygusuz değildi. Ama Marisa, Jeremy için yabancıydı, ortaokulda ya da başka bir zamanda onun üstünde hâkimiyet kurmamıştı. Marisa’nın eve girmek istediği çok açıktı, *bir şey* istediği çok açıktı ve bu durum ona muhtaç bir hava katmıştı. “İçeri gelmek ister misin?” diye sordum. Jeremy’ye döndüm, “Bu Marisa Mazarelli,” dedim. “Marisa, bu da eşim Jeremy.”

Marisa tekli koltuğa oturdu. Jeremy ve ben üçlü koltuktaki yerlerimize döndük. Marisa yine resmi bir kıyafet giymişti; kah-verengi pantolon, beyaz bir bluz ve kahverengi ceket. Ceketini çıkardı, katlayıp kucağına koydu. Marisa’nın bluzunun kolsuz, kollarının çok zayıf olduğunu gördüm. Marisa, televizyon ekranındaki donmuş görüntüyü işaret ederek, “Fazla vaktinizi almayacağım,” dedi. “Sadece, dün seni parkta görmek kader gibi bir şeydi. Yanımdaki adamı hatırlıyor musun?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Adı Ryan. Yedi yıldır bir ayrılıp bir barışıyoruz. Nişanlanmaya şu kadar yaklaştık.” Marisa, başparmağıyla işaretparmağının arasında bir santim boşluk bıraktı. “Demek istediğim, Ryan bir yüzük aldı. Yüzüğü çorap çekmecesinde tutuyor, onu bulmamı istiyor. Merhaba, ben aptal değilim! Bir keresinde nişanlamaya karar verdik, Miami’ye gittik, ama orada büyük bir kavgaya tutuştuk, bütün tatil koca bir felakete dönüştü. Bu iki sene önce oldu.”

Benim konuşmamı mı bekliyordu yoksa anlatmaya devam mı edecekti? Yanımda oturan Jeremy’nin gizliden gizliye eğlendiğini hissedebiliyordum.

“Ryan’la birlikte yaşamıyoruz,” dedi Marisa. “Evlerimiz yan yana, ama uzun zaman önce bir karar verdim, parmağımda bir

yüzük yoksa bir sonraki seviyeye geçmeyeceğim. Çok anlayış gösterdim, ama anlayışın beni getirdiği yere bir bak.”

Bu sefer konuşmamı beklediği çok açıktı. “Zor bir durum,” dedim.

“Merak ettiğim bir şey var. Ryan bana evlenme teklif edecek mi yoksa beni oyalıyor mu?”

Marisa’nın ne istediğini bu kadar geç anladığım için kendimi aptal hissettim. “Ah, bunu artık yapmıyorum,” dedim. “Yapamıyorum. Bir süredir böyle bir kabiliyetim yok.” Jeremy’nin dikkatinin niteliği değişiyordu; Jeremy, Marisa için toparlayamadığı bir ilgiyle beni seyrediyordu, büyük ihtimalle yalan söylediğini düşünüyordu.

“Sana kaç çocuk doğuracağımı ya da çocuklarımla kız mı yoksa erkek mi olacağını sormuyorum,” dedi Marisa, acı bir şekilde güldü. “Sadece, Ryan’la mı kalmalıyım yoksa ondan ayrılmalı mıyım? Tam yedi yıl oldu. Onunla çıkmaya başladığımda yirmi sekiz yaşındaydım. Nisanda otuz beş olacağım. Otuz beş yaş bir kadın için büyük bir uçurum.”

“Sana yardım etmek istemiyor değilim,” dedim. “Ama gerçekten yardım edemem. Vi bunu hâlâ yapıyor ama ben yapmıyorum.” Marisa’nın, Vi’nin önsezileri için para ödemek zorunda kalması ilahi adalet mi olurdu? Vi’ye çok kızgındım, ama onu Marisa’yla cezalandırmanın adaletsizlik olacağını düşünüyordum. Gerçi Vi, Marisa’nın bu muhtaç ve yalvaran versiyonunu görmekten keyif de alabilirdi. “Vi’yi aramayı düşünüyorsan bu cumanın geçmesini beklemelisin,” diye ekledim.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi Marisa. “Yarın şehirden ayrılıyoruz. Siz ayrılmıyor musunuz?”

Vi’nin kehaneti yüzünden St. Louis’i terk edeceğini öğrendiğim ilk kişi Marisa’ydı. Marisa’nın planı Jeremy için bir örnek

teşkil etmeliydi ama bunun olmayacağını biliyordum. “Hayır,” dedim. “Ayrılmıyoruz.”

“Ama ya çocuklarınızla birlikte enkazın altında kalırsanız? Korkmuyor musunuz?”

“Önlemler alıyoruz,” dedim.

O sırada, “Evlilik meselesini neden Ryan’a sormuyorsun?” dedi Jeremy. “Bize sorduğun şeyleri ona sor.” Jeremy’nin konuyu değiştirmeye çalıştığını biliyor olmama rağmen, benim nazik, duyarlı ve yakışıklı kocamın, ergenlikteki can düşmanıma romantik tavsiyeler vermesine şaşırdım. “İstediğin şeyleri net olarak belirt. Ryan seninle aynı şeyleri istemiyorsa, onu terk et,” diye devam etti Jeremy. “Birçok insan otuz beş yaşından sonra evleniyor.”

Marisa gözlerini kısarak Jeremy’ye baktı. Kocamın çok yakışıklı olduğunu mu fark etmişti yoksa sadece kendisiyle mi meşguldü? “Bahse girerim ki St. Louis’ten değilsin,” dedi.

“Kuzey Virginia,” dedi Jeremy.

“Buralı olmadığın için otuz beş yaşın yaşlı olmadığını düşünüyorsun,” dedi Marisa. “Ama bana güven, burada otuz beş yaş, yaşlıdır.” Tekrar bana döndü. “Psişik güçlerini nasıl kaybettiğini anlamıyorum. Bu, koku duyumu kaybetmek gibi bir şey değil mi?”

Başımı sağa sola salladım. “Nasıl olduğundan emin değilim,” dedim. Marisa, değil ondan özür dileyeceğimi, ona açıklama yapacağımı düşünüyorsa bile yanılıyordu.

Marisa gözlerini salonda gezdirdi. Enerjisinin değiştiğini hissediyordum. Eski arkadaşım istediği şeyi elde edememişti. Oturup bizimle sohbet edecek kadar rahat da değildi, zira ona yeterince nezaket ve ilgi göstermemiştik. “Duvarları boşaltmışsınız,” dedi Marisa. “Şehri tek etmemenize şaşırdım.” Tam o sırada, bunun asla gerçekleşmeyeceğini kesinlikle anladığım anda,

Marisa'dan bir özür beklediğimi fark ettim. Marisa'nın özrünü nezaketle ve fazla büyütmeden kabul ederdim, eski arkadaşımı yalvarmak zorunda bırakmazdım. *Çocukken korkunç bir insan olduğum için özür dilerim*, diyebilirdi Marisa. Ben de, *üzülme, derdim. Her şey geçmişte kaldı.*

"İyi olacağız," dedi Jeremy.

Marisa ayağa kalktı, kahverengi ceketini cılız kollarına geçirdi, saçlarını ceket yakasının üstüne çıkardı. "Kirkwood'a geri dönmelisin," dedi. "Çocuk büyütme için harika bir yer." Sonra deri çantasından cep telefonunu çıkardı. "Bana telefon numaramı ver. Ben de sana bir mesaj atar kendi numaramı veririm. Böylece aklına bir şey gelirse bana ulaşabilirsin."

Marisa mide bulandırıcıydı, utanmazdı, en az eskiden olduğu kadar çıkarcıydı. Ona telefon numaramı tabii ki verdim. Ailemi rahatsız etmesini engellemek için cep telefonumun numarasını vermeyi tercih ettim. Marisa'nın evime bir kez daha gelmesini kesinlikle istemiyordum. Gelirse, içeri girmesini engellemenin bir yolunu bulacaktım.

Ben kapıyı Marisa'nın arkasından kapattıktan sonra, "Vay canına," dedi Jeremy. "Marisa'nın şehri terk etmesine mi yoksa sevgilisine mi vay canına?"

"Zavallı Ryan'ın yapacağı en akıllıca şey, çok hızlı bir şekilde aksi istikamete doğru koşmak olur."

Yani Jeremy, Vi'nin yaptığı uyarının Marisa tarafından ciddiye alındığı gerçeğini görmezden gelecek ve bu konuda konuşmayacaktı. Zorlasaydım konuşurdu, ama bunu yapmayacaktım. Jeremy'yi zorlamamamın sebebi, tavrının beni rahatsız etmemiş olması değildi. Onu zorlamayacaktım çünkü Marisa'yla Ryan'ın çürümüş ilişkisini duymuştum ve bizim onlardan daha iyi olmamızı istiyordum. En azından o anda uyumsuzluk yaşamamızı

istemiyordum. “Marisa’yı savunmam gerekirse, iki yıl boyunca çorap çekmecesinde duran bir yüzük insanı delirtir derim.”

“Adamın çekmecelerini karıştırmasaydı delirmezdi,” dedi Jeremy. Kapıdan ayrılıp koltuğa döndüm, Jeremy beni kucağına çekti. “Marisa sana yaptığı işkencenin cezasını nasıl çekiyor biliyor musun?”

Ona baktım.

“Marisa olarak.”

Fakat Jeremy’yle aramızdaki mesele ertesi gün açığa çıktı. Ben alt kata indiğimde Rosie hâlâ kahvaltı masasındaydı, Jeremy’nin hazırladığı yulaf ezmesini yemeyi reddediyordu. Beni görünce, “Anne Rosie’yi kaldırsın,” diye bağırdı.

“Sadece iki kaşık yedi,” dedi Jeremy. Owen yerdeydi, elindeki spatulayla döşemeye vuruyordu.

Rosie’nin yanındaki sandalyeye oturdum, yulafın yarısını epey dil dökerek de olsa kızıma yedirmeyi başardım. Kaşığı ben tutuyordum ve üç yaşındaki bir çocuğun kendi kendine yemek yemesi gerektiğinden emindim. Sonra bir muz yiyerek kendi karnımı doyurdum ve buzdolabının üstündeki Neosporin’i aldım. “İlaç yok!” diye bağırdı Rosie. “Rosie ilaç istemiyor!”

“İlaç seni iyileştirecek. Birazcık süreceğim.”

“İlaç yok!”

Rosie debelenip duruyordu, ona yaklaşmaya çalıştığımda beni itiyordu. Jeremy’ye döndüm. “Rosie’nin kollarını tutabilir misin?” dedim. Merhemi dün akşam da bu şekilde sürebilmiştik.

Jeremy söylediğim şeyi yaptı. Tek elimle Rosie’nin çenesini tuttum, diğer elimle antibiyotikli merhemi sürdüm. İşim bittiğinde Rosie ağlıyordu. Onu sandalyeden aldım, kucağımda taşıyarak salona götürdüm. Jeremy, Owen’la birlikte peşimizden

geldi. Owen'ı yere bıraktıktan sonra, "Gidip bavulumu toplayam olur mu?" dedi.

"Bekle." Bunu söylemeyi planlamamıştım ama söyleyiverdim: "Denver'a gitmeni istemiyorum."

Jeremy anlayışlı bir ifadeyle, "İstemediğini biliyorum," dedi.

"Hayır," dedim. "Demek istediğim, lütfen gitme. Psikik güçlerim olduğuna asla inanmadıysan sorun yok, ama —sözlerim hıçkırıklara dönüştü— kalmana ihtiyacım var. Burada olmana ihtiyacım var."

"Anne ne diyor?" dedi Rosie. Burnumu çekip gözlerimi kırptırdım, yüzümdeki perişan ifadeyi silmeye çalıştım.

"Babanın işi hakkında konuşuyoruz," dedim.

Jeremy koltuğun koluna oturdu. "Şu meseleyi derinlemesine konuşalım," dedi. "Endişen tam olarak nedir? Bir çözüm bulabileceğimizden eminim."

"İki küçük çocuğumuz var ve ben onların güvenliğinden endişeliyim," dedim.

"Bunu biliyorum," dedi Jeremy. "Hadi dürüst olalım, ikimizin de burada olduğu güzel bir günde bile çocuklarla uğraşmak zor. Ben yokken baban her sabah birkaç saatliğine buraya gelse nasıl olur? Kendra da akşamları birkaç saat için gelir. Evde bir yetişkin daha olsun istiyorsan, babandan burada kalmasını rica edebilirsin. Yatağımızı ona verirsin, sen de alt katta yatarsın."

"Senin burada olmanı ben istiyorum Jeremy! Sen benim kocamsın," diye bağırdım. Rosie'yle Owen'ı korkutuyor olmalıydım. "Babam bana yardımcı değil yük olur, bunu sen de biliyorsun. Owen'a oynaması için bozuk para verir."

Jeremy gerçek bir kederle bana baktı. "Bu çok berbat bir durum," dedi. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu bilmediğimi sanma sakın." Jeremy, yüksek lisans yaparken ya da pro-

fesörlük unvanı alırken pazarlık ve uzlaşma konulu bir seminere katılmak zorunda mı bırakılmıştı? Çünkü tam bir ara bulucu gibi konuşuyordu. Ondan istediğim şeyi alamayacağımı söylemeden önce beni diplomatik bir şekilde duruma hazırlıyordu. Ve tabii ki, “Ama sırf küçük çocuklarımız var diye bu konferanstan vazgeçmem,” dedi.

“Bunun sebebini anlamıyorum,” dedim. “Ben çocuklarla ilgilenebilmek için kendi işimi bırakmıştım.”

“Gönüllü olarak,” dedi Jeremy, yüzündeki anlayışlı ifade azalmıştı.

“Çünkü ailemizin yararı için yapılacak en doğru şey buydu.”

“İşimi tehlikeye atmam ailemizin yararına olmaz, inan bana.”

“Saçmalama Jeremy. Bir konferansı kaçırmakla işini tehlikeye atmış olmazsın. Ayrıca, konferansların otel barında gevezelik etmekten ibaret olduğunu herkes bilir.”

Jeremy dişlerini sıktı. “Ve o gevezelikler, araştırmalarının hangi bültenlerde yayınlanacağını belirler. Her şey birbirine bağlı.”

O sırada burnuma bok kokusu –sohbetse bok değil gerçek bok– geldi. Hâlâ kucagımda olan Rosie’ye, “Sen mi yaptın?” dedim. Pantolonunun ve bezinin bel bantlarını açtım; koku Rosie’den geliyordu. Jeremy’ye döndüm. “Akademik hayatın karışıklığını anlamadığımı düşündüğünü biliyorum. Bugün Denver’a gitmek ya da gitmemek senin bileceğin bir şey. Ama sana şunu söylüyorum; gitmeni gerçekten, gerçekten, gerçekten hiç istemiyorum.”

“Geri döndüğümde kilitler değişmiş olacak mı?” diye sordu Jeremy, azıcık gülümsedi.

“Bunu komik bulmana sevindim,” dedim. Jeremy’yi tehdit edemediğimin farkındaydım. Evliliğimdeki bu güçsüzlük noktasına nasıl ve ne zaman gelmiştim? Boşanma tehdidini bu öfkeli

halimle bile çılgınlık olarak niteliyorken konumsal bir avantajım var mıydı? Öfkem vardı, evet. Ama Jeremy, bunu gayet iyi tolere edebileceğini açıkça göstermişti.

Rosie'yle birlikte basamakların yarısını tırmanmışken, Jeremy'nin, "Biliyor musun Kate?" dediğini duydum. "Aslında bir yanım gitmek istemiyor. Ama konferansı son anda iptal edersem ve bunu senin kardeşinin kehaneti yüzünden yaptığım anlaşılırsa Washington Üniversitesi'nden ayrılmak zorunda kalırım. Bilimsel çevredeki bütün güvenilirliğimi kaybederim."

Bir basamakta durdum, Rosie'yi diğer kalçamın üstüne yerleştirdim. "Mesele bu mu?" dedim. "Profesyonel gururun mu?" Jeremy'yi Jeremy yapan şeylerden biri, onun saçma dedikodulardan rahatsız olmayışı değil miydi? Ben dedikodulardan rahatsız olurdum, ama Jeremy olmazdı.

"Bir keresinde, insanların, Vi'nin benim baldızım olduğunu bilip bilmediklerini sormuştun hatırlıyor musun? Biliyorlar. Seni bu gerçekten korumaya çalıştım ama onun tuhaf olduğunu da düşünüyorlar. Medya bu konuyu, iki bakış açısına sahip – depremleri önceden tahmin etmek mümkündür ya da mümkün değildir– karmaşık bir mesele olarak ele alabilir. Ama bilim dünyasında, Vi'nin bir şarlatan olmadığını düşünen bir tek, bir tek insan bile yok. Denver'a gitmediğim takdirde herkes benim hakkımda konuşacak. Onlara hâlâ kendim olduğumu göstermek zorundayım. Hiçbir şeyin değişmediğini ve Vi'yle yakınlığının bir tesadüften ibaret olduğunu göstermek zorundayım."

Yani, neticede, Jeremy'yi gerçekten utandırmıştım. Kendimi daha mutlu, mali açıdan daha güvenli ve ucubelikten uzak bir seviyeye çıkarmak yerine, Jeremy'yi kendimle birlikte aşağı çekmiştim. Bu yürekler acısı bir şeydi. Jeremy'nin Denver'a gitmek için ortaya attığı hiçbir argüman, bende böylesi bir anlayış uyandırmamıştı. Ama Jeremy'nin gitmesini hâlâ istemiordum.

“Peki şuna ne dersin?” dedi Jeremy. “Cep telefonum sürekli üstümde olacak. Sen aradığında, o anda yaptığım şey her ne olursa olsun duracağım ve sana cevap vereceğim. Kendi sunumumun tam ortasında olsam bile.”

“Telefonunun sürekli üstünde olması önemli değil Jeremy,” dedim. “Binlerce kilometre uzaktayken bizim için ne yapabileceksin?”

Jeremy o gün okula gitmedi, ama çocuklar öğle uykusuna yattıktan sonra havalimanına gitti ve yarama tuz basmak istemişçesine Courtney’yi de götürdü. Courtney, Jeremy’yle aynı uçağa binecekti ama St. Louis’e ondan bir gün önce dönecekti. Jeremy bavulunu ön kapının kenarına bıraktıktan sonra benimle vedalaşmak için yemek odasına girdi. Ben masanın üstünde çamaşır katlıyordum. Jeremy’nin bavulunda sadece yetişkin eşyaları olduğunu biliyordum; çocuk bezi ya da pişik kremi yoktu, kelebek ya da kamyon desenli minik tişörtler yoktu, *İyi Uykular Ay Dede* kitabının bir nüshası yoktu. Çocuklar doğduğundan beri onlarsız seyahat etmemiştim, bu benim için katlanılmaz bir düşünceydi.

Jeremy yanımda durdu, ona bakamıyordum. “Her şey bu kadar berbat olduğu için üzgünüm,” dedi Jeremy.

Rosie’nin benekli pantolonlarından birini katladım, hiçbir şey söylemedim.

“Hayatım,” dedi Jeremy. En sonunda kafamı kaldırıp ona baktım.

“Her şey iyi olacak,” dedi Jeremy. “Beni ne zaman istersen ara. Pazar günü evde olacağım. Bu meseleyi arkamızda bırakacağız. Sabırsızlıkla beklediğimiz şeyleri düşün. Mesela havuç gibi giyinmiş Owen’ı.” Rosie, Owen’ın Cadılar Bayramı’nda havuç

olması gerektiğini söylemişti, gerçi henüz ikisi için de kostüm almamıştık.

Jeremy bana sarıldı, ben de kollarımı gevşek bir şekilde onun boynuna doladım. Belki de gerçek sebep bu değildi ama ona çok sıkı sarılırsam, gitmesine izin vermek çok daha zor olacaktı.

Bölüm 15

Vi, ROSİE DOĞDUKTAN birkaç saat sonra hastaneye geldi. Söylediği ilk şey, “Çinli gibi görünmüyor,” oldu. Sonra sıırıttı. “Çok güzel bir bebek. Kusursuz. Doğum sırasında kaka yaptın mı?”

Jeremy kahve almak için kafeteryaya gitmişti. Ben yatakta oturuyordum, Rosie kucağımdaydı; bezi, küçücük bir şapkası ve üstünden kayıp duran ördek desenli bir battaniyesi vardı. Kızım üç kilo yüz gram doğmuştu ama hayal edilemez bir şekilde minikti; burnu minikti, kulakları minikti, kolları minikti, bacakları minikti ve tırnakları şoke edici şekilde minikti. Jeremy plastik beşikte yatan Rosie’nin bezini değiştirirken görmüştüm; kızımın poposu da minicikti. Saçları Jeremy’nin saçları gibi dalgalı ve koyu renkti, gözleri maviydi, gözlerinin altında ince çizgiler vardı, dünyaya gelmek onu çok yormuştu sanki. Alnında, hemşirelerin temizlemeyi unuttuğu bir rahim tortusu kalmıştı. Kızım –Vi haklıydı– kusursuzdu.

“Yaptım, ama söylenen şeyler doğruymuş, insan kendini öyle bir kaybediyor ki kaka yapmak umurunda bile olmuyor.”

“Dün gece doğum yapacağını kesinlikle biliyordum,” dedi Vi. “Patrick’le bیلardo oynuyordum. ‘Doğum başladı,’ dedim birdenbire. Seni arayacaktım ama bir doğum sancısına denk gelmek istemedim.”

“Suyum gece yarısı geldi,” dedim. “Saat üç gibi hastaneye geldik, Rosie sabah on birde doğdu.”

“Vay canına, kolay bir doğum olmuş. Jack’in karısı otuz üç saat boyunca doğum sancısı çekti.” Jack, Vi’nin artık çalışmadığı İtalyan restoranının müdürüydü. “Onu kucağıma alabilir miyim?” diye sordu Vi.

“Ellerini yıkayacak mısın?” dedim. “Duvardaki dispanseri de kullanabilirsin.”

Vi ellerine anti bakteriyel jel sürdü –ellerini tatmin edici bir zaman boyunca birbirine sürmedi– ve kollarını öne uzattı. “Vi teyzene gel bakalım,” dedi.

Rosie’yi kardeşime verirken, “Boynuna dikkat et,” dedim.

“Daha önce bebek tutmadığımı mı sanıyorsun?” Vi burnunu buruşturdu. “Bir dakika, ben daha önce bebek tutmuş muydum?” Rosie’nin kafasını dirseğinin iç kısmına yerleştirdi. “Ben de sihir var,” dedi. “Hemen uyudu. Epidural yaptırdın mı?”

Başını hayır anlamında salladım. Vi boştaki elini havaya kaldırdı. “Çak bir beşlik,” dedi. “Pes edeceğinden ve ilaç isteyeceğinden emindim.”

“Altında demir dikenler olan golf ayakkabılarını biliyor musun? Onları giyen birinin vajinamın üstünde zıpladığını hissettim.”

Vi güldü. “Sadece bir bebek doğurdun en azından,” dedi.

Vi “kolay doğum” yorumuyla sinirimi bozmuştu, “çak bir beşlik” diyerek beni hafiften sakinleştirmişti, “pes edeceğinden ve ilaç isteyeceğinden emindim” cümlesiyle tekrar sinirimi bozmuştu, doğumun ne kadar ağrılı olduğunu belirtme fırsatı beni tekrar sakinleştirmişti. Bizim doğumumuza yapılan gönderme benim için müspet ya da menfi değildi; Vi doğum sırasında yaşadıklarını hafife alıyordu, ama doğumda ben de annemi düşünmüştüm. Epidural yaptırmak istemememin en büyük sebebi, annemin bizi doğururken yaşadığı tecrübeydi.

“Bebeğe bir çiçek adı vermemiz tuhaf mı?” diye sordum.²¹ “Adı Sophie olacaktı ama onu kucağıma alır almaz fikrimi değiştirdim.” Jeremy bu fikir değişikliğine şaşırılmış ama itiraz etmemişti. Aslında Rosie ismini aylar önce o önermişti. Ben bu öneriyi reddetmişim *çünkü* Rosie bir çiçek ismiydi.

Vi, Rosie’ye baktı. “Ona uygun bir isim,” dedi. “Ayrıca, Daisy²² için ne düşünüyordun bilmiyorum ama Rosie o kadar hippy bir isim de değil.”

“Sence ona Rita adını mı vermeliyiz?”

“Kızına annemizin adını vererek annemizle ilgili her berbat şeyi telafi edeceğini mi düşünüyorsun? Hayır, ona bu adı vermemelisiniz.” Vi hâlâ Rosie’ye bakıyordu. “Bir çocuğunun olması nasıl da tuhaf. Bir gün anne olacağını biliyordum ama...”

“Biliyorum. Gerçeküstü.”

“Daha dün hayatta bile değildi ama bir gün en sevdiği renkten bahsedecek, krep yiyecek. Göbek bağını Jeremy mi kesti?”

“Bu işi profesyonellere bırakmayı tercih etti.”

“Ama Jeremy de doktor.” Vi, Jeremy’nin doktora derecesiyle dalga geçmeyi severdi. *Jeremy, nabzıma bak. Ateşimi ölç Jeremy*, derdi. Halbuki Jeremy kendini Dr. Tucker olarak tanımlamazdı, öğrencilerinin ona Profesör Tucker diye hitap etmesini tercih ederdi.

“Sana göstermek zorunda olduğum bir şey var,” dedim kardeşime. “Rosie’yi bana ver, banyoya git ve lavabonun yanındaki plastik poşetin içine bak.”

Kızımı (benim kızım!) tekrar kollarıma aldıktan sonra, Vi’nin banyoda neşeyle bağırıldığını duydum. Vi odaya döndü, elinde bir çift beyaz külot vardı. Doğumdan sonra, bir hemşire, o külotlarla

21 Rosie İngilizcede “Gül” anlamına gelir. –çn.

22 Daisy İngilizcede “Papatya” anlamına gelir. –çn.

dolu poşeti bana vermişti. Külotlar şort kadar büyüklardı. “Bunlar inanılmaz,” dedi Vi.

“Bayılacağını biliyordum.”

“Şu anda üstünde bunlardan mı var?”

“Otuz santim uzunluğunda bir ped de var.”

“Bunlar benim olabilir mi?” Vi külotları işaretparmağının ucuna takmış sallıyordu. “Patrick bunları görünce kafayı yiycek.”

Kapı çalındı, saat üçte işbaşı yapan hemşire odaya girdi. “Bebeği en son iki buçukta emzirdiniz, öyle değil mi?” dedi. “Şimdi bir kez daha deneyelim. Ağrı kesiciye ihtiyacınız var mı?”

“Şimdilik yok.” Bebeği her saat başı emzirmem gerekiyordu ama sütüm henüz gelmemişti. Rosie’yi ve kendimi çeşitli pozisyonlara sokmuştum ama hiçbirine işe yaramamıştı.

“Koridorda bekleyebilir misin?” diye sordum Vi’ye.

“Vay canına,” dedi Vi. “Çocuk doğurduktan sonra bile iffetli.” Çantasını ve pelerinini aldı. Yeni kariyerinin yükselişiyle birlikte ve kariyerine uygun olarak, palto yerine pelerin giymeye başlamıştı. “Gidip Jeremy’yi bulacağım, onunla birlikte puro içmeliyiz. Ah, Rosie’nin hediyesini unutuyordum.” Çantasından küçük bir kutu çıkardı. Rosie göğsümde yatıyordu, “Kutuyu sen aç,” dedim kardeşime.

Vi kutuyu açtı, kapağın altındaki ince beyaz kâğıdı aldı. Kutunun içinden armutlu şekilli, mavi renkli, kristal tıpalı küçük bir şişe çıkardı. Şişeyi guruyla havaya kaldırarak, “Antika bir parfüm şişesi,” dedi.

Vi’nin hediyesi antika bir parfüm şişesiydi tabii ki. Gülümsemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. İki ay önce, arkadaşım Janet benim için bir bebek hediyesi partisi düzenlemişti. Hediye olarak bebek zıbınları, yemek önlükleri, oyuncak hayvanlar, bir kanguru ve bebek bezleri için özel olarak tasar-

lanmış tekerlekli bir çöp kovası getirilmişti. Jeremy'nin annesi ve yengesi parti için uçakla St. Louis'e gelmişlerdi ama Vi partiye gelmeyi unutmuştu. Vi'nin, benim hamile oluşumdan bilinçli ya da bilinçsiz bir şekilde hoşlanmadığını düşünüyordum ama partiye kasıtlı olarak gelmediğini aklımdan bile geçirmedim. Parti, bir cumartesi günü sabahın on birindeydi ve Vi o saatlerde uyanık olmazdı, partinin ardından kendini affettirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Birkaç akşam sonra, Jeremy'nin geç saatlere kadar çalışması gerekince Vi bana gelmişti. Benim için dondurma, turşu –canım ikisini de istemiyordu– ve bir arkadaşından ödünç aldığı doğal doğum DVD'sini getirmişti. İlk doğumun ardından, “Özür dilerim ama hayatımda gördüğüm en iğrenç şey bu,” demişti. “*Project Runway*”²³ seyredebilir miyiz?”

Parfüm şişesi, hastane odasının penceresinden içeri giren solgun ocak güneşini yakaladı.

“Gerçekten çok güzel,” dedim. “Teşekkür ederim.”

“Ama henüz en iyi bölümünü görmedin.” Şişeyi çevirdi. Şişenin en geniş yüzeyine pembe beyaz bir gül boyanmıştı. Vi hemşireye döndü. “Üstelik kardeşimin bebeğe ne isim vereceğini bile bilmiyordum,” dedi.

“Şu işe bakın,” dedi hemşire. “Medyum olmalısınız.”

Rosie'yi eve getirdikten sonraki ilk günlerimizde bulanık sabahlarımız ve akşamlarımız oldu. Hayatımda hiç deneyimlemediğim kadar derin bir yorgunluk yaşadım. Rosie'yi emzirmek, gazını çıkarmak ve altını değiştirmekten ibaret sonsuz bir döngünün içindeydim. Fakat zaman içinde, kendi kendine gelişen bir tür programımız oldu, bitkin karmaşıklığımız çö-

23 Amerika'daki Lifetime isimli televizyon kanalında yayınlanan bir moda yarışımı yarışması. –çn.

zöldü. Rosie üç saatte bir beslenmeye başladı. Her sabah, kızımı emzirdikten bir saat sonra, yemek odasındaki masaya oturdum ve bir göğüs pompasıyla sütümü sağdım. Sütü buz poşetlerine koyup buzluğa kaldırdım; yaşlı bakım hizmetleri ajansındaki işime geri döneceğim günler için hazırlık yapıyordum. Pompadan nefret ediyordum; göğüs uçlarını çekiştiren pompa kendimi bir inek gibi hissetmemi sağlamakla kalmıyor, ineklere karşı yeni bir sempati duymama da sebep oluyordu. Ben pompayı kullanırken Jeremy'nin yemek odasına girmesi yasaktı.

Rosie, biz ona baktığımızda bize bakışlarıyla karşılık vermeye, gülümsemeye, daha uzun saatler boyunca uyumaya başladı. Pelüşten yapılmış oyuncak bir kediye karşı özel bir ilgi geliştirdi ve kedinin sol kulağını neşeyle emmeye başladı. On ikinci haftada, onu bizim odamızdaki beşikten aldık ve kendi odasına götürdük. Bu durum beni huzursuz etti. Fakat Jeremy, çocuğun kendi odasına taşınmasının zaman geçtikçe zorlaşacağını söyleyen kitapları hatırlattı. "Onun için mi zorlaşacak yoksa benim için mi?" diye sordum. "İkiniz hâlâ tek insan gibi değil misiniz?" dedi Jeremy. Aslında şaka yapmıştı, ama ben kızım ile tek insan olduğumuzu gerçekten hissediyordum. Bir zamanlar Vi ve ben ikiye bölünmüş bir tek insandık, şimdiyse kızım ve ben öyleydik. Rosie'yi pusete koyup DeMun'da ve Wydown'da uzun gezintiler yaptım. Eski evlerin ve yüksek ağaçların sıralandığı sokaklarda bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Bayan Abbott'ın yaşadığı sokağa özellikle girmedim ama ne zaman sokağın başından geçsem, artık yirmili yaşlarımda ve sefil durumda olmadığım için şükrettim. (2001 yılının yaz mevsiminde, bir sabah uyan-dım ve Bayan Abott'ın öldüğünü hissettim. Bir hafta bekledim, sonra internette kadının ölüm ilanını buldum. Onun Connecticut-Bristol'da doğduğunu ve kızlık soyadının Spaeth olduğunu da ilandan öğrendim.)

Rosie'yle birlikte Schnucks'a gittiğimde, onu arabanın çocuk koltuğundan dikkatlice alıyor ve göğsü göğsüme denk gelecek şekilde bebek kangurusuna yerleştiriyordum. Rosie kangurunun içinde hareket ediyor ve tahıl gevreği kutularına ya da elmalara bakmak için kafasını çeviriyordu. Diğer müşteriler ya da kasiyer kadın kızımın ne kadar tatlı olduğunu söylediğinde mütevazı bir şekilde gülümsüyordum, iltifatları yetersiz bulmamışım gibi davranıyordum. Rosie eve dönüş yolunda uyuyakalırsa, bahçe yoluna girdiğimde arabayı durduruyordum ama motoru ve ozon tabası lanet etse de klimayı –nisan mayıs aylarındaydık– kapatmadan arabanın içinde oturuyordum. Kızımın uyanmasını beklerken hiçbir şey yapmıyordum. O zamanlar internet erişimi olan bir cep telefonum yoktu ve bebek çantasına bir kitap koymayı sürekli unutuyordum. Dikiz aynasından arkamdaki sokağa bakıyordum, ginkgo ağaçlarının yeşil yapraklarını ve yoldan geçen arabaları seyrediyordum. Ne sıkılıyor ne de sabırsızlanıyordum; Rosie'nin uyumasını izlemek, onun sağlık hesabına para yatırmak gibi bir şeydi. Kızımı emzirirken de aynı şeyi hissediyordum. Tanıdığım diğer anneler bebeklerini emzirirken televizyon seyrediyor ya da kitap okuyorlardı, ben bunları yapmıyor olmama rağmen Rosie'yi beslerken sıkılmıyordum da. Belki de bütün bunların annelik sihriyle hiç ilgisi yoktu, belki de daha önce hiç fark etmediğim kadar büyük bir atalet kapasitem vardı.

Kendimi bebekli bir hayatın bıkırtıcılığına hazırlamıştım. İş arkadaşlarım, dostlarım, sayısız film ve dizi tarafından bu konuda uyarılmıştım. Fakat yetişkin hayatımda çok daha bıkırtıcı şeylerle karşılaşmıştım; toplantılar, evrak işleri, düğün törenleri ve arabanın yağı değiştirilirken serviste beklemek. Rosie benim için bıkırtıcı değildi; o benim minik ve büyüleyici yoldaşımdı. Onu eğlendirmek ve eğitmek için sonsuz bir çaba gösteriyordum. Evin içinde ya da dışında bir şeyler yaparken onu da yanıma

alıyordum. Kızımın teni yumuşacıktı, yüz ifadeleri çok tatlıydı ve kızım gerçek bir insandı; bana taptığı aşikâr olan o minyatür insana tapıyordum.

Rosie on altı haftalık olduğunda, benim için yaşlı bakım hizmetleri ajansındaki işime geri dönme, Rosie için de kreşe başlama vakti geldi. Henüz hamileyken Jeremy'yle birlikte bir kreş seçmiştik, kızımızı Hanley Yolu'ndaki bebek kreşinin Kabak Sınıfı'na gönderecektik. Rosie'nin kreşe başlamasından önceki son cuma günü, kızımla birlikte yarım günlüğüne oraya gittik. Aylar önce fark etmediğim şeyleri bu ziyaretimde fark ettim; bebeklerin burunları akıyordu, oyuncaklar çok yıpranmıştı. Ayrıca, ben tek çocukla ilgilenmek için bütün enerjimi ve dikkatimi kullanırken, iki öğretmen sekiz çocukla gerçekten ilgilenilecek miydi? Fakat çocuklar mutlu görünüyorlardı, yetişkinler de sıcakkanlıydı. Pazartesi günü Rosie'yi kreşe bırakacak kişinin Jeremy olmasına karar verdik; ben ağlayıp inleyebilirdim.

Pazar gecesi saat üç civarında bir rüyayla uyandım; Rosie bir hücredeydi, ağlıyor ve demir parmaklıkların ardından bana uzanıyordu. Yataktan çıkıp kızımın odasına koştum, Rosie'nin sırtüstü uyuduğunu ve ritmik nefesler aldığını gördüm. Karanlıkta kızımı seyrederken kalp atışlarımın yavaşladığını hissettim, bir süre sonra yatağa geri döndüm.

Sabah olduğunda gördüğüm rüyayı Jeremy'ye anlattım. Rosie'nin bezini değiştirmemi izleyen Jeremy gülümsedi. "Sen haydut bir bebek misin Rosie?" dedi. Omzuma dokundu. "Kendini gergin hissetmen çok doğal."

Fakat işe dönmek beklediğimden daha kolay oldu; çalıştığım yer ve çalışma programım tanıdıktı. İçine kolayca girebileceğim ve beni rahatça taşıyabilecek bir rutin söz konusuydu. Üstelik, sadece kendimden sorumlu olmanın şaşırtıcı ağırlıksızlığı da vardı. Ofisinin kapısını kapattığımı, kare şekilli penceresine de bir not yapıştı-

rıp sütümü sağmaya gittiğim zamanlar dışında, bedenim bana aitti. Fakat Rosie aklıma geldiğinde sarsıcı bir endişeyle doluyordum. Öğretmenlerden biri kızımı yere düşürürse ne olacaktı?

Seksen altı yaşındaki bir şeker hastasıyla ve onun altmış beş yaşındaki kızıyla yaptığım görüşme sırasında, ofisimin duvarındaki saate bakıp durdum. Otoparka gitmek, arabama binmek ve Rosie'yi kreşten almak için dakikaların geçmesini bekledim.

Haftalar geçtikçe huzursuzluğum arttı. Kızımı almaya gittiğimde, "Rosie güzel bir gün geçirdi," diyordu Bayan Helen. Rosie'nin kıyafetleri öğretmenleri gibi kokuyordu. Öğretmenlerin kötü koktuğu filan yoktu; sadece, o koku, Rosie'nin başka bir yerde olduğunu kanıtlıyordu.

Rosie'ye, parmak uçlarında gülümseyen ayıcıklar olan deri ayakkabılar giydirmeye başladım. Rosie'nin ayakkabıya ihtiyacı yoktu, yürümesine daha aylar vardı. Fakat kızımın çorapları aşağı düşüp duruyordu, sonra kızımın ayakları çıplak kalıyordu, minicik kızımın koskoca dünyada bensiz ve yalın ayak kalmasına nasıl dayanırdım? Her sabah, Rosie'yi araba koltuğuna oturtup kemeri bağlamadan ve koltuğu Jeremy'ye vermeden önce, kızımın ayaklarına ayakkabıları geçiyordum.

Jeremy'nin ailesindeki ilk torun Rosie değildi. Jeremy'nin öz ve üvey ebeveynleri bizim adımıza tabii ki mutlu olmuşlardı. Bununla birlikte, yeni bebeğe doyamayan ya da ziyarete geldiklerinde temizlik yapan dedelerden ve ninelerden değillerdi. Gelip bizi görmekten, Rosie'yi kucaklarına almaktan, bizimle birlikte birkaç yemek yemekten ve sonra kendi evlerine uçmaktan memnunnardı.

Carol ve Ned, yani Jeremy'nin annesi ve üvey babası, Rosie'nin doğumundan bir hafta sonra ziyaretimize geldiler. Rosie beş aylıkken, Carol bir toplantı için Chicago'ya uçtu ve bir ge-

celiğine St. Louise'e gelmeye karar verdi. Kayınvalidem beyaz saçlı, ufak tefek bir kadındı, avukattı. Mesleğine uygun olarak giyindiğinde siyah, bej ve kırmızı renkleri, klasik kesimli takım elbiseleri ve boğazlı kazakları tercih ederdi. Gündelik hayatında kot pantolonlar ve düz tabanlı süet ayakkabılar giyerdi. Zaman içinde, kayınvalidemin kıyafetlerinin epey pahalı olduğunu fark ettim. Carol her sabah, bir spor salonunun havuzunda üç kilometre yüzerdi. Senede bir kere, yine avukat olan eşiyle birlikte, Avustralya ya da Kenya gibi ilginç bir ülkeye tatile giderdi. Carol'dan hoşlanıyordum, kayınvalide departmanında çok daha kötüsüyle karşılaşabileceğimi biliyordum. Bununla birlikte, Carol ve ben pek yakın değildik. O tez canlı ve enerjik bir kadındı –herkes akıllı telefonlarını sürekli kontrol etmeye başlamadan yıllar önce bile Carol akıllı telefonunu sürekli kontrol ederdi– ve benim pek başarılı olmadığımı oyunları –kelime bulmaca ya da kültür yarışması gibi– oynamayı severdi. Ayrıca, sosyal hizmet dalında master derecesi almadığım için pişman olup olmadığımı farklı zamanlarda tam dört kez sormuştu.

Carol, Rosie'nin kreşe başlamasından yaklaşık bir ay sonra, bir cuma ikindisinde geldi. Jeremy onu havalimanında karşıladı. Ben de Rosie'yi kreşten bir saat erken aldım. Evde buluştuk. Salonda otururken Jeremy ve annesi kırmızı şarap, ben bira içtim, hepimiz Rosie'ye komik suratlar yaptık. Rosie hafta başında nezle geçirmişti, hâlâ biraz halsizdi ama Carol'ın kucığında mutlulukla oturuyor ve uçak dergisinin sayfalarını çeviriyordu.

Saat yedi gibi Rosie'yi yatağına götürdüm. Bezini değiştirirken sol gözünün sulanmış olduğunu fark ettim. "İyi misin küçük balkabağım?" dedim. "Üzgün müsün?"

Rosie hüznle bana baktı ama ağlamıyordu. Birlikte koltuğa oturduk, Roise meme emmeye başladıktan sadece bir dakika sonra ağzını göğsümden çekti ve ağlamaya başladı.

“Sorun nedir?” dedim. “Daha sonra mı deneyelim?” Kızımı göğsüme yatırdım, salladım, sakinleştiğini hissettim. Ama Rosie, onu yatağına yatırdığım anda bağırmaya başladı, ikinci denememde de aynı şeyi yaptı. Onu on dakika boyunca kollarımda salladım, uyuttum, en sonunda yatağına yatırdım ve odadan çıkmayı başardım.

Jeremy ve Carol pizza almaya gitmişlerdi. Üst katta o kadar uzun kalmıştım ki ben aşağı inene kadar Jeremy’yle annesi geri dönmüş, mutfağa geçmiş ve pizzayı yemeye başlamışlardı. “Her şey yolunda mı?” diye sordu Jeremy.

“Sensiz başladığımız için bizi affet,” dedi Carol. “Fakat bu gece için çok heyecan verici planlarım var. Geç kalamam.”

“Plan mı?” dedi Jeremy. “St. Louis’te mi?”

Carol, çok lezzetli bir dedikodu verecekmiş gibi ışıldadı. “Bir seansa gidiyorum.”

Ne seansı olduğunu hemen anladım ama Jeremy’nin anlamadığını görebiliyordum.

“Violet davet etti,” dedi Carol. “Evi buraya yakınmış, arabam ödünç alabilir miyim Jer?”

Mümkün olduğunca rahat bir sesle, “Bu planı ne zaman yaptınız?” diye sordum.

“Kardeşinin ne iş yaptığını bana hiç söylemedin Kate!” dedi Carol, işaretparmağını beni azarlarcasına öne uzattı. “Bütün hayatım boyunca bir medyuma gitmek istedim. Penceresinde ışıklı bir el olan şu malum yerlerin önünden geçerken içeri girmek için can atarım.”

“Vi’nin oturumlarından birine mi gidiyorsun?” diye sordu Jeremy. Vi oturum kelimesini kullanırdı, yaptığı oturumlara asla seans demezdi.

“Ona seans ücretini tam ödemek istediğimi söyledim. Aile indirimi istemiyorum.” Carol bana baktı. “Vi’nin normal ücreti nedir?” diye sordu. “Benden daha azını almasın.”

“Sanırım otuz dolar,” dedim.

“Senden de para alıyor mu?” Carol bana göz kırptı. Vi’nin medyumluğunun benimle bağlantılı olduğunu ve bende de psişik güçler bulunduğunu düşünmüyordu. Carol’ın, Vi’nin gerçek bir medyum olduğuna inanıp inanmaması, bu fikrin onu heyecanlandırıyor olmasından ayrı bir meseleydi. Zira birçok insanın heyecanı, bu fikrin olasılıksızlığına dayanırdı.

“Rosie’nin doğumunda buraya geldiğimde, ‘Restoran işi nasıl gidiyor Vi?’ diye sordum. Vi son iki yıldır medyumluk yaptığını söyledi. Benim de ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. ‘St. Louis’e bir dahaki gelişimde seni ziyaret etmeliyim,’ dedim. Vi benim için özel bir seans yapmayı önerdi, ama grup seansı kulağa çok daha eğlenceli geliyor.”

Jeremy kısa bir sessizliğin ardından, “Senin doğaüstü şeylere düşkün biri olduğunu bilmiyordum anne,” dedi.

Carol hafifçe güldü, bana baktı, “Çocuklarımız ilginç insanlar olmamızı asla istemezler, öyle değil mi?”

Carol tuvalete gittiğinde, “Üzgünüm,” diye fısıldadı Jeremy. “Annem biraz muziplik yapmak istiyor sanırım.”

“Ben de onunla gideceğim.”

Jeremy gözlerini kısarak bana baktı. “Neden?” diye sordu. Ben cevap vermeyince, “İkisi de yetişkin insanlar, onlara bir şey olmaz,” dedi.

“Vi hiç zorlanmadan, ‘Kate’in de psişik güçleri var,’ diyebilir. ‘Ah, yoksa sana söylememiş miydi?’ Annen bana çok farklı bir gözle bakmaya başlar.”

“Ama ille de kötü gözle bakması gerekmez. Annemin bu tür şeyleri sevdiğini hiç bilmiyordum.”

“Sevdiğini sanıyor. Oturumdan sonra sevmediğini anlayacak.”

“Vi’yi ara ve senden bahsetmemesini söyle.”

“O zaman kesinlikle bahseder. Sonra da kazayla bahsetmiş gibi yapar. Bizden habersiz annenle görüşmesine de bir bahane uydurur.” O sırada banyo kapısının açıldığını duydum. Carol mutfığa girdi. “Yatmak için beni beklemeyin,” dedi. “Çünkü işimin ne kadar süreceğini hiç bilmiyorum.”

“Carol, senin için sakıncası yoksa ben de seninle gelmek isterim,” dedim.

Carol hiç tereddüt etmeden, “Harika,” dedi. “Oraya kot pantolonla gitmem uygun olur mu sence?”

“Kot pantolon iyidir.”

Rosie’yi kontrol etmek için üst kata çıktım. O karanlık odada kızımın bebek horlamalarını dinlerken, *Belki de Vi’ye gitmemeliyim*, diye düşündüm. Oturum saat sekizdeydi ve saat sekize çeyrek vardı. Carol’ın alt kattan yayılan sabırsızlığını hissediyordum. Vi oturuma asla tam saatinde başlamazdı ama dakikliğiyle meşhur Carol bunu bilmiyordu. Aslında Vi’ye gitmek istemiyordum; evde kalmak, kızımın aynı yerde olmak istiyordum. Fakat Rosie’nin beşiğinin başında birkaç saniye durduktan sonra, parmaklarımın ucuna basarak odadan dışarı çıktım.

Carol arabada çok konuşkandı. Vi’nin evine kaç kişi geleceğini ve gelenlerin kim olacağını sordu. Carol’ın sorularını, Vi’nin oturumlarına hiç katılmadığımı belli etmeden cevaplamaya çalıştım. Arabayı sokağa park ettim. Vi’nin küçük bahçesinin ötesindeki aydınlık pencereden, babamın verdiği parayla

satın alınan evin salonunu görebiliyordum. Pencere pervazındaki şamdanın ilerisinde, ikili ya da üçlü gruplar halinde duran bir düzine insan vardı. Evin duvarlarına Vi'nin Tibet dua bayrakları asılmıştı.

Carol'la birlikte eve girdik. (İnsan seslerinin ne kadar yüksek olduğunu fark ettiğimde şunu hatırladım; Jeremy, Rosie ve ben her akşam kendi kozamıza çekildiğimizde, dünyanın geri kalanı yaşamaya devam ediyordu, insanlar hâlâ evlerinden çıkıyorlardı.) Salonun ortasında, bir daire oluşturacak şekilde yerleştirilmiş sandalyeler vardı. Vi'nin koltuğu dairenin başında, dua bayraklarının altındaydı.

Vi beni gördüğünde bir şarap şişesinin mantarını çıkarıyordu. Şaşkınlığını teatral bir yüz ifadesiyle gösterdi, ağzını genişçe açtı ve elini ağzının önüne koydu. Mantara saplanmış tirbuşonu elinden bırakmadan Carol'la bana doğru yürüdü. (Kardeşimi uçuşan bir elbisenin içinde bulacağımı düşünmüştüm ama Vi kot şort ve Mizzou tişörtü giymişti.) Yanımıza geldiğinde, "İngiltere kraliçesi tarafından ziyaret ediliyormuşum gibi hissettim," dedi.

"Ah, bunu hayatta kaçırmazdım," dedi Carol. Bu yanlış anlamayı ne Vi ne de ben düzelttik.

Evde benim tanıdığım kimse yoktu ve bu durum tuhaf bir şekilde etkileyiciydi; tamamen yabancı insanlar, kardeşimin oturumlarına katılmak için para ödüyorlardı. Vi plastik bardaklar almak için Carol'la birlikte mutfığa gitti. O sırada, biri omzuma dokundu. Arkama döndüm, benim yaşımda ya da benden biraz daha genç bir kadın birkaç santim uzağımda duruyordu. Çok güzel bir kadındı, iki örgü halinde topladığı kıvılcımlı renkli uzun saçları vardı. Nazik, sıcak, dost canlısı görünüyordu ve bu hali beni her nedense tedirgin ediyordu. "Siz Violet'in ikiz kardeşisiniz, öyle değil mi?" dedi. "Sizinle ilgili olağanüstü şeyler duydum."

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Teşekkür ederim.”

“Kardeşinizle aranızda inanılmaz bir bağ olmalı,” dedi kadın. “Keşke benim de ikizim olsaydı. Halihazırda çok yakın duruyor olmamıza rağmen bana doğru eğildi. “Belki de bir ikizim vardı,” diye fısıldadı. “Bilirsiniz.” Elini bir halka çizermiş gibi salladı. Bu hareket, *anne rahminde ölmüş bir ikiz*, anlamına geliyor olabilirdi. Bu tür yorumları daha önce de duymuştum. Ben bir adım geri giderken, “Belki de bundan önceki hayatımda ikizim vardı,” dedi kadın. Yanımızdan bir adam geçiyordu, kadın uzandı ve adamı –salondaki iki erkekten biri oydu, altmışlı yaşlarında görünüyordu, beyaz bir sakalı ve altın çerçeveli gözlüğü vardı– kendine doğru çekti. “Bob, Violet’in ikiziyle tanış,” dedi.

Bob ellerini bir yoga hareketi gibi çenesinin altında birleştirdi ve başını öne eğdi. “Bu bir ayrıcalık.” Tek elimi yukarı kaldırıp salladım.

Vi ve Carol salona döndüler, insanlara şarap dağıttılar. Vi, mutfağı bir kez daha ziyaret edip geri döndükten sonra, “İçki isteyen herkes içkisini aldı mı?” diye seslendi. Etrafına baktı. “Öyleyse başlayalım,” dedi.

Hepimiz oturduk. “Bazılarımız eski arkadaşlarız. Fakat aramıza yeni katılanlar için isimlerimizi teker teker söyleyelim. Bu akşam aramızda iki özel konuğumuz da var; ikiz kardeşim Kate ve onun kayınvalidesi Carol.”

Bir alkış koptu, ben aptal aptal gülümsedim. Vi’nin müşterileri benim görüştüğüm türden insanlar değillerdi ama inkâr edilemez bir şekilde naziklerdi. Carol kendini tanıtırken bir seans bakiresi olduğunu söyledi. Ben olduğum yere sindim; Carol’ın önünde Vi tarafından utandırılacağımı düşünmüştüm ama bunun tam tersini yaşamıştım.

Tanışma faslından sonra Vi bir tür dua okudu; kutsal enerjimizi, açık kalplerimizi ve bize bahşedilen armağanlar için minnet-

tarlığımızı uyandırdı. Sonra bir monoloğa başladı; önceki akşam Tilles Parkı'na gittiğini, orada oyun oynayan küçük bir çocukla bir köpek gördüğünü ve o oyun sayesinde her daim telaşlı olan dünyamızı hatırladığını anlattı. Vi bu deneyimden, kendimize biraz oyun vakti ayırmamız gerektiği sonucunu çıkarmıştı. Ben Vi'nin gerçekten yürüyüşe çıktığından ve o küçük çocukla köpeğin gerçekten var olduğundan emin değildim, ama salondaki herkesin evet anlamında baş salladığını gördüm. Vi ilginç ya da özgün bir şeyden bahsetmiyordu, ama daha önce hiç görmediğim bir yetkinlikle konuşuyordu. Salondakilerin onun söylediklerine inanmasını bekliyordu ve insanlar ona inanıyordu. Eğer kardeşim olmasaydı, muhtemelen ben de ona inanırdım.

“Bu akşam burada olan insanlardan biri, bir iş arkadaşıyla bazı sorunlar yaşıyor mu?” diye sordu Vi. Mor bluzlu bir kadın elini kaldırdı.

“Bunu hissettim Penny,” dedi Vi. “Biraz daha anlat.”

“Müdürüm sürekli hakkımı yiyor,” dedi Penny. “Şu projeyi bitirmek için köpek gibi çalıştım. Dün bölüm toplantısı vardı. Müdürüm olacak kadın, ‘Şunu şöyle yaptık, bunu böyle yaptık,’ deyip durdu. Biz bir şey yapmadık. Her şeyi ben yaptım!”

“Berbat bir durum, öyle değil mi? Müdürün dürüst davranmıyor.”

“Gerçekten sinir bozucu bir durum,” dedi Penny.

“Müdürün sana ve iş arkadaşlarına karşı dürüst değil,” dedi Vi. “Fakat kendine karşı da dürüst değil. Onun başına bela olacak şey de bu işte. Aynada kendi yüzüne bakamaz hale gelmek...” Vi güldü. Fakat gülüşünde aşağılama değil, *o yollardan hepimiz geçtik*, anlayışı vardı. “Hiçbirimiz o noktaya gelmek istemeyiz. Bu kadın zor günler yaşıyor Penny, gerçekten debeleniyor. Ona şefkatle yaklaşmanı istiyorum, onunla konuşmam istiyorum. Sakın unutma, bu kadın karanlık bir yerde olduğu için böyle dav-

ranıyor.” Vi insanlara baktı. “İçimizden birinin sağlıkla ilgili bir endişesi var,” dedi. “Utanma. Burada güvendesin.”

Beyaz sakallı Bob, “Çoğunuzun bildiği üzere, iki sene önce doksan kilo verdim,” dedi. “Karımla birlikte diyet yapmaya başladık, ama karım diyeti devam ettirmekte zorlandı. Kendisi hâlâ çok şişman. Ona destek olmak istiyorum. Ama ben yulaf ezmesiyle havuç yiyip her gün koşuya çıkarken, karım patates cipsi yiyip televizyonun karşısında oturuyor. Bu durumda ona yardım etmem çok zor oluyor.”

Bob’un ikilemi sağlıkla doğrudan bağlantılı değildi, ama Vi hiç tereddüt etmedi. “En başta, inanılmaz cesaretini ve sebatını kutluyorum Bob,” dedi. Elini alnına götürerek asker selamı verdi. “Diyet yapmamın ne kadar zor olduğunu bilen biriyim ve sana şapka çıkarıyorum. Sen hepimiz için ilham kaynağısın. Şimdi, yapmanı istediğim şey şu. Bütünüyle ve tam anlamıyla karının tarafında olmanı istiyorum. ‘Cips yemeyi bırak tatlım,’ gibi bir destekten bahsetmiyorum. ‘Senin için buradayım,’ gibi bir destekten bahsediyorum. ‘Senin için yüzde yüz, her şeyimle buradayım. Bu zorluğu birlikte aşacağız.’ İşe küçükten başla. Her gün koşuyorsun değil mi? Karınla kısa yürüyüşlere çıkmaya ne dersin? Evde yemekleri kim yapıyor?”

“Genelde karım yapıyor.”

“Ah, ah, ah. Bunu nereden bildim acaba?” İnsanlar grup halinde güldüler. “Bob, haftada birkaç kez yemekleri sen pişir. Salata ve balık ızgara yap. Kalorileri kafana takma, sevgiyle hazırlanmış sağlıklı ve lezzetli yemeklere odaklan. Bunu yapabilir misin?”

“Haklısın,” dedi Bob. “Haklı olduğunu biliyorum.” Bob ve adını hatırlayamadığım kızıl örgülü kadın ilişki yaşıyorlardı. Ya da yaşayacaklardı. Ya da yaşamayı umuyorlardı. Bunu birdenbire hissettirdim ve ızgara balığının buna engel olabileceğinden şüpheliydim.

Doğu Hindistan kökenli olduğunu tahmin ettiğim orta yaşlı bir kadın, kızının boşanmasından bahsetti. (Vi bunun uzun vadede en iyi şey olduğunu söyledi.) Kısa kesilmiş siyah saçları ve fırça gibi kaşları olan beyaz bir kadın, Seattle'dan gelen iş teklifini kabul edip etmemesi gerektiğini sordu. (Vi, grubun onu çok özleyeceğini ama teklifi kesinlikle kabul etmesi gerektiğini söyledi.) Kırklı yaşlarında kel bir adam, halihazırda yeterince büyük olan ve salonu hiç kullanılmayan evinin, karısı tarafından büyütülmek istendiğinden şikâyet etti; karısının alışveriş bağımlısı olduğunu da düşünmeye başlamıştı. Adam konuşmayı bitirdikten sonra, Vi uzunca bir süre sessiz kaldı. Hatta gözlerini bile kapattı. Onun Koruyucu'yla iletişime geçtiğini anladım. Vi, o akşam ilk kez, küstahlıkla sağduyunun tuhaf bir kombinasyonuna güvenmek yerine, gerçek bir medyum gibi davranıyordu. Gözlerini açtığında, "Karının adı Tiffany, öyle değil mi?" dedi. Adam başını evet anlamında salladı.

"Sana bunu sormaktan nefret ediyorum ama, Tiffany'nin reçeteli ilaçlarla ilgili bir sorunu var mı? Bu mümkün mü?"

Adam yüzünü buruşturdu, bu ifadede tasdik vardı. "Karımın sırt ağrıları tekrar başlamıştı. Ben de düşündüm ki..."

"Üzgünüm Jay," dedi Vi. "İstersen bu konuyu daha sonra da konuşabiliriz."

Carol, üstünde çalıştığı bir davayı mahkemeye taşıması gerekip gerekmediğini sordu. "Detaylara giremem, ama meslektaşım, mahkemeye gitmekle büyük bir hata yapacağımızı düşünüyor. Benim içimdeyse davayı kazanacağımıza dair kuvvetli bir his var."

Carol'ın, Vi'yi daha çok dinledikçe, onu daha az etkileyici bulacağını düşünmüştüm. Bu toplantının katılımcılar için yararlı olduğuna itiraz edemezdim ama kardeşimin psikik güçlerini gözler önüne serdiğini de söyleyemezdim. Bununla birlikte, Carol, salondaki herkes kadar etkilenmiş ve Vi'ye inanmış du-

rumdaydı. Bu toplantıya alayla ve kuşkuyla bakan tek kişi ben olabilir miydim? Evet, olabilirdim. Zira salondaki insanlar bu toplantıya gönüllü olarak katılmışlardı. Ama ben, kardeşimin kayıinvalideme utandırıcı bir sır vermesini engellemek için gelmiştim.

Vi etrafına baktı. “Ben her zaman ne söylerim?” dedi. Kendinize güvenin, kendinize güvenin, kendinize güvenin. Carol, eğer davayı mahkemeye taşıman gerektiğini düşünüyorsan bunu yapmalısın. İç sesini dinlemelisin. Elimizdeki en güçlü silahımız, önsezimizdir.”

Oturumun resmi bölümü bir saat kadar sürdü, sonra bir on beş dakika daha devam etti. Akşamın duygusal zirvesi, Jay’in karısıyla ilgili yaşadığı aydınlanma ve Vi’nin konuyu sakinlikle ele alıyordu. Oturum sona ererken, “Söylemek istediğiniz son bir şey var mı?” diye sordu Vi. Bana bakıyordu, gözlerini kocaman açarak ben de ona baktım. *İmkânı yok*, diyordu bakışım. Vi o ana kadar beni utandırmamıştı, Koruyucu’dan bile bahsetmemişti. Oturuma gelirken endişeli ve kuşkucuydum, ama korktuğum kadar kötü bir akşam geçirmemiştim. “Tamam o zaman,” dedi Vi. “Ellerimizi birleştirelim mi?”

Sağımdaki kayıinvalidemin eli küçük ve serindi, solumdaki Jay’in eli sıcak ve nemliydi. Vi, Jay’in karısının reçeteli ilaçlarla ilgili bir sorunu olduğunu söylerken haklıydı, bunu ben de hissediyordum. “Enerjilerimiz bize yol gösterebilir ve bilgelik bağışlasın,” dedi Vi. “Bu karmaşa içinde onları duyacak ve dinleyecek, onların bize sunduğu sığınağa girecek vaktimiz olsun.”

Üç ya da dört kişi amin dedi. Sonra herkes ayağa kalktı; kimi konuşuyor, kimi telefonunu kontrol ediyor, kimi de plastik bardakları çöpe atıyordu. Vi insanlardan para toplarken ben banyoya gittim; Carol’ın aksine, benim aile indirimiyle ilgili bir sıkıntım yoktu. Oturum boyunca Rosie’yi çok fazla düşünmemiştim

ama banyodaki aynaya baktığımda, kızımı çok özlediğimi ve eve dönmek istediğimi hissettim.

Vi banyonun kapısında beni bekliyordu. “Bu akşam biraz tatsızdım,” diye fısıldadı. “Oturumlar genelde daha ilginç geçer.”

“İyiydın,” dedim.

“Türban takmamı ve Jamaika aksanıyla konuşmamı bekliyordun öyle değil mi?”

“Sadece teşekkür etmen yeterli,” dedim. “Sana iltifat ettim.”

Carol eve dönerken de çok konuşkandı, Vi’nin diğer müşterilerinden bahsetmeye hevesliydi, “Saçları örgülü olan kız çok güzel değil miydi?” Carol’ın, oturumu bir medyum seansından çok bir grup terapisine benzettiğini söylemesini bekledim. Ama Carol, “Kardeşin nasıl da olağanüstü bir yeteneğe sahip,” dedi.

Gerçekten mi? diye düşündüm. Gerçekten böyle mi düşünüyor-sun?

“Ama çok merak ettiğim bir şey var,” diye devam etti Carol. “Vi kiminle iletişim kuruyor? Bizim ulaşamadığımız bilgilere ulaşabiliyorsa, bu bilgileri ona kim veriyor?”

“Beyaz çarşafli hayaletlerle konuşmadığından eminim,” diye karşılık verdim. Şaka yapmaya çalışmışım ama Carol gülmedi. “Vi kendini dünyanın enerjisine uyumladı bence,” dedim. Carol yine cevap vermedi. Manchester Yolu’ndaydık, Big Bend’e yaklaşmıştık. Vi’nin bizzat ifşa etmediği bir şeyi ifşa etmek üzereydim ve bu her nedense şaşırtıcı değildi. “Vi’nin konuştuğu bir varlık var,” dedim. “Ruhlar dünyasından biri. Vi ona Koruyucu diyor. Koruyucu’yla ilk kez on beş yıl önce karşılaştığına inanıyor. Bilgileri Koruyucu’dan alıyor.” Carol hâlâ konuşmuyordu. Sessizliği, aslında konuşmak niyetinde olmayan insanların konuşmasını sağlayan bir avukatlık taktiği miydi? “Bu durum Vi’yi

teknik olarak bir medyum yapıyor sanırım,” dedim. “Ama Vi her bilgiyi Koruyucu’dan almıyor. Ayrıca, psişik güçleri olan herkes medyum değildir. Bazen, gördüğün bir rüya sana çeşitli bilgiler verir. Yolda yürürken ya da bir odada otururken bazı önseziilere kapılabilirsin.” Carol’a son bir dakika içinde kendimle ilgili verdiğim bilgi, onu tanıdığım yıllar boyunca verdiğimden fazlaydı. Carol, Vi’yle benim aynı olduğumuzu mutlaka anlamıştı. Fakat beni hiçbir şeyle suçlamadığı için, “En azından böyle şeyler olabileceğini tahmin ediyorum,” dedim.

Eve döndük. Carol hemen yattı, çünkü sabah çok erken saatte uçuşu vardı ve havalimanına taksiyle gitmek için ısrar etmişti. “Rosie uyandı. Onu tekrar uyutmayı başardım ama kızımız bu akşam çok mutlu değildi,” dedi Jeremy.

Yüzümü astım. “Keşke beni arasaydın,” dedim.

“Bu akşamı dışarıda geçir istedim,” dedi Jeremy. İç geçirdi. “Her neyse, sonuçta şimdi uyuyor.”

“Kaç saat uyanık kaldı?”

“Çok saat. Ama annem çok iyi vakit geçirmiş gibi görünüyor.” Jeremy bana baktı. “Roise’nin odasına girme,” dedi. “Onu uyandırırısın.”

Fakat saat üç civarında Rosie bizi uyandırdı, teni sıcaktı. Kızımın ateşini ölçtüm ve 38,5 derece olduğunu gördüm. Jeremy ve ben, Rosie’nin odasında, ona parasetamol vermemiz gerekip gerekmediğiyle ilgili fısıltılı bir toplantı yaptık. Rosie sadece beş aylıktı, ona henüz herhangi bir ilaç içirmemiştik. “Doktoru aramak için sabaha kadar bekleyelim,” dedi Jeremy. “Rosie’nin ateşi çok yüksek değil.”

Rosie’yi emzirdim ama tekrar yatağına yatırmadım. Onu kucağımda tutarak sallanan koltuğa oturdum. Rosie önce mızımız-

landı, ama en sonunda sakinleşip uykuya daldı. Bir süre sonra ben de uyudum.

Güneş doğduğunda saat altı bile değildi. Rosie'nin odasındaki perdelerin kenarında beyaz bir ışık dolaşıyordu. Dün akşamdan beri ilk kez, kızımın yüzünü net olarak gördüm. Sol gözünün aşırı şiş olduğunu o zaman fark ettim. Hem gözkapığı hem de gözünün altındaki bölge şiş ve kırmızıydı. Parmağımı gözün altındaki şişkinlikte gezdirdim. Rosie o sırada uyandı, rahatsız bir ifadeyle bana baktı. Sol gözü, normalde açıldığının üçte biri kadar açılmıştı.

Sakin bir sesle konuşmaya çalışarak, "Merhaba küçük balkabağım," dedim. "Nasıl-sın?"

Rosie ağlamaya başladı. Kalbimin sıkıştığını hissettim. Kaygılı yürek dediğim şeyi ilk deneyimleyişim buydu. Rosie'yi bir örümcek mi ısırılmıştı? Sütümden geçen bir şey kızıma alerji mi yapmıştı? Yoksa şişkinliğin sebebi birkaç gün önceki nezle miydi? Günün olaylarının nasıl gelişmesi gerektiğini düşündüm. Carol'ın havalimanına gitmek için evden ayrılmış olmasını umdum, ama ayrılmadığını biliyordum. Ayağa kalktım, Rosie'yle birlikte kendi yatak odama gittim. "Rosie'nin gözü korkunç görünüyor Jeremy," dedim. "Neden olduğunu bilmiyorum ama aşırı şişmiş."

Jeremy sert bir yüz ifadesiyle yatakta doğruldu, komodinin üstündeki gözlüğünü aldı, Rosie'ye baktı. "Vay canına," dedi. Ağlamaya başladım, ağlamayı az önce bırakan Rosie de ağladı. "Panik olmayalım," dedi Jeremy. "Ne yapacağımızı düşünelim. Saat kaç?"

"Altı." Burnumu çektim. "Annen banyoda sanırım. Rosie'yi şimdi acil servise mi götürelim yoksa doktorun muayenhanesinin açılmasını mı bekleyelim?"

"Ateşine tekrar baktın mı?"

Başımı hayır anlamında salladım.

“Ben termometreyi getireyim,” dedi Jeremy, yataktan çıktı.

Rosie’nin ateşi bu sefer 39,5 çıktı. “Ona ilaç verelim ve muayenehane açılır açılmaz doktoru arayalım,” dedi Jeremy. “Acil servise gidersek sonsuza kadar beklemek zorunda kalabiliriz. Onu emzirdin mi?”

“Henüz emzirmedim.”

“Emzir. Ben de annemi yolculuyayım.”

Bir plana sahip olmak iyiydi, güven vericiydi. Ön kapının kapandığını duydum. Jeremy üst kata geldi, Rosie’yle beni kontrol etti, sonra duş aldı. Ben Rosie’ye sarılmış halde yatakta kaldım, Jeremy’yle aynı katta olmak istiyordum. Jeremy kahvaltı için alt kata indiğinde onu takip ettim. Benim midem de kazınıyordu ama bir bardak sudan fazlasını tüketmeye korktum. Aynı anda, Rosie’nin şiş gözüne hem alışıyor hem de görüntüsüyle şoke olmaya devam ediyordum. Bunun ne zaman olduğunu düşünüp duruyordum. Carol’la birlikte Vi’nin evine gitmeseydim, kızımın gözünü bu kadar kötüleşmeden önce fark eder miydim?

Jeremy çocuk doktorunun muayenehanesini aradı. Bir doktorun bizi hemen görebileceğini öğrendiğimde, Rosie’yi Jeremy’ye verdim ve pijamalarımı çıkarmak için üst kata gittim. Arabayı Jeremy kullandı, ben Rosie’yle birlikte arka koltukta oturdum.

Bekleme odasının kapısını açan hemşire Rosie’ye baktı. “Aman Tanrım!” dedi. Bundan hiç hoşlanmadım, ama doktorun muayenehanesinde olduğumuz için bir parça rahatlamıştım.

Rosie’yi her zamanki doktoru muayene etmedi. İlk kez gördüğümüz kadın doktor, Rosie’nin gözünün hareket edip etmediğini anlamaya çalıştı ama bu imkânsızdı, çünkü Rosie’nin gözü bir çizgi halini alacak kadar açılıyordu. Doktor, Rosie’nin

deri altı yangısı –bakteriyel bir deri enfeksiyonu– geçirdiğinden şüphelendiğini ve enfeksiyonun sebebinin muhtemelen soğuk algınlığı olduğunu söyledi. Normalde bir antibiyotik reçetesi yazıp bizi eve gönderirdi, ama Rosie’nin gözünün hareket edip etmediğini göremediği için acil servise gitmemizi istedi.

O noktada Rosie hâlâ muayene masasındaydı, o kadar dindindi ki onun uykuya dalmak üzere olduğunu düşündüm. Doktor acil servise gitmemiz gerektiğini söylediğinde, Jeremy’yle göz teması kurmadığımız bir an yaşamıştık. Jeremy benim şaşkın olduğumu anlamış ve hiç konuşmadan, *Panik olmaya gerek yok, doktor sadece tedbirli davranıyor*, demişti.

Doktorun muayenehanesinden Çocuk Hastanesi’ne gittik. Kaydımızı alan kadın Rosie’yi görünce, “İykk,” dedi. Kırk beş dakika bekledikten sonra küçük bir odaya alındık. Bir hemşire Rosie’nin ateşini ve tansiyonunu kontrol etti. Sonra, Dr. Mittra isimli bir adam odaya geldi ve Rosie’yi muayene etti. Rosie’nin gözü artık tamamen kapalıydı. Dr. Mittra da Rosie’nin deri yangısı geçirdiğini düşünüyordu ama gözün hareket edip etmediğini görmeden teşhisi doğrulayamazdı; enfeksiyonun preseptal mi –gözün üstünde– yoksa orbital mi –gözün içinde– olduğunu bilmek zorundaydı.

“Eğer enfeksiyon gözün içindeyse ne olur?” diye sordum.

Dr. Mittra sakindi ama sıcak değildi; yani bana güven vermiyordu. “Optik sinirler beyne gittiği için, menenjit ve kavernoöz sinüs trombozu ihtimalleri doğar,” dedi. Kavernoöz sinüs trombozunun ne olduğunu sorduğumda, “Kan pıhtısı,” cevabını verdi.

Jeremy’nin benimle konuştuğunu bir kez daha hissettim. *Doktor enfeksiyonun orbital olduğunu söylemiyor. Orbital olmadığını düşündüğünü söylüyor.*

Dr. Mittra gittiğinde, hemşire Rosie’nin kolunda damar yolu açtı. Rosie’nin iğneyi dışarı çıkarmaması için, iğnenin üstüne

plastik bir koruyucu yapıştırdı. (Daha sonra bir doktordan öğrendiğim kadarıyla, çocuklar, ‘Neden hastaneye gittin?’ sorusuna, ‘Kolum yaralandığı için,’ cevabını veriyorlardı.) Hemşire, Rosie’nin antibiyotiğini hemen başlattı. Kucağımda oturan Rosie çok geçmeden uyuyakaldı. Antibiyotiğin damara girişiyle iyileşme sürecinin resmi olarak başladığını düşündüm.

“Nasılsın?” diye sordu Jeremy.

Omuzlarımı silktim.

“Burası harika bir hastane,” dedi Jeremy. “Bunu biliyorsun değil mi?”

Jeremy’den, Rosie’nin menenjit olmayacağını ya da beyninde kan pıhtısı oluşmayacağını duymaya ihtiyacım vardı. Bununla birlikte, *menenjit* ya da *kan pıhtısı* kelimelerinin yüksek sesle telaffuz edilmesini de istemiyordum. Kaygılı yürek, bedenimin geri kalanını, kocaman, boş ve sessiz bir eve dönüştürmüştü; kollarım, bacaklarım ve hatta başım, kış mevsimi için kapanmış odalardı.

Jeremy bir dakikanın ardından, “Konuşacak mısın?” dedi. “Ne düşündüğünü anlayamıyorum.”

Dilimi kullanarak kelimeler oluşturmam çok zordu, ama en sonunda, “Rosie’nin iyi olmasını istiyorum, hepsi bu,” dedim.

Jeremy bana baktı. “Olacak,” dedi.

Küçük muayene odasında geçirdiğimiz yedi saatin sonunda, Dr. Mittra’dan başka bir doktor, geceyi hastanede geçirmek zorunda olduğumuzu söyledi. Götürüldüğümüz –beni, kucağımdaki Rosie’yle birlikte tekerlekli sandalyeye oturtttular, onu ayakta taşımamı istemediler– odada bir buçuk metre yüksekliğinde bir bebek yatağı vardı, yatağın iki kenarına da paslanmaz çelikten yapılmış parmaklıklar yerleştirilmişti. Rosie’ye kuca-

ğında uyuttum, sonra nazikçe yatağa yatırdım. Jeremy parmaklıkları yukarı kaldırdı. Çelikten çıkan ses Rosie'yi hemen uyanırdı. Rosie ağlamaya başladı, kollarını bana uzattı. "Aç şunları Jeremy!" diye bağırdım tiz bir sesle. "Parmaklıkları indir! Onu dışarı çıkar!" Çünkü, Rosie'yi demir parmaklıkların ardında gördüğüm rüya gerçek olmuştu, ama parmaklıklar bir hücrede değil, bir bebek yatağındaydı.

Jeremy parmaklıkların kilidini hızlıca açtı. Rosie'yi kucağıma aldım. Kızım hâlâ ağlıyordu. "Onu korkuttun," dedi Jeremy. Sesinde suçlama değil endişe vardı.

"Bunu rüyamda gördüm!" dedim. "Haydut bebek!" İsterinin kıyısındaydım.

"Tamam," dedi Jeremy. "Sorun yok. Rosie orada uyumak zorunda değil."

"Ama bunun olacağını biliyordum!"

"Sakinleşmen gerek Kate. Rosie'yi almamı ister misin?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Bunun olacağımı bilmiyordun," dedi Jeremy. "Rüyada gördüğün şey her ne ise, ona engel olmazdın."

Rosie o gece kollarımda uyudu, ben açılır kapanır bir sandalyede oturdum. Beş ay önce, Rosie'nin doğumunda, üçümüz birlikte yine bir hastane odasındaydık. Fakat o gün, Jeremy ve ben, kendimizi yeni bir insan yaratma mucizesini gerçekleştirmiş gibi hissediyorduk. Bu sefer, içimizde hüzünden ve korkudan başka bir şey yoktu. Gece sessiz geçti ama hemşirelerin sık, doktorların daha seyrek ziyaretleri devam etti. İşin en kötü kısmı, aşırı büyük pamuklu bir çubukla Rosie'nin gözünü açmaya çalışmalarıydı.

Rosie süt emmiyordu. Hastanedeki ikinci günümüzün sabahında, hemşirelerden biri bana süt pompası getirdi, çünkü gö-

ğüslerim çok şişmişti. Diğer hasta çocukların fasıllı çığlıklarını duyabiliyordum. Jeremy düş almak ve bana temiz kıyafetler getirmek için eve gitmişti, ama üstümü değiştirmedim. Jeremy bir sandviç ve tahıllı bisküvi de getirmişti, ikisini de yemedim. Hastanede bir gece daha kaldık. Rosie'yle ilgili olmayan her şeyi askıya almıştık. Rosie'nin gözü inmedi, ateşi düşmedi. Rosie, çok sevdiği peluş kediye olan ilgisini bile kaybetmişti. Vi beni cep telefonumdan aradı, ama bıraktığı mesajı dinlemedim. Jeremy ve ben hastanede olduğumuzu kimsëye söylememiştik, ailelerimize de haber vermemiştik; kim, ne yapabilirdi ki? Jeremy ve ben bu işte tek başımızdaydık. Rosie'yi bizim kadar seven kimse yoktu.

Hastanedeki ikinci akşamımızda, saat sekiz civarında, Rosie kollarımın arasında uyuyakaldı. Açılır kapanır sandalyede otuyordum, kızıma baktım –üstünde kaplumbağa desenleri olan minyatür bir hastane elbisesi giyiyordu– ve göğsünün kalkıp indiğini gördüm. Rosie'nin şişmiş gözü, hemen düzeltilmesi gereken bir hata gibi görünüyordu, fakat Rosie'yi onsuz hayal etmek de zordu; Rosie'nin hayatının daha evvelki aylarında safça, hatta dikkatsizce davranmıştık. Evet, kızımız için endişelenmiştik ama görünüşe göre yeterince endişelenmemiştik. Jeremy kendi açılır kapanır sandalyesinde oturuyordu, yüzü bize dönüktü, kitap okuyordu. Kafamı hiç kaldırmadan, “Eğer Rosie iyileşmezse kendimi öldürürüm,” dedim.

“Bahse girerim ki antibiyotik en geç yarın sabah etkisini gösterecek,” dedi Jeremy. “Bana bak Kate. Bu senin hatan değil.”

Benim annem kendini öldürmüş müydü? Bunu yaptığına inanmıyordum. Fakat hastanede, intihar etmemi sağlayacak tek sebebin, kızımın başına bir şey gelmesi olduğunu düşündüm. Annem, mecbur kalmadığı halde intihar ettiyse ne tür bir insandı? Annemin hayatının büyük kaygıları kardeşim ve ben de-gıldik.

Jeremy yanılmıştı; sabah olduğunda Rosie daha iyi değildi, daha kötüydü, aşırı halsizdi. Dr. Mittra geldi. Rosie'nin durumunda gelişme olmadığı için endişelendiğini ve bu yüzden tomografi çekilmesini istediğini söyledi. Odadan çıktı, bir başka doktorla birlikte geri döndü. İki doktor, Rosie'nin susuz kalmış olabileceğine dair bir yorumda bulundular ve ona damar yolundan glikoz verilmesini emrettiler. Yaklaşık bir saat sonra –hastaneye girişimizden kırk sekiz saat sonra– Rosie nihayet kendine geldi, ilk kez gerçekten düzelmeye başladı. Saçımı çekmek, kitabındaki resimlere bakmak ve süt emmek istedi. Gözündeki şişkinliğin tam olarak ne zaman indiğini söylemek zordu ama gözü görünür oldu ve Dr. Mittra gözün hareket ettiğini gördü. “Bu çok iyi bir haber annesi,” dedi ciddi bir sesle, omzuma hafifçe vurdu.

O gün öğleden sonra, Rosie'nin odasının bitişiğindeki banyoda duş aldım. Temiz giysilerim ve ıslak saçlarımla dışarı çıktığımda, Jeremy'nin Rosie'yi kucağında taşıdığını ve Vi'yle konuştuğunu gördüm. “Merhaba seksi anne,” dedi Vi. “Olanlar için çok üzgünüm.”

“Rosie şimdi çok daha iyi,” dedim.

“Jeremy de aynı şeyi söyledi. Beni aramalıydın. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım.”

“Burada olduğumuzu nereden öğrendin?”

“Jeremy'yi aradım.”

“Biraz yürüyüp hava al istersen. Ben Rosie'yle ilgilenirim,” dedi Jeremy.

“Ben iyiyim,” dedim. Kollarımı öne uzattım. Jeremy, Rosie'yi bana verdi.

“Gözü fena olmuş,” dedi Vi. “İz kalacak mı?”

Ben bunu hiç düşünmemiştim. “İz kalması için bir sebep yok,” dedi Jeremy.

“Bulaşıcı mı?” diye sordu Vi.

“Rosie’nin gözüne sürdüğün açık bir yaran yoksa bulaşıcı değil,” dedim.

“Ben Rosie’yi yine de kucağıma almayayım, sırf tedbirli davranmış olmak için,” dedi Vi. Tahıllı bisküvi kutusunu işaret etti. “Bir tane alabilir miyim?” Jeremy başını evet anlamında salladı.

“Annemi büyülemeyi başardım mı?” diye sordu Vi.

“Çok iyi vakit geçirmiş,” dedi Jeremy.

“Bir akşam sen de gelmelisin,” dedi Vi. Bana baktı. “Düşündüğün kadar acayip değildi, öyle değil mi Daze?”

Rosie’nin enfeksiyonundan Vi’yi sorumlu tutmuyordum elbette, ama oturuma gitmemiş olmayı kesinlikle diliyordum. “Bu işler Jeremy’ye göre değil,” dedim.

“Vay canına,” dedi Vi, güldü. “Kendine sansür uygulama.” Rosie’yi işaret etti. “Babam biliyor mu?”

“Onu aramaya fırsatım olmadı.”

“Biz çocukken acil servise hiç gitmedik, öyle değil mi?”

Vi ne ima etmeye çalışıyordu? “Hatırladığım kadarıyla gitmedik,” dedim.

“Rosie’ye her bakışında ne düşünüyorum biliyor musun? *Körlerin diyarında tek gözlü adam kral olur.*”

Eğer Rosie iyileşme belirtileri göstermemiş olsaydı, kendimde kardeşimle kavga edecek cesareti bulamazdım; dünyanın ihsanına ihtiyacım varken, dünyaya kötü enerji yaymazdım. Fakat Rosie’nin sağlığına olan inancım bana özgüven verdi. “Vi,” dedim. “Eğer burada olmakla işleri iyileştirdiğin gibi bir fikre kapıldıysan sana şunu söyleyeyim; iyileştirmiyorsun.”

Hastanede bir gece daha kaldık. İşin tuhaf kısmı, en sonunda taburcu edildiğimizde, kaygılı yüreğin geri dönmüş olmasıydı. Dr. Mittra omzuma vurduğunda kaygılı yürek gitmişti, ama şimdi geri gelmişti. Çocuğunu hastaneye yatırmak birçok açıdan berbat bir şeydi; bununla birlikte, hemşirelerin ve doktorların yeterliklerine, kendi yeterliğimden fazla inanıyordum. Uçakta türbülansa girmek gibi bir şeydi; insan bu kadar dehşet verici bir şey karşısında nasıl bu kadar çaresiz olabilirdi?

Bu olaydan sonra, bebek çantasını akşamdan hazırlayıp kapının yanına koymaya başladım. Çantanın içine cüzdanımı ve sağlık sigortası kartımı koymayı asla unutmadım. Cep telefonumu, çantaya en yakın prize şarj ettim. Maymun desenli aptal pijamalarımı uyumayı bıraktım ve yatarken yoga pantolonuyla tişört giydim. Emzirme sütyenimi süt sızıntılarını bittikten sonra da takmaya devam ettim. Bütün bunlar sayesinde, gecenin bir yarısı acil servise gitmek zorunda kalırsam vakit kaybetmeden gidebilirdim.

Rosie kreşe dönmedi. Kreşin aylık ücretini çoktan ödemiş olmamıza rağmen kızımı evde tuttum ve işimden istifa ettim; ajansa sadece ofisini boşaltmak için döndüm. Müdürümün bana kızacağını düşünmüştüm, ama ona ajanstan ayrıldığımı söylediğimde, kadın kinden uzak bir sesle. “Çok zor, öyle değil mi?” dedi. “Evde kalmak gibi bir seçeneğin olduğu için sana gıpta ediyorum.”

Rosie’nin hastaneden taburcu olduğu gün, işten ayrılmak istediğimi Jeremy’ye söylediğimde, “Sadece benim maaşımla yaşayabiliriz ama daha dikkatli olmanız gerekir,” dedi Jeremy. Bundan sonra Rosie için elli dolarlık organik Norveç pijamaları almak yok.”

“Pijamalar otuz dolar. Ayrıca İsveç’ten geliyorlar.”

“Kıyafetleri bir ayda küçülüyor. Rosie’nin giysilerini Target’tan al.”

Rosie'nin taburcu edilişinden sonra, haftalar ve aylar boyunca sürekli endişeliydim. Rosie hapşırıldığında, onun nezle olduğundan ve nezlenin yine deri yangısına ya da zatürreye dönüşeceğinden endişe ettim. Boğmacanın yeniden ortaya çıktığına dair haberler okuduğumda, Rosie'nin boğmacaya yakalanacağından endişe ettim. Rosie katı gıdalar yemeye başladığında, onun boğulacağından endişe ettim. Tırnaklarını keserken serçe parmağına kazara zarar verdiğimde, kızımın stafilokok enfeksiyonu geçireceğinden endişe ettim. Bir öğle vakti, Jeremy isteyken, Rosie belli bir sebep olmaksızın tam beş kez kustu. Öyle büyük bir paniğe kapıldım ki, doğum dersindeki öğretmenin tavsiye ettiği şekilde nefes almak zorunda kaldım.

Rosie'nin yanında olmaktan keyif almıyor değildim. Fakat oyun battaniyesinde sırtüstü yatan ve yukarıdan sarkan oyuncak havucu tekmeleyen kızımı izlemenin keyfine, hiç tükenmeyen ve dört yanıma kuşatan korkunç bir dehşet eşlik ediyordu. Rosie doğduğunda bir anneye dönüştüğümü düşünmüştüm; fakat gerçek dönüşümüm, Rosie hastaneye yattığında gerçekleşmişti.

Paniğin pençesine düştüğümde –Rosie kustuğunda ya da onun kolunun altına bir termometre yerleştirip dijital rakamların yükselişini seyrettiğimde– *Sakin ol*, diyordum kendi kendime. *Bir çocuğun hasta olması tamamıyla normal bir durum*. Fakat Rosie'nin hayatının ilk yaz mevsimi boyunca kalbim sıkışıp durdu.

Endişeli halimin Jeremy için de zor olduğunu biliyordum. Endişelerimi sıkça dile getirmiyordum ama gergin halimle dışarı vuruyordum. Mesela Rosie olmadan hiçbir etkinliğe –sine-maya gitmek gibi– katılmak istemiyordum. Kendra'nın haftada bir gün bebek bakıcısı olarak çalışmasını kabul ettikten sonra bile, evden ayrılmak yerine, çamaşır yıkamak ya da ortalığı toplamak gibi bahanelerle evde kalıyordum.

İşleri iyice zorlaştıran şey, anksiyetemin iki açığa sahip olmasıydı: İlk olarak Rosie'nin başına bir şey gelmesinden endişe ediyordum. İkincisi, bir medyum olduğum için *endişelenmekte hakkım var* diye düşünüp endişeleniyordum. Bütün yeni anneler gibi ben de; doktorlardan, hemşirelerden, arkadaşlarımdan, yabancılardan ve kitaplardan içgüdülerime güvenmem gerektiğini duymuştum. Fakat içgüdülerim bana ihanet etmişti, benim içgüdülerim delirmişti!

Rosie'nin sekizinci ayından bir hafta önce, sıcak bir eylül ikindisinde, telefonun yanında duran not defterinin kenarından kopardığım kâğıt parçasının üstüne, *Önsezilere sahip olmak, yazdım*. Kâğıdı katladım ve bir kutu kibritle birlikte salata kâsesinin içine attım. Rosie'nin bebek monitörünü kolumun altına sıkıştırdım, kâseyi elime aldım ve arka bahçeye çıktım.

Kibriti yaktığım sırada yüksek sesle konuşamayacak kadar utanmış durumdaydım. Ama içimden, *Lütfen, lütfen, lütfen işe yarasin*, deyip duruyordum. Sonra kâğıt parçasını tutuşturdum. Orada, güneşin altında durup kâğıdın yanısını seyrederken kendimi aptal gibi hissettim; bu kısacık tören, koca bir ömrün önsezilerini yok etmeye tabii ki yetmezdi. Yetmedi; gelecekle ilgili rüyalar görmeye ve insanlar hakkında bazı şeyler sezmeye devam ettim. (Diş doktorumuzun muayenehanesinde çalışan dental hijyenist, erkek arkadaşından dayak yiyordu. Kız beni muayene odasına çağırdığında bunu biliyordum.) Fakat o kâğıt parçasını yakmak, bana gerçekten *bir şey* verdi. Daha önce kimse tarafından arzu edilmeyen bir şey. Bu, kendi hislerimden kuşku duyma yeteneği idi. O kâğıdı yakmak, beynimin hudutları içinde inandırıcı bir yadsınabilirlik olmasını sağladı. Kafama Rosie'yle ilgili ürkütücü bir düşünce yerleştiğinde şöyle demeye başladım: *Belki. Belki de değil*. Belki hâlâ medyumdum, belki de değildim.

Çok geçmeden, hem endişelerimin hem de psikik güçlerimin azaldığını kanıtlayan bir şey yaşadım. Kâğıdı yakışımdan bir

hafta sonra Hanley ile 170 arasında Delmar'da araba kullanıyordum. Rosie arka koltukta idi. Bir polis arabası arkama geçti, ışıkları ve sireni açtı. Arabayı durdurdum, sevinçten titriyordum. Polis benim yaşımda beyaz bir adamdı, benimki gibi bir tepkiyle ilk kez karşılaşılıyor olmalıydı, Rosie'yi gördüğünde benden özür dileyecek gibi oldu. Her şeye rağmen, saatte altmış kilometre hız sınırı olan bir yolda seksen kilometre hızla gittiğim için bana trafik cezası kesti.

Aynı hafta, Kendra geldiğinde, evden çıktım. Galleria'ya gittim, kendime yeni bir kot pantolon ve cevizli kurabiye aldım. Rosie'yle birlikte gideceğimiz bir müzik kursuna yazıldım. Düzinelerce bebeğin ve çocuğun olduğu bir sınıfta sayısız mikrop da olurdu.

Rosie'nin göz enfeksiyonundan sonra uzunca bir zaman, bir çocuk daha doğurmayacağımı düşündüm. Birinci çocuk hastaneye yatmak zorunda kalırsa ikinci çocukla kim ilgilenirdi? Fakat zaman içinde bu senaryoyu daha az düşünür oldum. Enişemin kaybolduğunun nihai işareti şuydu: Önsüzlerimi ateşe verdikten sekiz ay sonra, Owen'a hamileydim.

Bölüm 16

15 EKİM GÜNÜNÜN İKİNDİ vaktinde, Jeremy havalimanına gitmek için evden ayrıldıktan sonra, onun yokluğunun çok da anormal olmadığını fark ettim; Jeremy hafta içi bu saatlerde zaten evde olmuyordu. Jeremy'nin evden ayrılışı ile Vi'nin deprem kehanetinin geçersiz olacağı an arasındaki zamanı hesapladım. Otuz üç buçuk saat sonucuna ulaştım.

Jeremy gittikten kısa bir süre sonra, Rosie ve Owen öğle yusundan uyandılar. Onlara hafif bir şeyler yedirdim, ardından Hank'e mesaj yazdım. *Park?*

Hank cevap verdi. *Önce kahve.*

Rosie'nin patlak dudağı beni hâlâ tedirgin ediyordu ama üç günün ardından çok daha iyi görünüyordu. Hank ve ben Kaldi'nin Yeri'nde kahve içtik, parka gittik, sıradan bir ikindi yaşıyorduk. Belki de Jeremy haklıydı.

Saat beş civarında, Owen'ı salıncakta sallarken, "Akşam yemeği için bize gelmek ister misin?" diye sordum Hank'e. "Çin yemeği yiyebiliriz."

"Amelia'nın okulundaki bir çocuğun annesine, bu akşam Forest Park'ta düzenlenecek şu etkinliğe katılacağımıza dair söz verdim."

"Deprem etkinliğine mi?" Rosie'nin oyun grubundan aynı etkinlikle ilgili bir e-posta almıştım. Postayı sonuna kadar okumamıştım ama Bilim Merkezi'nin çocuklar için "Deprem Eğitimi" isimli bir etkinlik düzenlediğini anlamayı başarmıştım. Vi Shramm'le kardeş olmasaydım, çocuklarla birlikte ben de etkinliğe katılırdım.

"Şimdiden söyleyeyim," dedi Hank. "Yarın akşam da bir deprem partisine davetliyiz."

"Deprem partisi nedir?"

"Küçük çocukları olan ebeveynlerin içki içme bahanesi. Kasırga partilerini duymuş muydun?"

"Geceyi partiyi veren kişinin evinde mi geçireceksiniz?"

"Aman Tanrım. Hayır." Hank duraksadı. "Ya da şöyle söyleyeyim. Bazı insanlar geceyi orada geçirebilirler ama biz geçirmeyeceğiz." Owen'ın salıncığını hafifçe ittim. "Vi'yle yaptığın *Today* kavgası bitti mi?" diye sordu Hank.

"Görünüşe göre bitmedi."

"Vi programa tek başına çıkar mı sence?"

Omuz silktim. Hank eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Programı seyretmeyeceğini söyleme sakın,” dedi.

“Doğrusunu istersen, televizyonda yeterince Vi gördüm.”

Hank gülerek, “Tuşe,” dedi. Son birkaç gündür iyi görünüyordu, kürtajdan bahsetmemişti, ben de konuyu açmamıştım. Blueberry Hill’de Jeremy ve Courtney’e rastlayışımızdan bahsetmiştik. Hank bu karşılaşmayı hoş bir tesadüf olarak nitelendirmişti. “Owen’ı bebek bakıcısına bırakmadığın en sonunda ortaya çıktı,” demişti. “Hayır,” demiştim. “Bunu ilk kez yapmışım gibi davrandım.”

Rosie salıncağın yanına geldi. “Rosie tost istiyor.”

Hank’e döndüm. “Eğer seni Çin yemeğine ikna edemeyeceksem, eve dönmeli ve çocuklara yemek hazırlamalıyım.”

“Daha sonra Forest Park’ta bizimle buluşmak ister misin?”

“Hiç içimden gelmiyor.” O sırada Hank’ten ayrılmak istemediği fark ettim. Onun yanında hiçbirimizin başına kötü bir şey gelmeyeceğini hissettim. Ama bu çocukça bir düşünceydi ve benim bir yetişkin olmam gerekiyordu.

“Sık dişini,” dedi Hank. Baş ve işaretparmağını kullanarak yanağımı sıktı. “Tamam mı?” Hank’in yaptığı hareket aynı anda hem tuhaf hem de sevimliydi. Eve döndüm. Rosie’yle birlikte yiyeceğimiz makarnanın suyunun kaynamasını beklerken, tuhaflığın ne olduğunu tam olarak belirledim: Hank’in hareketinde flört vardı. Ama Hank ve ben, –bundan gayet emindim–, flört etmiyorduk.

Makarnayı süzdükten sonra, yeleğimin cebindeki telefonun tınladığını duydum. Jeremy’nin mesaj yolladığını düşünerek telefonumu elime aldım. Mesajın Hank’ten geldiğini gördüm. *Meşhur kardeşinin yanın ne yapacağını öğrendim*, yazmıştı Hank. Mesajın altına bir link eklemişti. Dayanamayıp linke

tıkladım. Karşıma, DEPREM MEDYUMU KUTSAL GECE NÖBETİ TUTACAK başlıklı bir haber çıktı. Nöbet, Zihin ve Ruh isimli kitapçıda halka kapalı olarak gerçekleşecekti. Yani Vi yarın sabah *Today* programına çıkacak, gece de gizliliğe ve ketumiyete mi sarılacaktı? Bu çok saçmaydı.

Akşam yedi buçukta Rosie'nin dudağına Neosporin sürdüm. Rosie her akşamki gibi çılgık çılgıca şarkı söyleyip dans ederken ben Owen'ı uyuttum, sonra onu yatırdım. Önümde beni huzursuz edecek kadar özgür bir gece vardı. Bütün deprem hazırlıklarım –duvarları boşaltmak, tabak çanağı depoya kaldırmak, acil durum malzemelerini bodrum katına dizmek, hatta doğum sertifikaları ve sosyal güvenlik kartları gibi önemli aile belgelerini bir araya toplamak– tamamdı. Mutfaktaki ıvır zıvır çekmecesini toplamam gerekip gerekmediğini düşündüm. Yoksa yarım yıldır biriken ve depremle alakalı olmayan e-postalarımı mı göz atmalıydım? Yazın okumaya başladığım romanı da bitirebilirdim. Boş bir zaman dilimi ne zaman sürpriz bir şekilde kucağıma düşse, on dakikamı bu boş zamanda neler yapabileceğimi düşünerek harcardım. Sonra bir noktada, çocuklardan biri uyanırdı ya da aklıma acilen yapmam gereken bir iş –kaka lekesi olan pantolonlar, mutfak zeminine dökülen süt– gelirdi. Yapılması gereken bir iş olduğunu hatırlamak neredeyse rahatlatıcıydı, aksi takdirde seçenekler arasında kaybolabilirdim.

Merdivenden aşağı inerken babamı aramam gerektiğini hatırladım. Jeremy yanıliyordu; babam, Owen ve Rosie'yle ilgilenmeme yardım etmezdi. Fakat babamın kendi iyiliği için, 16 Ekim'i onunla birlikte geçirmek istiyordum. Babam, çok mühim ya da sıradan olabilecek o tuhaf günde tek başına ne yapardı? Vi'nin kehanetinin gerçekleşeceğine inanıyor muydu? Bu çok basit bir soruydu ama babama sorabileceğim bir soru değildi. Sorabilsem bile, babam asla cevap vermezdi.

Onu aradım. 16 Ekim günü istediği saatte bize gelebileceğini söyledim. “Sabah altıdan itibaren ayaktayız,” dedim. Babam “Öğleden sonra uğrarım belki,” dedi.

Babam, bize iyilik yapmaya gönüllü olduğunu anlatan bir ses tonuyla konuşmuştu, bizim ona iyilik yapmak istediğimizin farkında değildi.

“Yalnız olmak istemezsen tabii,” dedim. “Evde kalmayı tercih edersen anlayış gösteririm.”

“Eğer yanılmıyorsam, Vi’nin etkinliği akşamüstü beşte başlayacak.”

Babam Vi’nin kutsal gece nöbetine mi gidecekti? “Senden onu kitapçıya götürmeni mi istedi?”

“Benim için sorun değil. Arabada oturacağım ve radyo dinleyeceğim.”

“Vi oraya bir arkadaşıyla gidebilir baba,” dedim. “Etkinliğin çok uzun süreceğinden eminim.”

“Benim için gerçekten sorun değil.”

Senin için sorun olmayabilir, diye düşündüm. Ama sen geceleri göremiyorken, yolu seninle paylaşan insanlar ne olacak?

“Yarın sabah tekrar konuşalım,” dedi babam.

Babamla konuşurken mutfaktan hafif bir tıkırtı geldiğini fark etmiştim. Telefonla birlikte mutfığa bile gitmiştim. Ama ben içeri girdiğimde ses susmuştu. Dışarı çıktığımda tekrar başlamıştı. Bu deprem sesi değildi; deprem sesi olamayacak kadar küçüktü, bir başlayıp bir durmaya devam etmişti.

Tekrar mutfığa gittim, tıkırtı bu sefer devam etti. Ocağa doğru bir adım attım çünkü sesin oradan geldiğini düşünüyordum. Ses tekrar kesildi, ama bir dakika sonra yine duyuldu. Cep

telefonumu elime aldım ve Jeremy'ye mesaj yazdım: *Bir faremiz var sanırım.*

Jeremy, tam da söz verdiği gibi, sadece otuz saniye sonra ev telefonumuzu çaldırdı.

“Fareyi nerede gördün?” diye sordu. Arkadan gelen insan seslerini duyabiliyordum. Kocam otelin barında olmalıydı, makalelerinin hangi bültenlerde yayınlanacağına karar vermekle meşguldü.

“Fareyi henüz görmedim, ocağın altından gelen sesini duydum,” dedim. “Geçen yıl orada bir fare bulmamış mıydık?”

“Bunun bu akşam olmasına üzüldüm,” dedi Jeremy. “Bodrumda birkaç fare kapanı var. Noel süslemelerini sakladığın dolapta.”

“Harika.”

“Kapanlar plastik bir poşetin içinde.”

“Kapanlara peynir koymam gerekir mi? Bu gerçek hayatta da yapılan bir şey mi?”

Jeremy güldü. “Benim güzel prensesim daha önce fare kapanı kurmadı mı? Hayır, kapana peynir koymana gerek yok. Ama yaya dikkat et. Birden fazla kapan kurman gerekebilir. Kapanları Rosie uyanmadan kaldırmayı da unutma. Eğer bir fare yakalarsan, hayvanı bir gazete kâğıdına sar ve çöpe at.”

“Fare canlı olmayacak değil mi?”

“Olmayacak, ama kendini suçlu hissetme. Fareler hastalık yayarlar. Akşamın nasıl geçiyor?”

Akşamın iyi geçtiğini söylemek bir tür itiraf olacaktı ve ben itirafta bulunmaya hazır değildim. “Tahmin edebileceğin gibi,” dedim.

“Baloncuk yokluğumu telafi ediyor mu?”

“Bunu Rosie'ye sorman gerek.”

“Tamam o zaman,” dedi Jeremy. Onu öfkeli duyguların içine çekmeme izin vermeyecekti. “Fare kapanıyla ilgili sorun yaşıyorsan beni ara. Yaşamazsan da uyumadan önce mutlaka ara.”

Fare kapanı kurmak, sürekli kımıldayan iki yaşında bir çocuğa antibiyotikli merhem sürmekten daha zor değildi. Aslında daha kolaydı. Üç kapan kurdum, ellerimi yıkadım ve kendimi bir birayla ödüllendirmek için buzdolabının kapısını açtım. O sırada cep telefonum çaldı.

“Arabadayız, parktan ayrılıyorruz,” dedi Hank. “Bir itirafta bulunacağım ve beni temize çıkarmanı isteyeceğim.”

Amelia’nın, “Annemle mi konuşuyorsun?” dediğini duydum. “Kate’le,” dedi Hank. Sonra benimle konuşmaya devam etti. “Bizi yemeğe davet eden ailenin ikram ettiği lazanyanın içinde K-I-Y-M-A vardı ve ben lazanyayı yedim.”

“Polisi aramalı mıyım?” diye sordum.

“Muhtemelen, zira daha fazlası da var. Lazanya çok lezzetliydi. Eski bir dostun bana kocaman sarılması gibiydi.”

Güldüm. “Amelia da yedi mi?” diye sordum.

“Bir parça. Yedi sayılmaz.”

“Hayvanları öldürmekten bahsetmişken, sanırım bir faremiz var. Hayatımda ilk kez kapan kurdum.”

“Tebrikler.”

“Vejetaryenler kapan kurar mı?”

“Bir vejetaryene sormalısın.”

Güldüm. “Şu anda neredesiniz? İsterseniz bize gelebilirsiniz,” dedim. Hank cevap vermeyince, “Ama Amelia’nın uyku saati geldi,” diye ekledim. Onları eve davet etmemin tuhaf olduğunu fark etmiştim.

“Skinner’dayız,” dedi Hank, sesi tamamıyla normaldi. “Tamam, uğrayıp bir merhaba deriz.”

“Rosie’yle Owen uydular,” dedim, davetimi geri çektiğimi hissettim. Fakat Hank, “Sessiz oluruz,” diye karşılık verdi.

Hank’le Amelia’yı salonda bekledim, zilin çalmasına fırsat vermeden kapıyı açtım. “Rosie nerede?” diye sordu Amelia. “Rosie’yi görmek istiyorum.”

“Rosie ve Owen uyuyorlar,” dedim.

“Onları uyandırmak istiyorum.”

Hank, salona girerken, “Bu hızla gidersen zaten uyandıracaksın,” dedi.

“Biraz süt içebilir miyim Kate?” diye sordu Amelia.

Hank’a baktım. “Tabii ki. Neden olmasın?” dedi Hank.

Çünkü Amelia’nın eve götürülmesi ve uyutulması gerekiyor, diye düşündüm. Sonra aklıma, Hank’in de benim yanımdan ayrılmak istemiyor olabileceği geldi. İnsanların deprem partileri düzenlemesinin sebebi buydu. “Bir bira ister misin?” diye sordum Hank’e. “Hayır, böyle iyiyim,” dedi Hank.

Rosie hâlâ akıtmaz bardak kullanıyordu ama Amelia normal bardağa terfi etmişti. Yarısına kadar sütle doldurduğum bardağı salona götürdüm. Hank ve Amelia koltukta yan yana oturuyorlardı. Amelia, *Su Kurbağası ile Kara Kurbağası* isimli kitabın sayfalarını çeviriyordu. Süt bardağını sehpaaya bıraktım, tekli koltuğa oturdum. “Şu malum şeyi en son ne zaman yemiştin?” diye sordum.

Hank tavana bakıp küçük bir hesap yaptı. “Çok uzun zaman önce,” dedi. “On yıl mı acaba?”

“O zamandan beri bir lokma bile yemedin mi?”

“Courtney’nin ailesinin evinde yedim. Courtney’nin annesi sebze çorbasını elleriyle yaptığı için çok gururluydu. Kadıncağız kendini aşmıştı; düşünsene, kızın önce siyah bir adamla evleniyor, sonra da vejetaryen oluyor. ‘Bu çorba çok lezzetli,’ dedi

Courtney. ‘Tarifi çok kolay,’ dedi annesi. ‘Birkaç havuç, kereviz ve kabak doğradım, sonra da hepsini tavuk suyunda haşladım.’” Hank başını sağa sola sallayarak gülümsedi. “Bu bir hileydi ama tatmin edici bir hile değildi.”

“Bir gün ben de vejetaryen kulübüne katılabilirim,” dedim. “En beklemediğin zamanda.”

“Seni üyemiz olarak görmekten şeref duyarız,” dedi Hank. “O zamana kadar kulüpten atılmazsam tabii.”

Hank ve Amelia en fazla on beş dakika oturdular, çünkü Amelia’nın gözleri kapanmaya başlamıştı. Hank kızını kucığına aldı. Kapıyı onlar için açarken, “Amelia yarın okula gidecek mi?” diye sordum.

“Amelia’yı Vi’nin kehaneti yüzünden okula göndermezsem, Courtney bana boşanma davası açar.”

Rosie’yi henüz okula başlatmadığım ve Jeremy’yle böyle bir tartışma yaşamak zorunda kalmadığım için mutluydum. “Olaysız bir günün şerefine içelim,” dedim. Konuşurken, Hank’in gitmesini istemediğimi ve onun yanında güvende olacağımızı bir kez daha hissettim.

“Sen iyisin, değil mi?” diye sordu Hank, olağandışı bir ciddiyetle bana bakıyordu.

Ona hayır deseysen Hank ne söylerdi, ne yapardı? Hank kollarında yarı uykuda bir çocuk taşıyordu, ikimiz de başka insanlarla evliyedik. Benim o anda iyi olmamak gibi bir seçeneğim yoktu. “İyiyim,” dedim.

Hank çenesinin ucuyla merdiveni işaret etti. “Owen’a söyle de bu gece güzelce uyumana izin versin.”

Hank ve Amelia gittikten sonra bodruma inmemin sebebi, Jeremy’nin uyku tulumunu almaktı. Fakat topladığım malze-

meleri incelemek için orada kaldım: Su şişeleri, bebek bezleri, ıslak mendiller, pilli radyo, propan ocağı ve ilkyardım çantası. Bu koleksiyonla gurur duyuyordum. Hayatta Kalma Hareketi'nin üyeleriyle hiç fark etmediğim kadar ortak noktam olabilirdi.

Dolaptan Jeremy'nin uyku tulumunu almadan önce, pantolonumun arka cebine bir el feneri sıkıştırdım; bu eşyaları almaya birdenbire karar vermemiştim. Üst kata çıktım. Uyku tulumunu koridora, Rosie'yle Owen'ın odalarının hemen önüne serdim. Yatak odasından her zamanki yastığımı aldım. Dişlerimi fırçalamaya gittim. Yere uzandığımda, başım Owen'ın, ayaklarımsa Rosie'nin kapısının yanında olacaktı.

Sıradan bir gecede, çocuklarımin yaklaşık yedi metre uzağında uyurdum. Bu gece, uyusam da uyumasam da, onlardan sadece bir buçuk metre uzakta olacaktım. Bu aptalca bir fikir olabilirdi –Jeremy böyle düşünürdü– ama bir zararı yoktu. Planım şuydu: Eğer sarsıntı başlarsa önce Owen'ı alacaktım, onunla birlikte Rosie'nin odasına gidecektim, Rosie'yi beşiğinden çıkaracaktım ve iki çocuğumu da tutarak yere oturacaktım, sırtımı odanın iç duvarına yaslayacaktım. Uyurken el fenerim ve cep telefonum yanımda olacaktı. Hazırdım; tamamen biçimsiz bir şeye ne kadar hazır olunabilirse o kadar hazır.

Davranışım aptalca olsun ya da olmasın, Jeremy evde değildi ve buna şahit olamazdı. Jeremy, Denver'a gitmiş ve bizi arkada bırakmıştı.

Sabah uyandığımda yağmur yağıyordu. *Vi yanılıyor*, diye düşündüm. Bir deprem olmayacaktı. Bunu biliyordum çünkü Vi'nin yağmurdan bahsettiğini duymamıştım, çünkü 16 Ekim'de yağmur yağacağını hissetmemiştim. Fakat yağmurun o kendine has mırıltısını duyuyordum, gün boyunca yağacakmış gibi hızını ayarladığını hissediyordum. Bununla birlikte, duvarları boşalt-

mamın ve tabakları depoya kaldırmamın zaman kaybı olduğunu düşünürken bile, günün bir an önce bitmesini istiyordum.

Saat altıyı beş gece Jeremy'nin uyku tulumundan çıktım. Fare kapanlarını kontrol etmek için alt kata indim ve hepsinin boş olduğunu gördüm. Üst kata döndüğümde, Rosie'nin ve Owen'ın odalarından gelen sesleri duydum. İki çocuğumun da keyifli olduğunu anladığım için üç dakikalık bir duş aldım, sonra Owen'ın bezini değiştirdim ve onunla birlikte Rosie'yi almaya gittim. Kahvaltıyı bitirdik, kahvaltı sonrası temizliğini yaptık ve oyun oynamak için salona yerleştik, saat yediyi çeyrek geçiyordu. Vakit hâlâ beni cezalandırırcasına erkendi, günün bitmesine çok vardı. Fakat Rosie keyifliydi, işaretparmağını yüzüme dokundurup durdu. "Annenin burnu annenin ağzıyla arkadaş," dedi. Evimizin önünden sahipleriyle birlikte geçen iki köpek, pencereden dışarıyı seyrettirdiğim Owen'ın neşeyle bağırmasına sebep oldu.

Tarçın isimli schnauzer cinsi köpek gözden kaybolurken Jeremy aradı. "Minneapolis'teki kuzenim Joe bir mesaj attı," dedi. "Matt Lauer'ın şu anda gerçekten Vi'nin evinde olup olmadığını sordu."

Uzaktan kumandayı aldım. Vi ve Matt Lauer karşılıklı oturuyorlardı. Jeremy'nin de duyabilmesi için –Denver bir saat gerideydi, yani Vi'nin yayını orada henüz başlamamıştı–televizyonun sesini iyice açtım. Matt Lauer'ın Vi'nin evinde olması o kadar dikkat dağıtıcıydı ki Vi'ye ancak birkaç saniye sonra odaklanabildim. Kardeşim çok yorgun görünüyordu. Lane Bryant'tan birlikte aldığımız kısa kollu mavi kazağı giymişti. Birbirine geçmiş gümüş halkalardan oluşan ucuz bir kolye takmıştı. "Makyajını kim yaptın acaba?" dedim.

"Eğer yanılmışsan utanacak mısın?" diye soruyordu Matt Lauer.

“Çok sevineceğim,” dedi Vi. “En başından beri bunu söylüyorum.” *O da biliyor*, diye düşündüm. *Deprem olmayacağını Vi de biliyor.*

“Fakat güvenilirliğin sarsılacak,” dedi Matt Lauer.

“Sadece kötü görünmemek için binlerce insanın hayatını tehlikeye atacağımı mı düşünüyorsun?” dedi Vi. “Çok ayıp Matt.”

Jeremy güldü. “Vi’nin kendini beğenmişliği harika,” dedi

“Son konuşmamızdan bu yana binlerce izleyicimiz şunu sordu,” dedi Matt Lauer. “Eğer geleceği görme kabiliyetin varsa neden bu kabiliyetinden faydalanmuyorsun? Mesela neden pi-yango bileti alıp zengin olmuyorsun?”

“Bu kabiliyet bana kendi çıkarıma kullanayım diye bahşedilmedi,” dedi Vi. “Bazı medyumların bunu yaptığından eminim ama ben her zaman başkalarına yardım etmek istedim.”

“Son bir soru: Bugün ve bu gece için planların nelerdir?”

“Eski arkadaşlarımla birlikte kutsal gece nöbeti tutacağım,” dedi Vi. “Bu, sevdiğiniz insanlarla birlikte geçirmek isteyeceğiniz türden bir gün.”

“Vay!” dedi Jeremy. “İroniye bak.”

“Vi’yi kitapçıya babam götürecek. Vi onu kandırmış.”

“Baban hayır diyebilirdi.”

Jeremy de ben de sessizdik. Görünüşe göre röportajın son cümlelerini kaçırmıştık. Televizyonun sesini kısıtım. “Sence Matt Lauer, Vi’nin tuvaletini kullanmış mıdır?” dedim. “Vi tuvaleti temizlemiştir umarım.”

“Eğer kullandıysa, Vi tuvalete bir tabela asmalı. Bu arada, Mickey Fare’yi yakaladın mı?”

“Yakalayamadım.” Jeremy’ye kendimi çok sakın hissettiğimi, Vi’nin kehanetini duyduğumdan bu yana ilk kez bu kadar rahat

olduğumu söyleyebilirdim. Bunun sıradan bir gün olduğunu ve bugün kötü bir olay yaşanmayacağını düşündüğümü söyleyebilirdim. Fakat bunları söylemek, uzatmaya hazır olmadığım bir zeytin dalını uzatmak anlamına gelirdi. Evet, Jeremy depremle ilgili haklı çıkmıştı, ama bizi bırakıp Denver'a gitmesi yine de doğru değildi. "Aile olarak et yemeyi bırakmamız gerektiğini düşünüyorum," dedim.

"Ama fare eti çok lezzetli! Çok yumuşak."

"Ben ciddiym."

"Bu konuyu eve döndüğüm zaman konuşuruz," dedi Jeremy. "Haftanın birkaç gününü et yemeden geçirmeyi düşünebilirim. Sence Rosie bana merhaba der mi?"

Ahizeyi Rosie'ye uzattım. "Babaya merhaba demek ister misin?"

Rosie telefonu aldı. "Merhaba Rosie."

"Merhaba baba," dedim.

"Anne Rosie'nin pijamasındaki çiş temizledi," dedi Rosie.

"'Seni özledim,' de." Sonra Jeremy'nin, Rosie'yi yönlendirdiğimi rahatça duyabildiğini anımsayarak, "'Rosie seni özledi,' de," diye ekledim.

"Rosie'nin pijamasında hiç çiş kalmadı," diye bağırdı Rosie.

"Rosie seni özledi," diye tekrar ettim.

"Anne seni özledi," dedi Rosie.

Eğer Vi yanıldıysa, ben de yanılmışımdı. Neticede, depremin 16 Ekim'de olacağını düşünen bendim. Daha önce de defalarca yanılmamış mıydım? Korkunç Siyah Adam'ın bana saldıracağını düşündüğümde yanılmışımdı. Çinli kızlar evlat edineceğimi düşündüğümde yanılmışımdı. Ben Murphy'yle ve David Frankel'le

evleneceğimi düşündüğümde yanılmıştım. İlk randevumuzda Jeremy'yle evlenmeyeceğimi düşündüğümde yanılmıştım. Jeremy'nin söylediği gibi, yanılmadığım zamanları daha fazla önemseyerek hata mı ediyordum? Zira geçmişimdeki yanlışları düşünürken tuhaf bir şekilde rahatlanmıştım. Rosie'yle Owen'ı sadece ciddi bir tehlike söz konusu olursa dışarı çıkarmayı planlamıştım, ama içeride kalmak gitgide daha saçma görünmeye başlıyordu. Yağmur devam etti. Saat yedi kırk beşken sekiz yirmi, sekiz yirmiyken dokuz yirmi oldu. Owen uyudu, uyandı, beslendi ve saat henüz on bir bile değildi. Eve tıklamak gerçekten aptalcaydı. Belki de bütün istediğim, çocuklarım için kalıcı ve yıkılmaz bir güvenlik sağlamak değil –bu zaten imkânsızdı– aşırı önlem almak ile gereksiz riske atılmak arasındaki farkı ayırt edebilme yeteneğiydi. Zira Rosie'ye, “Cadılar Bayramı kostümü almaya gidelim mi?” derken, gereksiz bir riske atıldığımı *düşünmedim*. Normal bir annenin, normal bir insanın yapacağı şeyi yaptığımı hissettim.

Üstelik Target'a gitmek cesur bir yolculuk sayılmazdı. Target sadece üç kilometre uzaktaydı. Oraya arabayla gidecektim, ama eve yürüyerek dönmek zorunda kalabileceğimizi de –eğer otoban yarılsa– düşündüm ve ikili puseti bagaja koydum.

Evden ayrılmadan önce Hank'i aradım. “Vi'yi televizyonda izledim,” dedim. “Artık kendi kehanetine inanmadığını söyleyebilirim.” Bu haberi Jeremy'ye veremiyordum ama en azından Hank'le paylaşabilirdim. “Ve kendimi o kadar cesur hissediyorum ki çocuklarla birlikte Target'a gidiyorum,” diye ekledim. “Cadılar Bayramı kostümlerine bakacağım. Bir şey ister misin?”

Hank, şaşırtıcı derecede ciddi bir ses tonuyla, “Bugün Amelia'nın okulu o kadar boştu ki, bir an için kızımı orada bırakmam gerektiğini düşündüm,” dedi.

“Hiç sanmıyorum.”

“Şimdi gidip onu almak için dakikaları sayıyorum.”

“Kafanı dağıtmak istersen bizimle Target’a gelebilirsin.”

“Hmmm...” Hank teklifimi değerlendiriyordu, ama sonra, “Küvetteki çatlağı tamir edeceğim. Courtney’e söz vermiştim.”

Telefonum çaldığında Rosie, Owen ve ben arabaya binmiştik ama hâlâ bahçe yolundaydık. Telefonun ekranında *Babam Cep* yazıyordu. Bu, ekranımda hiç belirmeyen bir kimlikti. Jeremy babamın cep telefonuna birkaç numara kaydetmişti ama babam beni sadece ev telefonumdan arardı. Telefonu açtım. Telefonun diğer ucunda babam yoktu, bir kadın vardı.

“Babanız bayıldı ama hastaneye gitmek istemiyor,” dedi. “Gelip onu almalısınız.”

“Siz kimsiniz?” diye sordum.

“Babanız Relax Masaj Salonu’nda,” dedi kadın. “Gelip onu alabilir misiniz? Kendisi iyi, ama biraz sersemlemiş durumda.”

“Babam masaj yaptırırken mi bayıldı?” diye sordum. Babam ne zamandan beri masaj yaptırıyordu? Yağmurun sesiyle uyandığımda hiç sıkışmayacağını düşündüğüm kalbim sıkışmaya başladı.

“Gelip onu alabilir misiniz?” dedi kadın.

“Kendinde mi?”

“Evet evet. Şu anda gazoz içiyor. Sizi aramamızı istemedi. ‘Ya ailenizi arayacağız ya da ambulansı, istediğinizi seçin,’ dedik.”

“Onunla konuşabilir miyim?”

Kadının, “Kızınız sizinle konuşmak istiyor,” dediğini duydum. Birkaç saniye sonra, “Ben gayet iyiyim Kate,” dedi babam.

“Ne oldu? Hastaneye gitmen gerekiyor mu?”

“Çok hızlı bir şekilde ayağa kalktım ama şimdi iyiyim.”

Çok zorlanarak da olsa, “Masaj mı yaptırıyordun?” diye sordum. Bunun rahatsız edecek kadar samimi bir soru olduğunu düşünüyordum.

“Masaj bittikten sonra hızlıca ayağa kalktım,” dedi babam. “Hepsi bu.”

“Kızınız sizi alsın,” dedi arkadan gelen bir kadın sesi. Bu beni arayan kadın değildi, aksanı vardı, Doğu Avrupalı ya da Rus olabiliyordu. “Yoksa ambulansı ararız.”

“Telefonu ilk konuştuğum kadına verebilir misin?” dedim babama.

“Ben gerçekten iyiyim,” dedi babam. İkinci kadın telefonu kapmış olmalıydı. “Hemen gelip babanızı alın,” dedi “Olive Yolu’ndayız. Relax Masaj Salonu.” Sonra telefonu kapattı.

Hank’i aramadan önce dikiz aynasından Rosie’yle Owen’a baktım. “Az önce çok tuhaf bir telefon aldım,” dedim Hank’e. “Kimliğini açıklamak istemeyen bir kadın, babamın masaj yaptırdığını, masajdan sonra ayağa kalktığını ve bayıldığını söyledi. Gidip babamı almam gerek.”

“Baban kendine gelmiş mi?”

“Evet. Onunla konuştum. Sesi normal geliyordu.” Duraksadım. “Oraya gitmeliyim, öyle değil mi?” Cevap beklemeden, “Evet. Tabii ki gitmeliyim,” dedim. “Babamı kaçırmış filan olmazlar değil mi?”

“Fidye istediler mi?”

“Hayır.”

“Seninle gelmemi ister misin?”

Durumun –durum her ne ise– utandırıcılığına sadece benim şahit olmam bile babam için yeterince kötü olacaktı, olaya bir de Hank’i dahil etmeme gerek yoktu.

“En azından oraya geleyim ve çocuklarla ilgileneyim,” diyordu Hank. “Ama babanın güvende olmadığından endişeleniyorsan polisi ara.”

Durumu bir daha düşününce adam kaçırmanın tam tersi bir olayla karşı karşıya olduğumu fark ettim; telefondaki kadınlar babamdan bir an önce kurtulmak istiyorlardı.

“Şu masaj meselesi,” dedim, “Genelevlere masaj salonu denmiyor mu?”

“Her zaman değil,” dedi Hank.

“Tamam, bazı yasal salonlar olduğunu biliyorum ama içimdeki ses...”

Hank güldü. “Özür dilerim âma, baban bu yaşında hâlâ... Neyse, Tanrı ona daha fazla kuvvet versin.”

“Senin babandan bahsetmiyoruz tabii,” dedim. Bir karar vermeden önce arka koltuğa bir kez daha baktım “Eğer senin için gerçekten sorun değilse Owen’ı yanıma alıp Rosie’yi sana bırakayım. Amelia’nın okulu dağılmadan önce geri dönmeye çalışırım.”

“Hadi gel,” dedi Hank.

Geçmişî düşündüğümde, o gün yaşanan olaylar dizine bir başlangıç noktası atamak cazip görünüyor. Beyhude ama cazip. Başlangıç noktasını belirlediğimde aşikâr an ortaya çıkıyor; o gün, Rosie’yi Hank’e bırakmak yerine yanımda götürmeye karar verseydim her şey çok farklı gelişebilirdi. Evet, kızımdan ayrılacağım için kendimi huzursuz hissetmiştim ama onu bırakacağım kişi Hank’ti. Hank, Rosie’nin neredeyse üçüncü ebeveyniydi. Çocuklarım söz konusu olduğunda ona babamdan ve Vi’den daha fazla güveniyordum. Üstelik masaj salonunda karşılaşacağım durumla; Rosie’nin etrafta koşuşması, onu bunu ellemesi ve bağırıp durması olmadan daha kolay baş edebilirdim.

Arabayı Wheelinglerin bahçe yoluna soktum. Hank beni dışarıda bekliyordu, arabanın arka kapısını açtı. “Sana zahmet vermiyorum değil mi?” dedim.

“Saçmalama.”

“Küvetinizi daha sonra ben tamir edeceğim.”

Hank sıırttı. “Tabii tabii.”

“Rosie, ben işlerimi hallederken sen Hank’le kalacaksın,” dedim. “Amelia’nın market arabasıyla oynayabilirsin.”

Rosie şüpheli gözlerle bana bakıyordu. Hank çocuk koltuğunun kemeriını çözerken, “Rosie kostüm istiyor!” diye bağırđı Rosie.

Hank aynadan bana baktı. “Eğer Rosie’nin kostümünü benim seçmem senin için sorun olmazsa, Target’a seve seve giderim,” dedi.

Keşke Hank’e hayır demiş olsaydım. Keşke Rosie’nin çığlık-larını hiç umursamasaydım. Ama itiraz etmek yerine, “Bu harika olur,” dedim. “Ama P-A-Ç-O-Z bir şey almayın.” Emniyet kemeriını çözüp arabadan çıktım. Rosie’yi koltuktan aldım. “Hank seni kostüm almaya götürecekt,” dedim. “Bu çok güzel bir şey, öyle değil mi? Lütfen Hank’e yardımcı ol ve onun sözünden çıkma.”

Rosie, yağmurluğunun yeşil başlığını kafasına geçirmiş bir halde, yağmurun altında duruyordu. Hank elini uzattı. Rosie vakur bir tavırla Hank’in elini tuttu. Tarif etmekten aciz olduğu bir kafa karışıklığı yaşıyordu. Öne eğildim ve kızımın alnını öptüm. “Seni seviyorum küçük balkabağı,” dedim.

Relax Masaj Salonu küçük bir alışveriş merkezinin içindeydi. Owen’ı kanguruya oturttum ve küçük otoparkın karşı tarafına doğru yürümeye başladım. Mağazaların önündeki kaldırımına park etmiş iki arabanın arasından geçerken bir adamla burun buruna geldim. Adam bana yol vermek için durdu, önce benim geçmemi söyleyen bir el hareketi yaptı. Özür dilermiş

gibi gülümsedim ve arabaların arasından geçtim. Relax Masaj Salonu'na giden yolun son birkaç metresini yürürken, adamın arkamda olduğunu hissediyordum.

Masaj salonunun bekleme odası en fazla dört buçuk metre-kareydi, loştu. Bej rengi duvarları ve bir iç mekâna açılan mat bir penceresi vardı. Pencerenin pervazında bir zil duruyordu. Bunların hiçbirisi şüpheli görünmüyordu; ama havada, daha önce gittiğim spalardaki naneli kokulara hiç benzemeyen ağır bir koku vardı.

Zili çalmakla arkamdaki adamın çalmasını beklemek arasında karar vermeye çalışırken, pencerenin yanındaki kapı açıldı. Saçları kızıla boyanmış bir kadın dışarı çıktı. "Siz Bay Earl'ün kızı mısınız?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. "Benimle gelin," dedi kadın. Adama baktı. "Siz oturun Bay Nathan. Alina bir dakika içinde hazır olacak."

Kadın beni bekleme odası büyüklüğünde bir odaya götürdü. Burası da loştu. Bir kasetçalardan klasik müzik sesi yükseliyordu. Babam, doktorların muayene masasına benzeyen ama onlardan daha uzun olan bir masada oturuyordu, ayaklarını yere sarkıtmıştı. Şükürler olsun ki tamamıyla giyinikti ve bir 7UP kutusundan gazoz içiyordu, görünür bir yarası yoktu. "Sana rahatsızlık vermek istemezdim Daisy," dedi. Alina olduğunu tahmin ettiğim genç bir kadın, sırtını duvara dayamış ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta duruyordu. Gülümseyen bir yüzü, neredeyse kalçalarına kadar uzanan kahverengi saçları vardı. Siyah tayt ve ince askılı siyah bir bluz giymişti. Koyu kırmızı ruj sürmüştü. Bluzun altında kocaman göğüsleri vardı. Bu genç kadının babamın neresine dokunduğu sorusunu kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Genç kadın aksansız bir dille ve dostça ya da düşmanca olmayan bir sesle, "Babanızın yağmurluğunu unutmayın," dedi.

Kırmızı dudaklarının altında eksik bir diş vardı. Yağmurluğu duvardaki askıdan alıp bana uzattı. Babam hâlâ ayağa kalkmamıştı.

“Arabaya yürüyecek kadar iyi misin baba?” diye sordum. “Değilsen ambulans da çağırabilirim.”

“Ben iyiyim.”

Kızıl saçlı kadın, babam orada değilmiş gibi, “Onu doktora götürün,” dedi. Eliyle kalbinin üstüne dokundu, “Burada ya da...” elini kafasına götürdü. “...burada bir problemi olabilir.”

“Neden bana tutunup ayağa kalkmuyorsun baba?” dedim. Babama doğru eğildiğimde, kangurunun içindeki Owen bana sarıldı. Babamın benim desteğimi kabul etmeyeceğini düşündüm. Yanıldım. Diğer kadınlardan birinin bana yardım edeceğini düşündüm. Yine yanıldım. Babam tek kolunu omzuma attı, masadan aşağı kayd ve bütün ağırlığıyla bana dayandı. Ağır adımlarla kapıya doğru yürüdük. Owen kafasını çevirdi ve meraklı gözlerle babama baktı. Küçük koridordan geçip bekleme odasına girerken, “Dedeye merhaba de Owen,” dedim. Alina’yı bekleyen adamla göz teması kurmadım. Dışarı açılan kapının tokmağına uzandığımı sırada, “Babanız ödeme yapmadı,” dedi orta yaşlı kadın.

Sağ elimi kullanarak yeleğimin sol cebindeki cüzdanımı aldım, kredi kartımı dışarı çıkardım.

“Hayır,” dedi kadın. “Sadece nakit.”

Haklısın, diye düşündüm. Çünkü fahişeler nakitle çalışır.

“Senin ödemene izin veremem,” dedi babam. Kendi cüzdanını kadını uzattı. Kadın cüzdanın içinden seksen dolar aldı. Cüzdanı geri verirken, “Doktora gidin Bay Earl,” dedi.

Otoparka gittik. Babamın kendi arabasını kullanması söz konusu bile değildi. Onu benim arabamın yolcu koltuğuna oturttum. “Emniyet kemerini takmamı ister misin?” dedim.

“Hayır,” dedi babam.

Ben, babam ve Owen en sonunda arabaya yerleştiğimizde, “Bu sabah kahvaltı ettin mi baba?” diye sordum.

“Ettim. Haşlanmış yumurta yedim.”

“Seni hastaneye götürmek istiyorum baba. İyi olduğundan eminim ama bunu bir de doktordan duymak isterim.”

“Gerek yok.”

“Tedbirli olmak üzölmekten...”

“Beni eve götür Daisy,” dedi babam. “Hastanede saatlerce bekleyip enfeksiyon kapmak değil, eve gidip dinlenmek istiyorum.”

Otoparktan çıkıp Olive Yolu’na girdim, kırmızı ışıktı durduğumda, “Bize gelmek ister misin?” dedim babama. “Önce senin evine gideriz, bir çanta hazırlarsınız, bu gece bizde kalırsınız.” Daha farklı şartlarda olsa bile, babama daha önce de aynı teklifte bulunmuşum.

“Eve gitmek istiyorum. Senin de kendi evine gitmeni istiyorum,” dedi babam. “Bana çocukmuşum gibi davranma.”

Yine sessiz kaldım, bu sefer dakikalar boyunca sustum. “Yine de Doktor Gilmour’u aramak ve bir randevu almak istiyorum,” dedim en sonunda. Babam cevap vermeyince, “Onu arayacağım ve boş saatlerini öğreneceğim,” diye ekledim.

Babamın evine vardığımızda, onu salondaki koltuğa götürdüm. Owen’ı kangurudan çıkarmadan buzdolabını karıştırdım. Satış etiketinde on gün öncesinin tarihi olan bir paket hindi salamını ve dondurulmuş tavuk böreğini dışarı çıkardım. Böreği mikrodalga fırına koydum.

Rosie’yi Hank’le bırakmamalıydım, diye düşündüm. Kızımı yanıma alsaydım günün geri kalanını babamla birlikte geçirebilirdim. Hank’ten Rosie’yi bana getirmesini istemek kabalık olur

muydu? Saatile baktım. Hank'in Amelia'yı okuldan almasına kırk beş dakikadan az zaman kalmıştı. Yani Hank, Rosie'yi bana getiremezdi. Ayrıca, Rosie babamın evinde öğle uykusuna da yatmazdı.

"Akşam yemeği için çocuklarla birlikte buraya geleceğim," dedim. "Çok erken bir akşam yemeği yiyeceğiz. Ne dersin?"

Bunları söylerken, o gün ilk kez depremden korktum. Yağmurun beklenmezliği deprem olasılığını kafamdan uzaklaştırmıştı, fakat babamın bayılmasının beklenmezliği, yağmurun beklenmezliğini silip götürmüştü.

"Gün nasıl geçecek bir bakalım," dedi babam.

Owen'ı yere bıraktım, eline bir çingirak tutuşturdum ve cep telefonumu kullanarak babamın doktorunun muayenehanesini aradım. Telefonun bağlanmasını beklerken mutfakla salon arasında duruyordum. Owen, "Ba-ba-ba-ba," diyordu. Babam karşılık vermiyordu. O sırada Hank'in beni aradığını gördüm. Ben onunla konuşurken doktorun telefonunun açılacağından endişe ettiğim için Hank'e cevap vermedim. Bir dakika sonra Hank tekrar aradı, bu sefer telefonu hemen açtım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Deprem olsaydı mutlaka hissederdim, öyle değil mi?

"Rosie iyi," dedi Hank, ama arkadan gelen ağlama sesini duyabiliyordum.

"Rosie mi ağlıyor?"

"Rosie'ye bir şey olmadı ama yanımıza gelmelisin. Hâlâ Target'tayız ve..." Hank duraksadı. Tekrar konuştuğunda, sesinde daha önce hiç duymadığım endişeli bir ekşilik vardı. "...gözetli-na alındık. Buradaki güvenlik görevlisi Rosie için endişelendi."

"Ona bir şey olmadığını söylemiştin..."

"Olmadı Kate. Rosie iyi. Güvenlik görevlisi benim yüzümden endişeli. Çünkü Rosie benim kızım değil." Hank her ke-

limesini özenle seçiyor gibiydi, şifreli konuşuyor bile olabilirdi. Birdenbire anladım; Hank'ın konuşması dinleniyordu. Hank yine o tuhaf tavırla, "Güvenlik görevlisi, Rosie'nin benim yanımda olduğunu, senin bilmediğinden endişe ediyor."

"Bu çılgınlık," dedim. "Bana güvenlik görevlisini ver."

Hank telefonu ağzından uzaklaştırarak, "Rosie'nin annesi sizinle konuşmak istiyor," dedi.

"Çocuğun annesinin buraya bizzat gelmesi gerekiyor efendim," diye karşılık verdi bir erkek sesi.

"Avukatımı aramama gerek var mı?" diye sordum.

"Henüz yok. Ama hemen buraya gelebilir misin? Baban..."

"Bir saniye içinde çıkıyorum," dedim. "Tanrım. Üzgünüm Hank."

"Güvenlik ofisindeyiz, eczanenin hemen yanında," dedi Hank. Güvenlik görevlisine, "Ana girişi mi yoksa farklı bir girişi mi kullansın?" diye sordu. "Ana girişten gir ve sağa dön," dedi bana.

Arkadaşlığımızın başlarında, Hank ve ben, kızları pusetlerine bindirip Wydown'ın yarı özel sokaklarından birinde –eski işverenim Bayan Abbott'ın yaşadığı sokak değil, onun hemen doğusundaki sokak– yürüyüş yapmaya gitmiştik. Wydown, devasa bahçelerin üzerinde yükselen devasa malikânelerin olduğu bir semtti. Yürüyüş için orayı gitmeyi ben önermiştim çünkü yollarda trafik yoktu, iki puseti bir kaldırımda yan yana yürütmeye çalışmak yerine, yolda rahatça ve güvenle hareket etmek mümkündü. Yürüyüş sırasında, yanımıza golden retriever cinsi bir köpek gelmişti. Henüz on sekiz aylık olan Amelia köpeğe el sallamıştı, Hank de hayvanın başını okşamıştı. Biz yolun dönemecinden dönerken köpek hâlâ yanımızdaydı. "Tasmadaki şu

şeyi görüyor musun?” demiştim Hank’e. “Bu hayvan elektrikli çitin üstünden atlamış olabilir mi acaba? Onu az önce önünden geçtiğimiz kiremit evin bahçesinde gördüğümünden neredeyse eminim.”

Hank köpeğe dönmüştü. “Evden mi kaçırıyorsun?”

“Tasmasında isim var mı?”

“Hank öne eğilip köpeğin boynuna bakmıştı. “Ne isim var ne de adres,” demişti.

“Onu şu eve götürmeli ve onların olup olmadığını sormalıyız. Hayvana araba çarpmasını istemem. Senin için sorun olur mu?”

Hank’in tereddüt ettiğini düşünmüştüm. Benim arkadaşlık edilemeyecek kadar rahatsız edici olduğuma karar verdiğini sanmıştım. Ama sonra, “Hiç sorun olmaz,” demişti Hank.

Biz yönümüzü değiştirdiğimizde köpek de değiştirmişti. Uzun bir bahçe yolunun başına gelmiştik. Yol engin bir bahçeden geçiyor ve cephesinde dört tane Yunan sütunu bulunan bir malikânenin kapısına gidiyordu. Hank durmuştu, “Kapıyı çalacak mısın?” diye sormuştu.

Başımı evet anlamında sallamıştım.

“Tek başına gitmelisin. Ya da Rosie’yle birlikte gitmelisin.”

“Sence tuhaf mı davranıyorum?”

Hank’in yüzünde, en başta alaycılık olarak yorumladığım bir ifade vardı. “Şu evde yaşayan insanlar, bahçe yollarında yürüyen siyah bir adam gördüklerinde polisi ararlar,” demişti Hank. “Bahçede çalışmayacaksam beni arazilerinde istemezler.” Sonra hafifçe gülümseyerek eklemişti. “Sadece tahminde bulunuyorum.”

Dehşete düşmüştüm. O yürüyüş muhtemelen koca bir hayatıydı. Hank benim duyarsız bir moron olduğumu düşünmüş olmalıydı.

“Özür dilerim,” demiştim. “Ben...”

“Kendini yorma,” demişti Hank, hâlâ bahçe yoluna bakıyordu. “Sen ve Lassie keşif yapın, ben de burada bekleyeyim.”

Kapıyı bir kadın açmıştı. Üstünde bir üniforma olmamasına rağmen evin hizmetçisi gibi görünüyordu. “Zencefil, sen çok yaramaz bir köpeksin,” demişti. Bence Hank’in eve yaklaştığını görse bile polisi aramazdı, ama Hank’in ne demek istediğini anlamıştım.

O günden sonra Hank ve ben ırk konusunu fazla konuşmadık ama her zaman dikkatli olmaya çalıştım. Bir keresinde, 2008 sonbaharında, kızlarla birlikte Kaldi’nin Yeri’ne doğru yürüdüğümüz sırada, Cadılar Bayramı süsleriyle dolu –aşırı büyük hayaletler ve cadılar, çalıkların üstüne serilmiş pamuksu örümcek ağları– bir evin önünden geçtik. Evin bahçesinde bir McCain-Palin²⁴ tabelası da vardı. Hank tabelayı işaret ederek, “Dekorasyon için o kadar uğraşmışlar ama en korkunç şey şu tabela olmuş,” dedi. Barack Obama’nın başkan seçildiği akşam, Jeremy ve ben, Hank’le Courtney’nin evinde televizyon seyreliyorduk. (Rosie, Wheelinglerin yatak odasındaki portatif beşiğin içinde uyuyordu. Owen henüz karnımdaydı.) Saat on civarında, televizyon kanalları seçimin resmi sonucunu duyurduğunda Hank hıçkırıklara boğuldu, ama ben de ağladım, Courtney’nin gözleri bile hafifçe yaşardı.

Dikkatli olmayı unuttuğum birçok an da vardı. Neticede, ben St. Louis’te büyümüş beyaz bir kadındım. Şimdi de beyaz çocuğuma çobanlık ediyordum. Bezgin ve zararsız görünüyor, insanlara kendilerini hatırlatıyordum. Aynı durumun Hank için geçerli olmadığını zaman zaman unutuyordum.

24 Amerikalı senatör John McCain, 2008 başkanlık seçimine katıldı ve Sarah Palin’i başkan yardımcısı adayı olarak gösterdi. Irkçı söylemleri ve eylemleriyle büyük tepki çekti. –çn.

Rosie arabanın arka koltuğundayken trafik cezası yediğim günden beri sürat yapmamaya özen gösteriyordum. Fakat şimdi, doğuya doğru giderken –sürmekte olan otoban inşaatından ötürü Manchester Yolu’nu kullanmak zorundaydım– hız sınırının yirmi kilometre üzerinde yol alıyordum. Owen, babamın yaşadığı binanın otoparkından çıktığımız anda ağlamaya başlamıştı ve emziklerin nerede olduğuna dair en küçük bir fikrim yoktu. Biz evden çıkarken babam rahatlanmış görünüyordu; Hank’le yaptığım konuşmayı duyduysa bile, bununla ilgili herhangi bir soru sormamıştı.

Owen inlemeye devam ederken, “Biliyorum,” dedim. “Karnın acıktı, öyle değil mi?” Müzik sesinin Owen’ı sakinleştirmesi umut ederek radyoyu açtım. Christina Aguilera’nın şarkısı bittikten sonra, “Deprem belirtisi yok,” dedi DJ. “Fakat Hanley’de, Litzsinger Yolu’nun güneyinde bir trafik kazası oldu.” Litzsinger Yolu, Target’ın çok uzağında değildi. Fakat Brentwood Yolu’na dönersem kazanın karmaşasına girmek zorunda kalmazdım.

Target’ın otoparkında fazla hevesli olmamam gerektiğini tecrübeler sonucunda öğrenmiştim. Fakat bir sürü boş yerle karışlaştım. Görünüşe göre, insanları Target’tan uzak tutmanın bir yolu vardı ve Vi o yolu keşfetmişti. Arabayı tuhaf bir açıyla park ettim, şartlar farklı olsaydı tekrar park etmeyi denerdim. Motoru durdurdum, Owen’ı arka koltuktan aldım ve hızlı adımlarla marketin girişine doğru yürüdüm.

Ben yaklaşırken, otomatik kapıların önce ilki, sonra da ikincisi açıldı. Marketin içindeydim, sağa döndüm, Starbucks’ın ve eczanenin önünden geçtim. Sonra, daha evvel hiç fark etmediğim çift kanatlı kırmızı kapıyı gördüm. Kapıların kulplarının yanında bir tuş takımı ve üstünde ÖZEL yazan kare şekilli küçük bir tabela vardı. Kapılardaki dar pencerelerden içeri baktığımda, beyaz muşamba zeminli bir koridor ve koridora dizilmiş odalar gördüm. Kapıyı gürültülü bir şekilde çaldım.

Siyah üniformalı beyaz bir adam kapıyı açtı ve beni içeri aldı. Sağ kolundaki armada Target Mülk Koruma yazıyordu, sol kolunda Amerikan bayrağı vardı. Adamı takip ederek küçük bir odaya gittim. İçeri girer girmez, Hank'ın sırtını ve kısa kesilmiş saçlarını gördüm. Hank, bir masanın karşısına yerleştirilmiş bir sandalyede oturuyordu. Güvenlik görevlisi masanın diğer tarafına oturdu. Hank'ın yanındaki sandalyede oturan Rosie dizlerinin üstüne kalktı. "Rosie anneyi istiyor!" dedi.

Benim tatlı, zavallı kızım... Rosie gerçekten ağlamıyordu ama gözünün altında yaşlar birikmişti ve ağzının hemen üstüne sümük yapışmıştı. Owen'ı bırakmadan Rosie'yi kucağıma aldım. İki kalçamda iki çocuk taşıyordum, bu uzun zaman koruyabileceğim bir pozisyon değildi. Güvenlik görevlisine baktım. "Burada neler olduğunu anlamıyorum," dedim. "Ama bu adam..." Başım la Hank'i işaret ettim. "Çok yakın arkadaşımıdır. Kızım la ilgilenmesini ondan ben rica ettim."

Güvenlik görevlisi çok sakın görünüyordu. "Bizim en önemli hedefimiz güvenliktir hanımefendi," dedi.

Hank kederli bir sesle, "Selam Kate," dedi.

"Kızımın kiminle daha güvende olacağına siz mi karar vereceksiniz?" Bağırđığımın farkındaydım. Ama bu güvenlik görevlisi kim olduğunu zannediyordu? Endişem öfkeye dönüşmüştü.

"Bir başka müşterimiz, kızınızın, 'Bu adam baba değil,' dediğini duymuş," dedi güvenlik görevlisi. "Niye endişelendiğimizi anlamışsınızdır."

Bu adam baba değil. Bu Rosie'nin kuracağı türden bir cümleydi. Meşe palamudu parkında Marisa Mazarelli'nin erkek arkadaşı için de aynı şeyi söylemişti. Her gün, yanından geçen diğer adamlar için de aynı şeyi söylüyordu. *Bu adam benim babam değil,* demezdi. Hank'ın bir saniye sonra söyleyeceğı şeyin ne olduğunu halihazırda biliyordum. "Ama Rosie benden bahset-

miyordu. Yanımızdan geçen yaşlı bir adamdan bahsediyordu,” dedi Hank.

Sol kalçamın üstündeki Rosie, yukarı uzanıp saçımı çekiştir-di. “Rosie yemek istiyor.”

“Şimdi gidiyoruz,” dedim. Bakışlarımı güvenlik görevlisine çevirdim. “Sormak istediğiniz başka bir şey var mı?”

Adam, Rosie’yi işaret etti. “Bu çocuk sizin kızınız mı?”

“Belli olmuyor mu?” diye terslendim. Hank’in aksine ben çileden çıkmıştım. Çileden çıkmakla yükümlü olan kişi ben miydim? Yoksa bu tavrımla Hank’i küçük mü düşürüyordum?

Güvenlik görevlisi sakın bir şekilde, “Kimliğinizi görebilir miyim?” dedi.

Adama dik dik baktım. “Peki bu neyi kanıtlayacak? Kızımın soyadını bile bilmiyorsunuz.”

“Eğer yanılmıyorsam, soyadı Tucker.”

“Kimliğini göster Kate,” dedi Hank. Sesi hâlâ kontrollüydü, onu gerçekten küçük düşürdüğümü kanıtlıyor gibiydi.

Ehliyetimin yanımda olmadığına farkında değildim. Kucağında iki çocuk varken cüzdanıma nasıl ulaşacağımı düşünürken, yelek cebimde herhangi bir ağırlık olmadığını hissettim. Cüzdanımı arabada düşürmüş olmalıydım. “Ehliyetim arabamda,” dedim. Sesim nazikti, kulağa sarkastik gelmiş olmalıydı. “Bizimle birlikte arabaya gelerseniz size ehliyetimi gösteririm.” Rosie’yi ve Owen’ı gözümün önünden ayırmamaya kararlıydım.

Güvenlik görevlisi altdudağını ısırdı. “Ev adresiniz nedir?”

Ev adresimi söylerken, *Bu çok saçma, bu çok saçma, bu adamı dava etmeliyiz*, diye düşündüm.

“Doğum tarihiniz?”

Doğum tarihimi de söyledim.

“Çocuğunuzun doğum tarihi?”

Adam bu soruları sorarak itibarını kurtarmaya mı çalışıyordu? Hank’le Rosie’yi buraya getirerek büyük bir hata yaptığını fark etmiş ve verdiği bilgileri bizi bırakmak için bahane olarak kullanmayı mı düşünmüştü? Ona Rosie’nin doğum tarihini söyledim ve adamın söylediklerini duyunca hiç şaşırmadım: “Tamam o zaman. Gitmenize izin vereceğim. Gelecekte daha dikkati olun ki çocuklarınız endişe uyandıran beyanlarda bulunmasınlar.”

Güvenlik görevlisinin eşliğinde markete açılan kapıya gittik. Biz dışarı çıkarken adam içeride kaldı. Marketin uğultulu olağanlığı bizi hemen sarmaladı: Sıra sıra kozmetik, sabun ve losyon, diğer müşterilerin umursamazlığı. “Yürüyebilirsin Rosie,” dedim, onu yere indirdim. “Ama elimi bırakma.” Dışarı çıktığımızda, “Amelia’yı almalıyım,” dedi Hank. Sesi mesafeliydi. Birbirimizi, o güvenlik görevlisini tanıdığımız kadar tanıyorduk sanki.

“O adam deliydi,” dedim. “Bunu yapmaya hakkı...”

Hank başını salladı. “Unutalım gitsin.”

Eve döndüğümde Rosie’yle Owen’ı doyurup öğle uykusuna yatırdım. O sırada cep telefonum çaldı. Hank yaşadığımız olayın tuhaflığı hakkında konuşmaya hazır mıydı? Babam hastaneye gitmekle ilgili fikrini mi değiştirmişti? İkisi de değildi. Arayan Jeremy’ydi.

“Kreşle ilgili haberi az önce CNN’de gördüm,” dedi Jeremy. “Bilmiyorum, belki de sen haklıydın ve ben haksızdım.” Şaşkın bir sesle konuşuyordu, kendisi gibi davranmıyordu.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Duymadın mı?”

“Çılgın bir gün geçirdim. Neyi duymadım mı?”

“Şu on sekiz tekerlekli tırlardan biri Rosie’nin eski kreşine çarpmış. Binanın ön tarafındaki büyük pencereli oyun odasını hatırlıyor musun? Tır oraya girmiş. İnternette fotoğraflar var ama bakmasan daha iyi.” Aceleyle ekledi. “Özür dilerim, bunu daha önce söylemeliydim: Sürücüden başka kimse yaralanmamış. Oyun odası boşmuş. Çünkü bugün, kimse çocuğunu kreşe göndermemiş.” Jeremy tuhaf bir şekilde sessizdi. Tekrar konuştuğunda, onun ağladığını fark ettim ve şoke oldum. “Düşünüp duruyorum,” dedi Jeremy. “Eğer Rosie’yi o kreşten almasaydık? Eğer Vi öyle bir kehanette bulunmasaydı? Bu konuda kibirli davrandığımı biliyorum, ama eğer Rosie’ye bir şey...” Sonra susmak zorunda kaldı.

“Jeremy,” dedim. “Hayatım. Her şey yolunda. Biz iyiyiz. Bunlar çok büyük endişeler...” Jeremy konuşmadı. “Rosie ve Owen şu anda uyuyorlar,” diye ekledim. “Dürüst olmam gerekirse, artık bir deprem olacağını da düşünmüyorum. Endişeli değilim. Ben endişeli değilsem, sen kesinlikle olmamalısın.”

Jeremy burnunu çekti. (Jeremy düşünümüzde ya da teyzesinin cenazesinde ağlamamıştı. Sadece *Brian’ın Şarkısı* isimli filmi izlerken ağlamıştı. Aslında ağlamamıştı, sadece gözleri dolmuştu.) “Bugün eve dönmeyi düşünüyorum,” dedi.

“Biz iyiyiz. Daha önce söylediğim her şeyi unut. Orada kalmalı, konuşmanı yapmalı ve insanlarla gevezelik etmelisin.” Bu noktaya nasıl gelmiştik? Jeremy eve erken dönmeyi düşünüyor, bense onu tersine ikna etmeye çalışıyordum. Ama bu durum çok şaşırtıcı da sayılmazdı: Bizim evliliğimiz, ikimizin de sırayla tavizlerde bulunduğu bir dizi fikir değişikliğinden ibaret değil miydi? Jeremy farkında değildi ama, eve gelmeyi önermesinin sebebi, ona gelmemesini söyleyeceğimi bilmesiydi.

Jeremy tekrar burnunu çekti. “Çılgın bir gün geçirdim derken ne kastettin?”

Ona babamın bayıldığını ve Hank’in tutuklandığını söyledim. Tutuklanma fiilinin yanlış olduğunu fark edince tutuklanmadığını, sadece gözaltına alındığını aceleyle ekledim. “Tanrım,” dedi Jeremy. “Hank daha önce Rosie’yle tek başına vakit geçirmedi mi?”

“Hatırladığım kadarıyla geçirmedi,” dedim.

“Courtney biliyor mu acaba? Konferansı bu sabahıtı.”

“Hank onu aramıştır.”

“Peki baban için doktor randevusu aldın mı, almadın mı?”

“Almadım. Hank aradığında doktorun telefonunun açılmasını bekliyordum.”

“Baban kesinlikle muayene olmalı. Sadece hızlı kalktığı için bayılmış olabilir ama ciddi bir problemi de olabilir.”

“Bunu biliyorum,” dedim. “İnan bana.”

“Seni strese sokmaya çalışmıyorum.” Jeremy’nin sesi daha normaldi, az önceki gibi titrek değildi. “Bir yanım kreşin fotoğraflarını görmeni istiyor. Bir yanımsa kesinlikle görmemen gerektiğini söylüyor.”

“Resimlere bakmayı düşünmüyorum,” dedim. Hayatta korkunç şeyler olabileceğine dair bir kanıtı ihtiyacım yoktu. Tam aksine, talihsizliklerin şaşırttığı bir insan olmaya ihtiyacım vardı.

“Biletimi değiştirmek için uçuş saatlerine baktım. Hepsi kötüydü.”

Tabii ki hepsi kötüydü. Ve tabii ki Jeremy’ye biletini değiştirmemesini söyledim. Böylece, onun Denver’da kalması, bana iyilik yaptığı anlamına geldi.

“Canını sıkma,” dedim.

Saat dört olduğunda Rosie hâlâ uyuyordu. Target'ta yaşanan drama onu çok yormuş olmalıydı. Babam beni arayıp davet etmediği takdirde akşam yemeği için onun evine gitmeyecektim. Babam aramadı. Bununla birlikte, ben onu aradığımda, sabahki asabiyetini sergilemedi. Bir sonraki pazartesi günü için doktor randevusu aldığımı söylediğimde bana teşekkür bile etti. Gerçek zaferim, babamı Vi'nin şoförlüğünü yapmamaya ikna etmekte. "Onu birkaç kez aradım ama telefonu sürekli meşguldü," dedi babam.

"Ona senin adına bir mesaj yazarım."

"Ona yardım edemeyeceğim için üzgün olduğumu da söyler misin?"

"Anlayış göstereceğinden eminim."

"Deprem konusunda yanılmış olmak ona büyük bir darbe vurmamıştır umarım," dedi babam. Düşünceliydi, benimle olduğu kadar kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Deprem ihtimali hâlâ var," diye ekledi. "Ama bu sabah uyanıp da yağmuru gördüğümde, deprem olmayacağını anladım. Violet bir şeyler olacağını sezdi, bundan şüphem yok, ama sezdiği şey deprem değildi."

Yani yağmur babamı da ikna etmişti. Önseziden tamamen yoksun babamdan bunları duymak aslında çok komikti.

"Bir deprem olacağına ya da olmayacağına dair herhangi bir önsezim yoktu," diye ekledi babam. "Deprem ihtimalini tabii ki görmezden gelemezdim. Fakat yağmuru görünce, *bugün değil*, diye düşündüm."

Ağzım gerçek anlamda açık kaldı ama Owen'dan başka kimse buna şahit olamazdı, o da oyuncak arabasıyla meşguldü. *Bir deprem olacağına ya da olmayacağına dair herhangi bir önsezim yoktu.* Babamın –benim babamın– ne zamandan beri önsezileri vardı? Üstelik babam çok rahat konuşmuştu; bu ikimizin de bildiği

bir gerçek olmanın ötesinde, ikimizin de önemsiz gördüğü bir gerçekmiş gibi.

Sesimin sakin çıkması için çaba göstererek, “Evet,” dedim. “Yağmur beni de şüpheye düşürdü.”

Babamın daha fazla itirafta bulunmasını bekledim, ama babam, “Bu sabah olanlar gününü aksatmamıştır umarım,” demekle yetindi.

“Kendini daha iyi hissettiğin için mutluyum, önemli olan bu,” dedim. “Yarın sabah sana geleyim. Sonra da gidip arabayı alalım.”

“Sana zahmet olmaz mı?”

“Hiç olmaz. Saat on bir gibi çocuklarla birlikte gelirim,” dedim. Sonra ekledim, “Eğer kendini yine bayılacakmış gibi hissedersen beni ara olur mu? Çok ciddiylim baba. Gecenin yarısı olsa bile ara.”

Telefonu kapattıktan sonra Vi’ye mesaj yazdım: *Babam seni kitapçıya götüremeyeceğini söylememi istedi.* Vi’nin cevap yazmaması beni şaşırtmadı, ama kendini bir cevap beklemiyormuş gibi hissetmem de zordu. Çünkü Vi ve ben konuşmuyorduk. Çünkü önsezi konusu Jeremy’yle aramda sorun yaratmıştı. Babamın itirafı hakkında sohbet edebileceğim kimse yoktu. Kafamı dağıtmak için Owen’ın fotoğrafını çektim ve Jeremy’ye gönderdim.

Saat beş civarında Hank’e mesaj yazdım: *Deprem partisinde çok eğlenin!* Vi’den hâlâ ses yoktu ama Hank hemen cevap verdi: *Gitmemeye karar verdim. Çin yemeği getirmemi ister misin?*

İstemez olur muyum?

Hank, kahverengi kâğıt poşetten çıkardığı beyaz karton kutuları mutfak masasına dizdi. Courtney’nin kürtajından önceki ve sonraki günlerde olduğu gibi durgun görünüyordu. Target’tan bahsetmedi. Ben de konuyu açmadım.

Çocukları masaya oturttuk. Owen mama sandalyesindeydi. Amelia bağıırıyordu, “Erişte isterim! Erişte isterim!” Rosie, kâğıt kılıfların içinde duran yemek çubuklarını gösterdi, “Annem Rosie’ye onları versin.”

“Onlar yetişkinler için,” dedim.

Hank ve kendim için bira çıkardım. Pilavı soğuması için kâğıt tabağa boşalttım. Paket servisin o andaki en büyük avantajı, tabaklarımı depoya kaldırmış olmamın tuhaflığını saklamasıydı. Hank bütün kutuları –sebzeli börek, tofulu erişte, sarımsak soslu brokoli ve patlıcan sipariş etmişti– açtıktan sonra vejetaryenlikle ilgili bir şaka yapmak istedim ama onu gücendirme riskini göze alamadım.

Hank, Amelia için bir tabak hazırladı. Ben de aynı şeyi Rosie için yaptım. Owen bir kavanoz armut püresi yiyecekti.

Hank kendi tabağını doldururken, “Sen Vi’nin yanıldığını söyledin ama ben hâlâ zeminin sarsılmasını bekliyorum,” dedi.

“Kehanet büyük heyecan yarattı.”

“Senin de bir şeyleri önceden sezdiğin oldu mu?”

Hank’in sorusunda bir sohbet başlatma niteliği vardı. Hatta kavga sonrası barış çabası niteliği vardı; tartışmışız ama şimdi anlaşmaya çalışıyormuşuz gibi. Hank ne kadar yüklü bir konuya parmak bastığını nereden bilebilirdi? Şartlar farklı olsaydı, ona gerçeği anlatmamın imkânsız olduğunu düşünmeyebilirdim. Fakat tek amacı sessizliği kırmak olan bir adamı, hayatımı tanımlayan bir sırla şaşırtmanın haksızlık olacağını hissettim. “Vi gibi sezmedim,” dedim. “Hanley’deki kreşte olanları duydun mu?” diye sordum.

“Vay canına. Şimdi hatırladım. Rosie de oraya gitmişti, öyle değil mi?”

“Sadece beş hafta boyunca. Jeremy kreşin resimlerine bakmamamı söyledi.”

“Radyodaki habere göre, tırın sürücüsü on beş saattir yoldaymış ve en sonunda uyuyakalmış.”

“Anneyle Hank neden bahsediyor?” dedi Rosie.

“Tır kullanan bir adamdan.” Rosie’nin tabağına baktım. “Brokoli yiyerek harika bir şey yapıyorsun,” dedim.

“Baban nasıl?” diye sordu Hank.

“Ona sorarsan gayet iyi,” dedim. İç geçirdim. “Pazartesi günü doktora gidecek.”

“Babanın bayıldığını Vi’ye söyledin mi?”

“Bunu yapmam için onunla konuşmam gerekir.” Bu doğru değildi. Kardeşime sadece mesaj yazmam yeterli olurdu. Ama Vi yeterince karışık bir gün geçiriyor olmalıydı, babamın sağlık problemlerini duymasına şimdilik gerek yoktu. Hem Vi’yle konuşmak istediğim asıl şey, babamın bayılması değil, önseziilere sahip olmakla ilgili yaptığı şaşırtıcı açıklamaydı.

“Şu gece nöbetine gitmek istiyorsan, ben çocuklarla birlikte burada kalırım,” dedi Hank. “Amelia sizin yatağınızda uyuyabilir.”

“O nöbet kulağa korkunç geliyor. Sen öyle bir etkinliğe gitmek ister miydin?”

“Vi benim kardeşim değil.”

“Ona yeterince destek olmadığımı mı düşünüyorsun?”

“Sonuç ne olursa olsun, bu akşamın Vi için çok tuhaf olacağını düşünüyorum.”

Gece nöbetine katılmak aklıma bile gelmemişti, ama yaklaşık otuz saniye için, *Tamam*, diye düşündüm. *Owen’la Rosie’yi uyutursam ve Hank, Amelia’yla birlikte burada kalırsa neden olmasın?* Sonra kendime şunları söyledim: *Ama bu halka kapalı bir etkinlik.*

Adım davetli listesinde değil. Üstelik kapıda bir medya ordusu olacak. Ayrıca, Vi çocuklarımı yapışkan pısrıklara dönüştürdüğümü söyledi. Hayır. Nöbete gitmeyecektim. Vi tek başıyaydı.

“Sen ve Amelia burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz, ama ben nöbete gitmeyeceğim.”

Rosie tişörtümü çekiştirdi. “Bu brokoli lezzetli ve harika anne,” dedi.

Hank’le birlikte güldük. “Bence de öyle,” dedim Rosie’ye. Target tuhaflığının dağıldığı ve her şeyin normale döndüğünü hissettim. Yemekten sonra, Hank şarkı söyleyerek Rosie’nin dikkatini dağıttı, ben de kızımın yarasına Neosporin sürdüm. Hank salonda çocuklarla birlikte televizyon seyredirken, ben mutfığı toplayıp fare kapanlarını kurdum. Salona döndüğümde, Rosie’nin babasına iyi geceler diyebilmesi için Jeremy’yi aradım. Sonra Owen’ı odasına götürdüm. Ben üst kata çıkarken, kızlar sırayla Hank’in elini tutuyor, ayaklarına basıp bacaklarına tırmanıyor ve ters takla atarak yere iniyorlardı. Eğer en sonunda kimse kuzmazsa, bunun başarılı bir akşam olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktım. Vi ve ben, 16 Ekim’de olacaklarla ilgili yanılmışık.

Hank, Amelia’yı bizim yatağımıza yatırdı. Ben de Rosie’yi kendi odasına götürdüm. Jeremy’yle yaşadığımız akşamlardan aşına olduğum o an en sonunda gelmişti. Hank ve ben artık dinlenebilirdik. Televizyonu açtım. St. Louis’ten canlı yayın yapan tek televizyon kanalı CNN olduğu için –bu yayın bile sürekli değildi– onu tercih ettim. Ekranda Anderson Cooper belirdi, New York stüdyosundaydı, depremle hiç ilgisi olmayan konulardan bahseden bir kalp cerrahıyla röportaj yapıyordu. Sonra, Kermer’in önünde duran bir muhabirden, St. Louis’teki gelişmeleri aldı. “Bir bira daha ister misin?” diye sordum Hank’e.

“Sen içecek misin?”

Hank, “günde bir bira bir kahve” kuralını biliyordu. “Sen içersen ben de içerim,” dedim. “Ama sadece deprem sezonunda olduğumuz için.”

Ben tekli koltuğa yerleştim. Hank de üçlü koltuğa oturdu. Televizyondaki kanalları değiştirip durduk. MSNBC’deki sunucu bir FEMA mühendisiyle konuşuyordu. “Şu anda bütün jeologların Denver’da olduğunu sanıyordum,” dedi Hank. Vi’nin Matt Lauer’a verdiği röportajın bir bölümü ekranda belirdiğinde, Hank, “Bu senin için ne kadar tuhaf?” diye sordu. “Çok,” dedim. En sonunda, CNN’de reklam kuşağı başladığında kanalı değiştirdik, bir yemek yarışmasına rastladık ve o programda takılı kaldık.

Orada öylece otururken, Hank’le aramda tuhaf –uygunsuz– bir gerilim olduğunu fark ettim. Yıllardır kimseyle flört etmeyen ve ilk öpücük için cesaret toplamaya çalışan iki yalnız ebeveyni anlatan bir romantik komedinin içinde gibiydim. Fakat ilk öpücük için cesaret toplamak, Hank’le benim yapabileceğimiz en kötü şeydi.

Saat ondan biraz önce, baş şef bir yarışmacıyı azarladıktan sonra, Owen bir çılgılık koyuverdi. “Kral beni huzuruna çağırıyor,” dedim ve Owen’ı emzirmek için üst kata çıktım. Normalde, Owen’ın saat on beslenmesinden sonra tekrar aşağı inmezdim, yatağa giderdim. Jeremy de evi kapattıktan sonra yanıma gelirdi. Fakat Owen’ın karanlık odasındaki koltukta otururken tamamıyla uyanıktım. Bu tuhaf günün bitmesi için dakikalara saymıyordum. Owen’ın gazını çıkarırken, bezini değiştirirken ve onu beşiğine yatırırken bile Owen’ı düşünmüyordum. Hank’i düşünüyordum. O anda fark ettiğim şey aynı anda hem şaşırtıcıydı hem de değildi: Hank’le sevişmek istiyordum. Kendimi daha önce böyle hissetmemiştim. Hissetmiş miydim? His-

setmediğimden emindim. Hank’i bir an önce evden göndermek zorundaydım. (Soyunmak istiyordum. Hank’in soyunmasını istiyordum. Çıplak kaldığımızda... Çok sayıda senaryo işe yarardı. Ben onun üstüne çıkabilirdim. O benim üstüme çıkabilirdi. Bana arkadan yaklaşıp bedenimi koltuğun minderlerine bastırabilirdi. Normalde bu pozisyonu sevmezdim, ama bu durumda her pozisyonu kabul ederdim.)

Basamaklardan aşağı inerken kalbim deli gibi çarpıyordu. Bu kaygılı yürek değildi, tamamıyla başka bir şeydi. Aşına olduğum ama yıllardır deneyinlemediğim bir şey. Damağımda bir baskı vardı, tükürüğüm bile koyulaşmıştı. Hank koltukta oturuyordu. Her zamanki Hank. Bez pişiklerinden ve anaokulu kayıtlarından bahsettiğim, arkadaşım Hank. Bedenimdeki bu beklentisel uyanıklık, kendi kendini mutlaka düzeltercekti. Evet, düzeltercekti.

Ben salona girerken Hank başını çevirdi ve hiçbir şey düzelmedi. Şehvetle tükendiğimi hissettim. Son iki yılı, Hank’in ne kadar yakışıklı olduğunu görmezden gelerek geçirmeyi nasıl başarmıştım? Gözlerini, gülümsemesini ve koyu renkli pürüzsüz kollarını nasıl görmezden gelmişim? Hank koltuğa hafifçe vurdu. “Buraya gel,” dedi. O noktada, bunun dostça bir hareket olduğunu düşünme seçeneğimiz hâlâ vardı. Belki de Hank için gerçekten dostça bir hareketti. Sonra aptalca, çok aptalca bir şekilde Hank’in yanına oturdum. Jeremy’nin yanma oturduğum kadar yakın değil, dokunmadan, ama yeterince uzak olmadan.

Televizyonda yerel haberler başlamıştı. Sunucu, Fenton’daki banka soygunundan bahsediyordu. “Vi’den bahsettiler mi?” diye sordum. Sesim tuhaf şekilde normaldi.

“Dalga mı geçiyorsun. Vi asıl haberdi.” Hank’in sesi de normaldi.

“Başka ne olacaktı?” Sehpada bıraktığım biraya uzandım ve bir yudum aldım. (Sarhoş değildim, bunu mazaret olarak kulla-

namam.) Kendimi Jeremy'yi düşünmeye zorladım. Ama Jeremy bir insan gibi değil, bir fikir gibi görünüyordu. İsmi, yanımdaki bir beden olmak yerine sadece bir kelimeydi. Yanımdaki beden bir başkasına aitti.

Haberlerden sonra *The Tonight Show* başladı. Hank ve ben on beş dakikadır hiç konuşmamıştık. Konuşursam, ona bana dokunması için yalvarabilirdim. Sonra aynı anda konuşmaya başladık. Hank önce benim başlamamı söyleyen bir el hareketi yaptı. “Yarın hayvanat bahçesine gitmemiz gerektiğini söyleyecektim,” dedim. “Bir ara babamı dışarı çıkaracağım, ama bunun dışında hiç işim yok.” (Gerçekten, dünyadaki en sıkıcı insan bendim. Vi'yi o kadar sinir etmem boşuna değildi.)

“Tamam. Hayvanat bahçesi bize uyar,” dedi Hank. Bir dakika boyunca yine sessizlik oldu. Sonra Hank, “İnsanların gündüz vakti beni Amelia'yla birlikte görmelerine ve onun bedavacı babası olduğumu varsaymalarına alıştım,” dedi. “Amelia'nın, beş farklı fahişeden doğmuş yedi çocuğumdan biri olduğunu düşünmelerine alıştım. Amelia'nın, annesi para kazanmaya gittiğinde benimle kalan çocuk olduğunu sanmalarına alıştım.”

“Hank,” dedim. “Kimse böyle bir şey düşünmez.”

“Bana güven,” dedi Hank. “Düşünürler ve düşünüyorlar. Söylemeye çalıştığım asıl şey bu bile değil. Ben hepsine alıştım. Fakat beyaz bir kız çocuğunu kaçırdığımı düşünmeleri... Tamam, benim bedavacı bir baba olduğumu düşünsünler, ama beni bir çocuk tacizcisi olarak görmeleri... Çizgiyi çektiğim nokta burası.”

“Bunu seni rahatlatmak için söylemiyorum Hank. Tanrı'ya yemin ederim ki, bir milyon yıl düşünsem bile, senin çocuk tacizcisi olduğunu düşünen bir kişi bile hayal edemem.”

“Tam olarak bunu düşünen güvenlik görevlisi dışında mı? Beni ispiyonlayan sorumluluk sahibi Target müşterisi dışında

mı?” Hank bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Bütün önyargıları ve klişeleri aştığını hissetmek istiyorsun. Hey, 2009 yılındayız! Kendi yolumuzu kendimiz çizebiliriz! Fakat benim evde kalan ve çocuk bakan bir baba olmam, sadece diğer insanların anlam veremediği bir şey değil. Courtney’le bir anlaşma yapmıştık. Ben bu düzen sayesinde resim yapmak için daha fazla zaman bulacaktım, o da daha rahat çalışacaktı. Ama Courtney bir süre sonra, ‘Ben resim filan göremiyorum,’ demeye başladı. Onun için önemli olan şey, ev bütçesine katkı sağlayıp sağlamamam bile değil. O sadece, üç yaşında bir çocukla takılmaktan başka bir şey yapmazken kendime nasıl saygı duyabildiğimi merak ediyor.”

Courtney tabii ki bunu merak ederdi. “Evde bir çocukla birlikte kalan her insan, bunun ne kadar zor olduğunu bilir,” dedim.

“Ama Courtney haklı,” dedi Hank. “Demek istediğim, hayatımla ilgili ne yapıyorum? Şimdi bunu tahmin bile edemezsin ama Courtney’yle benim eşit derecede umut vaat ettiğimiz zamanlar vardı. İkimiz de kendi alanlarımızda çok parlak insanlardık. Resim dalında mastır derecem olduğunu biliyor muydun?” Hank, konuşmama fırsat vermeden, “Irka ihanet meselesinden bahsetmiyorum bile,” dedi. “Önce, sanat eğitimi alarak Harvard eğitimimi heba ettim, sonra beyaz bir kızla evlendim, sonra da onun bana bakmasına izin verdim. Halbuki Manhattan’daki bir yatırım şirketinin müdürü olabilirdim, kiliseme yüklü bağışlar yapabiliirdim, kızımı Jack and Jill’e²⁵ gönderebilirdim.”

“Kendine haksızlık ettiğini düşünüyorum.”

Hank gülümsedi. “Öyle düşündüğünden eminim.” Birasından bir yudum aldı. “Courtney iş görüşmesi için Washington Üniversitesi’ne geldiğinde, doktorasını Mizzou’da yapan bir ar-3

25 Jack and Jill, Amerika’nın New York eyaletinde bulunan ve 1949 yılından beri hizmet veren son derece prestijli bir anaokuludur. –çn.

kadaşımız, en kuzeydeki güney eyaletinin Missouri olduğunu söylemişti.”

“Ve en güneydeki kuzey eyaleti,” dedim. “En doğudaki batı eyaleti ve en batıdaki doğu eyaleti.”²⁶

“Ama benim dikkatimi çeken şey, güney eyaleti kısmıydı. Konfederasyon bayrakları sallayan yaşlı delikanlılar göreceğimi sanmıştım.”

Bir şey söylemedim. Bazen Konfederasyon bayrakları görüyordum, genellikle arabaların tamponlarına yapıştırılan çıkartmalar şeklinde.

“Fakat Courtney’nin Washington Üniversitesi’nden gelen iş teklifini kabul edişinden sonra olanlar çok tuhaftı. İnsanlar benim siyah olduğumu gördüklerinde çok heyecanlandılar. Boston’da özel bir lisede öğretmenlik yapıyordum. Courtney, Washington Üniversitesi’nin burada iş bulmama yardım edebileceğini söyledi. İlgilendiğim iki okuldan da bir resim öğretmenine ihtiyaç olmadığı cevabını aldım. Benimle bilgi amaçlı görüşmeler yapabilirlerdi ama beni işe almayacaklardı. Courtney ve ben bilgi amaçlı da olsa görüşmelere gitmeye karar verdik. Okullara gittik. Kendimi onlara tanıttığım anda, yetkililer kendilerinden geçtiler. İki okulun da resim öğretmenine ihtiyacı olduğu anlaşıldı! Resim fırçası tutmayı bilen siyah bir adamla ilk kez karşılaşıyor gibiydiler.”

“Ama işlerden birini kabul ettin, öyle değil mi?”

“Ettim. İş arkadaşlarım da iyi insanlardı. Çoğu. Okulda çalıştığım üç yıl boyunca, benim sınıfıma uğramadan biten bir tek

26 Missouri, Amerika’nın ortabatı bölgesinde yer alan bir eyalettir. Amerikan İçsavaşı sırasında, Güney Amerikalılar Birliği ve Konfederasyon arasında çıkan anlaşmazlık yüzünden, bir kısmı batı, bir kısmı ise güney eyaleti olarak kabul edilmiştir. Haritanın hemen hemen tam ortasında yer almasından ötürü, orada yaşayanlar tarafından doğu, batı, kuzey ve güney eyaleti olarak tarif edilir. –çn.

tanıtım gezisi bile olmadı ama iş arkadaşlarımdan çoğu iyi insanlardı.

“Bunu söylememe gerek var mı bilmiyorum ama, Target’taki güvenlik görevlisi St. Louis’te yaşayan herkesi temsil ediyor.”

“Bunu kabul ediyorum. Ama kaç tane liberal profesör tanıyor olursak olalım, bazı malum gerçekler de var. Bazen Amelia’yı düşünüyorum. Onu dünyaya getirerek bencillik mi ettik? ‘Evet, dünya çok boktan ve ırkçı bir yer. Ama biz her şeye rağmen, yarı siyah yarı beyaz bir bebek yapalım. Çünkü birbirimize fena halde âşîğz ve çok sevimli bir bebek yaparız!’”

“Bence her anne baba aynı sorunun çeşitli versiyonlarını soruyor,” dedim. “Owen’la Rosie’ye ne tür dertler yüklediğimi ben de merak ediyorum.”

“Belki de Courtney haklıydı,” dedi Hank. “Belki de hem çift ırklı, hem de özürlü olmak bir çocuk için çok fazla olacaktı.”

“Courtney’nin kürtaj yaptırma sebebi bu değildi, değil mi?”

Hank omuz silkti.

“Bana önsezilerim olup olmadığını sormuştun, hatırladın mı?” dedim. “Sana yalan söyledim. Vi ve ben en başında tam olarak aynıydık. Büyüdükçe, psişik güçlere sahip olmanın tuhaf ve utandırıcı olduğuna karar verdim. Jeremy’yle tanışmadan önce biyolojik çocuklar doğurmayacağımdan emindim çünkü çocuklarımdan da psişik güçlere sahip olacağından korkuyordum. Anne olmak istiyordum, ama evlat edinmeyi planlıyordum.”

“Vay canına,” dedi Hank.

“Artık medyum sayılmam. Ama bu sabah, yağmuru gördüğüm anda, Vi’nin depremle ilgili yanıldığını anladım. Biliyordum.”

“Peki çocuklarında duyu ötesi algı belirtileri var mı? Owen’da henüz olamaz diye tahmin ediyorum. Ama Rosie?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Şimdi onlarsız bir hayat hayal edemiyorum. Ama bazen, öbür ayakkabı da yere düşsün diye beklediğimi hissediyorum.”

“Bunu bunca zamandır benden sakladığına inanamıyorum,” dedi Hank, bana haylaz bir bakış attı.

“Sana artık dördüncü sınıf bir medyum olduğumu söylüyorum. O da en iyi ihtimalle. Ellerini arkana koyup kaç parmağını kaldırdığını tahmin etmemi isteme lütfen.”

“Aa. Seni çok daha büyük kazançlar için sömürmeyi düşünüyorum,” dedi Hank. “Tokyo Borsası’na yapmam gereken yatırımlar ve bunun gibi şeyler için.” Sonra daha ciddi bir ses tonuyla ekledi, “Şu anda Vi’ye çok kızgın olduğunu biliyorum. Ama Vi sana hayranlık duyuyor. Bunun farkındasın, öyle değil mi?”

“Vi benim sık ve sıkıcı bir ev kadını olduğumu düşünüyor,” dedim. Güldüm. “Üstelik haklı.”

“Hayatımızdaki bazı insanlar kendimize karşı dürüst kalmamızı sağlar. Ama sen kendini gerçekten böyle görüyor olamazsın. Çünkü her şeyin tam. Mutlu bir evliliğin ve sevimli çocukların var. Nazik ve güzelsin...” Hank, *nazik* ve *güzel* kelimelerini tuhaf bir tınıyla telaffuz etmişti. Kendi içtenliğiyle benden önce dalga geçmiş gibiydi. Yine de, uzun zamandır herhangi birinden duyduğum en güzel kelimeler bunlardı. Jeremy ve ben birbirimize iltifat edemeyecek kadar yorgunduk.

Aynı anda, hem Hank’in yanıldığını kanıtlayacak sebepleri sıralamak –hayatlarımızın ne kadar dağınık, günlerimizin ne kadar sıkışık ve tekdüze olduğunu en iyi bilen kişi Hank’ti– hem de Hank’in söylediği her şeyin doğru olduğuna inanıp kendimin bu kusursuz versiyonunun tadını çıkarmak istedim.

“Düzenlisin demeyi unuttun,” dedim. “Çok düzenli ve titiz bir ev kadını olduğumu, bu yüzden mutfağında asla fare bulmadığını söylemeyi unuttun.”

Birbirimize baktık. “Şimdi seni öpsem, muhtemelen çok kötü bir şey yapmış olurum, öyle değil mi?” dedi Hank.

Gecenin sonucunu değiştirecek son fırsat buydu. Hank’in teklifinin yönünü değiştirmek tuhaf olurdu ama bu üstesinden gelinebilir bir durumdu. Teklifin yönünü değiştirmek, ikimizi de yasak bir yola sapmaktan alıkoyardı.

Ama yön değiştirmenin tam tersini yaptım: Öne fırladım, ağzımı Hank’in ağzına yapıştırdım. Jeremy ve ben artık böyle öpüşmüyorduk. Hank ve ben birbirimizi tüketmek istiyor gibiydik. Bir kez daha merak ettim, onca zaman bunu yapmayı mı beklemiştik? Hank heteroseksüel bir adamdı. Ben heteroseksüel bir kadındım. Aramızda cinsel bir gerilim olması o kadar klişeydi ki, bu ihtimali yok saymak her zaman kolayımıza gelmişti.

Sonra merak ettiğim hiçbir şey kalmadı; Hank’in elleri bedenimdeydi, ellerim Hank’in bedenindeydi. Hank’in kokusu çok güzeldi. Karanfil ve sabun gibi. Bunca zamandır belli belirsiz hissettiğim o koku, şimdi beni sarhoş ediyordu. Sarhoşluğuma rağmen, Hank’in Jeremy olmadığını farkındaydım: Hank’in gövdesi daha genişti, kolları daha kalındı, pazıları daha sertti. Yedi yıldır Jeremy’den başka bir adama dokunmamıştım. Benim için seks demek, Jeremy’yle seks yapmak demekti. Ama hayatımın ne kadar dar, alışkanlıklarımın ne kadar tekdüze olduğunun kanıtı şimdi yanımdaydı.

Yer değiştirdik. Hank sırtını koltuğun koluna dayadı, bacaklarını öne uzattı. Ben onun kucağındaydım. Hank, fazla zorluk çekmeden, elini kot pantolonumun belinden içeri soktı, iç çamaşırlarımın altına ulaştı ve kıvrılıp inlememi sağlayacak bir şekilde bana dokundu. Bu öyle bir dokunuştur ki, Hank’in pantolonunu aceleyle çıkardım, sonra boksör şortunu –demek ki Hank boksör şortu giyiyordu, gri bir Calvin Klein– aşağı çektim ve sertleşmiş organını elime aldım. (Bunu düşünmeden yaptım

ama elimdeki şeyin ırksal klişelerle tutarlı olduğunu fark ettim. Hank'in organı Jeremy'ninkinden büyüktü ama arada dramatik bir fark yoktu.) Başparmağımla organının başını okşadım. O anda var olmayan kocam bu hareketi sevmezdi ama Hank'in sevdiği belliydi. Sonra Hank'i içime aldım. Islaktım, Hank karyarcasına içime girdi.

Hank içimden çıkmadan sırtını koltuğun arkasına dayadı, bacaklarını aşağı sarkıttı, televizyon seyrediyor gibiydi. Fakat *The Tonight Show*'u takip etmek yerine, bellerimizden aşağısı çıplak bir halde birbirimize sürtünüyorduk, ikimiz de hızlı hızlı nefes alıyorduk. Hank tişörtümü yukarı çekti. Kopçasını çözmekle uğraşmadan sutyenimi aşağı indirdi. Yüzünü göğüslerimin arasına gömdü, meme uçlarımı emdi. Rosie'nin doğumundan beri Jeremy'nin bunu yapmasına izin vermiyordum çünkü göğüs uçlarımın birden fazla insanın ağzına girmesini kafa karıştırıcı buluyordum. Fakat Hank'le birlikteyken –üstümde eski emzirme sutyenlerimden biri vardı ve göğüslerimden süt sızabilirdi– bunu hiç umursamıyordum. Hank'in göğüs uçlarımda dolaşan dili bu işin en az kafa karıştıran kısmıydı, fakat hiçbir şey umurumda değildi. Hank'in beni doldurmasına ihtiyacım vardı. Ellerimin altında onun sıcak tenini ve sert bedenini hissetmeye ihtiyacım vardı. O beden, haftalardır hiçbir yerde bulamadığım rahatlığı bana sunuyordu. Sonra o güzel duygu bütün bedenime yayıldı, o duyguyla titriyordum. Boşalırken inledim. Hank kalçalarımı tuttu ve daha hızlı bir şekilde içime girip çıkmaya başladı. Aradan bir dakika geçti, bir dakika daha, sonra bir dakika daha. Hank hâlâ devam ediyordu. İçimdeki o sarhoş pırıltı dağılıyordu. Hank'in ne zaman boşalacağını düşünmeye başladım. Bunu bilecek mi yapıyordu yoksa bir problem mi vardı? Artık Hank'in işini bitirmesini bekliyordum. Boşaldıktan yaklaşık yedi dakika sonra, mutfaktan gelen tıkırtıyı ve onu takip eden *çat* sesini duydum; fa-

renin kapana yakalandığını hemen anladım. Jeremy o anda tekrar bilincime girdi. Ona geri alınamaz bir şekilde ihanet ettiğini o anda fark ettim. Çünkü Jeremy ve ben sevişirken bir fare kapasını ses çıkarsaydı, ikimiz de gülmeye başladık, en azından sesin farkına varırdık. Ama Hank, onu başka bağlamlarda çok iyi tanıyor olmama rağmen cinsel olarak bana yabancıydı. Sesi duymuş muydu? Eğer duymadıysa, ona sestten bahsetmeyecektim, çünkü yaptığı şeyin sonucunu geciktirmek istemiyordum. (Daha sonra, neden tam olarak bunu yapmadığını sorgulamak için fırsat bulacaktım. Belki de yaptığı şeyin sonucunu geciktirmez, sonuçta engel olurdu. Fakat o anda, Hank'e istediği kadar zaman vermememin kabalık olacağını düşünmüştüm; bir akşam yemeği davetinde, konuklarınızın yemeklerini bitirmesini beklemeden masayı toplarsınız ya, işte öyle.)

Sonsuz bir zaman diliminin içindeydim. İnanmazlığın ve pişmanlığın kıtalarında, ormanlarında, nehirlerinde, arazilerinde dolaşıyordum. Hank *hâlâ* içime girip çıkıyordu. En sonunda, *en sonunda*, derince iç geçirdi –gözleri kapalıydı– ve durdu. Kafasını koltuğa dayadı, ellerini kalçalarımdaya bıraktı. Ellerini özellikle çekmemiş gibi değil de, henüz çekecek kadar kendine gelmemiş gibi görünüyordu. Başım onun başının üzerindeydi. Hank'in bana sunduğu rahatlık tükenmişti ve ben şimdi ne yapacağımı bilmiyordum. Şimdi ikimiz de hangi kelimeleri söyleyebilirdik ki? Bedenimi Hank'in bedeninden nasıl ayırabilirdim? Üstte olan ben olduğuma göre, bedenlerin ayrılma sürecini de ben başlatmak zorundayım. Hank'in gözlerini açtığı an korkunç bir an olacaktı. O andan sonsuza dek kaçınmak mümkün olsaydı, kaçınırdım.

Sonra Hank gözlerini açtı. Gözlerini açtı, başını kaldırdı ve tuhaf bir şekilde gülümsedi. Geçen hafta Oak Knoll'un oyun alanında da böyle gülümsemişti. *Şimdi ne yapılır?* der gibiydi.

Sonra arkadaşıca bir tavırla kalçama vurdu. Bu kesinlikle, *Kalk bakalım*, anlamına geliyordu.

Sol bacağımı Hank'in kucagından kaldırdım, bedenimi çevirerek koltuğa oturdum. Rosie'yle birlikte *Su Kurbağası ile Kara Kurbağası*'nı okuduğumuz koltuğa çıplak popomla oturmuştum. Kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı yerden almak için öne eğildim. Hank'in de kendi kıyafetlerini giydiğini gözucuyla görebiliyordum. Pantolonunun fermuarını çektiğini duydum. Hank omzuma dokundu. Kafamı çevirdim.

"Selam," dedi Hank. Yüzünde o ifade vardı; çok neşeli değil ama neşesiz de değil. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim."

Kendimi yine yıllardır hissetmediğim gibi hissettim; seksten sonra aptalca davranan o kız olmak istemiyordum. Seks her nedense fazla ciddiye alınıyordu. Şimdi dönüp geriye baktığımda bunun tuhaf olduğunu görüyorum; evliliğimi yıkmış ve bir başkasının evliliğini mahvetmiş olabilirdim, ciddiye alınacak bir şey yapmışım.

Hank ayağa kalktı. "Çişimi yapacağım," dedi. Bu sefer sadece başımı salladım.

Hank'in alt kattaki banyodan gelen seslerini duyabiliyordum ve kendimle ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Üst kata çıkmalı ve iç çamaşırlarıma damlayan spermleri mi temizlemeliydim? Mutfaktaki ölü fareyi çöpe mi atmalıydim? Çocuklarımı mı kontrol etmeliydim?

Sifon çekildi, musluk açılıp kapandı ve Hank salona geri döndü. "Eve gitmeli ve Amelia'yı kendi yatağına yatırmalıyım," dedi.

Evet, olması gereken şey kesinlikle buydu. Hank eve gitmeliydi. Fakat gitmek için bu kadar acele etmesi biraz incinmeme

de sebep olmuştu. Yaptığımızın büyük bir hata olduğunu bilmek ve buna rağmen onun her hareketine karşı hassas olmak nasıl mümkündü?

Ayağa kalktım. “Yemekten artanları sana vereyim,” dedim.

“Boş ver. Sende kalsın. Rosie brokoliye bayıldı.” Bir saniye için ikimiz de sessizdik. Sonra Hank, “Sana şimdi hoşça kal diyeceğim,” dedi. “Çünkü aşağı indiğimizde Amelia’nın nasıl bir ruh hali içinde olacağını bir tek Tanrı bilir.” Öne doğru bir adım attı, ellerini yanaklarıma koydu ve dudaklarımı öptü; hızlıca ama dolu dolu. O öpücük, Hank’i bana geri getirdi. Karmakarışık beynim düşünmekle meşguldü: *Jeremy’yi Hank için terk edemem. Hank’le bir ilişki bile yaşayamam. Çünkü boşalması çok uzun sürüyor.* Fakat o öpücükteki samimiyet, çok kısa ve yanıltıcı bir an boyunca, Hank’in karısı olduğumu hayal etmeme sebep oldu. Üstelik, Hank’in ağzının tadı bu sefer tanıdık.

Hank, Amelia’yı almak için üst kata çıktığında ben onların ceketlerini ve Amelia’nın küçük pembe çantasını topladım. Hank, Amelia’yı aşağı indirdi. Görebildiğim kadarıyla küçük kız hâlâ uyuyordu. Hank kapıdan çıkarken, “Seni yarın ararım,” diye fısıldadı. Bunu bir erkeğin bir kadına söylediği gibi değil, daha önce yüzlerce kez söylediği gibi arkadaşça söylemişti.

Onlar gittikten sonra yaptığım ilk şey banyoya koşmak oldu. Fakat klozete oturduğumda o kadar sarsılmış durumdaydım ki çişimi bile yapamadım. Ben ne *—ne—* yapmışım? Bunu yaparken ne düşünüyordum? Bu kadar yıkıcı bir eylem nasıl bu kadar kolay olabilirdi? Böyle bir şeyin bu noktaya kadar hiç yaşanmaması için dizginlere gerek duyulmadıysa, yaşanması için daha fazla çaba harcanması gerekmez miydi? Peki şimdi ne olacaktı? Jeremy’ye söylemeli miydim? Söylemek zorundaysam, bunu o hâlâ Denver’dayken mi yapmalıydım? Hayır, bunu Jeremy o ka-

dar uzaktayken yapamazdım. Kesinlikle olmazdı. Fakat Hank'le yaşadığım şey bitmişti. Bitmek zorundaydı. Sonra, en azından bir şeyi çözüme ulaştırdığımı düşününce, çışımı yapabildim. Kendimi temizlerken, Hank'in spermlerinin tuvalet kâğıdına bulaştığını gördüm.

Ellerimi yıkadım ve turuncu bir el havlusuyla kuruladım. Bu, geçen yıl Rosie'yle birlikte Target'tan aldığımız Cadılar Bayramı temalı iki havludan biriydi. Turuncu havlunun üstünde örümcek işlemesi vardı. Mor havluya turuncu renkli bir balkabağı işlenmişti. Ellerimi kurularken hayatımın ilk nostalji nöbetini deneyimledim, o akşamdan önce olduğum kişiyi özledim. O kişi, marketten şapşal havlular alır ve kocasını aldatmazdı. *Aylar Kam-pa Gidiyor* kitabını Rosie'ye okumaktan sıkılıp sakladığı ve parka gitmeden önce çocuklarına güneş kremi sürmeyi unuttuğu için suçluluk duyardı. Geçmişte aileme karşı işlediğim suçlar bunlardı.

Mutfağa gittim, mümkün olduğunca bakmamaya çalışarak ölü fareyi kapandan aldım ve plastik bir poşetin içine koydum. Arka kapıdan dışarı çıktım, poşeti çöp kutusuna attım, mutfığa döndüm ve mutfak lavabosunda ellerimi bir kez daha yıkadım. Sonra bir su bardağını musluktan doldurup kafama diktim. Mutfağı önceden toplamış olmak her nedense beni rahatlatmıştı; mutfağım hayatımdan daha temizdi.

Salona döndüm, kanalı NBC'den CNN'e geçirdim. Saat on biri yirmi üç geçiyordu. Olmayan bir olayın son yarım saatini izlemeye gerek var mıydı? Yatağa girmeden önce duş almaya karar verdim. Duştan sonra salona dönecek ve televizyondaki spikerin depremin gerçekleşmediğini resmi olarak duyurmasını bekleyecektim.

Bebek monitörlerini banyoya götürdüm. Duş perdesini çektiğim sırada kapı zilinin çaldığını duydum. Gecenin bu saatinde kim gelmiş olabilirdi? Bir rehber arıyormuşçasma aynada ken-

di yüzüme baktım. Zil tekrar çaldı. Jeremy eve dönmeye mi karar vermişti? Tanrım, ya bir saat önce gelseydi? Ama hayır, Jeremy'nin anahtarı vardı. Babam mıydı? Bu pek olası değildi. Marisa Mazarelli romantik geleceğini öğrenmek için son bir girişimde mi bulunuyordu? Ama Marisa da şehir dışındaydı. En olası ihtimaller; kardeşimin kehanetinin gerçekleşmediği anda benimle konuşuyor olmak isteyen bir muhabir ve Hank'ti. Kapıdaki kim olursa olsun, zil sesi küvete girmemi engelleyecek ve zili çalan kişinin hâlâ etrafta dolaşıp dolaşmadığını düşünüp endişelenmeme sebep olacaktı.

İhtimalleri düşünürken bir kişiyi atlamıştım. Kapının üst tarafındaki pencereden dışarı baktığımda, camın matlığına ve karanlık verandaya rağmen, zili çalan kişiyi hemen tanıdım. Kapıyı açtım. "Selam Vi," dedim.

Vi iki elini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırdı. "Benim, paparazzi değilim." Jennifer Aniston'ın neler yaşadığını şimdi anlıyordum. Vi'yi içeri aldım. Vi pelerinini çıkardı ve salondaki koltuğa doğru fırlattı. "Jeremy uyuyor mu?" dedi.

"Şehir dışında."

"Kendisi yüksek dağlara kaçarken, aile ocağını selden koruman için seni burada mı bıraktı?"

"Bir konferans için Denver'a gitti. Bütün bunlardan çok daha önce yapılmış bir plandı."

"Bu daha mantıklı. Jeremy'nin bana inanacağını hayal bile etmemiştim," dedi Vi. Sesinde ne neşe ne de hüznü vardı. "Jeremy şimdi, 'Ben sana söylemiştim,' diyebilecek. Ama kendini beğenmiş Courtney Wheeling bunu söyleyemeseydi keşke."

Courtney! Ben sadece Jeremy'ye ihanet ettiğim gerçeğine odaklanmış ve Courtney'yi unutmuştum. Courtney en sevdiğim arkadaşım değildi ama –eskiden de olsa– arkadaşımıydı. Ger-

çekten, ben ne yapmıştım? Mazeretim neydi? Son birkaç hafta aşırı stresli mi geçmişti? Yoksa Jeremy, Denver'a giderek beni hayal kırıklığına mı uğratmıştı? Bunlar yeterli mazeretler değillerdi. Elimle televizyonu işaret ettim. "Senin kutsal nöbette olman gerekmiyor mu?" dedim.

"Ortam beni rahatsız etmeye başlamıştı. Tuvalete gitmek zorunda olduğumu söyledim ve arka kapıdan kaçtım. Gece yarısı olduğunda oradaki insanların beni avutmaya çalışacağını biliyordum. Biri ölmüş gibi taziyelerini sunacaklardı ama gizliden gizliye bana güleceklerdi. Utanacağımı sanmıştım. Kendimi utanmış ve küçük düşmüş hissetmem gerektiğini biliyorum. Gel gör ki gerçekten rahatladım. Bu haftayla ilgili bir kâbus görmüş-tüm. Yıkılmış bir kilisenin önünde cesetler vardı. Dehşet vericiydi. Belki de Nijerya'daki bir gecekondu mahallesi idi. Belki de Barış Gücü'yle birlikte gitmiş olmam gereken bir ülkeydi. Matt Lauer bu sabah benimle yine röportaj yaptı."

"Gördüm."

"Kehanetimin yanlış çıkmasını istediğimi söylediğimde, Matt yalan söylediğimi düşündü. İyi bir izlenim bırakmak istediğim için öyle söylediğimi sandı. Ama söylediğim şey doğruydu." Vi duraksadı. "Sence kendimi küçük düşmüş hissetmeli miyim?"

Hemen cevap vermedim. "Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedim sonra.

"Ha!" dedi Vi, ama sesinde dargınlık yoktu. "Güzel geçıştirdin."

"Babam bugün baygınlık geçirdi," dedim. "Seni bu yüzden kitapçıya götüremedi. Bir salonda... şey, masaj yaptırmış, masajdan sonra çok hızlı bir şekilde ayağa kalkmış ve bayılmış."

"Babam masaj mı yaptırıyormuş? Masaj gibi masaj mı yoksa mutlu sonu olan masajlardan mı?" Vi, bu bilgiye tam olarak benim verdiğim tepkiyi verecek tek kişiydi; hem endişe hem de mide bulantısı. "Şimdi iyi mi?" diye sordu.

“Sanırım iyi. Yanına gittiğimde çok asabiydi. Onu hastaneye götürmek istedim ama o ısrarla eve gitmek istedi. Pazartesi günü için de bir doktor randevusu aldım. Ama işin tuhaf kısmına şimdiki geliyorum: Daha sonra, telefonda, babam önsezileri olduğunu resmen itiraf etti.”

“Babam? Bizim babamız?”

“Bugünden önce bir deprem olup olmayacağını bilmiyor-muş. Bu sabah uyanmış, yağmuru görmüş ve deprem olmayacağını anlamış. Üstelik bütün bunları bir bomba patlatıyormuş gibi değil, sıradan bir şey anlatıyormuş gibi söyledi. Belki de ağrı kesici ilaç almıştı, dili bu yüzden çözülmüştü.”

Vi’nin yüzünde kuşkulu ve heyecanlı bir ifade vardı. Kardeşim, tuhaf ama keyifli bir rüyanın detaylarını hatırlamaya çalışıyormuş gibiydi. “Vay canına,” dedi en sonunda. “Vay be baba. Seni iyi huylu, Omahalı, lamba satıcısı. Bizden sakladığın başka neler var? Fahişelere yaptırdığın masajlar dışında?”

“Hayatım boyunca önsezilerin kalıtsal olduğunu düşündüm,” dedim. “Ama önsezilerimizi babamdan aldığımızı aklıma bile getirmedim. Neyse, babama bu konuyla ilgili bir şey sorma. Masajla ilgili de sorma.”

“Neden?”

“Çünkü bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Masöz Asyalı mıydı?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Polonyalı olabilir.”

“Travesti değildi, değil mi?” Vi’nin duymak istediği cevabın evet mi yoksa hayır mı olduğunu anlamak zordu.

“Yaşlı bir kadınla genç bir kadın vardı. Anne kız olabilirler. Babamın masözü genç olan kadındı. İkisi de gerçek kadınlardı. Olivette’te bir masaj salonu.”

“Seni çok iğrendirdiği belli. Peki bana söylemediğin şey nedir?”

“Babamla masöz arasında cinsel bir şey olup olmadığından emin değilim,” dedim. Ben kim oluyordum da yargıda bulunuyordum? “Bu konuyu kapatalım.”

“Babama doğum günü hediyesi olarak bir masaj kartı vermemi önermiştin, hatırlıyor musun? Ben de babamın bu hediyeden nefret edeceğini söylemiştim.” Vi güldü. “Sözümü geri alıyorum,” dedi.

O sırada, televizyon ekranında, kreşe çarpan tırın havadan çekilmiş görüntüsü belirdi. Daha sonra parlak renklere boyanmış topların, kırık camların ve parçalanmış bir oyuncak ayının yakın çekim görüntüleri ekrana geldi. Jeremy’nin beni resimlere karşı neden uyardığını o anda anladım.

“Rosie de bu kreşe gitmişti,” dedim Vi’ye.

“Gerçekten mi?” Vi, televizyondaki haberi benim beklediğimden çok daha büyük bir ilgiyle izliyordu. Bense, CNN’in, deprem kehanetinin geçersiz sayılmasına dakikalar kala neden bu haberi verdiğini düşünüyordum. Kreşteki kazanın, deprem rivayetinin bir parçası olacağını henüz bilmiyordum. Vi’yi, en azından St. Louis’te yaşayan insanların gözünde aklayacak unsurun bu kaza olduğunu henüz bilmiyordum. Mantık, Jeremy’nin bana kazayı anlatırken kurduğu mantıkla aynıydı: Eğer Vi’nin kehaneti olmasaydı, kaza sırasında kreşin oyun odası çocuklarla dolu olacaktı; dolayısıyla, Vi bütün o çocukların hayatını kurtarmıştı. Belki de Vi bu kamu kefaretinin önceden sezmişti; 16 Ekim’de, tahmin ettiği deprem gerçekleşmediğinde, kendini küçük düşmüş hissetmemesinin sebebi buydu.

Ben hikâyenin bu versiyonuna hiçbir zaman itibar etmedim. St. Louis’in dışında yaşayan insanların da benimle aynı fikirde olduğunu biliyorum, zira artık St. Louis’te yaşamıyorum. Vi’nin

kehaneti, sadece o şehrin içinde kendi kendini akladı, çünkü kreş kazasının kehanet tarihinde gerçekleşmesi insanları endişelendirmiş ve gerçekleşmeyen şey için minnettar olmalarını sağlamıştı, bu minnettarlığın da bir alıcıya ihtiyacı vardı. O alıcı, kardeşim oldu. Evet, deprem hakkında yanılmıştı ama bir başka konuda haklı çıkmıştı ve bu haklılık onun bağışlanmasını mümkün kılmıştı.

Vi'yle birlikte hâlâ televizyona baktığımız –ev kapısının iç tarafında duruyorduk, koltuğa hiç oturmamıştık– ve hâlâ gece yarısına varmadığımız o anda, “Buraya nasıl geldiğimi sordun,” dedi.

“Kitapçının arka kapısından kaçtığını söylemiştin.”

“Kaçtım, ama sonrası?”

“Buraya nasıl geldin?”

Vi sevinçle ışıldadı. “Arabayla.”

Bölüm 17

ROSİE’NİN MÜZİK SINIFI, Clayton’daki bir tapınağın bodrum katında toplanıyordu. İçeri girdiğimde, çocuk-ebeveyn ikililerinden birindeki ebeveynin siyah bir adam olduğunu fark ettim. (Dikkatimi çeken ilk şeyin bu olması beni şimdi çok utandırıyor.) Sonra onun, Washington Üniversitesi tişörtü giyen atletik bir siyah adam olduğunu fark ettim. Sonra onun Hank Wheeling olduğunu anladım. Hank, Jeremy’nin iş arkadaşı olan Courtney’nin kocasıydı. Annelerden ve çocuklardan oluşan –diğer ebeveynlerin hepsi beyaz annelerdi, toplamda on iki yetişkin vardı– dairenin karşı tarafında duran Hank’le göz teması kurdum, göğsüme hafifçe vurdum, ağzımı ses çıkartmadan oynatarak, *Kate Tucker*, dedim. Hank başını sallayıp gülümsedi. İlk der-

sin başlamasını bekliyorduk. Rosie kucağımdaydı, çiçek desenli tulumunun içinde kıpırdanıyordu. O vakitler bir buçuk yaşında olan Amelia –daha ne adını ne de yaşını biliyordum– Hank’in önünde duruyordu. “Köpükçük! Köpükçük! Köpükçük!” diye bağırıyor ve ellerini çırpıyordu. Olağanüstü sevimli bir çocuktu. O kadar güzeldi ki, organik çocuk giysileri üreten şu İsveç firması için modellik yapabiliirdi. Teni açık kahverengiydi, gözleri koyu kahverengi. Kirpikleri upuzundu. Kıvrıkcık saçları kabarık bir atkuyruğu şeklinde başının tepesinde toplanmıştı. Amelia’nın üstündeki çizgili tişörtün ve pembe eteğin, organik çocuk kıyafetleri üreten İsveç firmasına *ait olduğunu* biliyordum; çünkü aynı kıyafeti firmanın yeni kataloğunda görmüştüm.

Müzik öğretmeni, küçük davullar ve zillerle birlikte sınıfa geldi. Çocuklarımızın isimlerini söylememizi istedi ama kendi isimlerimizi söylememizi istemedi. Tanışma faslından sonra kırk dakika boyunca şarkı söyleyip dans ettik. Dersin sonunda bir kongo sırası oluşturduk, “I’ve Been Working on the Railroad” şarkısını yüksek sesle söyleyerek odanın içinde dolandık. Birkaç hafta sonra, Jeremy’yi bizimle birlikte derse gelmesi için ikna ettim, çünkü Rosie’nin davul çalarken ne kadar şirin olduğunu görmesini istiyordum. Dersten sonra ona ne düşündüğünü sordum. “İyiymi,” dedi Jeremy. “Dersi sevmedin mi?” dedim. “Hayır, güzeldi,” dedi Jeremy. “Ama biraz sıkıcıydı.” Haftada bir gün katıldığımız müzik dersinin, Rosie ve benim için eğlencenin en üst noktası olduğunu düşünürsek, Jeremy’nin evde kalıp çocuk bakan bir baba olamayacağı gayet açıktı.

O ilk ders boyunca, diğer annelerle olduğu gibi Hank’le de küçük ve hoş konuşmalar yaptım. Rosie bir zile uzandığında, “Neredeyse alacaktı!” dedi Hank. “Dokunacak kadar yakın ama bir o kadar uzak,” diye karşılık verdim. Gülüştük. Sınıfta belli belirsiz bir elektrik olduğunu ilk dakikadan beri hissediyordum.

Hank'in varlığı diğer anneleri şaşırtmıştı. Clayton'daki bir müzik kursunda erkek görmek zordu, siyah bir erkek görmekse tek kelimeyle inanılmazdı. Tabii Hank'in kaslı kolları ve dümdüz karnı da –Hank, Amelia'yı omuzlarına almıştı, o sırada tişörtü yukarı sıyrılmış ve karnı açığa çıkmıştı– vardı. Diğer annelerin, en zayıf olanların bile, doğum sonrası göbekleri hâlâ duruyordu.

Sonra, herkes hep bir ağızdan, “Hoşça kal Rosie, bir dahaki sefere görüşürüz,” diye şarkı söylerken kızımın poposuna dokundum, elimin nemlendiğini hissettim; Rosie bir patlama yaşamış ve altını doldurmuştu. Aceleyle bebek çantasını aldım, Rosie'yi tuvalete götürdüm ve yanımda yedek bez olmadığını fark ettim.

Alt değiştirme masasında cırılçıplak yatan ve şapşalca gülümseyen Rosie'ye baktım. Kirli bezi çöpten alıp tekrar kullanmayı düşündüm. Ama kızımın poposunu o hardal renkli ılık çamura sokmak çok iğrenç olacaktı. Rosie'yi oturttum, temiz bir tulumun sadece üst kısmını giydirdim. Tulumun bacakları Rosie'nin arkasında frak kuyruğu gibi sallanıyordu. Kızımı kucağıma aldım, tuvaletin kapısını açtım, koridorda Hank'le Amelia'yı gördüm.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm Hank, ama fazladan bezin var mı?” dedim.

“Tabii ki,” dedi Hank. “Üç olur mu?”

Rosie hâlâ iki beden bez kullanıyordu ama, “Harika,” dedim. “Kendimi çok aptal hissediyorum.”

“Hepimizin başına geliyor.”

Hank bezi bana uzatırken, onu ve Amelia'yı, öğle yemeği için gitmeyi planladığım kafeye çağırmayı düşündüm. Fakat böyle bir daveti bir başka anne yerine bir erkeğe konu etmenin tuhaf olacağını hissettim.

Hank bezi verdikten sonra, “Hey, bizimle birlikte Bread Company’ye gelmek ister misiniz?” dedi. “Amelia oranın peynirli makarnasına bayılıyor.”

“Seve seve geliriz,” dedim.

Hank’i sevmem için sadece çocuk bezi bile yeterliydi. Fakat yemeklerimizle birlikte masaya oturduktan on dakika sonra, onunla gerçekten dost olabileceğimi biliyordum. Önce, Jeremy’yle Courtney’nin bölüm başkanı olan Leland Marcus’un ismi gündeme geldi. Hank hiç tereddüt etmeden –henüz ikimizin eşi de kadrolu değildi– “Kötü bir adam olduğunu düşünmüyorum ama karısına tahammül edemiyorum,” dedi.

“Evet!” dedim. “Çok kaba bir kadın.”

“Vogts’un yardım yemeğinde ağzındaki lokmayı yere tükürdüğünü gördüm. Kasıtlı olarak tükürdü demek istiyorum. Dışarıda bile değildik.”

“Jeremy’yle nişanlandığımızda o kadın bana özetle şunu söyledi: Hiçbir kadın hem iyi bir anne hem de iyi bir çalışan olmaz.”

Hank güldü. “Bir klasik.”

Rosie’nin hangi katı gıdaları tükettiği ve Amelia’nın kaç aylıkken yürümeye başladığı gibi konulara geçtik. Müzik sisteminde bir John Mayer şarkısı çalıyordu. Hank tavanı işaret ederek, “Bu adamın Jessica Simpson için doğru olmadığını en başından beri biliyordum. Kızın kalbini kıracağı çok belliydi.” Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı, zira Hank, “Aynı fikirde değil misin?” diye sordu.

“Jessica Simpson’la John Mayer’ın ilişki yaşadığını bilmene inanmadım sadece,” dedim. Jeremy’nin Jessica Simpson’ı ya da John Mayer’i hiç duymadığından emindim.

“Courtney, *US Weekly*²⁷ dergisini ortada bırakıp duruyor,” dedi Hank. “Ne söyleyebilirim ki? Karşı koymak nafile.”

“Gerçekten mi? Courtney, *US Weekly* mi okuyor?”

“Dalga mı geçiyorsun? Dergiye abone bile oldu.”

“Peki dergileri açıyor musun yoksa sadece kapaklarına mı bakıyorsun?”

Hank iyi huylu bir sesle, “Bu çok kişisel bir soru Kate,” dedi.

“Courtney kısa zaman önce çok önemli bir bilim ödülü kazanmadı mı?”

Hank sırtıttı. “Biliyorum, çok tuhaf.”

“Peki sen evde kalıyor ve tam zamanlı çocuk bakıcılığı mı yapıyorsun?”

“Bunu sorman çok komik oldu,” dedi Hank. “Bu, Wheeling meskeninde sıkça tartışılan bir konudur. Eskiden resim öğretmeni idim. Amelia doğduktan sonra Courtney ve ben bir karar verdik. Gündüzleri Amelia’ya bakacaktım, onun uyuduğu vakitlerde de resim yapacaktım.” Gözlerini devirdi. “Sonuçta stüdyoma ayak bile basmadım ama *Hop on Pop*’un²⁸ bütün kelimelerini öğrendim.”

“‘Minik köpek zıpladı?’” dedim. “‘Zıpladı minik köpek?’”

Hank gülümsedi. “İşin doğrusu, Courtney öğleden sonra dörtte eve geliyor. Yani o saatten sonra evimizin çatı katındaki stüdyoma gidebilirim. Fakat günün o noktasında o kadar bitkin oluyorum ki bir bira içip dinlemekten başka bir şey yapmak istemiyorum.”

“Seni çok iyi anlıyorum,” dedim. “Bir dakika, Courtney eve dörtte mi geliyor?”

27 Amerika’nın en çok okunan magazin ve dedikodu dergisi. –çn.

28 Dr. Seuss’un klasikleşmiş çocuk kitaplarından biri. –çn.

“Jeremy’nin başını derde mi soktum?”

“Jeremy beş on beşte eve geliyor. Normal mesai saatlerinin dışına çıkmak istemiyor. Her sabah sekiz kırk beşte evden ayrılıyor.”

“Şimdi oldu. Courtney sabah yedide çıkıyor.”

Anneliğe özgü –hayatım boyunca beslediğim her tür peşin hükümlülükten farklı ama onlarla örtüşen– peşin hükümlülüğüm devreye girdi. Courtney, eviyle işi arasında beş dakika mesafe olmasına rağmen, her günün dokuz saatini Amelia’dan ayrı mı geçiriyordu? *Xiaojian Marcus gibi davranma*, diye düşündüm sonra. “Amelia’yı kreşe göndermeyi düşündünüz mü?”

“Birkaç yere baktık. Courtney kreşleri beğendi ama ben itiraz ettim. ‘Öyleyse sen Amelia’yla birlikte evde kal,’ dedi Courtney. Aslında şaka yapıyordu, ama konuyu daha fazla konuştukça bunun gayet mantıklı bir öneri olduğunu fark ettik.”

“Rosie yaklaşık bir ay boyunca Hanley’deki kreşe gitti,” dedim. “Sonra bir göz enfeksiyonu kaptı ve hastaneye yatmak zorunda kaldı. Bu olaydan sonra işimi bıraktım. Enfeksiyonun sorumlusu kreş değildi tabii, ama ben Rosie için o kadar endişeleneceğimi hiç bilmiyordum.”

Hank bana baktı. “İnsan çocuğunu hayal bile edemeyeceği kadar çok seviyor, öyle değil mi? Ve bu çok ürkütücü.”

İki aile böyle arkadaş oldu; sonra iyi arkadaş, en sonunda en iyi arkadaş. Ertesi hafta, müzik dersinden sonra, Hank, Amelia, Rosie ve ben tekrar Breads Company’ye gittik. Yemekten sonra arabalarımıza doğru yürürken –Amelia ögle uykusu için eve gidiyordu, çocuk arabasındaki Rosie çoktan uyuyakalmıştı– “Bu hafta sonu akşam yemeği için bize gelsenize,” dedi Hank. Gittik. Hank’le Courtney’nin evi bizim evimizden sadece yüz metre

uzaktaydı. Evin arka bahçesinde oturduk. Vejetaryen şiş kebab, fasulye salatası ve zeytinli ekmek yedik. Tatlı olarak, benim hazır bir karışımdan yaptığım çikolatalı kek vardı. Yemeğin sonuna doğru edindiğim izlenime göre, Wheelingler benimki gibi bir kek yapmazlardı. Tabii ki kek yaparlardı, sadece hazır bir karışımdan değil.

Wheelinglerin evinden saat yedi buçukta, kızlar iyice yorulmadan önce ayrıldık. Biz bahçe yolundayken, “Yarın sabah yine gel,” diye seslendi Courtney. “Amelia’nın küçülen kıyafetlerini Rosie’ye vereyim.” Wheelinglerle olan dostluğumuzun en sevdiğim yanı buydu; onlarla kurduğumuz ilişkide, üniversite yıllarımdan beri Vi’den başka kimseyle yaşayamadığım bir sıklık ve lojistik bir rahatlık vardı. Evlerimizin yakınlığı ve aile yapılarımızın benzerliği sayesinde, görüşmek için önceden plan yapmak zorunda kalmıyorduk. Hangi restorana ya da kimin evine gideceği, çocukların getirilip getirilmeyeceği ve saat kaçta buluşulacağı gibi ayrıntılar için günler süren bir e-posta trafiği yaşamıyorduk. Normalde, arkadaşlarımızla görüşeceğimiz zaman bir bebek bakıcısı bulur ve ona saatte on iki dolar öderdim. Arkadaşlarımız bize gelecekse iki günümü temizlikle, market alışverişleriyle ve yemek yapmakla geçirirdim. Bütün bunları yaparken, o insanlarla bir araya gelmemin, Jeremy’le birlikte hamburger yiyip televizyon seyretmekten daha eğlenceli olup olmayacağını sorgulardım. Şüphelerimi yüksek sesle dile getirdiğimde, Jeremy, “Seninle aynı fikirde olmazsam başımın derde gireceği o anlardan birinde miyiz?” derdi.

Fakat Courtney ve Hank’le olan arkadaşlığımız farklıydı. Bir aile diğerini arayıp, “Pizza yemeye gelsenize,” diyebilirdi. Ya da ayrı ayrı yemek yedikten sonra herhangi birimizin evinde buluşup *Pop Star* yarışmasını seyredebilirdik. Çok geçmeden, Hank, kızlar ve ben hafta içi her gün buluşmaya başladık. Skinker Yo-

lu'nda yürüyüp Forest Park'a gittik. Çocuk arabalarını iterek hayvanat bahçesinde dolaştık. Parkın içinde bulunan Art Hill sanat müzesinin bahçesine bir battaniye serdik ve kızların çimenlerde oynamasına izin verdik. Rosie ilk adımlarını orada attı. Şükran Günü'nde, babam ve Vi'nin yanı sıra, Wheelingler de bize geldiler.

O esnada, Jeremy ve Courtney, öğlenleri birlikte kahve içmeye başladılar. Aslında kahve almaya birlikte gidiyorlardı ama kahvelerini kendi ofislerinde ayrı ayrı içiyorlardı. “Kahveni Courtney'yle içebilirsin,” dedim Jeremy'ye. “Onunla çıktığını filan düşünmem.”

“Sorun bu değil,” dedi Jeremy. “İkimizin de vakti yok.”

Onu tanımadan önce Courtney'den çekinirdim. (Marcusların uzun zaman önce verdiği yeni yıl partisinde, Courtney yaptığı araştırmayı açıklarken, benim anlamlarını bile bilmediğim yedi farklı kelimeyi sadece iki cümle içinde kullanmıştı.) Çekincem hiç kaybolmadı. Fakat onların evinde yediğimiz akşam yemeğinde, masadaki tabakları Courtney'le birlikte mutfığa götürdüğümüz bir an vardı. Bahçede kalan Jeremy'yle Hank'in, Rosie'yle Amelia'ya el çakmayı öğretmeye çalıştıklarını biliyorduk. “Babalarının kızları işte,” dedi Courtney. O anda, Courtney'yle benim sadece iyi eşlere sahip olma şansını değil, iyi eşlere sahip olduğumuzu bilme şansını da paylaştığımızı hissettim.

Birkaç dakika sonra, bahçede çikolatalı kek yerken –Wheelingler keki lezzetli bulmuş rolü yapacak kadar naziklerdi ama bunun doğru olmadığını hepimiz biliyorduk– “Koşar mısın Kate?” diye sordu Courtney. “Bir koşu partneri arıyorum.”

“Bir süredir koşmuyorum.”

“Bu geçmişte koştuğun anlamına gelir. Hızın neydi?”

“Hatırlamıyorum bile. Etkileyici bir hızım yoktu.”

“Pazartesi, çarşamba ve cuma sabahları saat beşte Forest Park’a gidiyorum. Eğer fikrini değiştirirsen...”

Jeremy güldü. “Kate’in beşte uyanması için evde yangın çıkması gerekir,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim. Courtney’e döndüm. “Kaç kilometre koşuyorsun?”

“Parkın çevresini dolaşıyorum. Sekiz küsur kilometre mi ediyor?” Courtney böbürlenmiyordu. Bunu o kadar sıradan bir tavırla söylemişti ki böbürlenmesini gerektirecek bir mesafe koştuğunun farkında olmadığı belliydi. “King Otoyolu biraz ürkütücü olabiliyor. Bu yüzden birlikten kuvvet doğar diye düşünüyorum.”

“Bunu düşüneneğim,” diye yalan söyledim ama doğru olmasını çok isterdim. Courtney’nin, Merkez Batı Yakası’nın ürkütücülüğüne değinmesi beni şaşırtmıştı. Yaptığı yorumda ırkçı bir gönderme vardı. Ben Hank’in önünde asla böyle bir yorumda bulunamazdım.

Ertesi sabah Amelia’nın eski kıyafetlerini almak için Wheelinglerin evine gittim. Courtney, bir bilim konferansından aldığı üç keten çuvalı giysilerle doldurmuş ve ön kapının yanına koymuştu. “Üstünde pırıltı harflerle Prenses yazan straplez bluzlarla karşılaşmayacaksın, sakın endişelenme,” dedi. “O şeylerden nefret ediyorum. O giysileri giyen çocuklar okuma yazma bile bilmiyorlar.”

Courtney tişörtleri, pantolonları ve elbiseleri ayrı çuvalara koymuştu. Görünürdeki bütün giysiler, organik çocuk kıyafetleri üreten o İsveç mağazasının etiketini taşıyordu. “Giysilerde Amelia’nın adı var mı?” diye sordum. “Yoksa ben yazarım. Daha sonra giysilere tekrar ihtiyaç duyduğunda...”

Courtney elini sallayarak sözümü kesti. “Bu giysilere bir daha ihtiyaç duymayacağız. Biz o işi bitirdik.”

“Emin misin?”

Courtney başını evet anlamında salladı. “Uterusumu emekliye ayırdım.”

Jeremy ve ben, şiş kebablardan ve keklerden sonra Wheelinglerden ayrıldık. Evden yeterince uzaklaştığımızda, “Onlardan hoşlandım,” dedim Jeremy’ye.

“Ah. Birileri arkadaş aşkına düşmüş,” dedi Jeremy.

“Hank’e mi Courtney’ye mi?”

Jeremy güldü. “İkisi de olur. Çekici bir çiftten bahsediyoruz.”

“Şu ırklar arası ilişki meselesi çok ilginç,” dedim. “Sence de öyle değil mi? Günlük hayatlarında bunun ne kadar farkında oluyorlar acaba?”

“Hank siyah, Courtney de beyaz olduğunu biliyor mu diye soruyorsan, cevap kesinlikle evet.”

“Ha ha.”

“Zaman zaman bazı yorumlarla karşılaştıklarından eminim. Neticede Brooklyn’de yaşamıyoruz. Ama Hank ve Courtney üniversiteden beri birlikteler.”

“Hangi üniversiteye gittiler?”

“Harvard.” Jeremy bunu manidar bir ses tonuyla söylemişti –lisedeki en yakın arkadaşı Harvard’a gitmişti– ama bu cevap, aramızda bazı farklılıklar olduğunun ihbarıydı. “Hank resim yapıyor sanırım. Sana bundan bahsetti mi?”

“Biraz,” dedim. “Şuna ne dersin? Courtney’ye âşık olmayacağına dair söz verirken, ben de Hank’e âşık olmayacağıma dair söz veririm.”

Kendi evimizin bir bina uzağındaydık. Ben Rosie'nin pu-
setini itiyordum. Rosie tiz sesli cıgıllıklar atıyordu. Jeremy yarım
adım arkamda yürüyordu, popomu elledi. "Bununla evliyken
Courtney'ye nasıl âşık olabilirim?"

Bölüm 18

16 EKİM AKŞAMINDA Vi ve ben gece yarısına kadar televizyon
seyrettik. Dünyanın sonunun gelmediğini anladığımız nokta-
da, kardeşim acıktığını söyledi. Mutfağa gittiğimizde, ilk ola-
rak tofulu erişteden arta kalanlara yöneldi. Soğuk erişteyi silip
süpürdükten sonra, mikrodalga fırında ısıttığı patlıcanı yemeye
başladı. Tabağı bana uzattı. "İstemediğinden emin misin?"

"Akşam yemeğimi yaklaşık altı saat önce yedim."

"Ben de bunu söylüyorum."

"Ben iyiyim. Ah, battı balık yan gider." Buzluktaki yarım ki-
loluk karamelli dondurma kutusunu dışarı çıkardım.

"İşte şimdi oldu," dedi Vi.

Bir kâseyi dondurmaya doldururken, "İstersen bu gece bu-
rada kalabilirsin," dedim kardeşime. "Üst katta benimle birlikte
uyuyabilirsin." Davetimde bencillik vardı. Vi benimle kalırsa bu
gece onunla ilgili olurdu. Giderse, kendimi yaptığım şeyi düşün-
mekten nasıl alıkoyardım?

"Bu akşam araba kullanmak çok tuhaftı," dedi Vi. "Aslında
tuhaf olan hiç tuhaf olmamasıydı. Hani birini aklından çıkar-
mak istersen, *Onu iki gündür hiç düşünmedim*, dersin ama o sırada
bile onu düşünüyor olursun. İşte öyle bir şeydi. Arabayla Big
Bend'den geçerken, *Sinirlerime çok hâkimim!* diye düşündüm.
Ama sonra, *Yoksa değil miyim?* dedim." Patlıcandan bir ısırık aldı.

“Ama yollar çok boştu. Delinin biri deprem olacak demiş ve kimse evinden çıkmamış.”

“St. Louis’te gece yarısı,” dedim. “Bu saatte kimse evinden çıkmıyor zaten.”

Vi güldü. “Sen evden hiç çıkmadığın için böyle düşünüyorsun. Bugünün cuma olduğunu unutma.”

“Neyse, araba kullanman harika olmuş. Kimin arabasını kullandın?”

“Patrick’in arabasını. Sezar’ın hakkı Sezar’a. Patrick o Audi söz konusu olduğunda tam bir pislik gibi davranıyor ama arabayı ödünç alıp alamayacağımı sorduğumda gözünü bile kırpmadan anahtarları verdi.”

Dondurma kutusunu kardeşime uzattım, “Buzluğa geri koymadan önce biraz ister misin?” diye sordum. Vi öne eğildi, işaret parmağını dondurmaya daldırdı, sonra parmağını yaladı.

“Kâseye koymamı ister misin demek istedim.”

Vi sıırttı. “Kutuyu sen uzattın.”

Üst kata çıktık. Ben çocukları kontrol ederken Vi banyoyu kullandı. Ben yatak odasına gittiğimde kardeşim çoktan yatağa girmişti. Komodindeki gece lambasını kapattım. Tam o anda, Vi hızla doğruldu, tek elini burnunun önünde çılgınca sallayarak, “Aman Tanrım, leş gibi seks kokuyorsun,” dedi.

“Neden bahsediyorsun?” Paniğe kapılmamaya çalıştım. En azından, Vi karanlıkta yüzümü göremiyordu.

“Yasak bir ilişki mi yaşıyorsun? Jeremy şehir dışındaysa sen kiminle seks yaptın?”

Bu sorunun cevabı aşıkâr değil miydi? Psikik güçleri olmayan biri bile doğru cevabı ilk tahminde bulurdu. Fakat hiçbir şeyi kabul etmeyecektim. Bir yanım kabul etmek istiyordu ama bunu yapmak Jeremy’ye bir kez daha ihanet etmek olurdu. “Eğer kötü

koktuğumu düşünüyorsan, salondaki koltukta uyuyabilirsin,” dedim.

“Seks yaptın diye müdafaaya geçmen gerekmez,” dedi Vi. Tekrar yatmıştı, yorganı ve yatak örtüsünü üstüne çekmişti. “Spermin ne kadar kötü koktuğunu unutmuşum,” dedi. “Lezbiyen olmamın bir sebebi var. Lezbiyenliğin iyi bir sebebi olamayacağını söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Benim söylediğim şey kesinlikle bu değildi. Bunu aşmak zorundasın Vi.” Vi bana konuyu değiştirme fırsatı vermişti. “Stephanie nasıl?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Ona sormalısın.”

“Artık birlikte değil misiniz?”

“Gerçekten bilmek istiyorsan, Güney Afrika’daki şu radyo istasyonu benimle röportaj yaptı. Programın sunucusu evli mi yoksa bekâr mı olduğumu sordu. Ben de bir ilişkim olduğunu söyledim. ‘Peki kavalyeniz kehanetinizle ilgili ne düşünüyor?’ diye sordu adam. ‘Bizim için önemli bir mesele değil,’ dedim. Stephanie röportajı internetten dinliyordu, adamı düzeltmediğim için küplere bindi. Kavalye kelimesinin sadece erkekler için kullanıldığını nasıl bilebilirdim? Fransızcam o kadar iyi değil.” Vi başını bana doğru çevirdi. “Hadi ama. İroniyle dalga geçmeyecek misin?”

“Stephanie’den özür dile. Sana bir şans daha vereceğinden eminim. Seni gerçekten seviyor.”

“Özür diledim.”

“Üzgün olduğunu söyledin mi?”

“Üniversitenin ilk yılından beri gururlu bir lezbiyen olmadığım için beni affetmesini istedim. Kusura bakmasın ama ben lezbiyen partisine onun kadar erken katılmadım.”

“Özür dilememişsin. Seni hiç ilgilendirmez ama yine de söyleyeyim, Jeremy ve ben dün sabah seviştik. Duş almak için zaman bulamadım. Rosie ve Owen varken boş zaman bulmak çok zor oluyor.”

“Vay canına. İki çocuk yaptınız ama hâlâ tavşanlar gibisiniz.”

Söylediğim şeyin doğru olmasını isterdim. Yaptığım şeyi yapmamış olmak, akşamı başa sarabilmek isterdim.

“Bu arada, Emma Hall’a on beş bin dolar verdiğine inanmıyorum. Ben üç bin, en fazla beş bin dolardır diye tahmin etmiştim. Ama on beş bin dolar... Hepimizin basın danışmanı olamaması çok kötü.”

“Emma sana hâlâ yardım ediyor mu?” diye sordum. “Bugünkü *Today* röportajını o ayarladı sanırım.”

“Beni yanlış anlama, Emma işini çok iyi yapıyor. Ama on beş bin dolar çok büyük para.”

“Programdan telif hakkı aldın mı?”

“*Today* aile fotoğraflarımı yayınlamak istedi, senin bundan hiç hoşlanmayacağını bildiğim için hayır dedim. Erdemli tavrım seni çok etkiledi, öyle değil mi?”

Vi haksız değildi, fotoğraflarımızın televizyonda görünmesi gerçekten hoşuma gitmezdi. Ama onca anlık-meşhurun içinde sadece benim kardeşimin para kazanamıyor olması canımı sıkıyordu.

“Stephanie’yi gerçekten aramalı mıyım sence?” diye sordu Vi.

“Evet.” Yüzüstü yattım. “Şimdiden söyleyeyim, Owen iki saat sonra uyanacak, ben de gidip onu emzireceğim.”

“Geceleri hâlâ uyanıyor mu?”

“Vi, eğer yine başlayacaksan...”

“Hemen sinirlenme.”

Uzunca bir süre ikimiz de konuşmadık. Tam uykuya dalacağım sırada, Vi'nin, "Deprem hakkında yanıldım diye başka bir şehre taşınmam gerekir mi?" diye sorduğunu duydum. "Adımı değiştirmem gerekir mi?"

"Hayır."

"Saçımı boyamam gerekir mi?"

"Saçını boyaman gerekmez."

"Saçıma kına da yakabilirim." Vi'nin sesi şimdi daha neşeliydi. "Bunu denemeyi hep istemişimdir. Hâlâ uyanık mısınız?"

"Değilim."

"Sen de saçına kına yakabilirsin," dedi Vi. "Kınanın içinde normal boyalardaki gibi kimyasallar yok." Cevap vermedim. "Kavalye'nin erkek arkadaş anlamına geldiğini biliyordum," diye devam etti Vi. "Bilmiyormuş gibi yaptım ama biliyordum."

"Yarın Stephanie'yi ara," dedim.

Vi başka bir şey söylemedi. Ben de öyle. Gecenin karanlığı, bizi yutana kadar genişleyip durdu. İkimizi birden aşağıya çekti. Kardeşim ve ben uzun yıllardır ilk kez aynı yatakta uyuduk.

Saat beşi çeyrek geçe uyandım ve duş almaya karar verdim. Ben giyinirken Owen kıpırdanıyordu. İki çocuğumu da alt kata indirdiğimde Hank'ten bir mesaj aldım. Telefonumda dün gece Jeremy'den gelen ama benim cevap veremediğim mesajlar da vardı. Jeremy, ikisi yazılı ikisi sesli dört mesajda özetle şöyle diyordu: *İyi misin? Yatıyorum. Sabah konuşuruz.* Hank'in mesajında, *C öğleden sonra eve geliyor. Konuşmalısınız, yazıyordu.*

Vi kahvaltı telaşım boyunca uyudu. Merdivenin başına kardeşim için bir not bıraktım: *Çocukları yürütyüşe çıkarıyorum. İstedğin gibi kahvaltı et.*

Çocuklarla birlikte Wheelinglerin arka bahçesine gittik. Hank, çimenlerle veranda döşemesinin arasındaki basamakta oturuyordu, paslanmaz çelikten yapılmış bir termostan kahve içiyordu, yorgun görünüyordu. Amelia bizi görünce, “Yulaf lapası yapıyorum!” diye bağırdı.

Elimi Rosie’nin omzuna koydum. “Amelia’ya yardım etmek ister misin?” dedim.

Kahvaltıda, Rosie bir Cheerios tanesini havaya kaldırıp, “Bir bebeğin göbeğine benziyor,” demişti. Owen, alnına yapıştırdığı ellerinin altından bana bakıp ce-ee oynamıştı. Ellerini alnına koyduğunda yüzünün görünmediğini sanıyordu. Jeremy benden boşanmak isterse ve çocukların velayetini paylaşmak zorunda kalırsak ne yapardım? Hayır, yaptığım şeyi ona söyleyemezdim. Kahvaltıdan sonra ona bir mesaj göndermiştim: *Burada her şey yolunda. Daha sonra aranım.*

Hava yine güzeldi, güneşli ve rüzgârlı bir sabahtı. Şartlar farklı olsaydı, Vi’nin kehanetini yalanlayan bir gün yaşayacağımızı söyleyebilirdim. “Deprem olmadı,” dedi Hank.

“Deprem olmadı,” diye tekrar ettim.

“Vi’den hâlâ haber yok mu?”

“Aslında Vi dün akşam uğradı. Geceyi bende geçirdi.”

Hank kaşlarını yukarı kaldı. Bana sorabileceği onlarca soru vardı. Mesela, Vi’yle barıştınız mı? Vi nasıl? Ama benim kurduğum cümle, Hank’in en çok merak ettiği sorunun cevabıydı. “Ona hiçbir şey söylemedim.”

Ama Hank hâlâ Hank’ti ve işin kafa karıştıran kısmı buydu. Hank hâlâ, son iki yıldır arkadaşlık ettiğim insan gibi görünüyordu. Aşına olduğum bir kot pantolon ve turuncu bir kazak giymişti. Ama şimdi, Hank’in gri boksör şortunu ve boşalırken iç geçirdiğini de biliyordum.

Çimenler çiy yüzünden nemlenmişti, Owen'ı yere bırakamadım. Yanımda çimenlerin üstüne serebileceğim bir battaniye de getirmemiştim, bu yüzden oğlumu pusetten almadım. Hank'ın yanına gittim, önünde durdum, puseti Owen'ın yüzünü görebileceğim şekilde kendime çevirdim. Burada uzun süre kalamayacağımızı hissediyordum. Gidiş bahanemiz de Owen olacaktı. Çünkü Owen son zamanlarda, hareket etmeyen pusette bırakıldığına huysuzlanıyordu.

Hank bir dakika boyunca sessiz kaldı, sonra, Rosie'yle Amelia'nın onu duymaması için sesini alçaltarak, "Senin harika biri olduğunu düşünüyorum. İkimizin aynı hayatı paylaştığı paralel bir dünya hayal etmiyorum dersem yalan söylemiş olurum. Ama bu dünyada, o hayat yüzümüzde patlar."

Hank onu bunun tam tersine ikna etmemi mi bekliyordu? Bunu yapmayacaktım, ama aynı zamanda, kendimi sevgilimden ayrılıyormuş gibi de hissediyordum. Bu fikirde karanlık bir mi-zah vardı; komikti çünkü ne kadar gerçek olduğunu anlamıyordum.

"Seninle aynı fikirdeyim," dedim.

"Courtney ve ben bu işin üstesinden geliriz diye ümit ediyorum. Zor bir yoldan geçiyoruz. Yolun sonunda daha güçlü oluruz umarım. Denemek zorundayım. Senin iyi bir evliliğin olduğunu biliyorum ve bu evliliğin yıkılışında rolüm olsun istemiyorum."

Bu sabah istemiyorsun, diye düşündüm. Ama Hank, dün gece olanlardan benden fazla sorumlu değildi. Yine aynı şeyi düşündüm; Hank ona itiraz etmemi ve evliliğimin berbat durumda olduğunu söylememi mi bekliyordu?

Konuşmaya devam etti. "İki seçeneğimiz var; Courtney'le Jeremy'ye söylemek ya da söylememek. Ben hangisini seçeceğimi biliyorum. Fakat sen ve ben aynı tarafta olmalıyız. Biri bilir ve

diğeri bilmezse, bilen bilmeyene söylerse, her şey çok karışık bir hal alır.”

“Onlara söylemememiz gerektiğini düşünüyorsun sanırım.”

“İtiraf soylu bir hareketmiş gibi görünebilir, ama bu itiraf kimin işine yarar? Biz vicdanımızı rahatlatırız, ama onlar bütün hayatlarını sorgulamak zorunda kalırlar. Courtney’nin benden B-O-Ş-A-N-M-A-K isteyeceğinden eminim. Courtney sadece bana kızdığı için dünyayı ateşe verir.”

Olanları bilseydi Jeremy beni bırakır mıydı? Bundan emin değildim. Beni bırakmamasının en büyük sebebi, Rosie’yle Owen’dan ayrı yaşamak istememesi olurdu. Jeremy, onların da kendisi gibi boşanma çocuğu olmalarını istemezdi. Hayatımız çoğu zaman çok yorucu olsa da, o hayattan vazgeçmek Jeremy için büyük bir yıkım anlamına gelirdi. Bir cumartesi gününü, derli toplu bir apartman dairesinde, hiç rahatsız edilmeden akademik makaleler okuyarak geçirmek ve sehpanın üstüne bir bardak su bırakıp bardağın her an devrilebileceğinden korkmamak; Jeremy böyle bir düzene nasıl geri dönebilirdi? Dönemezdi. Koltukta zıplarken, “Baba timsah peyniri sever!” diye bağırarak pembe pantolonlu, sarı kazaklı Rosie’nin coşkusuna alıştıktan sonra eski hayatına dönmezdi. Hayır, Jeremy benden boşanmazdı. Benim tarafımdan zehirlenen o mutsuz evliliğin içinde kalmayı tercih ederdi. Ama bundan da emin değildim. Jeremy’yi, yaptığım şeyin önemsizliğine ve manasızlığına –dürtüselliğine– inandıracak bir yol bulabilir miydim? Hank’le, yıllardır içten içe kaynayan karşılıklı bir çekim sonucu değil, yalnızlıktan ve aptallıktan kaynaklanan bir hata sonucu seviştiğimi ona açıklayabilir miydim?

“Tamam,” dedim. Hank başını kaldırıp bana baktı, gözlerini güneşten korumak için elini siper etmek zorunda kaldı. “Tamam, onlara söylemeyeceğiz,” dedim.

Dün gecedен önceki Hank ve Kate tam bu anda ne yaptılar? Serçeparmaklarını birbirine geçirip yemin ederler ya da bir başka komik hareket yaparlardı. Aramızda, yıllardır içten içe kaynayan karşılıklı bir çekim *var mıydı*? Yoktu; gerçekten değil, tam olarak değil. Hank ve ben birbirimizden tabii ki hoşlanıyorduk. Fakat dün gece yaşananları, geçmişi de kapsayan karşılıklı çekimin kaçınılmaz bir sonucu olarak açıklayamazdık. Hank'e, Courtney'yi hiç aldatıp aldatmadığını sormak istedim ama soramadım. Onu benimle aldatmış olmasaydı sorabilirdim, ama şimdi yapamazdım.

“İkimizden birinin fikrini değıştirme ihtimaline karşı, konuyu şimdilik açık bırakalım,” dedi Hank.

“Fikrimi değıştirmeyeceğim,” dedim. “Ama tamam.”

Owen mızımızlanmaya başladığında, Hank'e eve dönmek zorunda olduğumuzu söyledim. Zaten Vi'yi de kontrol etmek istiyordum. Rosie, en fazla on beş dakikadır orada olmamıza rağmen hevesle pusete tırmandı. Çocuklarımla birlikte Wheelinglerin bahçesinden ayrılırken, Hank'le arkadaşlığımın sonlarından adım adım uzaklaştığımı hiç bilmiyordum.

Eve döndüğümde, Vi mutfakta yumurta yapıyordu. “Bu sabah düşündüm ve 16 Ekim'in sana neden o kadar büyük görünüğünü buldum,” dedi. “Çünkü tırın çarptığı kreşle Rosie arasında bir ilişki vardı. Böyle bir ilişki olmasaydı sen hiçbir sinyal almazdın. Ama hâlâ çözemediğim bir şey var: Benim depremim nerede? Koruyucu beni asla yanlış yönlendirmez.”

“Sen de 16 Ekim demiştin,” dedim.

“Çünkü sana güvenmiştim.”

“Dur bir dakika, senin düşündüğün tarih 16 Ekim değil miydi?”

“Ben hiçbir zaman tam bir tarih almadım. Ama bir elin nesi var iki elin sesi var derler, öyle değil mi? Brady Odgen’ı böyle bulmuştuk, takım çalışmasıyla.”

Depremin 16 Ekim’de gerçekleşeceğine ben mi –tek başıma ben mi– karar vermiştim? Bundan çıkarılacak anlamların her biri düşünölemeyecek kadar korkunçtu. Toplu isteriyi –Vi değil– ben harekete geçirmiştim! Belli bir tarihte büyük bir şey olacağını sezmiş ve bütün şehri galeyana getirmiştim. Fakat büyük bir narsisizm örneği sergilemiş, o büyük şeyin sadece benimle ilgili olduğunu anlayamamıştım. Sezdiğim olay kreşteki kaza değildi. Keşke o olsaydı. “Peki depremin ne zaman olacağını söyleyen bensem, nerede olacağını söyleyen kim?” diye sordum kardeşime. “Koruyucu mu söyledi? Sen mi söyledin? St. Louis’le ilgili bir mesaj mı aldın? Yoksa bunu Kanal 5’teki büyük memeli muhabir mi uydurdu?”

Vi dertli görünüyordu. “Sence?”

Kardeşime, bu konuyu bir daha asla konuşmamamız ve birlikte yaptığımız bu korkunç hatayı sonsuza dek saklamamız gerektiğini söylemek istedim. Fakat böyle bir öneri, Vi’nin evden acilen ayrılmasına ve bir basın toplantısı düzenlemesine sebep olurdu. Gerçi Vi, ben bir şey söylemesem de gazetecileri arayabilir ve insanları deprem tehlikesinin geçmediğine dair uyarabilirdi. Ocaktaki yumurta sarılarının iyice sertleşip renk değiştirdiğini görebiliyordum, Vi yumurtayı böyle sevmezdi. “Şunları ocaktan alsan iyi olacak,” dedim.

Jeremy pazar günü eve döndü. Yokluğu hem çok uzun hem de göz açıp kapayıncaya kadar sürmüştü. Yokluğu çok olaylı ama gerçek bir anlamdan yoksun olaylarla geçmişti.

Onu kapıda karşıladım. Sırrımı ondan saklamayı nasıl başarabilecektim? “İkisi de uyuyor,” dedim. “Harika,” dedi Jeremy. “Hadi yukarı çıkalım.”

“Gerçekten mi?”

“Neden olmasın?”

Jeremy’nin, kreş kazasını öğrendiği günkü gibi duygusal olacağını düşünmüştüm. Fakat Jeremy neşeliydi, duygusal olan bendim. Odamıza çıktık, yatağın karşıt taraflarında durup giysilerimizi çıkardık, ben yatağa uzandım, Jeremy üstüme çıktı, en fazla üç dakika sonra, ikimizin de boşalmasının ardından, ben gözyaşlarına boğuldum. Gözlerimden sel boşanıyor ve Jeremy’nin altında sarsılmama sebep oluyordu. Jeremy yüzümdeki tuzlu gözyaşlarını öptü. “Hayatım. Ah Katie. Biliyorum.” Ben ne yapmıştım, ne yapmıştım, ne yapmıştım? Jeremy beni öpmeye devam ediyordu, dünyanın en iyi adamı beni öpüyordu ve ben kontrol edilemez bir şekilde ağlıyordum.

Jeremy, “Biliyorum,” deyip durdu. “Biliyorum. Biliyorum.” Ama bilmiyordu.

Bölüm 19

ERTESİ HAFTA KENDRA geldiğinde, hem Rosie’yi hem de Owen’ı evde bıraktım. Babamı evinden aldım. Vi’yle buluşmak için Hacienda’ya gittik. Öğle yemeğinden sonra babam ve ben market alışverişi yapacaktık. Babamızı öğle yemeğine davet etme önerisi Vi’den gelmişti. Vi restorana kendi kullandığı arabayla –bu hâlâ kayda değer bir durumdu– gelecekti.

Vi’nin babamızı yemeğe çağırmasının bir sebebi olduğu anlaşıldı. Babam ve ben restorana gittiğimizde Vi oradaydı, dört kişilik bir masada Stephanie’yle birlikte oturuyordu. Biz masaya

yaklaşırken, “Baba, bu benim kız arkadaşın Stephanie,” dedi Vi. “Epeydir tanışmanızı istiyordum.”

Stephanie genişçe gülümsedi. Babam, istifini hiç bozmadan –muhtemelen kız arkadaşın *kız arkadaş* anlamına geldiğini anlamadan– Stephanie’nin elini sıktı. “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Öne eğilip Stephanie’ye sarıldım. “Seni tekrar görmek güzel,” dedim. “Benim için de öyle,” dedi Stephanie. Onunla son görüşmemizden bu yana dünya allak bullak olmamış gibi davranıyorduk. Sanki ekim ayının sıradan bir çarşambasıydık. İşin aslını bilmeseydim buna ben bile inanabilirdim: Gerçekleşmeyen deprem hakkındaki radyo ve gazete haberleri daha şimdiden azalmaya başlamıştı ve ulusal medya bütün hikâyeyi çoktan geride bırakmıştı. Hank ve ben, dört gün önce onun bahçesinde konuştuğumuzdan beri hiç iletişim kurmamıştık. Bu çok tuhaftı. Parmaklarım ona mesaj yazmak için telefona gidiyordu, sonra ona niye mesaj yazamayacağımı hatırlıyordum. Yaptığım şeyi Jeremy’ye söylememiştim. Kulaklarımda bitmek tükenmek bilmeyen bir suçluluk duygusunun uğultusu vardı. Bir yaz akşamında, onlardan başka her şeyi duymamı imkânsız kılan ağustosböceklerinin seslerine benziyordu. Fakat görünüşe göre, kulağımdaki uğultuyu benden başka kimse duyamıyordu. Jeremy bana her zamankinden daha düşküncüydü. Ben uyuyayım ya da kendi işlerimi halledeyim diye iki çocuğa birden tek başına bakmayı öneriyordu, hatasını telafi etmesi gereken kişi olmuş gibi.

İki gün önce telefonda konuştuğumuzda, babam doktordan temiz bir sağlık raporu aldığını söylemişti. Restoranda, Vi bu haberin şerefine kadeh kaldıracağını söyledi ve garsondan Corona birası istedi. Sonra Stephanie de bira içmeye karar verdi. En sonunda babam da onlara katılacağını duyurdu. Ben de ken-

dime bir bira ısmarlamak üzereyken, Blueberry Hill'de Jeremy ve Courtney'le birlikte yediğim öğle yemeğini hatırladım, tatsız bir anıydı.

Babam, Stephanie'ye nereli olduğunu sordu. Arkansas-Cave City cevabını alınca, halı sattığı günlerde oraya birçok kez gittiğini söyledi. "Meşhur kavunlarımızın tadına bakmışsınızdır umarım," dedi Stephanie. Bu noktadan sonra sohbet hiç durmadı. Stephanie, babama karşı, tıpkı Jeremy gibi sıcak ve sabırlıydı.

Yemeklerimiz bittikten sonra Vi ve ben tuvalate gittik, yan yana kabinlere girdik "Stephanie konusunda senin sözünü dinledim," diye seslendi Vi. "Etkilendin mi?"

"Stephanie'nin seni affedeceğini biliyordum."

Vi çişini yapıyordu. "*Letterman Show*'da benden bahsedilmiş," dedi. "Patrick'in söylediğine göre, Bay Letterman adımı hiç kullanmamış ama 'Kongre ekonomik tavsiyeleri St. Louis'teki medyumdan almalı,' demiş."

Yani kardeşime yapılan göndermeler tamamıyla tükenmemişti; bunu ümit etmek zaten hayalcilik olurdu. Letterman'ın kardeşimle dalga geçtiğine hiç şüphe yoktu. Ama Vi, küskün değil memnun görünüyordu. Kehanetin unutulması benim arzu ettiğimden daha kademeli bir şekilde gerçekleşiyordu. Ben kehanetin bir anda ve tamamıyla ortadan kalkmasını istiyordum. Çünkü kehanetten hızlıca uzaklaşmak, benim kehanetteki hatamdan ve Jeremy'ye ihanetimden de hızlıca uzaklaşmam anlamına gelecekti. Fakat daha sonra, dönüp geriye baktığımda, gerçekleşmeyen depremden sonraki birkaç haftanın son derece yaralı bir zaman olduğunu gördüm, en az kehanet günü kadar yaralı. Benim sabırsızlığım sadece hayalcilikti.

Restorandan ayrıldıktan sonra babamla birlikte Schnucks'a gittik. Süt ürünleri reyonunda dolaşırken, "Bence Stephanie, Vi'nin romantik anlamda kız arkadaşı baba," dedim.

“Öyle mi?” Babam halim bir ses tonuyla konuşmuştu. *Bence Stephanie, Cardinals takımını tutuyor*, dediğimi duymuş gibiydi.

Babam durumu hâlâ anlamamış mıydı? Nasıl anlamazdı? Anlamazdan geliyor da olabilirdi. Durum buysa bile, babamın artık bu meseleyi aşması gerekiyordu, zira Stephanie uzunca bir süre etrafımızda olacak gibi görünüyordu. “Vi’nin eşcinsel olduğundan gayet eminim. Stephanie de onun partneri.”

Babam raftan krem peynir alıyordu, bana baktı, başını hafifçe salladı, yine halim bir ses tonuyla, “Stephanie iyi bir kadına benziyor,” dedi. “Cave City’den gelmiş olması ne büyük bir tesadüf.”

Babamın benimle aynı önyargıları taşıdığını düşünüyordum, benden adımlarca geride olduğuna inanıyordum, benim onun gerisinde kaldığımı fark edince çok utandım. Alttaki rafı gösterip, “Yumurta lazım mı?” demekten başka bir şey yapamadım.

Marketin otoparkından çıkmak için arabanın içinde beklerken, itibarımı halihazırda zedelediğimi ve kaybedecek bir şeyim olmadığını düşünerek, “Önsezilerin var mı baba?” diye sordum. *Bu seni hiç ilgilendirmez*; benim Vi’ye verdiğim cevap buydu.

“Ah,” dedi babam. “Bazen. Evet. Bazen var.” Eliyle sol tarafı işaret etti. “Dikkatli ol. Bazı sürücüler şurayı korkunç bir hızla dönüyor.”

Annemi çileden çıkaran şey, babamın konu değiştirme ustalığı mıydı? Hayır, aynı ustalık annemde de vardı.

Manchester Yolu’na çıktığımda, “Psişik güçlerin var mı?” diye sordum. “Medyum musun?”

“Kardeşine söyleme ama bu kelimedenden oldum olası hoşlanmamı. Kulağa çok ucuz geliyor.”

“Önsezilerin ne tür olaylarla ilgili?”

“Ah, ben de sizin gibiyim,” dedi babam. “Şu ve bu tür olaylar işte.” Hafifçe güldü. “Bazen bilmek istediğim şeyleri, bazen de

bilmemeyi tercih ettiklerimi seziyorum. Gençken kabiliyetlerim daha keskindi, geri kalan her şeyi gibi.”

Bu tür bir sohbetin diğer tarafında olmak nasıl da tuhaftı; bir insanın psikişik güçlere sahip olduğunu öğreniyor, merakımı ve şaşkınlığımı gidermek için sorular soruyordum.

“Ama ben Violet’ten ziyade senin gibiydim,” dedi babam. “Güçlerimi cesaretlendirmedim. Bu kabiliyet, iki tarafı keskin bir kılıç gibidir.”

“Annem biliyor muydu?”

“Bundan hoşlanmıyordu. Büyü işi olduğunu düşünüyordu.”

Bu bilgi aynı anda hem inanılmaz hem de çok açıklayıcıydı. Annem, Vi’yle benden, tuhaf güçleri olan beklenmedik ikizlerimden korkuyor olmalıydı.

“Bunu anneme evlenmeden önce mi söyledin, sonra mı?”

“Bunu hatırlamak zor. Üstünden çok uzun zaman geçti.”

Evlendikten sonra söyledin, diye düşündüm. Bizim, zavallı, cahil, yirmi üç yaşındaki annemizin etrafı birdenbire ucubelerle çevrelenmişti.

Babamın yüzünde nasıl da tuhaf bir ifade vardı. Babam, yıllar önce işlediği adi bir suçtan yakalanmış ama yakalandığı için rahatlamış gibiydi. Geçmişten kaçmak için harcadığı çaba, suçtan alacağı cezadan daha büyük hale gelmişti.

“Aslında konuyu açtım,” dedi babam. “Aynı anda iki bebek gelmesinin ne müthiş olacağını söyledim. Ama annem sadece bir çocuk istiyordu. Doğumdan çok korkuyordu.” Annem, babamın psikişik güçlere sahip olduğunu gerçekten iki bebek *geldiğinde* mi anlamıştı? Annem tek bebek için oda hazırlarken, babam ona ayak uydurmuş ve hiçbir şey söylememişti. Büyük ihtimalle, annem kendini kandırılmış ve kullanılmış hissetmişti. Ama babam, kendi önsezisinden emin olmadığı için susmuş da olabilirdi.

“Harika kızlardınız,” dedi babam. “Çok neşeli ve mutluydunuz.”

Tabii, ne demezsin, diye düşündüm. Fakat birkaç saniye sonra babamın tamamıyla haksız olmadığını fark ettim. Annemin kederinin, o kederin farkına vardığım yıllardan çok daha öncesine yayılmasına izin vermiştim. Annemin biz on bir yaşındayken çektiği perdelerin, o yaşımızdan önceki her şeyin üstünü örtmesine izin vermiştim. Halbuki Vi ve benim dans edip şarkı söyleyerek geçirdiğimiz onca zaman vardı. Bahçedeki dut ağacının dallarından aşağı sarkarak geçirdiğimiz öğle vakitleri vardı. Kendi kendimize icat ettiğimiz oyunlar vardı. “Annemi o otelin resepsiyonunda ilk gördüğümde, Vi’yle seni de gördüm,” dedi babam. “Üç ya da dört yaşındaydınız, kırmızı bikinilerinizi giymiştiniz. Sen o bikinileri hatırlamazsın herhalde.”

Hatırlamıyordum, ama Vi’yle benim kırmızı bikinili bir fotoğrafımız vardı ve o fotoğrafın aşinalığı bir hatıraya denkti.

“Çok uzun zamandır bekârdım,” diyordu babam. “Birdenbire, bütün hayatımı yalnız geçirmek zorunda olmadığımı anladım.”

Babam, annemle biz var olalım diye evlendiğini mi ima ediyordu? Babamı cezbeden şey annemin güzelliği değil de, bizimle geçireceğini hayal ettiği hayattı mıydı?

“Rita’nın daha iyi olacağına dair inancımı asla kaybetmedim,” dedi babam. “Rita başlarda, yani siz bebekken çok zorlanacaktı ama siz büyüdükçe anne olmaktan keyif alacaktı.”

Annem daha iyi olmamış ve anne olmaktan keyif almamıştı; bu bilmediğim bir şey değildi ama hâlâ canımı yakıyordu.

“Ama Rita kendini asla affedemedi,” dedi babam. “Affedebilseydi, hayatımız bu kadar zor olmayabilirdi.”

“Kendini ne için affedecekti?”

Babam artık yakalanmış gibi değil, geçmişte kaybolmuş gibi görünüyordu. Benim arabada olduğumun farkında bile değildi. “Ailesinden bir miktar para almış,” dedi. “Evi terk etmeden önce. Büyük bir meblağ değil. Kırk ya da elli dolar. Üstelik St. Louis’e gelip kendi ayaklarının üstünde durmaya başladığında, aldığı parayı geri ödemiş. Parayı bir mektupla göndermiş. Ama annesi, cevaben yazdığı mektupta, artık Rita diye bir kızının olmadığını söylemiş. Kızının evden ayrılmasını ve bir şehirde yaşamasını asla onaylamamış.”

Altmış dolar. Annem ailesinden altmış dolar almıştı. Bunu biliyordum, çünkü Bayan Abbott’ın evindeki son gecemde, yaşlı kadın bana Rita demiş ve cüzdanından altmış dolar almamı söylemişti. Bu, annemin, ailesi tarafından olmasa bile kâinat tarafından affedildiği anlamına geliyordu. Ve benim zavallı annem, o üç kuruş paranın kederiyle öldüğü güne kadar, ailesine yabancı olarak yaşamıştı. Belki de annemin cezalandırılma sebebi o para değildi. O altmış dolar, annemi diğer tercihleri için cezalandırmanın bahanesiydi.

Babam tekrar konuşmaya başladığında hâlâ dalgındı. Onun benimle konuştuğundan bile emin değildim. “Hepimiz hatalar yapıyoruz, öyle değil mi?” dedi babam. “Ama kendi kendini affedemezsen, kendi hayatında bir sürgün olursun.”

Owen’ın ikinci, Roise’nin de birinci öğle uykusundan hemen önce eve döndüm. Kendra’ya para öderken, “Birbirlerine eziyet ettiler mi?” diye sordum.

“Hiç yaramazlık yapmadılar,” dedi Kendra. “Öyle değil mi çocuklar?”

Kendra ve ben merdivenin yanında duruyorduk. İkimiz de salona doğru döndük; Owen yerde oturuyordu, Rosie kardeşinin önünde diz çökmüştü. “Merhaba Owen,” dedi. Sağ eliyle

Owen'ın sol elini tuttu. "Merhaba bebek. Seninle tanıştığımıza memnun oldum."

Hank'le yaşadığım şeyden sonraki birkaç gün boyunca, Amelia'nın okulda olmadığını bildiğim zamanlarda, gitmeye alışık olduğumuz parklardan uzak durdum. Çocukları üç gün üst üste meşe palamudu parkına götürdüm. Fakat dördüncü günde, çocuk arabasını parkın girişine çevirdiğimde, Rosie gözyaşlarına boğuldu. (Burası hem Rosie'nin dudağının patladığı yerdi, hem de burada tırmanma halatları yoktu.) Çocuk arabasını çevirdim ve Oak Knoll'a doğru yürümeye başladım. Ertesi sabah DeMun'a gittim. (İnsanların buraya MILF Parkı diyor oluşu beni artık güldürmüyor, utandırıyordu.) Rosie'nin ısrarlı sorularına rağmen ve çok şaşırtıcı bir şekilde, Hank ve Amelia'yla hiç karşılaşmadık. Hank ve Amelia ya bu parklardan uzak duruyor ya da Rosie'yle Owen'ın uyku saatlerinde dışarı çıkıyorlardı. Günler geçtikçe telaşla onları aramayı bıraktım.

Şükran Günü sabahında, Wheelinglerin Hawai'ye gidip gitmediğini merak ederek uyandım. Jeremy hindiye fırına koyduğunda, evde bir fincandan az şeker kaldığını fark ettim. Henüz kızcılık sosunu ve kabak turtasını bile yapmamıştım. Owen'ı da yanıma alarak Schnucks'a gittim. Aklımda hamilelik testi almak yoktu –Owen'm doğumundan beri regl olmamıştım ve bu konuyu hiç düşünmemiştim– ama ecza reyonunun önünden geçerken market arabasını birdenbire çevirdim, testlerin olduğu koridora gittim ve bir test aldım. Kasada ödeme yaptıktan sonra, test kutusunu paltomun cebine koydum.

Eve döndüğümde üst kattaki banyoya gittim, klozete oturdum, test çubuğunu bacaklarımın arasına sıkıştırdım ve çubuğun ucuna işedim. Sonra, test çubuğunu yatay tutmak için –artık hamilelik testlerinin kullanma kılavuzlarını okumaya ihtiyacım

yoktu— tuvalet kâğıdını yere serdim ve çubuğu kâğıdın üstüne koydum. Kasım ayının başında Rosie'ye tuvalet eğitimi vermeye başlamıştık. Testin sonucunu öğrenmek için üç dakika beklemek zorundaydım ve banyoda *Herkes Kaka Yapar* kitabından başka okuyacak bir şey yoktu. Kitabı haftalar önce ezberlemiştim. (“Bazıları kaka yapmak için durur. Bazıları yürürken altını doldurur...”)

Yere oturdum, sırtımı küvete dayadım, bağdaş kurdum ve gözlerimi kapattım. Aşağıdan gelen hindi kokusunu alıyor, çocuklarla birlikte kale inşa eden Jeremy'nin sesini duyuyordum.

Lütfen, hayır, diye düşündüm. Bir daha asla riske girmeyeceğim. Her zaman iyi biri olacağım. Hayatımın geri kalanı boyunca iyi olacağım. Eğer hamileysem ve baba Jeremy'ye durum kötüydü; sahip olduğum bütün dikkati ve sabrı Owen'la Rosie için kullanıyordum, daha fazlasını bulabileceğimden emin değildim. Fakat hamileysem ve baba Hank'se, durum hayal edilemez hatta katastrofik olurdu.

Her günün her anını hatırlamak elbette imkânsız. Bazen, belli bir günün *herhangi* bir anını hatırlamak bile imkânsız. Koca zaman yığınlarının içindeki belli anlar, bazen diğerlerinden ayrı duruyorlar. O Şükran Günü'nde, sırtımı küvete dayamış bir halde, Rosie'nin alt kattan gelen kahkahalarını dinleyerek geçirdiğim o üç dakika; Gabe'e hamile olduğumu düşündüğümde hatırladığım yegâne zaman dilimidir. O anlar, hamile olduğumu henüz bilmediğim ya da bundan emin olmadığım son anlardı. Üçüncü hamileliğimi yeni bir hayatın başlangıcı olarak değil, son derece tatsız ve varsayımsal bir durum olarak görüyordum.

Test çubuğunun üstündeki pencereyi kontrol etmek için öne eğildiğimde, HAMİLE yazısını gördüm. Yutkundum, ağlamadım; kendimden başka kimi suçlayabilirdim? Hamileydim ve babanın kim olduğunu bilmiyordum. Babanın kimliği, beyaz ya

da siyah bir bebek doğurduğumda ortaya çıkacaktı; bu pembe dizilere yakışır bir durumdu.

Alt kata inmeden önce test kutusundaki ikinci çubuğa işedim. Onun penceresinde de HAMİLE yazısı belirdi. Sonra iki çubuğu da kutuya geri koydum. Kutuyu, Owen'ın odasında bulduğum boş bez paketinin içine yerleştirdim. Paketi bir Target poşetine koydum. Ağzını bağladığım poşeti mutfığa götürdüm, çöp tenekesine tıktırdım. Mutfaktaki diğer çöpleri –patates kabukları, ıslak peçeteler ve yarısı yenmiş bir tost– o poşetin üstüne yığdım. Sonra salona, kocamla çocuklarımın yanına gittim.

Bir aile olarak geçirdiğimiz son Şükran Günü bu muydu? Jeremy'yi, Rosie'yi ve Owen'ı suyun altından izliyor gibiydim. Sırrımın verdiği tereddüt şekil değiştirdi. Az önce başıma gelebilecek en kötü şey hamile olmamdı. Ama şimdi, başıma gelebilecek en kötü şey, babanın Hank olmasıydı. Jeremy ve ben bize ait olan üçüncü bir çocukla baş edebilirdik. Bu çok zor olurdu ama bir yolu bulunurdu, sonuçta birçok insanın üç çocuğu vardı. Fakat baba Hank'şe, Jeremy ve ben bir yol bulamazdık. En azından birlikte bir yol bulamazdık.

Kızılık sosunu yaparken, birazdan yiyeceğimiz yemeğin lojistiğini düşünmekle hayatımı mahvedip mahvetmediğimi merak etmek arasında kararsız kaldım. Sofrayı erkenden kursam, Rosie masadaki öteberiyi eline alır mıydı? Babanın kimliğini doğumdan önce öğrenmek mümkün müydü? Gümüş yemek takımı haricindeki her şeyi erkenden masaya koymaya karar verdim.

Owen'ı yemek odasındaki halının üstüne bıraktım. Büfedeki tabak altlıklarını ve kumaş peçeteleri dışarı çıkardım. Rosie hâlâ salondaydı, çizgi film seyrediyordu. Jeremy hindiyi kontrol etmek için mutfığa gitmişti. "Hindiye babam gelmeden önce dilimlesen çok daha iyi olur," diye seslendim. "Babamın elleri bu aralar çok titriyor."

Jeremy, yemek odasıyla mutfakın arasındaki kapı boşluğuna geldi. “Bunun daha iyi olacağını düşünüyorsan öyle yaparım,” dedi. Hemen hareket etmedi. Hamile olduğumu tahmin etmemişti, öyle değil mi? “Courtney’e neden havlu attığını tahmin edebiliyorum,” dedi sonra. “Fikrini değiştirmen gerektiğini de söylemiyorum. Ama Wheelinglerle takılmayı özledim sanırım.”

Bir kadın, çocuğunun babasının kimliğini hâlâ hamileyken öğrenebiliyordu. Hamileliğin onuncu ve on ikinci haftası arasında koryonik villüs biyopsisi, (Courtney’nin taşıdığı bebekte Down Sendromu olduğunu açığa çıkaran prosedür de buydu) on ikinci haftasından sonra da amniyosentez yaptırarak bu bilgiye ulaşabiliyordu. İki prosedür de düşük riski taşıyordu ama KVB işlemindeki risk biraz daha yüksekti. Babalığın teyidi için, baba adayından ya da baba adayının birinci dereceden akrabası olan birinden DNA örneği –ağız içi sürüntüsü ya da kökü hâlâ üstünde olan bir saç teli– alınması gerekiyordu. Yani Jeremy’nin yastığından bir saç teli alabilir ya da çocuklarımdan birini bir laboratuvara götürebilirdim. Çok kirli ve haince görünen iki seçeneğim vardı.

Bu bilgileri, Richmond Heights Kütüphanesi’nde internet araştırması yaparak edinmiştim. Şükran Günü’nden bir hafta sonra, Kendra’nın bakıcılık yaptığı saatlerde kütüphaneye gitmiştim. Bütün bunları çok daha önce de öğrenebilirdim; hamilelik testimin pozitif olduğunu görür görmez, kendi telefonumdan internete girip aynı bilgilere ulaşabilirdim. Ama bunu yapmamıştım, çünkü Jeremy’nin, telefonumdaki internet tarayıcısının arama geçmişini görmesini istememişim. Jeremy benim telefonumu asla kullanmazdı, ama olur da kullanacağı tutarsa diye endişelenmek çok anlamsızdı. Hamileliğimi gizli tutmak, Jeremy’ye onu aldattığımı söylememekle aynı şey değildi: Bu

gizlilik, suçluluk duygusunu tek başıma göğüsleyeceğim anlamına geldiği kadar, hamileliğimin sadece benim için gerçek olduğu anlamına da geliyordu.

Kütüphanenin otoparkından Vi'yi aradım. "Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim. "Sana gelebilir miyim?"

Vi kapıyı açtı. Ekoseli bir pijama altı ve kırmızı tişört giymişti. Tişörtünün altında sutyen yoktu. "Çok acelem var ama benim için bir okuma yapmanı istiyorum. Yine hamileyim..."

"Yüce Tanrım! Doğurganlık Tanrıçası!"

Başımı hayır anlamında salladım; mutlu bir haber paylaşmıyordum. "Kehanet gecesini hatırlıyor musun? Bana seks gibi koktuğumu söylemiştin. Tamam, Hank'le seks yapmıştım. Bebeğin ondan mı yoksa Jeremy'den mi olduğundan emin değilim. Bana bunu söylemen gerekiyor."

Vi tam on saniye boyunca hiçbir söylemeden bana baktı. "Vay anasını!" dedi sonra. Otuz dört yılın ardından kardeşimi tamamıyla şoke etmeyi başarmıştım ama bu başarının keyifli bir yanı yoktu. "Demek istediğim..." Vi gözlerini kırıştıtırıp duruyordu. "Sadece... vay canına. Vay canına!"

"Biliyorum," dedim. Kendimi tutamadım, "Sadece bir kez oldu," diye ekledim. "Jeremy'yi daha önce hiç aldatmamıştım. Ne Hank'le ne de bir başkasıyla."

"Jeremy biliyor mu?"

"Ona söylemekle söylememek arasında gidip geldim. Ama söylemek bencillik olur. Ya da söylememekten daha büyük bir bencillik olur."

"Bacaklarının arasından siyah bir bebek fırlarsa Jeremy hemen anlar."

"Biliyorum..." Duraksadım. "Ben de bu yüzden buradayım."

Vi'yi takip ederek salona gittim. Kardeşim omzunun üzerinden bana bakarak, "Jeremy ve sen ayrılırsanız, heteroseksüelliğe olan bütün inancım yerle bir olur," dedi.

Gözlerim beklenmedik bir şekilde yaşlarla doldu, ama kendimi tutmayı başardım. "Belki de olmalı," dedim.

Vi koltuğuna oturmadan önce, "Sana yardım edeceğim," dedi. "Ama neden kendi okumanı kendin yapmıyorsun?"

"Artık medyum değilim. Nancy'nin verdiği yılbaşı partisini hatırlıyor musun? Kurtulmak istediğimiz şeyleri kâğıtlara yazmıştık, sonra da kâğıtları yakmıştık. Ben aynı seremoniyi önse-zilerimden kurtulmak için yaptım."

Vi kuşkulu gözlerle bana bakıyordu ama bakışlarında düş-manlık yoktu. "Ne zaman?"

"Rosie hastaneden çıktıktan sonra. Aklıma bir sürü şey geliyordu, ama onların yeni anne anksiyetesi mi yoksa önsezi mi olduğunu bir türlü anlayamıyordum. O şekilde yaşayamazdım."

"Peki işe yaradı mı? Artık önsezilerin yok mu?"

"Genel itibarıyla yok. 16 Ekim konusunda yanıldım işte."

"Evet ve hayır," dedi Vi. "Deprem gerçekleşmemiş olabilir, ama o akşam senin hayatında çok büyük bir olay gerçekleşmiş."

"Evet. Benim gerçekleştirdiğim bir olay."

"Ama Jeremy'yi aldatacağını önceden sezmeseydin, kreş kazasının çok farklı sonuçları olabilirdi."

Kendi zihnimde ben de bu mazerete tutunuyordum ama bir türlü ikna olmuyordum. Tutunduğum mazeretin tam tersi de olası değil miydi? 16 Ekim günü yollar çok boştu. Tır şoförü Hanley Yolu'na normalden çok daha önce varmış ve uyuyakaldığında kreşe çarpmıştı. Normal şartlar altında, tır şoförü yolun dört kilometre gerisinde olurdu, belki yirmi, belki de on beş. O

zaman bir inek sürüsüne çarpardı, ya da boş bir ofis binasına, ya da boş bir sandviç dükkânına.

“Önsezilerimi susturmak istiyorsam susturmalıyım, diye düşündüm. Bazı bilgilerin bana ulaşmasına engel olamazdım ama medyum olmaya da çalışamazdım.”

“Bana söylemediğine inanamıyorum.”

“Beni onaylamayacağını düşündüm.”

“Onaylamazdım,” dedi Vi. Ama hayranlık dolu bir sesle, “Sır saklamakta bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum,” diye ekleyip, koltuğuna yerleşti. Ben koltuğun sağ tarafındaki sandalyeye oturdum. Vi gözlerini kapattı, otuz saniye sonra tekrar açtı. “Bundan hoşlanmayacağım biliyorum ama Koruyucu’dan yardım alırsam işim kolaylaşacak,” dedi. “Senin için sorun olur mu?”

Başımı hayır anlamında salladım. Vi gözlerini tekrar kapattı. Bu sefer sadece iki ya da üç saniye sonra gözlerini açtı. “Hâlâ emziriyorsun, nasıl hamile olabilirsin?”

“Konusan sensin. Koruyucu değil. Öyle değil mi?”

“Benim.”

“Regl olmaksızın yumurtlamak mümkün. Üstelik Owen her zaman süt emmiyor. Daha çok katı gıdalar yiyor.”

“Tamam. Kusura bakma.” Vi gözlerini tekrar kapattı ve üçüncü kez açtı. “Hank’e söyledin mi?”

Başımı hayır anlamında salladım. “Hank’le görüşmüyoruz.”

“Ben de Şükran Günü yemeğine benim yüzümden geldiklerini düşünüyordum. Hank seninle seviştiğini Courtney’ye söylemiş midir sence?”

“Umarım söylememiştir.”

Vi güldü. “Söyleseydi haberin olurdu. Courtney kapıya gelip seni vururdu.”

“Teşekkür ederim.”

Vi öne eğilip kolumu okşadı. “Kızma Daze. Şaka yapıyorum.”

Vi gözlerini kapattı, bu defa dakikalar boyunca sessiz kaldı, yüz hatlarına huzur sindi. Yüksek sesle konuşmadı –bunu yapıp yapmayacağını çok merak ediyordum– ama onun Koruyucu’yla iletişim kurduğunu biliyordum. Koruyucu’nun odadaki varlığını hissedebiliyordum. Vi haklıydı; bu varlık, Marisa Mazarelli’nin Quija tahtasını kullanırken hissettiğim varlıktan çok farklıydı. Bu şefkatli bir varlıktı, koruyucuydu, bilge ve sakindi. Hayattaki sıkıntıların görüldüğü kadar büyük olmadığını söyleyen yaşlı bir akraba gibiydi. Böyle düşüneneğim asla aklıma gelmezdi ama Vi’nin, bunca yıldır böyle bir varlığın dostluğuna sahip olmasına çok sevindiğimi hissettim. Vi ne üniversite yıllarımızda, ne kavgalı olduğumuz zamanlarda, ne ben Jeremy’yle evlendiğimde ne de Stephanie’yle tanışmadan önce yalnız kalmamıştı. Bunu şimdi anlıyordum.

Vi en sonunda tekrar bana baktı. Yüz ifadesini dikkatle oluşturmuştu. Ne söyleyeceğini hemen anladım. Nazik bir sesle, “Eğer 16 Ekim’de hamile kaldıysan, hamileliğin çok başındasındır,” dedi.

“Kürtaj yaptıramam,” dedim. “Yaptıramam işte.”

“Seninle gelebilirim. Bir kere de Nancy’le gitmiştim.”

“Nancy kürtaj mı yaptırdı?” Sonra başımı salladım. “Olmaz.”

“Jeremy gerçekten iyi bir insan, ama ona söylersen...”

“Biliyorum.”

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Vi en sonunda, “Ten rengi çok açık olan melez insanlar var,” dedi. “Kent’i hatırlıyor musun? Trattoria Marcella’daki iş arkadaşım.”

“Kendime aynı şeyi söyleyip duruyorum, inan bana.”

Vi gözlerini kısarak bana baktı. “Kürtaj karşıtı mısın?”

“Courtney Wheeling düşük yapmıştı, hatırlıyor musun? Aslında düşük yapmadı. Bebeğe Down sendromu olduğu anlaşıldı, Courtney de kürtaj oldu. *Onun yerinde olsam aynı şeyi yapmazdım*, diye düşündüm. Sağlıklı bir bebeği öldürürsem hayatıma nasıl devam ederim?” Birkaç saniye sonra, “Bu sağlıklı bir bebek mi?” diye sordum.

“Koruyucu bunun aksi bir bilgi vermedi. Hadi ama Daze. Aynı duruma düşmediğimiz sürece diğer insanların yaptığı şeylere çok kolay burun kıvrırız.” Sırıttı. “Bu benim hobilerimden biridir. Üstünde ‘Courtney kötü bir insandır’ yazan afişler bastırmadın sonuçta.”

“Yapamam.”

“Bebegin velayetini Wheelinglerle mi paylaşacaksın? Çocuk haftanın yarısını seninle, diğer yarısını onlarla mı geçirecek?”

“Bilmiyorum.” Ayağa kalktım. Paltomu bile çıkarmamıştım. “Gitmeliyim. Teşekkür ederim.”

“Bekle,” dedi Vi. “Bebegin cinsiyeti öğrenmek istiyor musun?”

Bu o an için çok önemsiz, durumla çok ilgisiz bir bilgiydi. Ama Vi, “Bir erkek daha,” dediğinde, içimde gerçek bir bebek oluşmaya başladı. “Owen’a örmeye başladığım battaniyeyi bitirmek için geç kalmamışım,” dedi Vi.

Rosie’yi yatağa yatırmadan önce ona kitap okudum. Rosie kucagımda oturdu. Ben sayfayı çevirirken Rosie sol elimi işaret etti. “Elinin üstündekiler ne?” diye sordu.

“Onlar benim parmak boğumlarım,” dedim. Sağ elimi yukarı kaldırdım, yumruk yaptım. “Diğer elimde de var. Senin elinde de var.”

Rosie’nin tombul bebek elleri çok yakında kaybolacaktı. Baloncuğa olan saplantısı, araba kelimesini “ayaba” diye telaf-

fuz edişi ve tabağındaki spagettileri eline alıp dans ettirme tutkusuyla birlikte bebek elleri de kaybolacaktı. Rosie henüz üç yaşında bile değildi ama bebekliği daha şimdiden geri döndürülemez bir şeydi.

Rosie parmaklarını kıvırdı. “Rosie’nin boğumları var.”

“Doğru.”

“Annemin de boğumları var.”

“Var.”

“Anne ve Rosie’nin birlikte boğumları var.”

Kızımın başını öptüm. “Çok şanslıyız.”

Rosie uyduktan sonra alt kata indim. Jeremy üçlü koltukta oturuyordu, ESPN isimli spor kanalını izliyor ve elindeki kâsededen dondurma yiyordu. Sehpanın üstündeki ikinci kâse beni bekliyordu. “Çikolata taneli dondurmamız bitmiş,” dedi Jeremy. “Onun yokluğunu limonluyla telafi ettim.”

Bir başka adamdan hamile olduğumu duyurmayı planladığım sıradan bir akşamda, limonlu dondurmayla ilgili ne söyledim? *Tannı korusun* ya da *idare ederim*, diyebilirdim. Dondurma kâsesine hiç dokunmadan tekli koltuğa oturdum. “O kadar uzakta ne işin var?” dedi Jeremy.

“Sana söylemek zorunda olduğum bir şey var,” dedim. Kalbim çok hızlı atıyordu.

“Kötü bir şey mi?”

“Evet.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

Jeremy tekrar konuşmaya başladı. Elimi yukarı kaldırıp onu susturdum. “Bırak da söyleyeyim,” dedim.

Jeremy'nin yüz ifadesi değişti. Jeremy şaka yapmadığını anlamaya başlamıştı. Schnucks'ın otoparkında gerçekleşen k bir araba kazasından ya da çocuklar için aldığım dört yüz dolarlık organik şiltelerden bahsetmeyeceğimi fark etmişti. Ciddiyetle bana bakarak, "Tamam," dedi.

Söyleyeceğim şeyi asla geri alamayacaktım. Jeremy'yle evli kalsak bile –*lütfen, lütfen evli kalmamıza izin ver*, diye düşündüm– vereceğim bilgi her daim aramızda duracaktı. Ama diğer seçeneğim neydi? Diğer seçeneğim kürtaj yaptırmak ve ağzımı hayatımın sonuna kadar kapalı tutmaktı. Bunları yapmam imkânsızdı!

"İstediğin kadar fkelen ama şunu sakın unutma: Seni çok seviyorum Jeremy. Sen benim..." Sesim çatladı, ama Jeremy'den beni teselli etmesini istemek adil olmazdı. Yutkundum. "Başıma gelen en güzel şeydin. İkimizin çok güzel bir hayatı var. Yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyorum. Bahaneler bulabilirim ama hepsi çok aptalca olur."

Anlamış olmalı, diye düşündüm. *Bu noktada tahmin etmiş olmalı*. Ama Jeremy, yabancı ve glmsemez bir ifadeyle bana bakıyordu. Artık yapabileceğim tek şey, her şeyi söylemekti. "Sen Denver'dayken Hank'le birlikte oldum, şimdi hamileyim ve bebeğin babası Hank." İki bilginin aynı cümle içinde olması gerektiğine önceden karar vermiştim. Tek darbe. Çünkü ben syleyeceklerimin sadece yarısını sylemişken, Jeremy'nin kötü haberin bittiğini düşünmesi acımasızca olurdu.

Konuşurken gözlerimi şömineye çevirmiştim, ama kendimi Jeremy'ye bakmaya zorladım. Jeremy, gözlüğünün arkasındaki gözlerini hızlıca kırıpştırıyordu.

"ok zgnm," dedim. "Ne kadar zgn olduğumu anlamam."

Jeremy bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Hamile olduğundan emin misin?" dedi en sonunda. Daha önce hiç duy-

madığım bir ses tonuyla konuşmuştu; soğuk ama çok alçak, bir yabancıyla konuşurken kullanmayacağı kadar samimi.

“Evet,” dedim. “Eminim.”

“Bebeğin Hank’ten olduğunu nereden biliyorsun?”

“KVB denen bir prosedür var. Hamileliğin on ikinci haftasından sonra amniyosentez de yaptırabilirsin. İkisi için de DNA örneğine ihtiyaç duyuluyor.” Duraksadım. “Baba adayından alınan bir örneğe. Bunları yapmak yerine Vi’den yardım istedim.”

Jeremy’nin yüzünde ilk kez gerçek bir duygu ifadesi belirdi ve o duygu küçümsemeydi. “Cidden mi?” dedi Jeremy.

“Bunu çok saçma bulduğunu biliyorum, fakat Vi bu işte gerçekten başarılı.” Vi’nin yanılmış olabileceğini elbette düşünmüştüm. Ama kardeşimin, benim zaten bildiğim bir şeyi teyit ettiğini hissetmiştim.

“Test yaptırmalısın,” dedi Jeremy. “Hank’e söyledin mi?”

“Hayır.” İkimiz de sessizdik. “Daha önce böyle bir şey yapmadığıma inanırsın umarım,” dedim. “Aklıma bile getirmedi. Çok büyük bir hata yaptığının farkındayım.”

Jeremy sessizdi. Ben *çok büyük bir hata yaptığımı söylemiştim* ve Jeremy buna itiraz etmemişti; geçmişte buna benzer tek bir konuşmamız bile yoktu. Jeremy’nin sessizliğine daha fazla dayanmadığım için, “Çok şaşırdın, öyle değil mi?” dedim. “Özrümün anlamsız olduğunu düşünmezsin umarım.” Adil ya da değil, neticede Jeremy’den beni teselli etmesini istiyordum. Ondan teselli beklemek, nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir alışkanlıktı.

Jeremy hâlâ gözlerini kırptırıyor. “Evet, çok şaşırdım,” dedi.

“Davranış şeklinden... tepkinin ne olduğunu anlayamıyorum. İstersen bana bağırabilirsin.”

Jeremy, yine tahammül edilmez uzunluktaki bir sessizlikten sonra, “Bana Hank’i sadece bir kez düzdüğünü söylüyorsun, öyle mi?” dedi. Jeremy’nin *seks yapmak* yerine *düzmek* fiilini kullandığını ilk kez duyduğumdan çok emindim.

“Kesinlikle bir kez oldu.”

“Ama tek seferde hamile kaldın?”

Jeremy yalan söylediğimi mi düşünüyordu? “Owen’ın doğumundan beri regl olmuyorum, ama sanırım yumurtluyordum. Jeremy üzgünüm. Çok ama çok üzgünüm.”

“Sonra, Denver’dan döndüğümde beni de düzdün. Doğru mu? Yani, Vi’nin öngörüsünü bir yana bırakırsak, bebek yüzde elli ihtimalle benim olabilir.” Yine o *düzmek* fiili. Bundan hiç hoşlanmamıştım ama itiraz edebilecek durumda değildim. “Peki kaç haftalık hamilesin? Dokuz mu?” dedi Jeremy.

“Bebek Hank’in bile olsa –çok üzgünüm Jeremy ama onun olduğunu düşünüyorum– kürtaj yaptırmamayı tercih ederim. Ama sen yaptırmamı istersen, yaptırırım. Seninle evli kalmak ile bebeği doğurmak arasında seçim yapmak zorunda kalırsam, seni seçerim.”

“Ama aslında ikisini birden istiyorsun.” Jeremy’nin yüzünden yine o aşağılama dolu ifade geçti. Jeremy bu ifadeyle, bebeği öldürmeme arzumun insani değil haris görünmesini sağlıyordu. O anda hamileliği sonlandırmayı gerçekten istiyordum. Bunu neden daha önce, Jeremy’ye hiçbir şey söylemeksizin yapmamıştım? Kürtajın onun kararı, onun sorumluluğu olmasını mı istemiştim? Kürtajla ilgili olumsuz düşüncelerimi ifade etmek, kürtaj yaptırarak ne büyük bir fedakârlıkta bulunduğumu gösterecek ve Jeremy’nin beni affetmesini mi sağlayacaktı? Kendime olan itimatsızlığım o kadar derindi ki, kürtaj yaptırmama isteğimin samimi olduğunu hatırlamam neredeyse imkânsızdı.

“Courtney’nin kürtaşı gerçekten üzüntü vericiydi,” dedim. “Şimdi aynı durumda olunca...” Sesim duyulmaz oldu.

“Blue Berryhill’de beni Courtney’le birlikte gördüğünde ve ben Courtney’le bir ilişki yaşamadığımı söylediğimde, bana inanmadın mı?” Jeremy’nin yüzünde belli belirsiz umut ifadesi oluştu. Jeremy akla uygun bir açıklama arıyordu; o açıklamaları seven bir insandı. “Seni aldattığımı mı düşündün?”

Yalan söylemek daha doğru ya da daha müşfik bir eylem olabilirdi. Fakat yalan vakti çoktan geçmişti. “Hayır,” dedim. “Beni aldattığın düşünmedim.

Jeremy’nin yüzü tekrar bulutlandı; yapılan teklif geri çekilmişti. “Kürtaj yaptırmak istemiyorsun, tamam. Peki melez bir bebek doğurduğunda ne olacak? İnsanlar aptal değil.”

O sabah Vi’yle konuştuğumdan beri ben de aynı sorunun cevabını düşünüyordum. “Hiçbir şey olmayacak. Bu durumu açıklamaya çalışmayacağız. Koyu tenli bir oğlumuz –Vi bebeğin erkek olduğunu söyledi– olacak, buñdan ne çıkar? Aile bireyleri farklı ten renklerine sahip olabilirler.”

“Koyu tenli bir oğlumuz mu olacak?” Jeremy’nin sesindeki kontrollü fakat gizlenmemiş öfke, onun şu ana kadar ne kadar nazik davrandığını anlamamı sağladı. Jeremy, tanıştığımız ilk günden bu yana, kavga ettiğimiz zamanlarda bile, bana karşı en ufak bir düşmanlık göstermemişti. Ben de Jeremy’nin karakterinde düşmanlık duygusunun barınmadığını var varsaymışım. Ama yanılmışım.

“Sen ne istersen yapacağımı daha önce de söylemiştim Jeremy,” dedim. Gözlerimi kucağıma –parmak boğumlarıma– indirdim.

“Biraz temiz havaya ihtiyacım var,” dedi Jeremy. “Dışarı çıkıyorum.”

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Akşam eve dönecek misin?”

“Belki.”

“Dönmeyecek olursan, bana bir mesaj yazıp iyi olduğunu bildirir misin? Nerede olduğunu söylemek zorunda değilsin.”

Onun eşi olmaktan kaynaklanan bütün haklarımdan bu kadar hızlı bir şekilde feragat mi etmişim? Görünüşe göre etmişim.

Jeremy alaycı bir ses tonuyla, “İlgine müteşekkirim,” dedi. . Sonra ayağa kalktı, paltosunu giydi. Sırtım ona dönüktü, yüzümü dönmedim. Jeremy kapıdan çıkarken ikimiz de bir şey söylemedik. Bir dakika sonra Jeremy’nin arabasının motor sesini duydum. İşte o zaman öne eğildim, başımı ellerimin arasında aldım, hıçkırarak ağlamaya başladım.

Jeremy bir bara mı gidiyordu? Bir otele mi? İntihar mı edecekti? Bir öğrencisiyle mi yatacaktı? Yoksa Courtney Wheeling’e gidip her şeyi anlatacak mıydı? Hayır, muhtemelen Courtney’ye gitmeyecekti, bunu yapmak için yürümesi yeterliydi. Elimde bir senaryo yoktu, Jeremy’nin nerede olduğunu bilemezdim, onu zihnimde takip edemezdim.

Bir süre ağladım. Sonra, içinde bulunduğum şartlara rağmen, vakit harcadığımı söyleyen o rahatsız edici duyguya kapıldım. Dondurma kâselerini lavaboya götürdüm, salondaki oyuncakları topladım, Owen’ın kitaplıktan aldığı kitapları rafa geri koydum. Öğle yemeği yapbozunun parçalarını –Rosie’nin odasındaki baloncuk hariç– yerlerine yerleştirirken aklıma korkunç bir düşünce geldi: Jeremy tekrar evlenebilirdi. Bizim hayatımızın ikinci versiyonunu bir başkasıyla birlikte yeniden yaratabilirdi. Jeremy için yeni bir eş bulmak kolay olurdu. Jeremy yakışıklı ve nazikti, üstelik iyi bir işi vardı. Muhtemelen benden daha genç bir kadınla evlenirdi. O kadın Rosie’yle Owen’ı çok severdi ama kendi çocuklarını doğurmak isterdi. Ben kendime yeni bir eş bulabilir miydim? Evet, bulabilirdim ama fazla seçici davran-

mazdım. İki çocuğu olan bekâr bir adam sempatik ve çekiciydi. Fakat üç çocuğu olan bekâr bir kadın muhtaç ve zor görünürdü. Üstelik Jeremy kadar uyumlu, nazik, sakin ve akıllı bir koca daha bulmam imkânsızdı. Aklıma şu soru geldi... Ama hayır, o soruyu düşünürsem tekrar ağlamaya başladım. Büyürken, babamın, kardeşimin ve benim hayatlarımızın annem tarafından gereksizce zorlaştırıldığına inanıyordum. Ama şimdi, aynı şeyi, ben kendi aileme yapıyordum. Sonra merak ettim; Jeremy'nin yeniden evlenmesiyle ilgili düşüncem sadece endişe miydi, yoksa bir önsezi miydi?

Jeremy beni bırakırsa işe dönmek zorunda kalırdım. Eski patronuma bir e-posta yazmalı mıydım? Ekonomi bu durumda dayken patronum beni tekrar işe alır mıydı? Alacak olsa bile, hamileyken alır mıydı? Yeni bebeğimi üç ya da dört aylıkken kreşe göndermek zorunda kalacaktım. Ama üç çocuk söz konusuysen, bir bakıcı daha ucuza gelmez miydi? Fakat, evimde kalıp çocuklarıma bakacak bir kadına para ödeyebilmek için tekrar çalışmaya başlamak çok anlamsızdı. Eski ve zengin kocalarıyla büyük bir nafaka anlaşması yapmayan boşanmış kadınların arasında, işi olmayan bir kadın var mıydı acaba? Hank'in yanına o kadar yakın oturduğum o anı hiç yaşamamış olmayı ne çok isterdim. Hank beni öpmenin kötü bir fikir olduğunu söylediğinde ona "haklısın" demiş olmayı ne çok isterdim. Evet, çok kötü bir fikirdi, berbat fikirdi ve karşı konulmaz olmasının bir sebebi de buydu.

Saat onda, ben Owen'ı emzirirken, Jeremy ne eve dönmüş ne de bana mesaj yazmıştı. Dişlerimi fırçaladım ve güvenlik alarımını çalıştırmadan yatağa girdim. Uyuyabileceğimi düşünmüyordum, en başta haklıydım ama sonra haksız çıktım. Gece yarısından sonra, Jeremy yatağa girerken uyandım. Onunla aramda kötü bir şey geçtiğini hatırladım, o kötü şeyin ne olduğunu sonradan

anımsadım. Normalde, Jeremy bana doğru yuvarlanırdı ya da ben elimi uzatıp onun bacağına dokunurdum. Ama ne konuştuk ne de birbirimize dokunduk. Jeremy sırtını bana dönerek yattı.

Uyandığımızda her zamanki sabah rutinimizi yaşamaya başladık, ama benim ihanetimin ve Jeremy'nin bana olan mesafesinin ikimiz de farkındaydık. Jeremy bana bakmadı ve mecbur kalmadıkça benimle konuşmadı. Duş alıp aşağı indiğimde, "Owen ne yedi?" diye sordum. "Yulaf ve armut," dedi Jeremy, yirmi dakika boyunca başka bir şey söylemedi. Bundan sonra her zaman böyle mi olacaktı? Çocuklu hayat, Jeremy benden nefret etmeden önce de yeterince zordu. Belki de boşanmak, ceza niteliğindeki bu aile yaşamını sürdürmekten daha iyi *olurdu*. Ama hayır, sabırlı olmalıydım; Jeremy'nin, benim haftalardır bildiğim şeyi sindirmesine izin vermeliydim.

Rosie bir elişî kâğıdına resim çiziyordu. Yeşil renkli boyama kalemini Jeremy'ye uzattı. "Babam gülen anne resmi çizmek istiyor," dedi.

"Bir kaplumbağa çizeceğim," dedi Jeremy.

Jeremy işe gitmek için evden ayrılırken, ona, "Akşam yemeğine gelecek misin?" diye sordum.

"Sanırım," dedi Jeremy. Sonra, acımasız değil ama resmi bir ses tonuyla ekledi. "Bugün hastaneyi ara ve KVB için randevu al."

O gün akşam yemeğinde, Owen bir kavanoz kabak ezmesiyle beslenirken, Jeremy, Rosie ve ben pizza yedik. Jeremy işten eve dönerken bana bir mesaj yazmış ve pizza alacağını haber vermişti. "Rosie'nin doğum günü geliyor," dedi Rosie.

"Doğru," dedim. "Doğum günün ocak ayında. Kaç yaşında olacaksın?"

“Annem doğum günü partime gelecek mi?”

“Tabii ki,” dedim. “Üç yaşında olacaksın.”

“Babam doğum günü partime gelecek mi?”

Jeremy cevap vermedi. “Tabii ki gelecek,” dedim.

“Bebek doğum günü partime gelecek mi?”

“Owen doğum günü partime gelmeyi çok ister,” dedim.

“Mor pasta doğum günü partime gelecek mi?”

“Mor bir pasta yapabiliriz.”

Jeremy elindeki pizza dilimini tabağına bıraktı, ayağa kalktı ve yemek odasına gitti. “Doğum günü partime bir balon gelecek mi?” dedi Rosie.

Ben de ayağa kalktım, yemek odasına baktım. Jeremy pencerenin önünde duruyordu, sırtı bana dönüktü, omuzları bir kalkıp bir iniyordu. Ondan bir ses geldiğini duydum; belli belirsiz bir inilti. Rosie ikinci kez, “Doğum günü partime bir balon gelecek mi?” diye sordu. Jeremy onu teselli etmemi mi isterdi yoksa onu rahat bırakmamı mı? Bu mutsuzluğun sebebi ben olduğuma göre, ikinci seçenek daha mantıklıydı.

Rosie üçüncü kez, “Doğum günü partime bir balon gelecek mi?” diye sorduğunda mutfak masasına döndüm. “Evet, gelecek,” dedim.

Birkaç dakika sonra Jeremy’nin evden çıktığını duydum. Jeremy yine ben uyuyana kadar geri dönmedi.

KVB testi dokuz gün sonraydı. Testi benim jinekoloğum değil, kızıl sakallı bir perinatoloji²⁹ uzmanı yaptı. Jeremy orada

29 Kadın hastalıkları ve doğum biliminin bir dalıdır. Problemlı gebelikler veya gebelik sırasında yüksek risk taşıyan durumlarda, hastalara nasıl yaklaşılacağını ve tedavinin seyrini disipline eder. –çn.

değildi. Ona randevu saatini söylemiştim ama benimle gelmesini rica etmemiştim, o da gelmeyi teklif etmemişti. Önce, bir teknisyen, yaklaşık on haftalık hamile olduğumu teyit etmek için ultrason çekti. Sonra, aynı teknisyen, meskûn rahmimin siyah beyaz görüntüsünü bilgisayar ekranına yansıttı. Bir doktor, ekrandaki görüntüyü rehber olarak kullanarak karnıma bir iğne batırdı ve bebekten doku örneği aldı. Ekrandaki minicik kolları ve bacakları gördüğümde, KVB prosedürünün düşüğe neden olabileceğini hatırladım ve dehşete düştüm. Böyle bir şey olursa her şey basitleşirdi ama bebeğin sağlıklı olmasını istiyordum.

Prosedür ağrılı değildi ama çok rahatsız ediciydi. Doktor, prosedürün ardından bebeğin kalp atışını dakikalarca izledi. Doktor gittikten sonra, teknisyen kız ayağa kalkmama yardım etti. “Sizi eve götürecek biri var mı?” diye sordu. Başımı evet anlamında salladım; bu bir yalandı. Fakat Kendra saat beşe kadar çocuklarla kalacaktı, Jeremy o vakitte eve dönmüş olacaktı. Ağır adımlarla otoparka yürüdüm, kış ikindisinin yarı karanlığında arabama bindim, anahtarı kontağa soktum. Evin bahçe yoluna girdiğimde, Kendra’ya, Rosie’yle Owen’ı mutfığa götürmesini söyleyen bir mesaj attım. Evin kapısında kahverengi bir yemek poşeti olduğunu gördüm. Poşetin üstüne Vi’nin elyazısıyla benim adım yazılmıştı. Poşetin içinde, başparmak tırnağı büyüklüğünde parlak bir taş vardı. Siyah benekli kırmızı taşın yanına bir not iliştilmişti: *Jasper. Duygusal enerjiyi-stresi dengelemek için. Onu aura alanında tut. (Mesela üstünde taşı ya da boynuna tak) Bir zarar olmaz. Vi.* Taşı ve notu paltomun cebine koydum. Yatağa gittim.

KVB düşüğe sebep olmadı, prosedürü takip eden günlerde hâlâ hamileydim. Bunu biliyordum çünkü kramplarım ve kanamam yoktu. Üstelik ya deli gibi acıkıyordum ya da mide bulantısı çekiyordum. Bazen ikisini aynı anda yaşıyordum.

Jeremy DNA örneğini ne zaman vermişti ya da örneği benim jinekologuma nasıl ulaştırmıştı hiç bilmiyordum. Fakat KVB'den sekiz gün sonra jinekologum beni aradı. Rosie'yle Owen'ı doğurtan bu uzun boylu, neşeli, orta yaşlı Yahudi kadına bayılıyordum. "Test sonucu önümde," dedi jinekologum. "Jeremy'nin DNA'sı bebeğinkiyle eşleşmiyor." Utanca boğuldum. Birkaç saniye sonra, doktorun, "Bu sürpriz mi oldu?" diye sorduğunu duydum.

"Hayır," dedim.

"Kendine iyi bakıyorsundur umarım. Güzel beslen ve bolca dinlen."

"Tamam. Aradığın için teşekkür ederim."

"Kate, eğer biriyle konuşmak istersen, Clayton'da harika bir terapist tanıyorum."

Dr. Rosenstein; neşeli ve açık sözlü Dr. Rosenstein; kıvrıkcık saçları ve parlak, etnik giysileriyle Dr. Rosenstein; bir keresinde beyaz doktor önlüğünün altına rengârenk Hawaii gömleği giydiğini gördüğüm Dr. Rosenstein; benim, kocasını aldatan bir sürtük olduğumu artık biliyordu.

"Ben iyiyim," dedim. "Ama teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan sonra Jeremy'e mesaj yazdım: *CVS testinin sonucu çıktı. Senin DNA'n bebeğinkiyle eşleşmiyor.* Bu bilgiyi telefon mesajıyla göndermek bir korkaklık eylemi miydi yoksa bir merhamet göstergesi miydi bilmiyordum. Son birkaç haftadır, Jeremy ve ben evin içinde iki uyurgezer gibi dolaşıyorduk. Rosie ve Owen uyuduktan sonra, Jeremy salonda kitap okuyor ya da öğrencilerinin sınav kâğıtlarını değerlendiriyordu. Televizyonu açıyor ama sesini kısıyordu. Bir keresinde, "*Saturday Night Live* izlemek ister misin?" diye sordum. "Hayır," dedi Jeremy. "Ama sen izlemek istiyorsan ben mutfağa gidebilirim."

Bu olaydan sonra, Rosie uyur uyumaz ben de yatağa girmeye başladım. Hazıranda başladığım kitabı bitirdim, sonra Michael J. Fox'un otobiyografisini okudum. Jeremy yatağa gelmek için benim Owen'ı emzirip uyumamı bekledi. Onu sevişmeye ikna etmeyi düşündüm; o yatağa gelene kadar uyanık kalabilir ya da salonda kendimi onun kollarına atabilirdim. Ama kendimi Hank'in kollarına attığım koltukta bunu nasıl yapabilirdim? Jeremy, Hank'le o koltukta seks yaptığımdan şüpheleniyor muydu? Hem Jeremy beni reddederse yıkılırdım, buna tahammül edemezdim. Hank'le birlikte olduğum akşam, Jeremy'nin bana iltifat etmediğini, çünkü birbirimize iltifat edemeyecek kadar yorgun olduğumuzu düşünmüştüm. Nasıl bu kadar saçmalayabilmişim? Jeremy'nin bana karşı hiç eksilmeyen nezaketini, beni kucağına çekişini, yemeklerden sonra bulaşıkları yıkayışını nasıl görmezden gelmişim? Bunlar, kendi içinde iltifatlar ve güvenceler barındıran eylemlerdi. Bu eylemlerin yokluğunda mobilyaların sert köşelerini, cereyanları, pencereleri ve soğuk döşemeleri daha keskin bir şekilde hissediyordum.

Ben KVB testinin sonucunu ona gönderdikten bir dakika sonra, Jeremy bana bir mesajla cevap verdi: *Bu akşam konuşalım.*

Bu sefer sehpa da dondurma yoktu. Çünkü Jeremy ve ben, akşamları televizyon seyredirken dondurma yemeyi bırakmıştık. Artık öğlenleri, Rosie'yle Owen'ı uyuttuktan sonra tek başıma dondurma yiyordum. Eski patronuma göndereceğim e-postayı yazmaya çalışırken yediğim de oluyordu.

Jeremy'yle yaptığımız son gerçek konuşma sırasında ben tekli koltukta oturdum, Jeremy üçlü koltuktaydı. Bu sefer ilk olarak o konuştu. "Bebeği büyütmemiz ve bebeğin neden koyu tenli olduğunu kimseye açıklamamamız gerektiğini söylediğinde, bu-

nun çok saçma bir fikir olduğunu düşündüm,” dedi. “Ama daha iyi bir çözüm bulmayı da başaramadım.”

“Boşanmak istemiyor musun?” Kelimeler ağzımdan dökülüyormuştu. Muhtemelen kulağa zavallica gelmişlerdi ama bu umurda bile değildi.

“Boşanmayı düşünmedim değil,” dedi Jeremy. “Fakat sen kürtajla ilgili ne hissediyorsan, ben de boşanmayla ilgili aynı şeyi hissediyorum. Boşanmanın sadece ebeveynler için değil çocuklar için de yararlı olduğunu söyleyenler var. Çocukların metanetli olduğunu ve boşanmanın üstesinden gelebileceklerini söyleyenler var. Ama birçok çocuk bunun üstesinden gelemiyor.” Jeremy tuhaf bir şekilde gülümsedi. “Ayrıca, boşanırsak sen Hank’le evlenirsin.”

“Böyle mi düşünüyorsun?” Jeremy’nin önermesi tuhaf bir şekilde gurur okşayıcıydı; Jeremy, Hank’le evlenmek gibi bir seçeneğim olduğunu düşünmekle kalmıyor, beni hâlâ kıskanıyordu, benden tamamıyla tiksiniyordu.

Jeremy omuz silkti. “Kendinizi nasıl geçindirirsiniz bilmiyorum tabii,” dedi.

“Hank’le evlenmeyeceğim,” dedim. “Söz veriyorum.”

“Her neyse.” Jeremy işaretparmağını kullanarak gözlüğünü geri itti. “Bir süre için bebeği evlat edindiğimizi söyleyebileceğimizi düşündüm. Ama çocuğu gerçek annesi tarafından terk edildiğine inandırmak korkunç bir şey olur. Çocuk on altı ya da on sekiz yaşına geldiğinde gerçek annesini bulmak isteyebilir... Hayır, bu büyük bir haksızlık. Ayrıca, Rosie senin hamile olduğunu anlayacak yaşta. *Sonra bir tüp bebek merkezine gittiğimizi ve orada spermilerin karıştırıldığını söyleriz,* diye düşündüm. Ama bu çok karışık bir hikâye. Üstelik, altı aylık bir bebeğimiz varken tüp bebek yaptığımıza kim inanır? Ben de tamam dedim. İnsanlara gerçeği söyleyeceğiz. Kate utanacak ama yapacak bir şey

yok. Fakat gerçeği söylemenin de bazı problemler doğuracağına karar verdim. Gerçeği öğrenecek tek kişi, yeterince büyüdüğünde çocuğun kendisi olacak. Ondan başka kimseye hiçbir şey söylemeyeceğiz. İnsanlar çok kaba, bize bir sürü soru soracaklarından eminim. Onlara benim sülalemden Yunan kanı olduğunu söyleyeceğiz.”

“Var mı?”

“Hayır. Yunan kanı, İtalyan kanı, her neyse... bir etnik köken seçeceğiz ve ondan vazgeçmeyeceğiz.”

“Ya siyah kanı?”

Jeremy başını hayır anlamında salladı. “Bu gerçeğe çok yakın.”

“Senin ailene ne diyeceğiz?”

“Senin sülalende Yunan kanı olduğunu.”

Kalbim güm güm vuruyordu. “Teşekkür ederim Jeremy,” dedim.

“Daha bitmedi,” dedi Jeremy. “St. Louis’ten ayrılacağız. Buradan taşınacağız. Eğer bu bebeği saklayabileceğini düşünüyorsan delisin demektir. Hank bebeği görür görmez her şeyi anlar. Wheelinglerle bir velayet savaşına girdiğimi düşünmek...” Jeremy yüzünü buruşturdu.

“Courtney’nin bebeği isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

“Courtney istemez,” dedi Jeremy.

İkimiz de sustuk. Ben en sonunda, “Hank’e söylemek gibi bir niyetim yok ama söylememek yasadışı değil mi?” diye sordum.

“Bilmiyorum.”

Yine sustuk. “Nereye taşınacağız?” dedim.

“Lukovich’e e-posta gönderdim. Cornell’deki işin son başvuru tarihi 1 Ocak’tı. Fakat Lukovich benim başvurumu araya sıkıştıracağını söyledi. İş alacağımın garantisi yok, ama herkes

kadar benim de şansım var.” Jeremy bana baktı, bu sıcak bir bakış değildi. “Mümkün olursa Ithaca’ya gideceğiz,” dedi.

Cezam buydu demek: Boşanmak değil. Kürtaj yaptırmak değil. Sadece taşınmak. Bin altı yüz kilometre uzağa, ülkenin daha önce hiç bulunmadığım bir bölümüne, kimseyi tanımadığım bir eyalete, üç çocukla tek başıma ilgileneceğim bir yere taşınmak. Yeni bir ev bulmamız gerekecekti, yeni parklar, yeni bir çocuk doktoru. Babamla kardeşime ne olacaktı? Onlara birbirlerine bakmayı öğretebilir miydim? Vi, babamızın sevdiği yiyecek markalarını ezberleyebilir miydi? Babamız kasiyer kadına indirim kuponlarını uzatırken Vi sabırla bekleyebilir miydi?

Hayır. Taşınmak ideal bir durum değildi, babam sağ olduğu sürece asla yapmak istemediğim bir şeydi. Ama yine de, diğerleriyle kıyaslandığında hafif bir cezaydı. Yutkundum. “Tamam,” dedim.

Daha sonra bu konuşmayı ne zaman hatırlasam, ne kadar saf olduğumuzu ve aklımıza hiç getirmediğimiz ihtimalleri görüp hayrete düştüm. Bir daha asla Noel kartları göndermeyecek miydik? Göndermesek bile, oğlumuzun doğum gününde çekilen bir fotoğrafın bir arkadaşımız tarafından Facebook’ta paylaşılmasını engelleyebileceğimizi mi düşünmüştük? Jeremy, Courtney’le aynı yerde çalışmasa bile, çeşitli konferanslarda onunla karşılaşacaktı. Jeremy ve Courtney’nin ortak tanıdığı olan sayısız insan vardı. Taşınma kararı verdiğimiz akşamın üstünden iki buçuk yıl geçti. Jeremy ve ben hâlâ yakalanmadık. Belki de yakalandık ama kimseyle yüzleşmek zorunda kalmadık. En önemlisi, Wheelinglerle yüzleşmedik. Diğer insanların ne tür kuşkular taşıdığını sadece tahmin edebilirim. Fakat maskemizin aşağı düşeceği zamanın, eli kulağındaki bir deprem misali bizi beklediğini biliyorum. Belki de hiç gerçekçi olmadığımızı en başında da biliyorduk; belki de içinde bulunduğumuz durum-

dan kurtulmanın tek yolunun, gerçekçi olmamak olduğunu fark etmiştik.

“Son bir şey daha,” dedi Jeremy evin salonunda. “Bebegin babası her şart ve durumda benim. Doğum sertifikasında benim adım yazacak. O benim oğlum olacak.”

“Tamam,” dedim tekrar. “Hepsine tamam.” Sonra ekledim. “Bunun şimdi olmayacağını biliyorum ama umarım bir gün beni affedersin.”

Jeremy bana sarılmak için ayağa kalkmadı. Beni yanına çağırmadı. Belli ki birlikte televizyon seyredecek ya da seks yapacak değildik. Sadece, “Ben de öyle umuyorum,” demekle yetindi ve eğilip masanın üstündeki kâğıtları aldı.

Ama sonra, o gece, gerçekten seviştik. Saat onda, ben Owen’ı emzirirken yatağa girdi. (Owen’ı süttten kesmem gerektiğini düşündüm, çünkü artık bir bebek taşıyordum ve kesinlikle kürtaj olmayacaktım. Hamileyken çocuk emzirmek biyolojik olarak mümkündü ama oğlumu şişkin karnımın üstüne emzirmek istemiyordum.) Tekrar yatak odasına girdiğimde, Jeremy’nin yatakta oturduğunu gördüm; üstüne tişört giymemişti, yatak örtüsünü beline kadar çekmişti, telefonunu eline almamıştı. Owen’ı emzirmek için kalkmadan önce yatakta kitap okuyordum, pijamalarımı çoktan giymiştim. Oğlumun odasına giderken kitabımı komodinin üstüne bırakmışım. Jeremy, benim içeri girdiğimi gördüğünde, “Buraya gel,” dedi.

Yatağın ona ait tarafına yaklaştım. Jeremy’nin birkaç adım uzağında durdum.

“Pijamanı çıkar,” dedi Jeremy. Tişörtümü ve emzirme sutyeni çıkararak önce kısa bir tereddüt yaşadım. Başparmaklarımı pijama altımla iç çamaşırlarımın kenarına geçirdim, ikisini

birden aşağı çektim. Jeremy'nin komodinindeki gece lambası yanmıyordu, benim tarafımdaki lamba açıktı. Jeremy bedenimi inceliyordu. Hamileliğim göbek bölgemde belirginleşmeye başlamıştı, Owen'dan kalan kiloları hâlâ verememiştim ve bikini bölgemi en son ne zaman tıraş ettiğimi hatırlamıyordum. Bir çeşit cezaya maruz bırakıldığım farkındaydım ve beni küçük düşürmek bu cezanın bir parçasıydı.

"Hank'i düzerken beni düşündün mü?" diye sordu Jeremy.

Dudağımı ısırdım. "Şehirden ayrıldığın için sana kızgındım," dedim. "Ama ben sadece seni seviyorum Jeremy."

"Onu düzmek hoşuna gitti mi?"

Kendimi savunmak, açıklamak istedim. Fakat Jeremy'nin sorusunu kısaca ve çok büyük dikkatle cevaplamak zorundaydım, zira sonsuza dek hatırlayacağımız bir konuşma gerçekleştiriyorduk. "Bana dokunuşun... kimse bana senin dokunduğun gibi dokunamaz," dedim. Jeremy, Hank'in adını telaffuz edebilirdi ama ben edemezdim. Bu konuşmanın kurallarından birinin bu olduğundan emindim.

"Boşaldın mı?"

"Sen beni boşaltmak için ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedim. Ona doğru bir adım attım, elimi öne uzatıp bacakları-mın arasına soktum, daha şimdiden sıırsıklam olmuştum. "Gördün mü?" dedim. Sonra yatağa çıktım, Jeremy'nin üstüne çıktım, çıplak bedenimi onunkine dayadım, yatak örtüsünü aşağı çektim. Jeremy kalçamı kavradı. Bunu istediği için mi, alışkanlıktan mı yoksa refleks olarak mı yaptığından emin değildim.

Jeremy içime girdiğinde, bir kez daha, "Ben sadece seni seviyorum Jeremy," dedim. "Sadece seni seviyorum. Sadece seni seviyorum." Jeremy, nefesi benim boynuma çarparken bile bir şey söylemedi.

Sabah olduğunda işler biraz düzelmişti; tamamıyla değil, biraz. Bundan fazlasını umut edemeyeceğimi anladım. Kahvaltıdan sonra, salonda oyun oynarken, “Annemin bezinde çikolata var!” dedi Rosie heyecanla.

“Ben bez takmıyorum,” dedim. “Tuvaleti kullanıyorum.”

“Ama anne bez taksaydı, bezinde kesinlikle çikolata olurdu,” dedi Jeremy. Rosie’ye hitaben konuşmuştu ama sesinde benim için de bir şeyler vardı.

Noel’de –Jeremy’nin anne ve babası üç günlüğüne ziyaretimize gelmişti; babam, Vi ve Stephanie de Noel yemeğine katılmıştı– ben bulaşıkları yıkıyordum, Vi de kuruluyordu. “Dün gece yine depremle ilgili bir rüya gördüm,” dedi. “Sana söylemiş miydim, rüyamdaki insanların hepsi zenci.”

Hayır, Vi, diye düşündüm. Buna daha fazla katlanamam. Tatlı patatesleri koyduğumuz kâseyi uzattım ve “Evet, bahsetmiştin,” dedim. Birkaç saniye sonra, “Babam bu gece çok sessiz,” diye ekledim.

“Babam her zaman sessizdir.”

Şüphesiz babamla ilgili son dönemdeki endişelerim taşınmamızdan kaynaklanıyordu. Ama Cornell’deki işten Vi’ye daha bahsetmemiştim, çünkü Jeremy kesinleşmeden söylememi istememişti. İşi alacağından emin olsam da isteğine boyun eğmiştim. “Acaba babam yine geceleri araba sürüyor mu, merak ediyorum,” dedim.

“En azından bu gece, bu konuda endişelenmen gerekmiyor.” Babamı Vi ve Stephanie getirmişti. “Keşke benim depremim nerede bilebilseydim,” dedi Vi.

Bu konuyu hiçbir zaman arkamızda bırakamayacak mıydık? Hayır, bırakamayacaktık. Mutfak lavabosunda bulaşıkları yıkar-

ken bile göbeğim büyüyordu. Çok yakında Jeremy, Vi ve benden başka insanlar da hamile olduğumu anlayacaktı.

“Belki de depremin, bir deprem değildi Vi,” dedim.

Üç hafta sonra, 2010 yılının 12 Ocak’ında çocuklarla birlikte arabadaydım. Öğle vaktiydi, Rosie’ye mor renkli ayakkabılar almak için gittiğim dükkândan eve dönüyordum. O sırada Jeremy’den bir mesaj aldım: *Haiti için çok üzgünüm*. Radyoyu açtım ve Port-au-Prince’in batısında 7 büyüklüğünde bir deprem olduğunu öğrendim. Sayısız ölü ve yaralı vardı, yıkılan binalar yolları kapatmıştı, elektrik ve telefonlar kesilmişti.

Arabayı evin bahçe yoluna soktuğumda telefonum çaldı. Telefonu açtım. Vi’nin hıçkırarak ağladığını duydum. “Korkunç bir şey,” dedi kardeşim. “Korkunç bir şey.”

Arka koltukta oturan Rosie öne eğilip –kolları uzuyordu– Owen’ın emziğini aldı, emziği kendi ağzına soktu. “Oraya gelmemi ister misin?” dedim Vi’ye.

Vi burnunu çekti. “Olabilir,” dedi. “Haiti halihazırda berbat durumda değil miydi?”

“Üzgünüm.”

Jeremy ve ben çocuklar uyuyana kadar haberleri izlemedik. Çocuklar uyuduktan sonra bile haberlere bakmak için fazla vakit bulamadım. Çamaşırları kurutucuya koymak ya da salondaki su bardağını mutfaktaki lavaboya bırakmak gibi işler için defalarca ayağa kalktım. Vi tekrar aradığında, posta kutusunda biriken mektupları tasnif etmekle meşguldüm.

“Gönüllü olarak Haiti’ye gidiyorum,” dedi Vi.

CNN’de konuşan biri Haiti’ye para göndermenin daha iyi olduğunu söylemişti. Fakat Vi’nin oraya gideceğini söylemesi ile

Port-au-Prince'e giden bir uçağa binmesi arasında onlarca adım vardı. Bu yüzden onu ikna etmeye çalışmadım.

"Buraya gel," dedim. "Ciddiyim."

"Birazdan Stephanie gelecek."

"O da buraya gelsin."

"Eğer endişelendiğin şey buysa, gazetecilerle konuşmuyorum."

"Gazeteciler arıyor mu?"

"Depremden on saniye sonra Emma beni aradı. O sırada yeryüzü hâlâ sallanıyor bile olabilirdi. Ama gazetecilerle işim bitti."

"Gerçekten mi?" dedim, hissettiğim rahatlama duygusunu gizlemeye çalışıyordum.

"Bütün o röportajları yaparken eğleniyordum. Ama şimdi bir muhabirle konuşma fikrine bile tahammül edemiyorum. Sürekli aynı soruları soruyorlar. Aptalca sorular. Sonra da senin söylediklerini ya bağlamdan kopartıyorlar ya da yanlış aktarıyorlar."

Keşke her zaman böyle düşünseydin, diye düşündüm. Aklımdan geçen i dile getirmek yerine, "Seni anlıyorum," dedim.

Telefonu kapattıktan sonra, televizyonda bir hastane enkazı gördüm. Bir muhabir, enkazın önünde duran gözü yaşlı bir kadınlı röportaj yapıyordu. Fransız aksanlı bir çevirmen, röportajı İngilizceye tercüme ediyordu. Elinle televizyonu işaret ettim. "Vi kehanetini bu yüzden ısrarla savunmuş olabilir," dedim. "Belki de bu depremle ilgili bir mesaj almıştı."

Jeremy şüphe dolu gözlerle bana baktı. "Vi'nin ruhsal rehberi Haiti'yle St. Louis'i birbirine mi karıştırdı yani? Kuzey Küre'deki en fakir ülke ile gerileme dönemindeki bir ortabatı şehrini?"

"Vi'nin yalan söylediğini düşünmüyorum. Bu noktada kazanacak bir şeyi yok."

Jeremy, kısa bir sessizliğin ardından, “Tanrı’nın unuttuğu şu yerde yaşayan insanlar, kardeşinin gördüğü ilginin bir parçasını görürler umarım,” dedi.

Vi’yi benim yerimi alacak şekilde yetiştirme planımı henüz yürürlüğe koymamıştım. İlk adımımı, kardeşimi markete götürmek ve ona babam için alışveriş yapmayı öğretmek olacaktı. Fakat bunu yapmak zorunda kalmadım. Babam, Haiti’deki depresyondan iki gün sonra, kendi mutfağında öğle yemeği yerken keskin bir baş ağrısıyla iki büküm oldu; beynindeki anevrizma patlamıştı. Babam ambulansı aramayı başarmıştı ama ilkyardım ekibi eve vardığında bilincini kaybetmiş durumdaydı. Acil görevlileri evin kapısını kırarak içeri girmişlerdi. Jeremy o akşam, biz gitmek zorunda kalmayalım diye, babamın evine gitmiş ve kırık bir kapıyla, yemek odasının zeminindeki kusmuk yığınıyla ve masadaki hindili sandviç artıklarıyla karşılaşmıştı. Babam dört saat önce, hastaneye götürüldüğü ambulansın içinde ölmüştü.

Babamın nasıl bir ölüm tercih edeceğini söylemek zordu; ama öğle yemeğini tek başına yemiş, kusmuş, kendi ambulansını kendi çağırmış, sonra acı içinde ve yabancıların arasında ölmüştü. Ben babam için bir ölüm seçecek olsaydım başka bir şey seçerdim. Annemin cenazesinde kullandığımız cenaze evini aradık. En başta bir mezarlık merasimi yapılmasını istemedim –kim senin gelmeyeceğinden korkuyordum– ama Jeremy ve Vi beni ikna ettiler. Jeremy’nin annesi de dahil olmak üzere törene on dört kişi geldi. Owen’la Rosie’yi Kendra’ya bıraktık. Vi babam için bir şiir yazdığını söylemişti. Fakat Jeremy ve ben mezarlığın kapılarından içeri girerken, Vi beni aradı. “Bir şiir yazmaya başlamıştım ama çok uyduruk oldu,” dedi. “Jackie O’nun erkek arkadaşının, Jackie’nin cenazesinde okuduğu şiiri okuyacağım.”

“Olur,” dedim.

“Şiiri seveceksin,” dedi Vi. “Çok klas.”

İstemediğim kadar öfkeli bir sesle, “Sana zaten tamam demiştim,” diye karşılık verdim.

Tören on dakika sürdü. Tören sırasında, babamın annemle tanışmadan önce ne kadar yalnız olduğunu, onunla evlendikten sonra da çok başka bir yalnızlık yaşadığını düşündüm. Aslında, babamın hayatının sessiz beyhudeliği için hissettiğim hüzünden çok, kendi çocuklarım tarafından en az ebeveynlerimi yargıladığım kadar sert bir şekilde yargılanacağım korkusuyla doluydum. Annemden ve babamdan yeterince farklı mıydım? Olmaya çalışmıştım, ama hayatı başka şekillerde elime yüzüme bulaştırmamış mıydım?

Cenaze töreninden sonra resepsiyon düzenlemedik. Bu soğuk bir tavidir ama cenazeye katılan herkesi evimize davet etmek istemiyorduk. Resepsiyon yerine tabutun yanında kısa bir sohbet gerçekleştirdik. Sonra Jeremy, Jeremy’nin annesi ve ben aynı arabayla eve döndük. Vi ve Stephanie bizi takip ettiler. Jeremy’nin annesi havalimanından bir taksiye binip mezarlığa gelmişti, ertesi sabah erken bir uçuşla kendi evine dönecekti. Mezarlıkta, kimse Vi’nin kehanetinden bahsetmemişti. En azından kimse, bana bir şey söylememişti.

Bir sonraki hafta sonu Vi’yle birlikte babamın evini boşalttık. Babamın yatağın yanındaki komodinin çekmecesinde, adını daha önce duymadığım bir beyin cerrahı tarafından gönderilmiş, 24 Ağustos 2009 tarihli bir mektup buldum. Mektuba göre babama serebral anevrizma teşhisi konmuştu. Babam, subaraknoid kanama ve intrakraniyal hematoma ile sonuçlanabilecek yırtılma riskinden haberdar edilmesine rağmen, tedavi görmek istemediğini beyan etmişti.

Mektubu mutfağa götürdüm, Vi dolapları boşaltıyordu. Masanın üstünde duran karton kutuyu işaret etti. “Bu gerçekten güzel bir tava,” dedi “Ama babam kutuyu açmamış bile.”

“Onu babama biz vermiştik.”

“Yine sizin mi olmalı yani?”

“Sen alabilirsin. Şuna bir bak.” Mektubu Vi’ye verdim ve okumasını bekledim. “Neden tedavi olmamış?” dedim sonra.

“Babamız yetmiş dört yaşındaydı Daze. Kalan zamanını doktorlar tarafından dürtülüp delinerek geçirmek istememiştir.”

“Ama iyileşmeyi denememiş bile. Sence babam depresyonda mıydı?”

Vi kuşku dolu bir ses tonuyla, “Sence depresyonda mıydı?” dedi.

“Bildiğim kadarıyla değildi ama...”

Vi başını hayır anlamında salladı. “Babam iyiydi. Sadece o seksi masajlar bile yaşaması için yeterli sebepti.”

“Babama bu konuyla ilgili bir şey söylemedin, değil mi?”

Vi gözlerini devirdi. “Hayır. Hiçbir şey söylemedim.” Mektubu tava kutusunun üstüne bıraktı. “Ama ona önsezileriyle ilgili birkaç şey sormak isterdim. Keşke bana izin verseydin. Babam bize hayatlarımızla ilgili sorular sormazdı. Sence buna ihtiyacı olmadığı için mi sormazdı? Bizimle ilgili her şeyi zaten bildiği için mi?”

Onca yıldan sonra ilk kez, babamla birlikte dondurma almaya gittiğimiz o yaz akşamını ve babamın bana liseyi hiç sevmediğini söylediğini hatırladım. “Biliyor musun Vi? Bence babam bizimle ilgili her şeyi biliyordu akşam yemeklerini bizim pişirdiğimizi de biliyordu.”

“Benim büyüyünce şişman bir lezbiyen olacağımı da biliyor muydu?”

“İster inan ister inanma ama bence bunu da biliyordu. Annemizin o kadar genç yaşta öleceğini biliyor muydu? Ne kadar mutsuz bir evliliğinin olacağını biliyor muydu?”

“Birlikte mutlu oldukları zamanlar da vardı Daze. Buna inanmadığını biliyorum ama vardı. Annemin ölümünden birkaç ay önce öğle yemeği için Steak’n Shake’e gitmiştim. İçeri girdim, masalardan birinde annemle babamı gördüm. Ne söylediklerini duyamıyordum ama kesinlikle sohbet ediyorlardı.”

“Annem o kadar erken saatte uyanık mıydı? Ve yemek mi yiyordu?” Kısa kollu ekose gömleğiyle babamı ve bir zamanlar çok güzel olan aşırı sıska annemi yan yana hayal etmeye çalıştım.

“Onlara merhaba dememeye karar verdim,” dedi Vi. “Güzel bir öğle yemeği yedikleri belliydi, onları rahatsız etmeme ne gerek vardı? Restorandan ayrıldım.”

“Annemin babamı sevmediği doğru değil mi sence?”

Vi yanaklarını şişirerek sorunun cevabını düşündü, sonra nefesini dışarı bıraktı. “Bence annem, annemi sevmiyordu,” dedi. “Ama kendini öldürmedi. Senin şu iğrenç erkek arkadaşın tam tersini söylese de annem kendini öldürmedi. Vay canına, çocuğun adını bile hatırlamıyorum.”

“Adı Ben’di,” dedim. Vi de aynı anda, “Adını sakın söyleme,” demişti. “Beynimde bir yer işgal etmeye hakkı yok.” Babamızın doktorundan gelen mektubu aldı ve bir uçağa dönüştürdü. Kâğıttan uçak, yere düşmeden önce buzdolabına çarptı. “Babamın sürekli kahkaha atmaması, onun sürekli perişan olduğu anlamına gelmez,” dedi Vi. “Ya biri ya öteki diye bir şey yok. Evet, annemin bazı problemleri olduğuna inanıyorum ama babamın depresyonda olduğunu düşünmüyorum. Babam sadece yetişkindi.”

Kardeşim Haiti’ye gitmedi, fakat bir Associated Press makalesine konu olan Ginette isimli kız çocuğunu kendine dert

edindi. Ginette on yaşındaydı, depremde annesini kaybetmişti, aynı durumdaki beş çocukla birlikte bir yardım çadırında yaşıyordu. Çocukların en küçüğü on bir aylık, en büyüğü on beş yaşındaydı. Çocuklar paçavraların üstünde uyuyor ve orada burada buldukları yiyeceklerle besleniyorlardı, her biri bağırsak parazitinden mustarıptı. Bir rahip, çocukları ara sıra kontrol ediyordu; bebek pislik içindeydi, yüzü gözü sineklerle kaplıydı, ağladığı zaman Ginette ona ninniler söylüyordu.

Vi önce Ginette’i evlat edinmek istedi. Sonra, çocuklara temiz yiyecek alabilmesi için rahibe para göndermeye karar verdi. Bir gün, Rosie ve Owen öğle uykusu uyurken, Vi’yle birlikte internete girdik; rahibi ya da makaleyi yazan gazeteciyi bulmak istiyorduk. O sırada Jeremy eve geldi ve parayı bir yardım kuruluşuna vermenin daha doğru olacağını söyledi. Jeremy ve ben böyle yapmıştık.

Ginette’in izini sürmeye devam ettik. Vi, küçük kızın, uzak bir akrabası tarafından çadırdan alındığını, sonra da köle olarak satıldığını söyledi. Bu bilgiyi Koruyucu’dan ya da bir takım im-gelerden edinmiş olmalıydı zira gazetelerde Ginette’le ilgili başka bir haber yayınlanmamıştı. Bu olaydan sonra, Vi küçük kızın yerini belirleyemedi. “Ben şimdi ne yapacağımı?” dedi.

Alışılmadık şekilde sıcak bir şubat günüydü, bizim evin bahçesindeydik. Rosie, benim köpükten oluşturduğum baloncukların peşinde koşuyordu. Birkaç hafta önce yürümeye başlayan Owen, çimenlerin üstünde sarsak adımlar atıyordu. Plastik çubuğu köpüklü suyun içine batırdım. “Bilmiyorum,” dedim kardeşime.

Haiti’deki depremten altı hafta sonra, Şili’de çok daha şiddetli –8.8 büyüklüğünde– bir deprem gerçekleşti. Deprem ciddi hasarlara sebep oldu ama can kaybı ve yıkım Haiti’de olduğun-

dan çok daha azdı, çünkü sarsıntının merkez üssü küçük bir kasabaydı. Aynı yılın ilerleyen aylarında, Endonezya’da, Çin’de ve Türkiye’de çok büyük depremler meydana geldi. 2011 yılının Mart ayında, Japonya’da gerçekleşen 9 büyüklüğündeki depremde on beş binden fazla insan öldü. 2009 Eylül’ünde gerçekten bir deprem sezonu mu başlamıştı? Bir jeolog –Courtney Wheeling– hayır derdi. Her üç günde bir, dünyanın herhangi bir yerinde, şiddetli depremler meydana geliyordu ve bu normal bir durumdu. Depremler genellikle suyun altında gerçekleştiği için, sarsıntılar insanlar tarafından fark edilmiyordu. Deprem sadece bize geldiğinde, caddeleri, evleri ve ağaçları altüst ettiğinde dikkatimizi çekiyordu. Fakat yeryüzü, Courtney’nin bir zamanlar bir muhabire söylediği gibi, sürekli meşguldü.

Jeremy, ocak ayının sonunda Cornell Üniversitesi’nden bir iş teklifi almış ve teklifi kabul etmişti. Sömestr tatilinde, ev bakmak üzere Ithaca’ya gittik. Orada bir jinekologla tanıştık. Jinekoloğun adını, Jeremy’nin danışmanının karısından almıştık. Doğumum 3 Temmuz’da gerçekleşecekti. Biz Ithaca’ya, mayıs ayında, Jeremy’nin Washington Üniversitesi’ndeki görevi bittiğinde taşınacaktık. Hiç konuşmadığımız, konuşma gereği duymadığımız şey, bebeği St. Louis’ten uzakta doğurmamın daha akıllıca olacağıydı.

Jeremy’nin Cornell’den gelen iş teklifini kabul etmesi, ikimizin arasındaki gerilimi azaltan bir unsurdu. Çok tatsız olaylar olmalarına rağmen, Haiti’deki deprem ve babamın ölümü de aramızı yumuşatmıştı. Bu küresel ve kişisel trajediler, yalnız olmadığımız için, yola bir aile olarak devam edebildiğimiz için şükretmemizi sağlamıştı. Buna rağmen, Jeremy’nin ilk sevişmemizde söylediği şeyi –*Özür dilemeni gerektiren bir şey yok*– ve bunun artık doğru olmadığını düşünmeden edemiyordum. Bu bir daha asla doğru olmayacaktı.

O bahar, Vi ve Stephanie'yle sık sık görüştük. Bizi onların yanında gören, hayatımızı korkunç bir şekilde mahvettiğini aklına bile getirmezdiler. Bu çok ironikti, zira Vi ve Stephanie, karnımdaki bebeğin Hank'ten olduğunu bilen –Vi'nin Stephanie'ye söylediğini varsayıyordum– yegâne kişilerdi. Onların arkadaşlığını rahatlatıcı buluyorduk. Çünkü Stephanie, Vi'nin kehanetinden önce hayatımızın bir parçası değildi ve bu sebeple bizim için bir değişiklikti. Kötü değil, iyi bir değişiklik; Stephanie'nin varlığından keyif almak, ne sahteliği temsil ediyordu ne de yitimi.

Stephanie, mart ayında Vi'nin yanına taşındı. Vi onunla aynı evde yaşayacağını bana ilk haber verdiğinde, "Sakın dalga geçme," dedi.

Nisanda Owen'ın ilk doğum gününü kutladık. Doğum günü partisine sadece Vi'yi ve Stephanie'yi davet ettik. Vi hem pastayı hem de dondurmaya geri çevirerek beni şaşırttı. "İlla ki bilmek zorundaysan, Kilo Avcıları'na katıldım," dedi. "Kusura bakma ama, pastanın diyetimi bozmaya geçecek kadar iyi görünmüyor."

"Daha ince göründüğünü fark etmiştim," dedim

"Gerçekten mi?" Vi arsızca neşeliydi. "Üç kilo verdim."

Bir sonraki pazar günü, Vi ve Stephanie, Cardinals'ın Cubs'a karşı oynayacağı beyzbol maçını izlemek için yine bize geldiler. "İsterseniz akşam yemeğine kalın," dedim onlara. "Sebzeli ızgarası var. Sağlıklı bir yemek."

"Teşekkürler ama Vi bana otlu somon yapacak," dedi Stephanie.

"Otlulu somon mu?" Jeremy kardeşime döndü. "Stephanie seni taşaklarından yakalamış Vi," dedi.

Bir sessizlik oldu. Jeremy'nin Stephanie'ye şakayla iltifat etmek için söylediği şeyin, lezbiyenlerle erkekleri eşit tutan bir yorum gibi algılanmış olmasından korktum. Ama sonra, Step-

nie büyük bir özgüvenle, “Ellerim o kadar büyük değil Jeremy,” dedi.

O anda ilk kez, St. Louis’ten gönül rahatlığıyla ayrılabilceğimi düşündüm. Çünkü şimdi, Vi’yi benim kadar seven biri daha vardı. O gün, Vi ve Stephanie gitmeden önce, “Biz New York’a taşındıktan sonra da iyi olacaksın,” dedim kardeşime.

“Hadi canım sen de!” dedi Vi, eğleniyormuş gibi görünüyordu. “Buradan taşınacağın için duygusallaştığını söyleme sakın. Kemer’in altında ne dilediğini hatırlamıyorsun? Dileğin en sonunda gerçek oluyor.”

“Pek hayal ettiğim gibi değil.”

“Tabii ki değil.” Vi omuzlarını silkti. “Benim için de aynı şey geçerli. Barış Gücü yok. Bir koca yok.” Sonra elimi okşadı. “Endişelenme Daze. Benden istesen de kaçamazsın. Nereye gidersen git, ne olursa olsun, sen her zaman Kız Kardeşler Diyarı’nda yaşayacaksın.”

Bir cumartesi günü, Jeremy’nin çocukları hayvanat bahçesine götürmesini fırsat bilerek, bazı işlerimi halletmek için tek başıma dışarı çıktım. Babamın ölümünden sonra ilk kez Schnucks’a gittim. Aldığım yiyecekleri kasa bandına bırakırken, kasadaki aşırı makyajlı yaşlı kadının, daha önce defalarca karşılaştığımız kasiyer olduğunu fark ettim.

Kasiyer kadın göbeğimi işaret etti. “Epey meşgulmüşsün tatlım!” dedi.

Aptalca gülümsedim. Rosie ve Owen’la birlikte dışarı çıktığımda –neredeyse her zaman– biraz utanıyordum. İnsanların, *Şu kadın bebek doğurmaktan niye vazgeçmiyor?* diye düşündüğünü hissediyordum. Belki de, popülasyonunu çoğaltmaya kararlı dini bir tarikatın üyesi olduğumu düşünüyorlardı.

“Baban bugün gelmedi mi?”

Başımı hayır anlamında salladım.

Kadın gülümsedi. “O çok hoş bir adam.”

Nisan ortalarında bir pazartesi günü, Richmond Heights Kütüphanesi’ndeki masal saati sırasında, Hank’ten bir mesaj aldım: *Yine hamile olduğumu duydum. Tebrikler! İkinci üç ayımın başlangıcındaydım ve kocamandım. Kütüphaneci kadının önünde oturan çocukların arkasında duruyordum, rafların arasında dolaşan Owen’ı takip ediyordum.*

Hank’in beklenmedik mesajını okurken, ondan gelen son mesajın üstünden altı ay geçtiğini fark ettim. *C öğleden sonra eve geliyor. Konuşmalıyız.* Bir zamanlar, Amelia’nın okula gittiği sabahlarda kendimi çok sabırsız hissederdim; çünkü Hank’i tekrar görebilmek için o birkaç saatin geçmesini beklemek zorunda kalırdım. Hank şimdi, tepkisel bir mide bulantısı hissetmeme sebep olan bir fikirden, bir mefhümdan ibaretti, tıpkı Marisa Mazarelli gibi. Ama Hank’le birlikte parklarda ve evlerimizin bahçelerinde geçirdiğimiz zamanları gerçekten hatırladığımda, onu özlememek zordu.

Kütüphanedeydim, hazırlıksız yakalanmışım ve nostaljiye kapılamayacak kadar meşguldüm. *Tēşekkürler*, yazdım. Hank hamileliğimle ilgili soru sorabilirdi ama konuyu ben açmayacaktım.

Hank’in bir sonraki mesajı dakikalar sonra geldi: *Sadece teyit etmek için soruyorum, konuşmamız gereken bir şey yok, değil mi?*

Mesajlaşma teknolojisine şükürler olsun, diye düşündüm. Hank’in yazdığı o tek satır aslında ne kadar genişti. İçinde, resmi olarak yalan söylemeksizin yalan söyleme daveti vardı.

Hayır, yok.

Vay canına, yazdı Hank. Üç çocuk!

Evet, diye cevap verdim. Hepiniz iyisinizdir umanm. Söylediğim şey ne kadar yavan, ne kadar sıradandı. Eski bir iş arkadaşıma ya da üniversiteden tanıdığım birine söyleyebileceğim türden bir şeydi. Beş hafta sonra St. Louis'ten taşındık. Hank'i hâlâ görmemiştim.

Evi toparlama işinin büyük bir kısmını nakliyeciler halletti. Ben sadece en narin eşyalarımızı arabayla götürmek istedim: Rosie'nin doğumunda Vi'nin hastaneye getirdiği antika parfüm şişesi ve Jeremy'nin ağabeyiyle yengesinin hediyesi olan büyük tabak. Tabağın üstünde isimlerimiz, düğün tarihimiz ve düğün yerimiz yazılıydı. St. Louis'ten taşınmadan bir hafta önce, Jeremy'nin yaptığı titiz piyasa araştırmasından sonra, ikimiz de arabalarımızı satmış ve bir minivan almıştık. Ithaca'ya minivanla gidecektik. Oraya yerleştiğimizde minivan benim olacak, Jeremy de kendine kar lastikleri olan sedan bir araba alacaktı.

Gabriel –Gabe– beklenenden dört gün önce, 30 Haziran'da doğdu. Oğlumuzun ikinci adını, babamın hatırasını yaşatmak için Earl koyduk. Gabe ilk doğduğunda, ten rengi diğer çocuklarımunkinden çok daha koyu değildi, ama onlardan daha fazla saç, hatta birkaç buklesi vardı. Gabe şimdi iki yaşını geçti, rengi bizim rengimizden gerçekten farklı. Ben belki de annesi olduğum için bu farklılığı altın parıltısı diye tarif ediyorum. Şunu dürüstçe söyleyebilirim: Oğlum bana Hank'i değil, Rosie'yle Owen'ın bebekliklerini hatırlatıyor. (Owen üç, Rosie de beş yaşma geldi.) Bununla birlikte, Gabe'in bazı yüz ifadelerinde, soluğumu kesen bir aşinalık görüyorum. Öyle anlarda sadece Hank'e karşı değil, Amelia'ya karşı da yükümlülüğüm olduğunu düşünüyorum. Ama her şeye rağmen, en azından şimdiki zaman için, yapılacak en iyi şeyin hiçbir şey yapmamak olduğuna hâlâ inanıyorum.

Gabe'in sonraki hayatında, dünyayı bizsiz keşfedeceği zamanlarda yarı siyah olarak algılanacağını elbette biliyorum. Zaman zaman Dr. Jeff Parker'ı –Korkunç Siyah Adam– hatırlıyor ve Gabe için endişeleniyorum. Dünyada ırklarla ilgili küçük ve büyük birçok çirkinlik var. Diğer insanların, benim olmayı başardığımdan çok daha iyi olacağını nasıl bekleyebilirim?

Ama şimdilik, Gabe sadece bir çocuk. Şarkı söylemeyi çok seviyor. Bana çiçek yaprakları uzatırken, “Teşekkür ederim,” diyor. Kitaplarından birinde bir bostan korkuluğu resmi var. Kitabı ne zaman açsak, Gabe korkuluğu gösterip, “Bu anne,” diyor.

Jeremy yanımdayken Gabe konusunda çok dikkatli davranıyorum; mesela hiç şikâyet etmemeye çalışıyorum. Rosie'yle Owen'ın bebekliklerini hatırlıyorum; ikisi de gecede sekiz kere uyanırlardı, artık dayanamayacağımı hissettiğimde onları Jeremy'ye verirdim, uyumaya ihtiyacım olduğunu ve onları başka bir yere götürmesini söyledim. Gabe bebekken bunu hiç yapmadım; ikimiz de gözyaşlarına boğulduğumuzda bile. Gabe yeni doğduğunda, onu kollarımın arasına alarak uyurdum. Gabe'i Jeremy'yle benim arama değil, yatağa dayadığımız küçük beşikle kendi bedenimin arasına yatırırdım. Jeremy'nin bunu güvenli bulmayacağını bildiğim için yatma düzenini ona hiç bahsetmeden ayarlardım, ama Jeremy'nin her şeyi fark ettiğinden eminim. Neyse ki Gabe, Owen'dan daha uykucu bir çocuk oldu ve altı aylıkken ağabeyinin odasına taşındı. Jeremy, Gabe'e karşı sıcak davranıyor. Şabırlı, şapşal ve şamatacı bir baba. Jeremy'nin zaman zaman Gabe'den uzak durduğunu, sevgisinin tepkisel değil de kararsal olduğunu düşünüyorum. Bunu sadece hayal ediyor da olabilirim, belki de görmeyi beklediğim şeyleri görüyorum.

Jeremy'nin bir çocuk daha isteyip istemeyeceğini çok düşündüm. Jeremy, sadakatsizliği küçük parçalara ayırmak, dengeyi sağlamak ve ailemizi bizim ailemiz yapmak için bir çocuk daha

isteyebilirdi. Buna dayanabileceğimi düşünmüyordum, ama Jeremy ısrar ederse ne yapabilirdim? Doğum sonrası altıncı hafta muayenesi için doktora gittiğimde UID³⁰ istediğimi söyledim. Fakat Jeremy, bir sonbahar akşamında, Noel tatiline girdiğimizde vasetomi yaptıracağını söyledi. Gabe henüz dört aylıktı.

Geçtiğimiz ilkbaharda bir gün Gabe'in bezini değiştiriyordum. Gabe bana baktı, gülümsedi, "Annemin öbür adı Daisy," dedi. Vi ve Stephanie bir kaç kez ziyaretimize gelmişlerdi. Yani Gabe, Vi'nin bana Daisy diye séslendiğini duymuş olabilirdi. Kendimi kandırıyordum, Gabe bu ismi Vi'den öğrenmemişti, kalbim sıkıştı. "Annenin öbür adı, Kate," dedim. "Eskiden Daisy'ydi." Birkaç hafta sonra, çocuklar ve ben mutfağın yanındaki oyun odasında, Gabe bana döndü. "Baba, Rosie'nin babası," dedi.

"Doğru," dedim.

"Baba, Owen'ın babası.

"Bu da doğru."

"Benim babam kim?"

Yutkundum. "Baba, senin baban. Baba, hepinizin babası." Jeremy'ye bu olayla ya da olayın daha büyük çıkarımlarıyla ilgili hiçbir şey söylemedim. Aşırı tepki verip vermediğimi zaman gösterecek ama aşırı tepki verdiğimi düşünmüyorum. Sadece bir çocuğumun psişik güçlere sahip olacağını söyleselerdi, o çocuğun Rosie olacağını tahmin ederdim, belki de bir kız diye. Ama ben birçok şeyi yanlış tahmin etmişim.

Babam bir vasiyet bırakmamıştı. Babamın evi satıldıktan sonra Vi ve ben adam başı on dokuz bin dolar aldık. Emma Hall'un parasını gerçekten kredi kartıyla –aslında iki kredi kartıyla–

30 Intrauterine Device. Gebeliği önlemek için kullanılan, halka şekilli bir rahim içi aracıdır. Halk arasında spiral olarak da bilinir. –çn.

ödemiştim. Babamın evinden gelen parayı kredi kartı borcumu kapatmak için kullandım. Yardım isteseydim Vi de katkıda bulunurdu. Fakat deprem kehanetindeki suçluluğumu düşündüm ve cezamı çekmek zorunda olduğuma karar verdim, Vi'den yardım istemedim.

Ithaca'da tanıştığımız insanlar, buraya St. Louis'ten geldiğimizi öğrendiklerinde, onunla kardeş olduğumuzu hiç bilmeden Vi'nin kehanetinden bahsettiler. Vi'nin adını hatırlamadılar ama, "Ah, St. Louis, yeryüzünün sallanmadığı yer," dediler. Kendimi korkak ve hilekâr hissetmeme rağmen, başımı hafifçe salladım ve konuyu değiştirmeye çalıştım. Vi'nin kehanetini geride bırakmıştım; bu konuyu kimseye karşı savunmak, açıklamak ya da alaya almak istemiyordum.

San Bonita Caddesi'ndeki evimizin bahçe yolundan arabayla çıktığımız o sabah, nasıl da tuhaf bir sabahtı. Rosie ve Owen bu şehirde, bu evde yaşadıklarını hatırlamayacaklardı. Anneliğin birçok sevinç ve birçok hüznü getirdiğini öğrenmiştim. O hüznülerden biri, aile deneyiminin asimetrisiydi: Bütün günlük sıkıntılara ve işlediğim affedilmez günaha rağmen, çocuklarımla küçük olduğu yıllar hayatımın en tatlı zamanlarıydı. Ama çocuklarımla en tatlı zamanları bu yıllar olmayacaktı. Onlar büyüyecek ve evden ayrılacaklardı. Kendi eşlerini bulacaklardı. Kendi oğullarına ya da kızlarına sahip olacaklardı. Biz onları ne kadar çok seversek sevelim, dönüp geriye baktıklarında, çocukluklarının tuhaf ve kafa karıştırıcı olduğunu göreceklerdi, tıpkı bütün çocukluklar gibi. Onların hayatındaki en tatlı zaman, eğer şanslılarsa, kendi ailelerini oluşturdukları yıllar olacaktı.

St. Louis'ten taşınmamıza kısa bir zaman kala, Jeremy, Washington Üniversitesi'ndeki odasını boşaltmaya gitti. Eve döndüğünde bana bir zarf uzattı. "Bunu o gün babanın evinden

aldım,” dedi. Babamın öldüğü günü kastediyordu. Yüzümde korkulu bir ifade belirmiş olmalıydı, çünkü Jeremy, “Kötü bir şey değil,” diye ekledi. “Sadece birkaç fotoğraf.”

Babam, zarfın ön yüzüne benim adımlı yazmıştı. Mavi tükenmez kalemle yazılmış ince uzun harfleri görünce içim sızladı. Zarfın ağzı kapalı değildi, içinde üç fotoğraf vardı. Bu fotoğrafları, geçen eylüldeki son doğum gününde babam çekmişti: Çimenlerde koşan Rosie. Kucağındaki Owen’la birlikte şezlongda oturan Vi. Ayakta yan yana duran ben ve Jeremy. İçinde sadece Jeremy ve benim olduğum bir resim görmeyeli çok uzun zaman –Rosie’nin hayatta olduğundan daha uzun bir zaman– olmuştu. Çünkü fotoğraflarımızı ikimizden biri çekiyordu.

Fotoğrafın köşelerini tutarken, çocuklarımızın yıllar sonra bu fotoğrafa baktığını hayal ettim. Belki de bu bir önseziydi. Rosie otuz yaşındaydı, Owen yirmi sekiz, Gabe ise on yedi. Onca zaman sonra Jeremy ve ben ne olacaktık? Hâlâ evli mi olacaktık? Hâlâ hayatta mı olacaktık? Öyle olmasını ümdüm. Öyle olmasını çaresizce ümdüm. Ama gelecek –herkes için– çok bulanık bir şeydi.

Yetişkin çocuklarımız, ebeveynlerinin sırlarını bilen ya da bilmeyen ama kendi sırlarını mutlaka taşıyan çocuklarımız, bizi şefkatle mi yoksa dargınlıkla mı hatırlayacaklardı? Cevap muhtemelen hem şefkat, hem dargınlıktı. Önemli olan, şefkatin ve dargınlığın birbirine olan oranlarıydı. Vi ve ben henüz küçük kızlarken, annemizle babamızın Kemer’in altında çekilmiş bir fotoğrafını incelemiştik. Annemiz turuncu renkli yün bir ceket giymiş, cekete uygun bir bere takmıştı. Babamızın siyah favorileri vardı. Çocuklar Jeremy’le benim fotoğrafımıza baktıklarında, giysilerimizi ve saç kesimlerimizi son derece demode bulacaklardı. 1973 yılının Vi’yle bana çok uzak görüldüğü gibi, 2009 yılı da bizim çocuklarımıza çok uzak görünecekti.

Sonra, yetişkin çocuklarımdan biri konuştu; sanırım Rosie'ydi. Kardeşleriyle birlikte, Jeremy'yle benim fotoğrafımıza bakıyordu. Dünyanın bizden önce de var olmaya cesaret ettiğinin kanıtını gördüğümüzde hissettiğimiz merak ve küçümsemeyle fotoğrafı inceliyordu. "Bu kadar genç olduklarına inanamıyorum," dedi.